

Yêu Nghiệt Cười Một Cái Cho Gia

Contents

Yêu Nghiệt Cười Một Cái Cho Gia	2
1. Chương 1: Chiêu Đãi Đặc Biệt	2
2. Chương 2: Đã Lâu Không Gặp	5
3. Chương 3: Sớm Đã Định Sẵn	8
4. Chương 4: Trục Xuất Khỏi Quán	10
5. Chương 5: Không Thể Quay Đầu	13
6. Chương 6: Gặp Dịp Thì Chơi	17
7. Chương 7: Đêm Xuân Đáng Giá Nghìn Vàng	19
8. Chương 8: Sao Lại Không	22
9. Chương 9: Tâm Huyết Dâng Trào	25
10. Chương 10: Bảo Táp Đêm Khuya	28
11. Chương 11: Vui Lòng Thông Báo	31
12. Chương 12: Tiến Triển Mới	33
13. Chương 13: Đại Trạch An Gia	36
14. Chương 14: Theo Như Nhu Cầu	39
15. Chương 15: Đầu Xem Là Thật	42
16. Chương 16: Đối Đầu Gay Gắt	45
17. Chương 17: Ý Đến Không Rõ	47
18. Chương 18: Trao Đổi Lợi Thế	50
19. Chương 19: Chuyện Xưa Nhắc Lại	53
20. Chương 20: Từ Từ Thẩm Thấu	55
21. Chương 21: Tình Huống Chân Thật	58
22. Chương 22: Nào Biết Không Phải Phúc	61
23. Chương 23: Không Phân Biệt Phải Trái	63
24. Chương 24: Đâm Thẳng Chỗ Đau	66
25. Chương 25: Vây Cứ Thử	68
26. Chương 26: Tham Dự Phiên Toà	71
27. Chương 27: Nhật Được Đứa Bé	74
28. Chương 28: Bạn Xấu (hồ Bằng Cẩu Hừu)	77
29. Chương 29: Tự Minh Động Thủ	80
30. Chương 30: Ai Sẽ Đi Trước	83
31. Chương 31: Tuyết Thành Đêm Đông	85
32. Chương 32: Thành Nhỏ Đông Bắc	88
33. Chương 33: Tuyết Không Buông Tay	91
34. Chương 34: Chưa Biết Sống Chết	93
35. Chương 35: Biểu Lộ Chân Tình	96
36. Chương 36: Ngưu Lang Chúc Nữ	98
37. Chương 37: Em Thích Anh	101
38. Chương 38: Có Được Hạnh Phúc	104
39. Chương 39: Tha Hương Ngoại Quốc	107
40. Chương 40: Đêm Giao Thừa	109
41. Chương 41: Có Người Tới Thăm	112

42. Chương 42: Đối Xử Chân Thành	115
43. Chương 43: Vui Mừng Ngoài Ý Muốn	118
44. Chương 44: Quyết Định Mới	121
45. Chương 45: Lại Tới Khảo Nghiệm	124
46. Chương 46: Không Phải Lừa Gạt	127
47. Chương 47: Sách Nhị Về Nước	129
48. Chương 48: Hòa Hảo Như Lúc Ban Đầu	132
49. Chương 49: Tiểu Biệt Tân Hôn	135
50. Chương 50: Ném Chuột Sợ Vỡ Bình	137
51. Chương 51: Như Trút Được Gánh Nặng	140
52. Chương 52	143
53. Chương 53: Phiên Ngoại Dị Dàng Cuối Đời (1)	148
54. Chương 54: Phiên Ngoại 2	150
55. Chương 55: Phiên Ngoại 3	159
56. Chương 56: Phiên Ngoại 4	161

Yêu Nghiệt Cười Một Cái Cho Gia

Giới thiệu

Thể loại: Đô thị tình duyên, tình hữu độc chung, thiên chi tác hòa Nhân vật chính: Sách Thiệu Nhân vật phụ: An Đức, C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-cuoi-mot-cai-cho-gia>

1. Chương 1: Chiêu Đãi Đặc Biệt

Sách Thiệu cầm chai bia trước mặt, uống một hớp lớn, chất lỏng đắng chát dọc theo yết hầu chậm chậm trượt xuống, y ngẩng đầu lên, cười nhìn Cù Triết đối diện, sau đó nghe hắn nói, “A Thiệu, thực xin lỗi.” Ánh mắt trong suốt từ từ đỏ lên.

Sách Thiệu ngẩng mặt nhìn Cù Triết, sau một lúc lâu, thở dài, “Anh nói anh như bây giờ tính làm gì chứ? Rõ ràng là anh không cần tôi, cần gì biến bản thân thành một bộ dạng đáng thương?”

Ngón tay thon dài của Cù Triết đặt trên mặt bàn, mấy lần muốn vươn tay nắm bàn tay khớp xương rõ ràng của Sách Thiệu, cuối cùng nhưng lại từ từ dừng lại, sau đó hắn cầm bia trên bàn, ực ngụm lớn, hầu kết xinh đẹp giật giật. Buông chai bia, Cù Triết ánh mắt đỏ ngầu nhìn Sách Thiệu, cắn cắn môi, rốt cục nói, “Anh biết anh khổ nạn, nhưng anh không có cách nào, họ là cha mẹ anh, anh không thể để họ đau lòng anh. Anh biết anh có lỗi với em, nếu anh đời này thật sự phải xin lỗi một người, vậy cũng chỉ có thể là em.”

Sách Thiệu giơ tay lên, nhẹ nhàng mà lắc lắc, dung mạo tinh xảo làm cho người bàn bên cạnh cũng không khỏi liếc mắt, sau đó y chậm chậm cong khóe môi, khe khẽ cười cười, từ trong túi lấy ra một đồ vật, ném lên trên bàn, Cù Triết thò đầu nhìn thoáng qua, cả người ngây ngốc.

Bày ra trên bàn, giữa một đồng bừa bãi, là một hộp nhung đỏ, Sách Thiệu mở hộp, một đôi nhẫn sáng chói Cù Triết có chút mở mắt không ra, cổ họng hắn run lên, nửa ngày mới mở miệng, “Đây là...” Hắn biết cặp nhẫn này, hắn từng chỉ vào cặp nhẫn này cười nói an an với chàng trai đối diện, “A Thiệu, chờ anh kiếm được tiền, anh sẽ mua cặp nhẫn này tặng em.” Hắn còn nhớ lúc ấy chàng trai trước mắt cười tươi đẹp biết bao.

Sách Thiệu giương khóe mắt, lộ ra một nụ cười, cay đắng trong nụ cười kia làm cho ngực Cù Triết đau xót, nhưng đối phương như cũ như không có việc gì mở miệng, “Dù sao chúng ta đã quen nhau một hồi, đây là tôi tặng anh, quà cười.”

Cù Triết nhìn cặp nhăn thật lâu không nói gì, Sách Thiệu cứ như vậy nhìn hần, một khắc như vậy y cảm thấy phảng phất, người đàn ông ngồi ở đối diện này vẫn là nam sinh ngây ngô lúc trước đỏ mắt, ôm bờ vai y nói với y, “A Thiệu, anh không biết làm sao bây giờ, nhưng anh thật sự, thích em”.

Sách Thiệu gơ tay, che mắt mình, hồi lâu, y đột nhiên ách lên thanh âm mở miệng, “Cù Triết, anh thật sự, từng yêu tôi sao?”

Trả lời Sách Thiệu chính là một khoảng dài lặng im, y từ từ buông tay, thấy Cù Triết bịt chặt hai mắt, nước mắt lại không ngừng trào ra, đây là người đàn ông hơn hai mươi tuổi, lập tức sắp kết hôn, bộ mặt đầy nước mắt nói, “Thực xin lỗi, A Thiệu, anh không yêu em.”

Sách Thiệu lộ ra một nụ cười thoải mái, lưng la lưng lay đứng lên, hướng hần vẫy vẫy tay, đi về phía trước vài bước, cả người đột nhiên mềm nhũn, té xuống, cái gáy hung hăng đụng trên mặt đất, đau ý kéo tới, y không khỏi hét to một tiếng, “Trời ạ!” Sau đó từ từ mở mắt ra.

Bên cạnh là ánh mắt kinh ngạc của phục vụ sinh Donald, nhìn thấy y, nửa ngày mới mở miệng, “Ông chủ, anh không đau sao?”

Sách Thiệu ngẩng đầu, thấy một thanh chắn phía trên quầy bar, ban nãy bản thân bồng bồng từ trong giấc mơ, cứ như vậy không chút do dự đụng phải. Sách Thiệu hung hăng xoa ót mình, hận không thể cho mình hai cái tát, không phải tối hôm qua không ngủ sao, vậy mà nằm úp sấp lên ở trên quầy bar ngủ mất, khách qua qua lại lại nhiều như vậy, hình tượng người đẹp của y phải vẫn hồi thế nào!

Càng làm cho y hối hận chính là, thời gian cách năm năm, y thế nhưng lại mơ thấy Cù Triết, người đàn ông đây đưa với y mười năm dài, cuối cùng lựa chọn kết hôn với phụ nữ, người y đã từng cho là yêu nhất cuộc đời này.

Sách Thiệu biết mơ một giấc mơ như vậy, nguyên nhân rất lớn, là bởi vì một cuộc điện thoại trước đó, tiểu A một bạn học cũ ở H thị, đột nhiên gọi cho y một cú, mang theo giọng điệu kinh hỉ nói với y, “Sách Thiệu, cậu biết không, Cù Triết dọn đến H thị, các cậu lúc trung học tốt như vậy, bây giờ còn liên hệ không? Nếu rảnh, bọn mình hẹn họp mặt đi?”

Lúc Sách Thiệu vừa nghe cái tên này, rõ ràng lặng đi một chút, năm năm rồi, không còn ai nhắc tới cái tên này ở trước mặt y, y kéo dài thật lâu, mới chậm rãi nói: “Cù Triết, cậu ta đến H thị sao?”

“Đúng vậy. Ai, cậu ta hai năm trước cũng làm cha rồi, lúc cậu ta kết hôn cậu đã không đi, bây giờ còn không gặp mặt, để con trai cậu ta kêu tiếng cha nuôi nghe một chút?” Nhắc tới bạn học cũ, tiểu A rõ ràng nói nhiều hơn một chút, hăng hái bồng bồng kể Bất Quái, “Cậu nói hai người bọn họ cũng thật thú vị, năm đó Phong Nhã theo đuổi cậu ta lâu như vậy, cậu ta cũng không đồng ý, đến cuối cùng, không phải là kết hôn với người ta sao, nói đến cùng, hai người bọn họ khẳng định đã sớm thông đồng rồi, bọn mình không biết đi?”

Tay cầm điện thoại của Sách Thiệu cứng đờ, sau đó chậm rãi buông xuống, hơi ngơ ngàng ngẩng đầu, năm năm rồi, y không dễ dàng buông xuống quá khứ, Cù Triết anh ta cần gì phải, cạn tàu ráo máng, lại chuyển nhà xuất hiện ở H thị?

Nếu nói có một người cả đời này Sách Thiệu không bao giờ muốn gặp, vậy chắc chắn là Cù Triết.

“Ông chủ, khách ở ghế đôi bên kia kêu rượu, chỉ đích danh mời ngài đưa qua.” Donald đi trở về quầy bar, ghé vào bên tai Sách Thiệu nói khẽ.

Sách Thiệu lắc đầu, ném toàn bộ suy nghĩ trong đầu đi, hơi hơi cong khóe môi, mang một nét tươi cười, quay người cầm rượu, vũng vàng bưng lên, đi tới ghế đôi bên kia.

Trên ghế sa lon ngồi tổng cộng hai người, Sách Thiệu lướt nhanh mấy lần, trong đó một là khách quen, y cười mỉm đặt rượu ở trên bàn, nghiêng đầu, “Hai vị, rượu của các vị.”

Cái vị ngồi ở phía bên phải ngẩng đầu, tầm mắt không chút nào bớt phóng túng quét qua trên người Sách Thiệu. Sách Thiệu thân trên mặc áo sơ mi màu đen, không cài nút, từ xương quai xanh đến cơ ngực, phanh ra không thể nghi ngờ. Phía dưới tùy ý mặc một cái quần jean lưng thấp, mang một đôi dép lê, lộ ra ngón chân trắng muốt.

Sách Thiệu giống như không phát hiện tầm mắt đối phương, cười chào hỏi hân, “Tông gia, lại nể mặt đến chơi a?”

Người bị gọi Tông gia khoát khoát tay, “Alex, tôi cũng nói rồi, có thể không gọi tôi Tông gia không? Tôi mới 28, bị cậu kêu giống như 82.”

“Ha, vậy anh kêu tôi gọi anh là gì, Tông tổng? Tôi còn ngại khó nghe đấy.” Alex cầm rượu trên bàn, rót đầy mấy cái ly, kêu tên, “Tông Tư, anh đúng là đã lâu không tới, nghe nói sắp kết hôn kiểm chế tính tình phải không?”

“Quên đi, không nhắc tới việc này, tôi hôm nay giới thiệu cho cậu người bạn” Tông Tư chỉ chỉ bên kia sofa, “Vị này chính là một đại gia, An thị cậu biết chứ, thiếu đồng của An thị An Đức.”

Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn thoáng qua người đàn ông ngồi ở giữa ghế sofa, người đó thân trên cũng mặc một cái áo sơ mi màu đen, ngay ngắn không có một nếp nhăn, tay áo xắn cao, lộ ra cánh tay rắn chắc. Một mình anh, chiếm một bên sofa, cả người dựa về phía sau, hơi híp mắt, cứ cười như không cười nhìn Sách Thiệu.

Sách Thiệu kinh doanh quán bar đã lâu, tất nhiên là biết, thân phận đặc biệt của người đàn ông trước mắt này, nhưng còn hơn thân phận của anh, càng làm cho Sách Thiệu thỏa mãn là khuôn mặt anh. Y đã lâu lắm, không thấy được một gương mặt như vậy, gương mặt nhìn mãi không chán.

Y gật gật đầu với Tông Tư, sau đó không chút khách khí ngồi xuống bên cạnh An đại thiếu, cầm ly rượu trên bàn, “An thiếu đại giá quang lâm, thật sự là vẻ vang cho kẻ hèn này a. Tôi mời anh một ly.”

An Đức hơi hơi giương khóe miệng, cầm ly rượu, nhìn Sách Thiệu ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó tùy ý liếm liếm khóe môi, nhìn An Đức, mỉm cười. An Đức cũng uống hết rượu trong ly, buông ly, nhìn chăm chăm mặt Sách Thiệu, “Em kêu Alex? Tên tiếng Trung là gì?”

Sách Thiệu cong môi, “An thiếu là lần đầu tiên đến loại quán này sao? Nào có hỏi người ta tên thật chứ? Ra khỏi chỗ này, An thiếu chắc gì còn có thể nhớ rõ Alex tôi là ai? biết rồi lại có ích lợi gì đâu?”

An Đức còn muốn lên tiếng, chuông điện thoại của Tông Tư bên cạnh đột nhiên cắt ngang anh, Tông Tư đứng dậy nghe điện thoại, Sách Thiệu châm một điếu thuốc, nhếch chân lên, nhìn thoáng qua An Đức, “Hoặc là?”

An Đức liếc cái chân vênh lên của y, ngón chân trắng nõn dưới ngọn đèn mờ tối có vẻ nổi bật rõ rệt. An Đức cười cười, nhô người, trực tiếp đoạt điếu thuốc từ trên miệng Sách Thiệu, đặt ở bên môi, phun khói, “em ở quán này đã bao lâu?”

Sách Thiệu lại lần nữa lấy một điếu thuốc, sau khi đốt, từ trong sương khói nhìn An Đức, “Quán này có bao lâu, tôi ở bấy lâu.”

Tông Tư nói chuyện điện thoại xong trở về, từ sau lưng sofa thò đầu nhìn hai người một cái, khẽ nói, “Tôi phải về, ông cụ bên kia nơi nơi tìm tôi.”

An Đức khoát khoát tay, “Về đi.”

Tông Tư nhìn Sách Thiệu một cái, “Tôi đây cứ giao phó An đại thiếu cho cậu, Alex.”

Sách Thiệu giương mắt thản nhiên liếc An Đức một cái, “Nếu là khách anh dẫn đến, tôi nhất định sẽ chiêu đãi đặc biệt. Anh có thể yên tâm đi.”

Tông Tư liếc mắt, “Tôi đi đây.”

“Không tiễn.”

Hai người trên ghế sofa quả nhiên không có ý đứng dậy, An Đức hút xong điếu thuốc, tầm mắt lướt qua ồn ào mờ tối trong quán bar, nhìn như tùy ý hỏi thăm: “Có chỗ yên lặng một chút chứ?”

Khóe miệng Sách Thiệu mang theo nụ cười không rõ ý tứ, “Đương nhiên có, nhưng,” y dừng một chút, dùng ánh mắt xem xét quét qua An Đức, “Không phải mọi người đều có thể đi vào đi.”

“Nga?” An Đức cười như không cười, “Vậy em cảm thấy, tôi có thể đi vào không?”

“Đã lâu như vậy, hiếm khi tôi gặp được một gương mặt nhìn hoài không chán,” Sách Thiệu dụi tắt mẩu thuốc lá cầm trong tay vào cái gạt tàn trên mặt bàn, đứng lên, “Đi thôi.”

Lúc hai người đi qua quầy bar, Donald có chút kinh ngạc nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu khoát khoát tay, men theo bậc thang lên lầu, An Đức ở phía sau nhìn bóng lưng có chút đơn bạc của y, cười cười, từ trong túi tiền lấy ra mấy tờ RMB, đặt trên quầy bar, “Đừng cho người khác lên làm phiền chúng tôi.”

Donald nhìn mấy tờ đồ chơi trên quầy bar, sờ sờ đầu, lẩm bẩm, “Nói giống như là có người dám đi lên địa bàn của ông chủ vậy. Nhưng, vẫn chưa từng thấy ông chủ dẫn ai vào phòng y, chắc chắn, bộ dạng người này quả thật có vị, ánh mắt ông chủ thật tốt!”

2. Chương 2: Đã Lâu Không Gặp

Ở H thị, nhắc tới Sách Thiệu Sách công tử, rất nhiều người đều sẽ biết, cho dù không biết y, cũng sẽ biết tiếng tăm của anh trai y Sách Trí, mặc kệ gia sản lớn bao nhiêu, thế lực mạnh bao nhiêu, trên cơ bản không ai dám trêu chọc Sách Trí, đây là người đến từ thị trấn nhỏ nào đó ở Đông Bắc, chỉ bằng một cái mạng cứng rắn hợp hai đạo hắc bạch của H thị ra một con đường sống.

Nhưng Sách Thiệu còn hơn anh trai y, chỉ có thể coi là một Hoa Hoa Công Tử hỗn ăn hỗn uống. Vì không muốn ngay cả phí sinh hoạt cũng lấy từ trong tay anh hai, Sách Thiệu dựa vào bảo hộ của Sách Trí mở một quán bar trên con đường Thủy Ninh tắc tắc vàng của H thị.

Người đến quán bar cũng biết ông chủ sau lưng có lai lịch lớn, nhưng không ai biết cái người tên Alex xinh đẹp nhất toàn bộ phục vụ sinh trong quán, chính là ông chủ quán bar Sách Thiệu.

Lúc này, ông chủ lớn Sách Thiệu, dẫn theo người khách mà y hiếm khi nhìn thuận mắt An Đức An đại thiếu đi, y mở quán tới nay chưa bao giờ dẫn người ngoài tới phòng mình.

Sách Thiệu ngồi ở trên giường, một tay cầm thuốc, vểnh chân nhìn An Đức, “Trước tiên nói rõ, có sở thích đặc biệt ra cửa không tiền.”

An Đức giơ tay một cục một cục mở áo sơ mi của mình, áo sơ mi phẩm chất thượng hạng bị ném xuống đất, lộ ra thớ da rõ ràng trên người. Sách Thiệu cười khế, ngậm thuốc, chậm chậm cởi áo sơ mi của mình, hở ra da thịt trắng nõn.

An Đức hơi hơi nheo lại mắt, anh từng thấy bộ dạng cởi quần áo của không ít người, nam, nữ, ngôi sao giới ảnh thị, tiểu thư danh viện, nhưng cho tới bây giờ không ai có thể giống người trước mắt này, chỉ như vậy đã khiến anh cảm giác được ham muốn của mình.

Đã quên hai người làm sao lăn đến cái giường lớn của Sách Thiệu, hai người đều trần trụi thân trên, quần jean lỏng lẻo trên người Sách Thiệu bị kéo xuống một nửa, bàn tay to của An Đức mơn trớn trên người Sách Thiệu, xúc cảm mịn màng kích thích đại não anh, lúc bàn tay lướt qua vai trái y, đột nhiên cảm giác được có chút khác biệt, tay không khỏi dừng một chút, thò đầu qua, phát hiện đó là một vết sẹo, vết sẹo màu đỏ sẫm, ở trên làn da trắng nõn của Sách Thiệu có vẻ chướng mắt vô cùng.

An Đức lặng đi một chút, bộ dạng toàn thân Sách Thiệu đều biểu hiện được chăm sóc rất khá, không khỏi mở miệng, “vết sẹo này là..”

Sách Thiệu cảm giác được ngón tay anh vuốt ve ở trên mặt vết sẹo, rủ mí mắt, “báo ứng tuổi trẻ vô tri! Anh còn muốn tiếp tục không?”

An Đức nở nụ cười, cúi đầu, trực tiếp hôn lên môi Sách Thiệu, Sách Thiệu nghiêng đầu, muốn tránh đi nụ hôn tràn đầy tính xâm chiếm này, nhưng không thể chạy thoát. Lúc tay An Đức một đường trượt xuống, cầm hạ thân Sách Thiệu, bên trong gian phòng đột nhiên vang lên tiếng chuông cao vút, một giọng nam, có chút tê tâm liệt phế hát lên từng câu, “Em hoài niệm chính là không lời không nói, em hoài niệm chính là cùng nhau nằm mơ, em hoài niệm chính là sau khi cãi nhau, vẫn xúc động muốn yêu anh...” *

Ý thức của Sách Thiệu bởi vì khoái cảm gần như tan rã đột nhiên tìm về, y đẩy An Đức trên người, khàn khàn mở miệng, “Tôi nhận điện thoại trước.”

Môi An Đức đang từ cái lưng trơn bóng của Sách Thiệu lướt qua, mơ hồ không rõ trả lời: “Sau đó rồi nhận đi.”

Sách Thiệu đột nhiên dốc sức đẩy An Đức ra, “Tôi con mẹ nó nói anh nhận điện thoại, anh không nghe thấy sao?”

An Đức không đề phòng bị đẩy xuống giường, Sách Thiệu bắt đầu vùng vẫy, từ bên giường tìm điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình, nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, “Uy, xin chào.”

“A Thiệu, là anh.”

Tay cầm điện thoại của Sách Thiệu khó phát hiện run lên, y im lặng một hồi, mới mở miệng hỏi, “Anh là vị nào?”

Điện thoại bên kia mở đầu có hơi hơi ngập ngừng, sau đó đối phương mới mở miệng, “Anh là Cù Triết.”

Sách Thiệu đột nhiên cười một cái, “A, là anh a, thực ngại, không nghe ra.” Trong giọng nói lại không có một tia ngại ngùng, ngược lại như là đang đè nén cảm xúc nào đó.

“Không sao, đã nhiều năm không gặp, nghe không ra cũng rất bình thường. Tiểu A cho anh số điện thoại của em, anh bây giờ ở H thị, em thuận tiện không, chúng ta gặp mặt được chứ?” Cù Triết giọng điệu thực hòa nhã, mang theo vẻ dặt dặt thăm dò.

Rất nhiều lời Sách Thiệu tích tụ ở cổ họng chợt thốt không ra, y chậm rãi ngồi thẳng người, nhẹ giọng trả lời: “Được, thời gian địa điểm anh sắp xếp đi.”

Cù Triết hình như rất không ngờ Sách Thiệu sẽ thẳng thắn đồng ý như vậy, chần chừ một chút, mới lên tiếng: “Vậy mười giờ sáng ngày mai ở đầu đường Lạc Quần có một quán cà phê, thấy nơi đó thế nào?”

“Được, cứ như vậy đi.” Sách Thiệu nói xong, thì cúp máy.

An Đức đã quay người lại, từ trên mặt đất đứng dậy. Sách Thiệu không đếm xỉa anh, mặc lại quần dài đã bị kéo một nửa, lại nhặt áo sơ mi ở dưới đất lên, mặc vào người, từ đầu giường tìm ra một điều thuốc, sau khi châm, sương khói lượn lờ ở trong phòng, hồi lâu, Sách Thiệu mới mở miệng, “Chỉ đến đây thôi.”

An Đức nhướng mày, “Em có ý gì?”

Sách Thiệu tựa vào đầu giường, giương mắt nhìn An Đức, ánh mắt đen trắng phân minh nhìn không ra một tia vui vẻ, cùng người ban nãy rên rĩ, thở gấp như hai người khác nhau, y phui phui tàn thuốc, “Tôi bây giờ không có hứng, hôm nay cứ tới đây thôi.”

An Đức sững sốt, lập tức cười khẽ, “Tôi vẫn lần đầu tiên nghe nói, có người nói đến đây thôi với khách.”

Sách Thiệu giương mắt nhìn anh, “Anh tưởng tôi là hạng MB trong quán sao? Anh có thể đi hỏi tất cả người lui tới trong quán, nếu không phải tôi bằng lòng, có ai tiếp cận thân thể tôi? Nếu anh không có một gương mặt còn thuận mắt, anh cho là, anh có thể đi vào phòng này?”

An Đức về phía trước vài bước, nắm cầm Sách Thiệu, “Tính tình vẫn không nhỏ, muốn bao nhiêu tiền, em có thể mặc sức mở miệng, giường của An Đức tôi, cũng không phải ai cũng lên được.”

Sách Thiệu kéo tay An Đức ra, đứng lên, “Đại gia vừa mới nói với anh, không hứng, không muốn cùng anh chơi, anh nghe không hiểu sao?” dừng một chút, thò tay vào túi quần lôi ra một cái ví, vẫy trước mặt An Đức, “Nếu cảm thấy không cam tâm, có thể lấy tiền đi tìm một ngư lang nhu thuận nghe lời dập dập lửa.” Dứt lời, nhấc chân ra khỏi cửa.

An Đức nhìn thoáng qua ví bày ở trên giường, CMND sáng loáng của Sách Thiệu đang đặt bên trong, An Đức giương cao khoe môi, cầm CMND lên nhìn thoáng qua, nhét vào túi, nhặt áo sơ mi lên, sau khi mặc tử tế, ra cửa.

Sách Thiệu ngồi trước quầy bar suốt một đêm, ly rượu rỗng bày một hàng ngay ngắn, Donald nhin không được muốn mở miệng, đều bị y dùng ánh mắt lạnh như băng chặn trở về. Tới lúc đóng cửa, y lão đảo đứng lên, trở lại phòng mình, ngã vào giường lớn, thân thể mệt mỏi không có một chút khí lực, đại não lại hết sức thanh tỉnh.

Y nằm ngửa ở trên giường, nhìn trần nhà, không tự giác đưa tay đặt lên vai trái mình, vết sẹo kia vốn là một hình xăm, là “QZ” tên viết tắt của người y từng yêu nhất, thẳng đến người kia lựa chọn người nhà mình, rồi bỏ y, cùng phụ nữ kết hôn sinh con, tự tay y, dùng bật lửa đốt mảng da này.

Đến bây giờ, y vẫn còn nhớ rõ mùi vị lúc da thịt cháy, nhớ rõ hình dạng hai chữ cái càng ngày càng trở nên mờ nhạt. Y cũng nhớ rõ khi anh hai Sách Trí nhìn thấy vết sẹo đã nói một câu, anh ấy nói, chỉ có đau đớn, mới có thể khắc ghi, mới có thể nhắc nhở bản thân, không bao giờ muốn tin tình cảm không đáng giá cùng cái gọi là lời thề của người khác nữa.

Đã cách nhiều năm, y tưởng rằng mình sớm đã không còn cảm giác gì với Cù Triết, bất kể là yêu, hay hận. Nhưng thẳng đến hôm nay nghe được thanh âm của hắn, y mới đột nhiên phát hiện, y vẫn muốn gặp hắn, muốn gặp người đàn ông mà mình đã dùng thời gian mười năm để yêu, cùng nhau nắm tay trưởng thành.

Cù Triết, từng thuộc về Sách Thiệu y.

Sách Thiệu gần như một đêm không ngủ, y không chế không được suy nghĩ của bản thân trở về năm năm trước, thậm chí chuyện lâu hơn trước kia, y chưa từng có một khắc như hiện tại cảm ghét trí nhớ tốt của bản thân. Toàn bộ, sớm đã trải qua cát bụi, lại dường như mới xảy ra vào ngày hôm qua, rành rành trước mắt.

Ở phòng tắm dội nước lạnh, Sách Thiệu nhìn thoáng qua gương, làn da vốn đã trắng nõn trở nên có chút tái nhợt, y cầm vòi phun, dội xuống đầu mình, giọt nước men theo hai má thon gầy một đường trượt xuống. Với tay tắt van, lau mặt, Sách Thiệu nhìn chính mình trong gương, dựng ngón giữa.

Chờ Sách Thiệu chỉnh lý xong, lê dép tới đường Lạc Quần, Cù Triết đã đợi ở đó. Sách Thiệu đứng ở đường cái đối diện, còn cách một con đường lớn, xuyên qua kính của quán cà phê, liếc mắt đã nhìn thấy Cù Triết.

Đã là đầu thu, Cù Triết mặc một cái áo len chui đầu màu xám, cúi đầu, nhìn không rõ vẻ mặt, Sách Thiệu ngơ ngẩn ngẩn đứng tại chỗ, giữa ngựa xe như nước, giống như đột nhiên quay về nhiều năm trước kia, gặp được người nam sinh khiến y không thể tự thoát khỏi.

Di động lúc này vang lên, Sách Thiệu lấy điện thoại, đặt ở bên tai, nhìn Cù Triết ở đường đối diện cầm điện thoại, bên tai truyền đến thanh âm của hắn, “A Thiệu, em tới chưa? Có muốn anh đi đón em không?”

Sách Thiệu cầm điện thoại vẫn không nhúc nhích, cảm giác hai mắt mình có chút khó chịu, y hình dung không ra tâm tình của bản thân giờ phút này, nhưng cảm thấy được những thứ bản thân tận tâm che dấu vào thời khắc này như thủy triều, tuôn ra trong lòng. Giống như bọn họ chưa từng xa cách, đây chỉ là một lần hẹn hò bình thường, y như trước đến muộn, người kia cứ như vậy ngồi trong quán chờ y.

Y háng giọng, sau đó mở miệng, “Tôi tới rồi, đi vào ngay.”

Cúp điện thoại, Sách Thiệu rốt cục cất bước, từng bước đi qua đường đối diện.

Lúc Sách Thiệu đẩy cửa quán cà phê thì Cù Triết đột nhiên đứng lên, ánh mắt thật sâu nhìn Sách Thiệu, hơi hơi giương khóe môi, “Em đã đến rồi.”

Sách Thiệu đi đến đối diện hắn, ngồi xuống, cười cười mở miệng: “Đã lâu không gặp.”

Nụ cười kia dường như quá mức chói mắt, làm cho Cù Triết có hơi mất hồn, hắn đã nhiều năm không nhìn thấy được nụ cười như vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên một câu: dường như đã cách một đời.

Đã là đầu thu, mùa thu H thị gió thật to, nhưng trên người Sách Thiệu chỉ mặc một cái áo sơ mi mỏng manh, chân vẫn mang một đôi dép lê, mặt mày hơi hơi nhếch lên, trong ánh mắt mang theo xa cách thần nhiên. Cù Triết nhìn y, nhớ tới sức khỏe y luôn luôn rất kém, chỉ cần hơi lạnh một chút, thì sẽ phát sốt đến thần trí mơ hồ, hắn mấp máy môi, nhưng nói không nên lời.

Sách Thiệu giương mắt nhìn Cù Triết một chút, từ trong túi lấy ra một điều thuốc đặt ở bên môi châm lên, sau đó nhìn Cù Triết, “Nghe nói anh bây giờ quả thật không tệ?”

Lực chú ý của Cù Triết tất cả đều tập trung ở trên điều thuốc kia, nhin không được mở miệng, “Trước kia em nói hút thuốc không tốt cho thân thể, tuyệt đối không hút thuốc.”

Sách Thiệu cười khê, “Anh trước kia còn nói muốn mãi mãi ở bên tôi đấy.”

3. Chương 3: Sớm Đã Định Sẵn

Lời Sách Thiệu vừa thốt ra miệng, lúc thấy mặt Cù Triết đột nhiên biến sắc thì hối hận. Sớm đã cảnh còn người mất, bây giờ y nhắc chuyện này, còn để làm gì chứ, chứng tỏ bản thân còn nhớ mãi không quên, giống một oán phụ bị vứt bỏ sao?

Nói đùa, Sách nhị gia y dù sao cũng là một đàn ông căn chính miếu hồng (chỉ xuất thân gia đình), có bao nhiêu người muốn nịnh nọt bỏ đờ cũng chưa có cơ hội, y sao có thể là oán phụ.

Cù Triết ho nhẹ một tiếng, giật giật khoe miệng, lộ ra một nụ cười chua xót, “Em tới H thị mấy năm rồi? Nếu tiểu A không nói với anh, anh vẫn không biết đấy, không ngờ còn có thể nhìn thấy em.”

Sách Thiệu hút một hơi thuốc thật sâu, cười gật đầu, “Đúng a, tôi tưởng là, đời này chúng ta cũng sẽ không còn cơ hội gặp mặt nữa.”

“Đừng nói vậy, bạn bè quan hệ tốt nhiều năm như chúng ta có mấy người, làm sao có thể không có cơ hội gặp nhau chứ?” Cù Triết miễn cưỡng cười cười, đáp lại lời của Sách Thiệu.

Sách Thiệu dụi thuốc, cúi đầu nhìn thoáng qua ly cà phê trên bàn là Cù Triết gọi sẵn cho y, y bưng lên uống một hớp lớn, “Đúng a, bạn tốt đến lên giường cũng không có mấy người.” dừng một chút, y lại nói tiếp: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

Tay cầm ly của Cù Triết chần chờ một chút, lập tức cười nói: “Bạn cũ ôn chuyện.”

“Nha.” Sách Thiệu giương mắt, nhìn Cù Triết, “Nếu nói như vậy, tôi đi trước. Tôi thật lòng không có thói quen ôn chuyện cùng bạn trai cũ của mình.” Nói xong liền đứng lên.

“A Thiệu.” Cù Triết nhin không được mở miệng, “Có thể tiếp tục nói chuyện cùng anh một hồi không, dù sao, dù sao chúng ta cũng đã nhiều năm không gặp.”

Sách Thiệu cúi đầu nhìn Cù Triết, trong ánh mắt nhin không được mang theo một tia thương hại, y lắc lắc đầu, “Cù Triết, anh đừng như vậy.”

Cù Triết nhắm mắt lại, khe khẽ nói: “Năm năm này, anh vẫn luôn nghĩ đến em, không lúc nào không hối hận lựa chọn ngày đó, có lẽ, có lẽ chỉ cần anh tiếp tục kiên trì một chút, chỉ cần anh cố gắng một chút, thử liều lĩnh một lần, chúng ta, chúng ta có lẽ sẽ không cần chia tay.”

Sách Thiệu hơi hơi nghiêng đầu, không chịu nổi dừng tầm mắt ở trên người người đàn ông trước mặt này, y cúi đầu thở dài, “Anh cần gì chứ? Chuyện vĩnh viễn sẽ không xảy ra, cần gì phải tưởng tượng tiếp? ngay từ đầu tôi đã hiểu rõ, anh yêu tôi, nhưng không có yêu đến mức liều lĩnh vì tôi, nhưng tôi vẫn cứ sẵn lòng tin tưởng anh một lần. Sau đó tôi đã biết, Cù Triết anh, đời này kiếp này, cũng không có dũng khí liều lĩnh vì tôi một lần.”

Sách Thiệu dứt lời, vành mắt Cù Triết đã đỏ lên, Sách Thiệu khoát tay, “Đừng nhắc nữa, anh đừng như vậy, tôi không có ý trách anh, lúc trước anh hai tôi từng nói, là bản thân ngốc, bằng lòng tin tưởng người khác, tôi đây phải chịu trách nhiệm vì sự ngu ngốc của chính mình. Sau này tôi miễn cưỡng chịu đựng tất cả, cũng là đáng đời mình.”

“A Thiệu...” Cù Triết cúi đầu mở miệng. Sách Thiệu nhìn thoáng qua ngựa xe như nước ngoài cửa sổ, nhiều người tới lui như vậy, nhưng, lại có ai có thể hiểu được tâm tình y giờ này khắc này?

“Lúc trước thẳng đến cái ngày anh kết hôn, tôi vẫn đang chờ mong một kỳ tích, chờ mong anh sẽ vì tôi chạy khỏi buổi hôn lễ kia, chờ mong anh sẽ xuất hiện ở trước mặt tôi, nói với tôi, anh không kết hôn, anh chọn ở lại bên tôi. Anh nhớ đêm trước hôn lễ của anh tôi gửi tin nhắn cho anh chứ?” Sách Thiệu quay đầu lại nhìn Cù Triết, “Tôi nói tôi muốn gặp anh, tôi nói nếu anh không đến, tôi sẽ chết cho anh xem.”

Sách Thiệu thoáng nở một nụ cười gượng, “Ha ha ha ha, nhớ lại hồi đó thật sự là đủ ngu ngốc.” dừng một chút, giọng điệu y thay đổi, “Ngày đó tôi nuốt trọn năm mươi viên thuốc ngủ. Cho nên, tôi đã là người từng chết một lần, Sách Thiệu bây giờ, đều không có một chút quan hệ nào với quá khứ, và với anh, anh đã hiểu rồi chứ?”

Cù Triết trừng to mắt, miệng mở rộng nói không nên lời, hẳn chưa bao giờ biết ngày đó Sách Thiệu còn từng làm một chuyện như vậy, nửa ngày, mới ấp úng nói, “Anh, anh không nhận được tin nhắn đó, nếu nhận được, anh nhất định sẽ đi.”

Sách Thiệu cười lắc lắc đầu, “Thôi đi, dù cho anh đi thì có thể thế nào chứ? Anh sẽ cùng tôi bỏ trốn sao?” Sách Thiệu đưa tay, đột nhiên tháo mở nút áo sơ mi của mình, lộ ra vết sẹo chườm mắt trên vai trái, “Anh còn nhớ rõ nơi này xăm gì không? Chúng ta cùng đi, tôi xăm tên anh ở chỗ này, bởi vì nó gần trái tim nhất. Nhưng, “

Sách Thiệu giương giương môi, “Lúc tôi sống sót ra khỏi phòng cấp cứu, khôi phục ý thức, tin đầu tiên nghe được chính là anh tôi trong lúc cấp bách giúp tôi hỏi, anh mãi nguyên cưới vợ rồi, anh ấy còn thuận tiện, giúp tôi gửi tiền mừng. Vì thế tôi giật bật lửa của anh ấy, ngay trước mặt anh ấy, đốt hình xăm đó đến hoàn toàn thay đổi, anh hai tôi lúc ấy lông mi cũng không chớp. Sự thật chứng minh anh ấy đúng, sau lần đó, tôi cuối cùng không còn cảm thấy đau nữa.”

Cù Triết đưa tay che miệng, giống như ngay sau đó sẽ khóc thành tiếng, thanh âm của hắn có chút khàn khàn, nhưng không ngừng lặp lại một câu, “A Thiệu, thực xin lỗi, thực xin lỗi, “

Sách Thiệu cuối cùng nhìn hắn một cái, “Tôi nói với anh chuyện này, không phải muốn anh áy náy hay cái gì, tôi chỉ muốn nói anh biết, tôi không bao giờ muốn có một chút liên hệ nào với anh nữa. Bắt đầu từ lúc anh quyết định lựa chọn thì đã định sẵn tình trạng ngày hôm nay của chúng ta rồi, Sách Thiệu tôi, vĩnh viễn sẽ không ăn cỏ quay đầu, người phản bội tôi, tôi không bao giờ muốn có một tí dính líu.”

Sách Thiệu nói xong, thì không hề quay đầu lại ra cửa, ném một mình Cù Triết đứng nguyên tại chỗ.

Sách Thiệu không đón xe, y men theo lề đường đi thật lâu, lâu đến cả người y đều cảm thấy lạnh như băng. Y thò tay móc túi quần, mới phát hiện thuốc lá không biết đã hút hết từ bao giờ, nhìn nhìn ven đường có một tiệm nhỏ, y đi vào mua một gói thuốc, ngồi xỏm ở cửa tiệm hút.

Đối diện tiệm là một trường trung học cơ sở không lớn, đúng lúc là thời gian nghỉ trưa, có đứa trẻ mặc đồng phục lục tục từ bên trong đi ra, hoặc là một người, hoặc là hai người sóng vai, hoặc là tốp ba tốp năm, Sách Thiệu ngậm thuốc, ngơ ngác nhìn, dường như trong lúc đó chợt ngay từ trong bọn họ, nhìn thấy chính mình lúc trước, mình và Cù Triết như hình với bóng.

Sách Thiệu sinh ra ở một thị trấn nhỏ tên là trấn Vân Dĩ của Đông Bắc, cái năm vào trung học ấy, y gặp Cù Triết. Hai người bởi vì cùng sở thích, chơi bóng rổ, rất nhanh thì thành bạn thân như hình với bóng.

Cù Triết khi đó và bây giờ kỳ thật không có gì khác nhau quá lớn, trừ bỏ đối với chơi bóng rổ có cố chấp đặc biệt, tuyệt đối là một học sinh ngoan nghe lời cha mẹ, cho thầy cô ấn tượng không tồi. Thành tích học tập chưa hẳn là quá mức xuất sắc, nhưng bởi vì xử sự tốt đẹp, ấn tượng tổng thể cũng không tệ lắm.

Sau khi hai người quen thân, Sách Thiệu từng cười nhạo Cù Triết, nói hắn là ông ba phải, nhưng Cù Triết cũng chỉ là cười cười, không tính toán chút nào.

Tính cách hai người kỳ thật có khác biệt rất lớn, tính cách Sách Thiệu thiên về sôi nổi, đều có thể hòa mình với phần lớn người trong lớp, lại bởi vì sử dụng đầu óc tốt, thành tích học tập cũng không tệ, mặc dù ham chơi hiếu động, nhưng vẫn rất được thầy cô yêu thích.

Sách Thiệu chính là như vậy, vẫn cứ thích chơi cùng Cù Triết nhất. Nhà hai người rất gần, mỗi ngày cùng đi học, cùng tan học, cùng chơi bóng, sau lại cùng lên trung học.

Khi đó, anh hai Sách Trí người nhân duy nhất của Sách Thiệu đã đi H thị bắt đầu lang bạt, một mình Sách Thiệu vào ký túc xá trường học, nam sinh mười sáu mười bảy tuổi, làm sao tự chăm sóc bản thân, quần áo bẩn chất thành một đống, cơm cũng rất ít ăn đúng giờ. Cù Triết từ khi đó bắt đầu thường thường ra vào phòng ngủ Sách Thiệu, xếp một đống lớn quần áo bẩn mang về nhà, sau đó mỗi ngày cứ ở căn tin ăn cơm trưa và cơm chiều, buộc Sách Thiệu đúng giờ ăn cơm.

Sách Thiệu đã quên bản thân bắt đầu từ lúc nào cảm thấy Cù Triết khác biệt, có lẽ bởi vì từ nhỏ cha mẹ đều mất, chỉ có một người thân là anh hai, mà anh hai, lại là một người đã tâm thật lớn, sẽ rất ít bận tâm đến những việc này, khi Cù Triết đối tốt với y như vậy, y nhìn không được nảy sinh khủng hoảng muốn bên người này cả đời.

Khi đó y chưa bao giờ cảm thấy tình cảm như vậy có gì không bình thường, y chỉ là yêu thích cảm giác ở cùng Cù Triết, cho nên khao khát có thể cùng một chỗ lâu hơn.

Vì thế rốt cục có một ngày, y và Cù Triết hai người chơi bóng xong, thở hồng hộc ngồi ở dưới khung rổ, Cù Triết đưa một bình nước cho y, bản thân cầm một bình khác. Sách Thiệu nắm chặt bình nước, nhìn Cù Triết uống nước, hầu kết chuyển động lên xuống theo động tác nuốt, mồ hôi dọc theo trán từ từ trượt xuống, Sách Thiệu đột nhiên mở miệng, “A Triết, mình cảm thấy, mình hình như thích cậu rồi, nếu không, dứt khoát sau này chúng ta cùng một chỗ đi.”

Động tác uống nước của Cù Triết đột nhiên dừng lại, sau đó thì bắt đầu ho khan dữ dội. Sách Thiệu vội vàng giúp hấn vỗ lưng, nửa ngày hấn mới bình phục lại, nhìn Sách Thiệu, có chút không biết làm sao mở miệng: “A Thiệu, cậu cần quấy cái gì đấy, việc này sao có thể nói giỡn?”

Sách Thiệu cầm chặt bình nước, nghiêm túc trả lời: “Mình không có nói giỡn, mình là nghiêm túc.”

Cù Triết nhẩn mi, “Không có khả năng, chúng ta không có khả năng sống chung.”

Sách Thiệu cố chấp, “Vì sao không có khả năng?”

“Chúng ta đều là con trai, sao có thể ở chung!”

“Ai nói con trai thì không thể cùng một chỗ, đồng tính luyến ái lại không phạm pháp!” Sách Thiệu ngắt đầu, tiếp tục tranh luận.

Cù Triết chỉ nhìn Sách Thiệu một cái thật sâu, ném bình nước xuống đất, cũng không quay đầu lại rời khỏi sân bóng rổ, để lại một mình Sách Thiệu ngơ ngẩn ngẩn ngẩn ngồi ở dưới khung bóng.

Sau này lúc nhớ lại chuyện này, Sách Thiệu đều sẽ cười cười đành chịu, có một số việc, sớm đã định sẵn trước rồi. Cù Triết ngay từ đầu, đã lựa chọn trốn tránh đoạn tình cảm này, là y không tin, cứng rắn buộc Cù Triết thừa nhận tình cảm của hấn với mình không giống bình thường, thừa nhận hấn thích mình.

Không giống bình thường thì sao, thích thì sao? Hấn ngay từ đầu đã lựa chọn chạy trốn, hấn ngay từ đầu đã không muốn đối mặt, kết cục cuối cùng, ngay từ lúc đó thì đã định sẵn rồi!

4. Chương 4: Trục Xuất Khỏi Quán

Chờ lúc Sách Thiệu hút hết cả gói thuốc, để lại trên mặt đất một đồng tàn thuốc, trường học đối diện đã lại bắt đầu giờ học. Sách Thiệu động động thân thể có chút cứng cồng, đứng lên, cảm thấy được hơi lạnh men theo tay chân lạnh lẽo tuôn vào toàn thân, vội vàng đi đến giao lộ, đón xe, trở lại quán bar.

Đến nơi lúc trả tiền, Sách Thiệu nhìn thoáng qua ví tiền của mình, đột nhiên cảm thấy bên trong thiếu cái gì đó, y trả tiền cho tài xế, xuống xe đứng ở ven đường, cầm ví nhìn thật lâu, mới phát hiện, không thấy chứng minh của mình.

Sách Thiệu nhin không được cúi đầu nguyên rửa, chứng minh của y, là làm ở trấn Vân Dĩ, muốn bổ sung, nhất định phải trở lại trấn Vân Dĩ, hơn nữa chu trình rất lâu, không có chứng minh trong khoảng thời gian này, phiền phức vô cùng. “Mẹ nó.” Sách Thiệu giơ tay vỗ vỗ đầu mình, y luôn luôn cầu thả quen rồi, thường xuyên mất đồ này nọ, không nghĩ tới lần này rốt cục làm mất thứ hữu dụng.

Chẳng qua Sách Thiệu quay đầu thì đã quên chuyện này ở sau ót, trở lại quán bar, điều hòa mở, nhiệt độ ấm áp như cũ không thể đuổi đi khí lạnh trên người y, y dứt khoát trực tiếp lên lầu, lao vào trong chăn, quấn chặt cả người, chỉ chốc lát thì ngủ mê mất.

Không biết ngủ bao lâu, Sách Thiệu cảm giác có một đôi tay che ở trên trán mình, mang theo chút chút lạnh lẽo, làm cho y cảm thấy hết sức dễ chịu, nhin không được cứ động động thân thể, thì thảo mở miệng, “A Triết, em nóng quá.”

Sách Thiệu cảm giác mình là mơ thấy Cù Triết. Lúc Đại học, y và Cù Triết không hề chung trường, lại khôi phục tình trạng ăn uống không quy luật, thân thể vốn đã không sao khỏe mạnh, sức khỏe thêm kém. Chỉ cần hơi hơi lạnh một chút, thì nóng đến bất tỉnh nhân sự.

Có một lần giờ thể dục, y bắt chập mưa ở trên sân bóng rổ cùng bạn học chơi bóng, cả người đều ướt đẫm, sau khi trở về thì cảm lạnh, mơ mơ màng màng gọi cho Cù Triết, chưa nói mấy câu, thì đã ngủ. Sau đó còn có một đôi tay mang theo mưa thu lạnh lẽo gợi ý thức của y về, y mở mắt ra, thấy Cù Triết đứng ở trước mặt mình, trong mắt đều là đau lòng.

Lúc Sách Thiệu mơ mơ màng màng lắm bầm, nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng cười, “Tôi không phải A Triết, tôi là bạn học.” Sách Thiệu đầu tranh mở mắt ra, mơ mơ hồ hồ thấy một gương mặt như từng quen biết, sau đó thì lại ngủ.

Sách Thiệu lần này ngủ, một mạch ngủ thẳng tới ba ngày sau đó, y là bị mùi khói nồng nặc hun tỉnh, mở mắt ra, thấy một thân ảnh quen thuộc đứng ở bên cửa sổ, tàn thuốc rơi rụng đầy đất. Sách Thiệu ho khụ, tiếp theo mở miệng: “Sách Trí, con mẹ nó anh muốn hun chết ai a?”

Sách Trí mặc một cái áo gió màu đen, phác họa thân hình thon dài, trong tay kẹp một điếu thuốc, quay đầu nhìn Sách Thiệu một cái, “Em chịu tỉnh rồi?”

Sách Thiệu động động thân mình, cảm giác cả người đều khó chịu, “Anh đến đây lúc nào, cũng không thể dùng cách bình thường đánh thức em sao?”

Sách Trí liếc mắt nhìn y, cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, “Anh đã nán lại chỗ em một tiếng rồi, anh đang suy nghĩ, nếu em còn không tỉnh, anh có cần trực tiếp đưa em đến nơi hỏa táng không?”

Sách Thiệu ngồi dậy, phát hiện mình vậy mà trần thân trên, cau mày suy tư một hồi cũng nhớ không nổi bản thân đến tột cùng cởi quần áo khi nào, “Em ngủ rất lâu rồi?”

“Nghe nói cũng chỉ vừa đúng ba ngày mà thôi.” Sách Trí thản nhiên mở miệng, “Anh nghe nói cái vị trước kia của em, tên cái gì Triết ấy nhỉ tới tìm em rồi?”

Sách Thiệu liếc mắt, đứng dậy đi tìm áo sơ mi của mình, phát hiện vừa vặn bị Sách Trí dẫm dưới chân, Sách Thiệu cắn răng nhìn anh ấy, cuối cùng đánh giá một chút sức mạnh của mình, đứng dậy từ trong tủ quần áo bừa bộn lục ra một cái áo T-shirt màu trắng, mặc trên người, phía dưới mặc quần jean tùy ý, “Anh thật sự không phải người theo dõi em?”

Sách Trí ấn nửa điếu thuốc dụi ở trên cửa sổ, nhìn vào ánh mắt Sách Thiệu thật sâu, cả buổi mới mở miệng, “Em là định vì người kia chết thêm một lần sao?”

Sách Thiệu ngơ ngác một chút, lập tức mở miệng, “Đầu năm nay sinh bệnh cũng mẹ nó thành cố ý sao?”

Về mặt Sách Trí dường như không nghiêm túc như vậy, “Nếu vậy, lần sau nói cho thuộc hạ em, trực tiếp gọi cho bệnh viện là được, đừng không có việc gì tìm anh, hại anh tưởng em lại chết một lần.” Sách Trí nói xong, xoay người đi ngay ra ngoài, Sách Thiệu đột nhiên mở miệng, gọi anh ấy lại.

Sách Trí quay đầu lại, thấy Sách Thiệu nghiêng đầu, vẻ mặt bộ dạng nghiêm túc, “Em chính là muốn hỏi anh một sự thật, con mẹ nó anh với em thật là cùng một bụng mẹ sinh ra sao?”

“Không phải.” Sách Trí thẳng thắn trả lời: “Anh là từ trong bụng mẹ anh ra, lúc bà ấy sinh em, có thể không cần thận xem cuống rốn trở thành em.” Nói xong, kéo cửa.

Sách Thiệu đứng ở trong phòng nhìn Sách Trí ra khỏi phòng, đột nhiên từ từ cong môi, anh ấy dù sao cũng là anh ruột y, anh ấy sợ y chết thêm một lần, sợ y làm chuyện ngu ngốc một lần nữa.

Nhưng, y sẽ không, Sách Thiệu y, tuyệt sẽ không lặp lại hai lần trên cùng một người.

Đợi lúc Sách Thiệu lắc lư lắc lư xuống lầu, trong quán bar sớm là một mảnh ồn ào. Sách Thiệu mệt mỏi tựa vào trên quầy bar, cùng Donald đang pha rượu nói chuyện, “Hai ngày này trừ bỏ anh hai tôi còn có ai vào phòng tôi không?”

Donald vội vã mở miệng, “Ông chủ, em vào phòng anh, đó là bởi vì anh đã mấy ngày không xuống lầu, điện thoại cũng không ai nhận, em lo lắng anh.”

Sách Thiệu híp mắt nghĩ nghĩ, “Không phải cậu, người khác không có sao?”

Donald lắc lắc đầu, “Em nào dám để người khác vào phòng anh! Hai ngày này anh không ở, trong quán khách không ít, không chú ý tới, chẳng lẽ là có ai lén đi vào?”

Sách Thiệu khoát tay áo, “Pha cho tôi ly rượu.”

Donald ngay lập tức đưa ly rượu mới vừa pha xong qua, Sách Thiệu uống một ngụm, tầm mắt dạo qua một vòng trong quán, đột nhiên dừng lại chốc lát ở trên người một người, y đặt ly rượu ở trên quầy bar, bỗng nhiên đứng dậy, đi về phía ghế dài trong góc.

Chỉ có một người ngồi, đang híp mắt, cười như không cười nhìn Sách Thiệu đi tới, trực tiếp ngồi xuống ở bên cạnh anh.

Sách Thiệu trên người mặc một cái T-shirt màu trắng, quần jean màu xanh bao chặt một đôi chân thon dài còn có cái mông căng tròn tinh tế, như cũ mang một đôi dép lê, hơn nữa khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, cả người thoát nhìn, giống như là một học sinh trung học.

“An đại thiếu lại đến quán nghèo, sao không đi tìm chút thú vui, một mình ngồi ở chỗ này uống rượu khan?” Sách Thiệu ngồi xuống ghế sa lon đối diện, vênh chân, nhìn An Đức.

An Đức như trước vẫn duy trì vẻ mặt ban nãy, hơi hơi mỉm cười không khỏi làm cho Sách Thiệu có chút nổi nóng, “Tôi đang chờ ông chủ Sách giúp tôi tìm chút niềm vui.”

Sách Thiệu sững sốt, chân mày từ từ nhíu lại, suy xét một hồi, đột nhiên mở miệng, “Hóa ra là An đại thiếu cầm chứng minh của tôi.” Y nhô đầu về phía trước, gần sát mặt An Đức, tỉ mỉ đánh giá: “Tôi thấy bộ dạng chúng ta cũng không hề giống nhau, An đại thiếu ngài cầm cũng không có công dụng gì, còn không bằng trả lại, kết giao bạn bè.”

An Đức cầm ly rượu trên bàn, chậm rãi khoát khoát tay, “Tôi cũng không tùy tiện kết giao bạn bè với người khác.”

“Nga? Thật không?” Sách Thiệu chậm chậm chống người dậy, dựa vào lưng ghế, “Vậy An đại thiếu gia ngài là định làm thế nào đây?”

An Đức từ từ cong khóe môi: “Tôi cũng không phải tùy tiện thì cùng người nào lên giường, nhưng, nếu đã bắt đầu, thì nhất định phải hoàn thành, còn chưa từng có người nào dám đá tôi xuống giường.”

Sách Thiệu gương khóe môi nhìn An Đức, “Có thể trở thành lần đầu tiên của An đại thiếu, tôi vô cùng vinh hạnh.” Dừng một chút, Sách Thiệu từ trong túi lôi ra một điều thuốc, cà lơ phát phơ đặt ở bên môi, “Nhưng, anh nếu biết tôi là ai, so ra hẳn là cũng nghe nói Sách Thiệu tôi lên giường trước nay chỉ dựa vào tâm tình, mà bây giờ, tâm tình của tôi không có tốt đến mức cùng anh lên giường.”

An Đức từ trong túi lấy ra một tấm thẻ quen thuộc, bày trước mắt Sách Thiệu, “Nói như vậy, dựa vào cái này, cũng không đủ để làm ông chủ Sách thay đổi suy nghĩ sao?”

Sách Thiệu nghiêng răng nhìn An Đức, ý cười bên môi không chút nào giảm, “thế nào, anh thật sự định uy hiếp tôi?”

An Đức cười lắc lắc đầu, trực tiếp ném chứng minh vào trong lòng Sách Thiệu, “Ồ H thị, có ai dám uy hiếp Sách nhị thiếu đây? Hơn nữa, dưa hái xanh không ngọt, tương lai còn dài, tôi có rất nhiều thời gian chờ tâm tình em tốt.”

Sách Thiệu tùy tay nhét chứng minh vào túi quần jean, tay kia phỉ phỉ tàn thuốc, “Nói như vậy, thì công bằng hơn nhiều rồi, chúng ta để nói để thương lượng.”

Khóe môi An Đức giật giật, dùng một ánh mắt mang theo đánh giá kĩ không chút e dè nhìn Sách Thiệu, “Tôi có một vấn đề luôn muốn hỏi Sách nhị thiếu.”

Sách Thiệu như có như không cắn đầu lọc thuốc lá, “An đại thiếu đừng khách khí, cứ gọi tôi Alex được rồi. Có vấn đề gì cứ thoải mái hỏi, tới đều là khách.”

“Tôi vẫn muốn biết, đến tột cùng là người nào, phá hư chuyện tốt của tôi, khiến em đạp tôi xuống giường? Là cái người kêu là A Triết gì đó sao?” An Đức nén cười, nhìn Sách Thiệu.

Sắc mặt Sách Thiệu ngừng trệ, đã muốn nhai điều thuốc trong miệng, y mở miệng, chậm rãi phun thuốc lá trong miệng ra, trong mắt đen trắng rõ ràng không che dấu chút nào chán ghét giờ phút này của y, “Có một số việc, cho dù anh là cha tôi, cũng không đến phiên anh quản. Sách Nhị gia người ta đá anh xuống giường, là bởi vì y nhìn anh khó chịu.”

An Đức dường như không cảm thấy được tâm tình của Sách Thiệu lúc này không tốt, tựa vào ghế sa lon, cười nhìn nét mặt Sách Thiệu, Sách Thiệu đột nhiên có một loại xúc động, muốn nhắc chân giẫm bộ mặt thủy chung treo nụ cười này.

An Đức nghiêng về trước tới gần đầu Sách Thiệu, cả khuôn mặt gần như dán trên mặt của y, “Sách Nhị gia là tức giận sao?”

Sách Thiệu ngã ra sau tránh, có phần bức mình nghiêng mặt đi, sau đó bất ngờ đứng dậy, hướng về phía quầy bar kêu một tiếng, Donald đi tới, “Ông chủ, chuyện gì?”

“Đưa vị tiên sinh này ra ngoài, hóa đơn của anh ta tính cho tôi.” Sách Thiệu nhìn thoáng qua An Đức, mở miệng nói, “Còn có, sau này vị tiên sinh này đến, cũng không cần mời vào đây, chỗ này của tôi không chào đón anh ta.”

Donald sửng sốt, “Ông chủ, như vậy không tốt đâu? Tới đều là khách, sao có thể chặn ở ngoài cửa?”

Sách Thiệu đứng lên, “Bởi vì bộ dạng anh ta chướng mắt tôi. Nếu tôi ở trong quán mình nhìn thấy anh ta lần nữa, cậu và mấy vị ngoài cửa kia có thể cùng rời đi với vị tiên sinh này.” Sách Thiệu dứt lời, nhắc chân muốn đi ngay vào sàn nhảy, tâm tình y bây giờ cực kém, vô cùng muốn trút ra, đột nhiên có một bàn tay kéo quần áo y.

Sách Thiệu quay đầu lại, thấy An Đức trên mặt như cũ treo nụ cười, anh bước tới gần, ghé vào tai Sách Thiệu khe khẽ mở miệng, “Sách Nhị gia, em nhớ kỹ, An Đức tôi muốn bắt người, cho tới bây giờ cũng chưa từng sấy tay.”

Sách Thiệu hừ lạnh một tiếng, “Vậy An đại thiếu, ngài cũng nhớ kỹ, người Sách Thiệu tôi ghét, cũng không bao giờ dám xuất hiện ở trước mắt tôi lần nữa.” Dứt lời, khoát tay, “Mời anh ta biến.”

Tác giả có lời muốn nói: Sách nhị thiếu thật sự là tính tình quá tùy hứng, bị Sách đại gia chiều hư rồi. An đại thiếu, anh muốn nhận được vẫn còn ở phần sau đây.

5. Chương 5: Không Thể Quay Đầu

Sách Thiệu quanh quẩn vòng quanh quán bar mấy vòng, trước sau cảm thấy tâm tình tốt không nổi, sau khi y giả làm pho tượng suy tư ở quầy bar mấy phút, rốt cục nghĩ thông suốt, bản thân suốt mấy ngày nay chẳng ăn uống đằng hoàng, bụng bị bỏ đói, tâm tình đương nhiên sẽ không tốt.

Nghĩ như vậy, Sách Nhị gia rốt cục rời khỏi quầy bar, kéo dép lê ra cửa, tính ra ngoài tìm chút gì ăn.

Sách Thiệu ra cửa quán bar, đột nhiên dừng bước chân, một bóng người đứng ở trước mặt y, không tiếng động nhìn y.

Sách Thiệu cúi đầu thở dài, “Sao anh ở đây?”

Cù Triết nhìn chằm chằm Sách Thiệu, T-shirt màu trắng, quần jean bó sát người, hần hình như lại nhìn thấy y mười mấy tuổi, không có một chút thay đổi, hần cần môi, cúi đầu mở miệng, “Tiểu A cho anh địa chỉ của em, anh muốn gặp mặt em.”

Sách Thiệu lắc lắc đầu, “Có gì hay mà gặp chứ? Tôi cho rằng, ngày đó tôi đã nói rõ với anh.”

Cù Triết cứ như vậy ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn Sách Thiệu, cả buổi mới lên tiếng: “A Thiệu, em nói cho anh biết, rốt cuộc thế nào, em mới có thể tha thứ anh? Mới bằng lòng cùng anh làm lại từ đầu?”

Sách Thiệu vô ý thức vươn tay chặn miệng Cù Triết, “Đừng, bốn chữ này quá nặng rồi, tôi gánh không nổi, hời đó khoảnh khắc anh rời đi đầu tiên, thì đã định sẵn anh không có tư cách làm lại từ đầu.”

Cù Triết không nói lời nào, chỉ đứng nguyên tại chỗ, mắt nhìn Sách Thiệu hơi hơi ửng đỏ. Sách Thiệu nghiêng mở thuốc, không tự giác thò tay lấy thuốc, khi móc thuốc ra, hắn thấy Sách Thiệu nhìn chăm chú ánh mắt mình, đột nhiên đưa tay qua, “Cho anh một điều?”

Cù Triết hơi hơi do dự một chút, nhận lấy điều thuốc, nhìn Sách Thiệu thuần thực chăm điều thuốc của mình, ném hộp quẹt cho hắn, Cù Triết đối diện cặp mắt hắc bạch phân minh kia, đặt thuốc ở bên môi, châm, chỉ hơi hơi hút một cái, thì sắc không ngừng ho khan, gương mặt phát hiện trong mắt Sách Thiệu mang theo một tia đùa cợt, sau đó Sách Thiệu lắc lắc đầu, “Thôi đi, anh trở về đi, cho dù tôi đồng ý cùng anh làm lại từ đầu, nhưng anh xem xem, bây giờ chúng ta căn bản một chút cũng không thích hợp, tôi sớm cũng không phải là Sách Thiệu ngốc nghếch xưa kia.”

Cù Triết lắc lắc đầu, “A Thiệu, em cho anh một cơ hội, anh...”

“Anh cái gì? Cù Triết, trong nhà anh vợ con đang chờ anh đấy, tôi hỏi anh, nếu anh không biết tôi ở H thị, nếu anh sẽ không gặp được tôi nữa, anh còn có thể biết những ý nghĩ lộn xộn này sao?” Sách Thiệu chậm rãi phun khói thuốc, đùa cợt trong đáy mắt tản đi, chỉ còn lại một tia cảm xúc không ai có thể nhìn thấu.

Cù Triết ngoan cố nhìn chăm chăm Sách Thiệu, nhắm lại mắt, “Thẳng đến sau khi anh hoàn toàn mất đi em, anh mới hiểu được, anh yêu em hơn anh tưởng. Anh hối hận, nhưng lại tìm không được em nữa. Anh tuyệt nhiên không thích Phong Nhã, anh, anh còn yêu em.”

“Ha ha ha ha...” Sách Thiệu từ cổ họng tràn ra một trận cười, sau đó ngẩng đầu, thuận tay vén vén tóc mái rũ xuống, “Anh nhớ rõ lời ngày đó anh nói với tôi không, anh nói dù cho có một ngày, anh nhận ra mình đi nhầm, anh phát hiện người anh yêu nhất đời này là tôi, cũng sẽ không bao giờ quay đầu lại nữa. Cù Triết, đây là con đường anh chọn, cho dù là chết, anh ngài phải đi tiếp.”

Cù Triết mấp máy miệng, vừa muốn nói chuyện, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, hắn thò tay lấy điện thoại, nhìn thoáng qua màn hình, sắc mặt biến đổi, sau đó gương mặt nhìn Sách Thiệu một chút, Sách Thiệu hừ lạnh một tiếng, quay lưng đi, tiếp theo Cù Triết nhận điện thoại, thanh âm của hắn rất thấp, nhưng khoảng cách giữa hai người không xa, vẫn để cho Sách Thiệu nghe rõ mỗi một câu hắn nói, còn có thanh âm bên trong điện thoại kia.

Sách Thiệu nhắm lại mắt, y cuộc đời này, cũng sẽ không quên thanh âm kia, là cái thanh âm kia, khiến y giống như từ trên trời rơi xuống đất, khiến y trong vòng một đêm, mất đi tất cả của mình.

Y và Cù Triết, từ cấp ba năm ấy bắt đầu ở cùng nhau, tới đại học, hai người thi ở hai thành phố lân cận, mỗi hai tuần lễ gặp một lần, gió táp mưa sa không đổi, cứ như vậy, kéo dài bốn năm.

Hai người đối với tương lai mình phải đối mặt, đều hết sức rõ ràng, ít nhất, Sách Thiệu cho rằng là như vậy.

Lúc năm tư, Sách Thiệu ở bên ngoài thuê gian phòng, Cù Triết dọn đến, ban ngày tìm việc làm, buổi tối hai người cứ dính cùng một chỗ, Sách Thiệu hạ quyết tâm muốn thi nghiên, Cù Triết cương chiều vô đầu y, bảo y cứ việc làm chuyện mình muốn làm, hắn phụ trách kiếm tiền nuôi y.

Sách Thiệu khi đó, khác người cực kỳ, đôi khi, trước khi ngủ, hai người nằm ở trên giường, y ngơ ngẩn ngẩn nhìn trần nhà, sẽ đột nhiên mở miệng, “A Triết, người nhà anh chắc chắn sẽ không cho anh sống cùng em, đến lúc đó anh làm sao?”

Cù Triết làm việc một ngày, cả người đều mệt mỏi khùng khiếp, nghiêng người, nắm tay y mơ hồ không rõ trả lời, “Vậy anh sẽ bỏ trốn cùng em.”

Sách Thiệu lúc ấy rất tin tưởng lời hắn nói, sau khi y bị hiện thực hung hăng quất một cái tát, y thỉnh thoảng sẽ nghĩ, thật ra lúc đó khi Cù Triết nói những lời này, cũng là thật lòng, hắn hồi đó, cũng cho rằng mình thật sự sẽ vì Sách Thiệu mà hắn yêu thương sâu sắc, đây đưa mười năm làm như vậy.

Gần đến tốt nghiệp, hai người bắt đầu đối mặt áp lực khắp mọi mặt, trong nhà Cù Triết liên tục gọi điện thúc giục hắn về nhà, mà hai người cũng rõ ràng, có một số việc, họ sớm hay muộn phải đối mặt.

Sách Tri thân nhân duy nhất của Sách Thiệu đã sớm rõ ràng quan hệ giữa hai người, lần đầu tiên gặp Cù Triết, anh ấy chỉ lạnh lùng nhìn hắn, Sách Thiệu đưa tay kéo anh ấy một phen, “Anh hai, em là người trưởng thành rồi, em thích ai, ở cùng ai, muốn tự mình làm chủ.”

Sách Trí chỉ híp mắt đánh giá Cù Triết, sau đó dời tầm mắt về trên người Sách Thiệu, “Anh sẽ không ngăn cản em, đây là đường em chọn, nếu là đàn ông, sau này bất luận gặp phải hậu quả gì, đều phải tự mình gánh vác.”

Sách Thiệu trong tình yêu cuồng nhiệt sao có thể để lời nói của anh y vào tai? Nhưng thật lâu sau này, khi y thật sự gặp phải hậu quả của mình, y cũng là rất cứng rắn cắn chặt răng, tự mình gánh.

Vào ngày mùng một tháng năm, Sách Thiệu và Cù Triết cùng trở lại trấn Vân Dĩ, nơi họ cùng nhau lớn lên, họ rốt cục quyết định đổi mặt, trước khi về, Cù Triết gọi điện cho trong nhà, nói muốn dẫn người yêu về.

Lúc tới trấn Vân Dĩ là giữa trưa, mặt trời chiếu ấm áp cả thị trấn nhỏ Phương Bắc, Sách Thiệu kéo Cù Triết ngồi nghỉ ngơi ở một quảng trường nhỏ trước kia hai người thường đi, Sách Thiệu cho tới bây giờ chưa từng biết sợ đột nhiên cứ cảm thấy có chút lo sợ, y kéo kéo tay Cù Triết, “Anh thực sự quyết định sao?”

Cù Triết lặng đi một chút, lập tức cười cười, “Cũng đi đến bước này rồi, anh đi đâu tìm về một người yêu, dẫu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng.”

Sách Thiệu đẩy hán một cái, lập tức mở rộng khoeo mắt, nở nụ cười. Nụ cười của y chỉ kéo dài vài giây, đột nhiên nhạy cảm cảm thấy có một tầm mắt gắt gao nhìn chăm chăm mình, tầm mắt kia, khiến y thật sự không thoải mái, y nghiêng đầu, thấy một khuôn mặt phụ nữ có chút quen thuộc đứng ở cách đó không xa, y sợ run mấy giây, sau đó mở miệng, “Chào Di.”

Trên mặt Mẹ Cù Triết treo nụ cười, nhưng lạnh lẽo trong nụ cười kia làm cho toàn thân Sách Thiệu đều cảm thấy rùng mình, y và Cù Triết quen biết mười năm, không phải lần đầu tiên nhìn thấy Mẹ Cù Triết, nhưng chưa hề gặp phải ánh mắt xem xét như thế.

“Mẹ, sao mẹ ra đây thế?” Cù Triết từ trên ghế dài đứng dậy, vô ý thức tránh đi cái tay vừa mới kéo hán của Sách Thiệu.

Mẹ Cù Triết cười cười, “Vốn tưởng con tối mới về tới, ra đây mua thức ăn.” Cười cười, nhưng không biểu đạt ở đáy mắt, bà nhàn nhạt quét qua người Sách Thiệu, “Sách Thiệu cũng đã trở lại? Có rảnh đến nhà chơi, đi đi trước.” Thanh âm cực kỳ nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng Sách Thiệu lại nhạy cảm từ trong đó nghe ra một tia không chào đón rõ rệt, y không khỏi giật mình.

Cù Triết mấp máy miệng, muốn nói chuyện, lại bị mẹ hán cản, “Chơi đã rồi thì về nhà sớm một chút, ba ba con cũng ở nhà chờ con đấy.” Dứt lời, xoay người rời đi.

Sau khi Mẹ Cù Triết đi, hai người ngồi lại trên ghế dài, lúc điện thoại Cù Triết vang, Sách Thiệu vô ý thức cứ nắm chặt cánh tay hán, sau đó nhìn hán cầm điện thoại, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua màn hình, sau đó ấn nhận nghe, “Uy, mẹ, chuyện gì?”

Sách Thiệu nắm tay Cù Triết, không hề động, thanh âm bên trong một chữ không sót truyền ra, “Con hôm nay chính là muốn dẫn thằng con trai bên cạnh con về nhà cho ba ba con xem sao?”

Cù Triết sắc mặt trắng bệch, vội vàng giải thích, “Mẹ, không phải, mẹ hãy nghe con nói...”

“Con trai, đừng giải thích, con là mẹ sinh, mẹ rất hiểu rõ con. Hai đứa cùng một chỗ không phải một ngày hai ngày đi? Con trai, con còn quá nhỏ, con từng thử ở cùng con gái chưa, đã nói mình là đồng tính luyến ái? Hai đứa cùng một chỗ, chỉ ham muốn mới mẻ cùng cảm giác nhất thời, đó hoàn toàn không kêu là thích, lâu dài không được. Đồng tính luyến ái cũng không phải không có, nhưng con từng thấy có mấy ai có thể lâu dài? Hai đứa sớm muộn gì cũng phải chia tay, thay vì đợi sau này âm ỉ đến mất cả chì lẫn chài, oán trách nhau, còn không bằng bây giờ cứ buông tay ra, quen biết bao nhiêu năm, còn có thể giữ lại người bạn.” Cù Triết tay cầm điện thoại thật chặt, nửa ngày không nói gì.

Thanh âm trong điện thoại vẫn liên tục không ngừng, “Con trai, mẹ biết con là đứa con ngoan, con không biết mình lựa chọn cái gì, con chỉ là bị hấp dẫn nhất thời, con từ từ ngấm lại, mẹ nói đúng không?”

Sách Thiệu nhìn chăm chăm hán, đột nhiên từ từ mở tay ra, y có một cảm giác, bắt đầu giờ khắc này, y sắp sửa vĩnh viễn mất đi người đàn ông trước mặt này. Hai người họ quen biết mười năm, đây là một lần duy nhất y có cảm giác này, cảm giác bất lực, không thể nắm chắc.

Người kia trong điện thoại, quá mức hiểu biết Cù Triết, bà không ồn ào không ầm ĩ, nói mấy câu ít ỏi, những câu chọc vào sâu trong tim người đàn ông này, trong mắt Cù Triết, đã có giấy dựa rõ ràng.

Cúp điện thoại, Cù Triết hít vào một hơi thật sâu, hơi hơi giương khóe miệng, “A Thiệu, hôm nào anh sẽ dẫn em về nhà.”

Sách Thiệu cong môi, “Dì cũng biết sao? Hèn chi ban nãy bà dùng ánh mắt ấy nhìn em. Anh cảm thấy bà nói rất đúng?”

Cù Triết lắc lắc đầu, đáy mắt đều là đau đớn, “Anh không biết, A Thiệu, em để cho anh từ từ ngấm lại.”

Sách Thiệu nâng tay xoa đầu Cù Triết lại, cùng hấn trán kề trán, đối diện ánh mắt hấn, “A Triết, chúng ta cùng nhau năm năm, tự anh ngấm một chút, cảm giác của anh với em rốt cuộc là mới mẻ, hay là yêu thích?”

Hai người trán kề nhau, nhiệt độ đối phương truyền tới, hồi lâu, Cù Triết đột nhiên đứng lên, “A Thiệu, em cho anh một chút thời gian, để anh từ từ suy nghĩ, dù sao, dù sao bà cũng là mẹ anh, lời bà, anh không thể không nghe.”

Sách Thiệu đột nhiên nở nụ cười, “Cù Triết, lớp 11 năm ấy, anh chơi bóng gậy tay, nửa năm không chơi bóng được, cả người như mắc bệnh uất ức, buồn bực không vui, khi đó mẹ anh đang làm gì? Bà mỗi ngày bận rộn cùng bạn bè chơi mạt chược, ngay cả cơm trưa cũng rất ít làm cho anh, là tôi mỗi ngày ở bên cạnh anh, chen chúc căn tin mua cơm cho anh. Trước khi thi tốt nghiệp anh áp lực lớn, cả người không muốn học, cảm thấy bản thân thi đại học nào cũng rớt, mẹ nó là tôi mỗi ngày trông anh học thuộc từ vựng, giảng ngữ pháp cho anh, hai người chúng ta nâng đỡ nhau thi đại học, mẹ nó toàn bộ thời kỳ khó khăn nhất, đau khổ nhất của anh, đều là tôi cùng anh trải qua, kéo anh vượt qua, khi đó, mẹ anh ở đâu? Bây giờ, bà nói anh là đứa con ngoan, là tôi dụ dỗ anh, dạy hư anh, sau đó anh nói với tôi, lời của bà không thể không nghe?”

Cù Triết quay đầu nhìn Sách Thiệu, “A Thiệu, bà là mẹ anh.”

Sách Thiệu từ từ nhắm mắt lại, thanh âm có chút khàn khàn, “Tôi biết, tôi biết bà là mẹ anh, bất kể là ai cũng thay thế không được địa vị của bà. Nhưng, nhưng Cù Triết, anh có thể tự hỏi lòng mình, có thể để nó công bằng một chút không?”

Cù Triết nhìn Sách Thiệu, chậm chậm xoay người, “A Thiệu, em để anh từ từ ngấm lại.”

Sách Thiệu cắn chặt răng, “Cù Triết, mẹ nó anh hôm nay nếu đi khỏi đây, chúng ta cũng sẽ không hòa thuận được nữa.”

Cù Triết hít vào một hơi thật sâu, sau đó xoay người, dần dần đi xa.

Từ sau ngày đó, Sách Thiệu cũng không chủ động tìm Cù Triết, y cho rằng, cho rằng mười năm tình cảm cũng đủ làm cho người đàn ông này không nở, cho dù thế nào, hấn cũng phải tìm đến mình, tới gặp mình, sau đó nữa, y nghe được tin Cù Triết sắp kết hôn.

Sau này Sách Thiệu đã từng nghĩ tới, có lẽ lúc đó mình không nên muốn cùng Cù Triết về nhà đối mặt hiện thực gì đó, lại có lẽ, lúc Cù Triết xoay người, mình xông lên kéo anh ta về, hai người bây giờ, vẫn cùng một chỗ, vành tai tóc mai chạm nhau?

Nhưng sau đó, y đột nhiên tỉnh táo, có người đã định trước phải rời khỏi, chẳng qua là chuyện sớm muộn.

Tác giả có lời muốn nói: Tôi biết tất cả mọi người không phải thích người như Cù Triết, không hi vọng hấn xuất hiện nhiều, nhưng, EX thủy chung là một cái gai vướng ở trong lòng người, phần bội của hấn năm đó vẫn mắc ở trong lòng Sách Nhị gia, không thể tiêu tan. Cho nên, xuất hiện của An Đức, chính là để Sách Thiệu từ từ buông được quá khứ mà sự xuất hiện của Cù Triết, cũng vừa vụn xức tiền mối quan hệ của Sách Thiệu cùng An Đức. Nhưng truyện này là 1v1, giữa Sách Thiệu và Cù Triết sẽ có một chút rối rắm, nhưng tuyệt đối không có chuyện ăn cỏ quay đầu, càng sẽ không phát sinh tình tiết cầu huyết y phần bội An Đức gì gì đó. Một khi làm rõ tình cảm của mình, Sách Nhị gia thật là chung tình.

6. Chương 6: Gặp Dịp Thì Chơi

Lúc Cù Triết cúp điện thoại, Sách Thiệu đã hút xong một điếu thuốc, y ném tàn thuốc xuống đất, khoát khoát tay, “Nếu có việc thì trở về đi, tôi đói bụng, muốn đi ăn một chút gì.”

Cù Triết nắm điện thoại, mí mắt hơi hơi rũ xuống, “Anh đưa em đi.”

Sách Thiệu hừ lạnh một tiếng, nhìn hắn, “Anh? Lý do đâu?”

Cù Triết cắn cắn môi, “Xem như bạn học cũ nhiều năm không gặp, cùng nhau ăn một bữa cơm không được sao?”

“Không được.” Sách Thiệu khoát tay, “Cù Triết, mượn cớ này, ở chỗ tôi không có tác dụng. Hai người chúng ta bây giờ, ngay cả cùng nhau ăn cơm hữu nghị, cũng không còn.”

Trong mắt Cù Triết lướt qua mắt mát rõ ràng, Sách Thiệu nhìn hắn một hồi, đuổi chân bước đi, bước qua khỏi hắn, chưa được mấy bước, Cù Triết ở phía sau khe khẽ mở miệng, “A Thiệu.”

Sách Thiệu dừng lại bước chân, quay đầu lại nhìn hắn, Cù Triết do dự nửa ngày, mới mở miệng, “Chăm sóc bản thân thật tốt.” Sách Thiệu từ cổ họng hừ ra một tiếng cười, cũng không quay đầu rời đi.

Bữa ăn khuya Sách Thiệu ăn không biết vị, không biết vì sao, vẻ mặt ban nãy của Cù Triết vẫn hiện lên trước mắt y, nét mặt dường như rất đau lòng, rất khổ sở, nếu là năm năm trước, Sách Thiệu nhìn thấy, nhất định sẽ đau lòng ghê gớm, nhưng giờ phút này, y chỉ cảm thấy giễu cợt.

Sách Thiệu mang theo tâm lý vô cùng rối rắm ăn xong bữa cơm, ăn no bụng, cảm thấy tâm tình hơi khá hơn một chút, ngậm thuốc, kéo dép lê trở về, còn chưa đi đến cửa quán bar, y đã thấy xa xa cái vị đại thiếu gia bị mình đuổi ra cửa cùng Tông Tư một trước một sau vừa tiến vào cửa quán bar, hơn nữa bảo vệ không ngăn cản chút nào.

Sách Thiệu dưới đáy lòng thầm nghĩ, mấy người này là Sách Trí cho y, sao một chút phẩm hạnh chuyên nghiệp cũng không có, lời ông chủ nói cũng không nghe. Sách Thiệu vừa nghĩ một hồi phải trừng phạt mấy người này thế nào, vừa đi về phía trước, đột nhiên phía sau có người kêu y một tiếng, giật mình điều thuốc trong tay y trực tiếp rớt xuống đất, quay đầu lại phát hiện Cù Triết đang đứng ở trong bóng tối, vẫn không nhúc nhích nhìn Sách Thiệu.

Sách Thiệu lặng đi một chút, theo ngọn đèn u ám nhìn gương mặt ửng đỏ của Cù Triết, mới đi về phía trước vài bước, thì nghe được mùi rượu ngập tràn trên người Cù Triết, không khỏi nhíu mày, y quen biết Cù Triết nhiều năm, hắn mỗi lần uống rượu đều là có chừng có mực, bởi vì năm đó Sách Thiệu khác người ghét đàn ông trên người mang theo mùi rượu thuốc.

Sách Thiệu đứng nguyên tại chỗ, nhìn Cù Triết, nửa ngày lắc lắc đầu, “Anh cần gì chứ?”

Cù Triết cả người đỏ vành mắt, đứng ở trước mặt Sách Thiệu, cầm tay y, cúi đầu mở miệng, “A Thiệu, anh yêu em, anh yêu em. Lúc trước là anh có lỗi với em, em có thể tha thứ anh không, có thể cho anh thêm một lần cơ hội không? Em chắc chắn còn yêu anh, chắc chắn còn yêu anh.”

Sách Thiệu nhắm lại mắt, tùy ý Cù Triết kéo tay mình, nghe Cù Triết một tiếng một tiếng lú lú bên tai, chỉ cảm thấy từng đợt cảm giác vô lực, sao phải như vậy, năm năm trước hắn đi làm gì, vì sao phải vào lúc y thật không dễ dàng buông tay lại đột nhiên xuất hiện, phá rối cuộc sống đã muốn gần như yên bình của y, lúc trước hắn rõ ràng nói không thương y, y mới để cho bản thân hết hi vọng, bây giờ lặp lại một câu “Anh yêu em” lại tính là cái gì?

Sách Thiệu đột nhiên rút tay, dùng sức đẩy Cù Triết, khóe mắt cũng hất lên, “Cù Triết, anh bây giờ tính làm gì? Cái người lúc đó đi trước, mẹ nó cho tới bây giờ cũng không phải tôi!”

Cù Triết lặng đi một chút, Sách Thiệu đột nhiên có chút bực bội bước lên kéo Cù Triết qua, “Con mẹ nó anh không phải muốn ở cùng tôi sao, được rồi, tôi để anh xem cuộc sống bây giờ của tôi, tôi cho anh thấy Sách Thiệu bây giờ con mẹ nó anh còn yêu hay không.”

Nói xong một mạch kéo Cù Triết, không đếm xỉa ánh mắt ngạc nhiên của bảo vệ bên cạnh, một phen đá văng cửa quán bar, xông vào.

Trong quán bar như cũ là một mảnh ồn ào náo động, ăn chơi trác táng, trong sàn nhảy đủ loại người đang đong đưa, ngày thường về mặt chính trực nghiêm túc đến nơi này đều thay đổi bộ dáng. Còn tụ tập cùng người quen, không quen, chỉ vì một đêm buông thả.

Sách Thiệu ẩn Cù Triết ngồi ở quầy bar, “Đây chính là chỗ sinh hoạt hàng ngày của tôi.” Nói xong khoát tay, “Lấy cho anh ta thứ gì giải rượu.” Sau đó thì xoay người vào sàn nhảy.

Mặc dù Sách Thiệu quanh năm suốt tháng đều ngồi không ở quán bar, nhưng có rất ít người thấy y vào sàn nhảy, mà giờ khắc này, y dường như là muốn trút hết gì đó, dốc sức lắc lư thân thể, uốn éo thất lưng, trong sàn nhảy mọi người dừng lại, không tự chủ đặt tầm mắt ở trên người y. Sách Thiệu giờ phút này thật giống như đổi một người khác, dáng người yêu dã, khéo mắt mang theo mị ý của y, trong quán bar không biết có bao nhiêu người đều ra sức nuốt nước miếng.

Trong góc phòng, tầm mắt của Tông Tư và An Đức cũng rơi trên người y. An Đức hí hóp mắt, bờ môi mang ý cười nhìn Sách Thiệu, mấy lần cố ý tiếp cận thân ảnh y bị y trực tiếp xem nhẹ. Chỉ nhìn một hồi, An Đức đã nhạy cảm phát hiện, tầm mắt Sách Thiệu vẫn trên người một người, người kia đang ngồi ở trước quầy bar, tay gặt gao cầm ly, trong mắt ngập tràn khó tin.

An Đức đồng thời hừ nhẹ, bên môi hiện lên một nụ cười nghiền ngẫm, “Thật là thú vị mà.”

Sau một bài, Sách Thiệu chen ra khỏi sàn nhảy, trên trán thấm đầy mồ hôi, áo thun trắng bởi vì mồ hôi ẩm ướt dính ở trên người, phác họa thân thể thon gầy. Sách Thiệu vươn tay lau trán, khoát tay về phía quầy bar, Donald lập tức đẩy ly rượu đã chuẩn bị sẵn qua, Sách Thiệu đỡ ly rượu, nhìn cũng không nhìn Cù Triết trước quầy bar, bên môi treo một nụ cười mê hoặc lòng người, tựa vào bên quầy bar, tầm mắt lướt nhanh quanh quán bar.

Y muốn tìm một đối tượng tình một đêm, y muốn để Cù Triết trước mắt hiểu được, Sách Thiệu y sớm đã có cuộc sống của mình, y rất hưởng thụ cuộc sống bây giờ, y không hề hi vọng hẳn tới làm phiền.

Tầm mắt quét một vòng trong quán bar, cuối cùng dừng lại ở trên người một người, chỉ lưỡng lự một giây, Sách Thiệu cầm ly, lắc lư đi đến bên cạnh anh, hoàn toàn quên mấy giờ trước, y vừa mới đuổi người ta ra khỏi quán bar.

Sách Thiệu cứ như vậy dưới cái nhìn chăm chú của toàn bộ người trong quán bar đi tới, hơn nữa tự giác ngồi xuống bên cạnh mình, An Đức không chút nào kinh ngạc, cũng không có bất cứ phản bác vô nghĩa, điều này làm cho Sách Thiệu rất là vừa lòng, ấn tượng không tốt trước đó với người này cũng tan đi không ít.

Sách Thiệu ngồi xuống bên người An Đức, cả người giống con mèo tựa vào người anh, bờ môi treo nụ cười dụ hoặc, nâng nâng ly với An Đức. An Đức nén cười phối hợp cùng y, muốn xem biểu hiện tiếp theo của y.

Sách Thiệu nhấc chân, quần jean bó sát người phác họa rất tốt đường nét của cẳng chân, ngón chân trần chậm chậm trượt dọc theo mắt cá chân An Đức, sau đó từ từ ôm lấy bắp chân anh. Tông Tư bên cạnh thấy vậy trợn mắt há hốc mồm, tròn mắt cũng sắp rớt vào ly rượu. Hắn luôn luôn biết Sách Thiệu là một chàng trai rất có sức hấp dẫn, nhưng chưa từng thấy cậu ta chủ động quyến rũ ai a.

An Đức ung dung thản nhiên kéo Sách Thiệu qua, môi vừa lúc đặt ở tai y, thoạt nhìn hết sức thân mật, nhưng không ai nghe thấy anh đè thấp thanh âm nói bên tai Sách Thiệu: “Tôi có thể phối hợp em, nhưng, em cho tôi lợi ích gì đây?”

Sách Thiệu hếch khéo mắt, mang theo khiêu khích nhìn An Đức, sau đó đột nhiên cúi đầu xuống, ở giữa tiếng kinh thán xung quanh hôn lên môi An Đức. Cánh môi ẩm áp đặt lên, An Đức chỉ chần chừ một giây, tay trái đã đoạt lấy ly rượu trong tay Sách Thiệu, đặt ở trên bàn, tay kia thì ôm eo Sách Thiệu, siết sao khóa chặt cả người y, biến bị động thành chủ động.

Cái hôn môi này cực kỳ nồng nhiệt. Đã rất nhiều năm không cùng người khác hôn môi Sách Thiệu bị nụ hôn này làm cho đại não có chút trống rỗng. Bờ môi ẩm áp phủ lên môi y, thật cẩn thận liếm láp, thỉnh thoảng cắn nhẹ cánh môi mỏng của y, đầu lưỡi thăm dò trong miệng y, không ngừng mà công thành cướp trì. Không biết qua bao lâu, Sách Thiệu cảm giác mình ngay cả hô hấp cũng không thể, mới đột nhiên trở

lại một chút ý thức, dùng sức đẩy An Đức. Vừa muốn nâng tay lau mồ hôi mình, đột nhiên thấy An Đức tựa vào ghế sa lon, đang cười như không cười nhìn mình, hơn nữa cực kỳ rõ ràng nhìn thoáng qua quầy bar.

Sách Thiệu đơn giản đem cánh tay nâng lên ôm cổ An Đức, khe khẽ chớp chớp mắt, liếm liếm môi, “Muốn lên lầu, tiếp tục không?”

An Đức đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi khô. Vì thế hai người kề vai sát cánh ở dưới chú mục của mọi người, lên lầu. Tông Tư một mình ngồi trên ghế salon cả người còn có chút mê mang, “Thì ra An thiếu hẹn mình tới đây, là vì mục đích này? Cậu ta cùng Alex thông đồng từ lúc nào nhỉ?”

Hai người cầu kết lên lầu vào phòng Sách Thiệu, cửa phòng vừa mới đóng, Sách Thiệu đã buông tay. Y không nói tiếng nào đi đến bên cửa sổ, tùy tay cầm một điều thuốc, giắt ở bên môi, hút một hơi thật sâu, phun khói, sau đó ánh mắt thật sâu nhìn ra ngoài cửa sổ.

An Đức không có bất kỳ thắc mắc, đứng ở bên cạnh y, theo tầm mắt y, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc, mắt mát của người đàn ông trong quán bar ban nãy, hẳn ta nghiêng ngả lão đảo ra khỏi quán bar, lung la lung lay băng qua đường cái, bắt chấp xe cộ qua qua lại lại. An Đức thậm chí cảm thấy, lúc một chiếc xe con sượt qua người hẳn ta, Sách Thiệu bên cạnh anh cả người đều căng thẳng.

Thẳng đến thân ảnh người đàn ông kia hoàn toàn biến mất, Sách Thiệu mới thu hồi tầm mắt, y giương mắt nhìn thoáng qua An Đức dù bận vẫn ung dung trước mặt, An Đức dời tầm mắt từ ngoài cửa sổ về, “Người kia dường như uống không ít rượu, lại bị kích thích, em không sợ, hẳn ta xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?”

Sách Thiệu giật mình một cái, lập tức cười khế, “Người lớn như vậy, nếu vì chút chuyện này xảy ra ngoài ý muốn, còn sống làm gì chứ?”

An Đức nâng cằm y, “Không nghĩ tới, lòng dạ em tàn nhẫn như vậy đấy.”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, “Lúc đó có ai từng để ý ông đây có thể xảy ra ngoài ý muốn không chứ?” Y dụi tắt điều thuốc trong tay, nâng mắt nhìn An Đức, “Sách Nhị gia xưa nay lòng dạ độc ác, anh có thể đi hỏi thăm một chút.”

“Vậy sao?” An Đức cười nhẹ, “Tôi nghĩ Sách Nhị gia cũng là tri ân đồ báo a, tôi ban nãy phối hợp như vậy, bây giờ lợi ích ở nơi nào đây?”

7. Chương 7: Đêm Xuân Đáng Giá Nghìn Vàng

Khi môi An Đức lần thứ hai phủ lên, Sách Thiệu lại không muốn tránh né, y tùy ý lười An Đức lướt một đường dọc theo khoe môi mình, vào trong miệng, tiếp tục khiêu khích. Đầu óc y chớp qua một ý nghĩ, y vậy mà không bài xích người đàn ông này hôn môi.

Sách Thiệu đã rất nhiều năm không cùng người khác hôn môi như vậy. Y có thể cùng người chỉ gặp qua một lần lên giường, ân ái, nhưng y thực để ý người khác hôn mình, cuộc đời này của y chỉ chân thành hôn môi với một người, cho nên với y mà nói, hôn môi là một chuyện rất nghiêm túc.

Tay An Đức men theo lưng Sách Thiệu, một đường trượt vào quần áo y, Sách Thiệu từ từ nhắm mắt lại, thả lỏng đầu óc mình, y đã có một thời gian quá lâu không vui vẻ ân ái một trận, hiếm khi bây giờ y gặp được một người không bài xích, y muốn sáng khoái hưởng thụ một lần.

An Đức rõ ràng cảm thấy thuận theo của người trước mặt, bàn tay to của anh men theo sống lưng Sách Thiệu từ từ trượt xuống, nhóm tia lửa khắp nơi trên người y. Môi cũng rời khoe miệng Sách Thiệu, hôn lên vành tai y. Cảm giác được người trước mặt run lên rõ ràng, An Đức hài lòng giương khoe môi, từ từ cuộn áo thun của Sách Thiệu lên, lộ ra thân trên trần trụi.

Bàn tay to chậm chậm vuốt ve, Sách Thiệu từ từ nhắm hai mắt, hô hấp dần dần tăng thêm. Tay người đàn ông này dường như đang châm lửa cả người y, y thậm chí có thể cảm nhận rõ rệt biến hóa ở hạ thân. Áo thun bị lột ra khỏi cơ thể Sách Thiệu, không đợi y phản ứng, hai cánh tay đã bị trói sau lưng, Sách Thiệu hoảng sợ, “Con mẹ nó anh muốn làm gì?”

An Đức ấn Sách Thiệu ngã xuống giường, một bàn tay áp chế cái chân lộn xộn của y, tay kia thì thông thả ung dung mở nút áo sơ mi của mình, sau đó cởi áo, lộ ra thân trên cơ bắp rõ ràng, đè trên người Sách Thiệu, ***g ngực hừng hực làm cho cả người Sách Thiệu cứng đờ. An Đức mang theo ý cười mở miệng, “Lần này ngay cả Thiên Vương lão tử gọi cho em, tôi cũng sẽ không ngừng, tôi sẽ không cho em cơ hội thứ hai đá tôi xuống giường.”

Cả người Sách Thiệu bị An Đức áp chế có chút thở không ra hơi, “Tôi từng nói với anh, có sở thích đặc biệt thì rút ngay cho ông, ông đây không tâm tình chơi SM với anh.”

An Đức cười nhẹ, “Đây không kêu ham thích đặc biệt, đây là tình thú.” Nói xong, men theo cảm hôn xuống hầu kết của Sách Thiệu, ở phía trên kiên nhẫn liếm láp, cắn nhẹ, sau đó từ từ chuyển sang xương quai xanh. Sách Thiệu có một đôi xương quai xanh quá mức tinh xảo, làm cho An Đức cảm thấy có chút không thể tự kiềm chế, người trước mắt này với anh mà nói, có sức hấp dẫn quá lớn, vẫn chưa từng có ai khiến anh chỉ mới gặp một lần thì đã khơi mào dục vọng, muốn áp ngã người này xuống giường, ăn xong lau sạch.

An Đức sau khi hôn liếm láp ở chỗ xương quai xanh, môi lưỡi chậm chậm đổi hướng đến hai điểm trước ngực Sách Thiệu, môi mỏng từ từ ngậm chặt, dùng răng cắn nhẹ, tay kia thì ở bên còn lại như có như không xoa vuốt, Sách Thiệu cảm thấy khoái cảm tập kích lên đại não mình, khiến y không tự giác đòi hỏi nhiều hơn.

An Đức dường như kiên nhẫn tràn đầy, một mặt vuốt ve ở ngực, một tay kia từ từ hướng xuống, hơi nhọc nhằn mở khóa quần jean của Sách Thiệu, lộ ra bộ phận được quần lót màu đen bó sát người bao bọc, hình dạng hoàn chỉnh chứng tỏ giờ phút này Sách Thiệu hoàn toàn bị khơi mào ham muốn.

An Đức tinh chuẩn nắm chặt, làm Sách Thiệu cảm thấy hô hấp cũng ngừng trệ, bàn tay nóng ẩm, dịu dàng lấy lòng Sách Thiệu, khiến Sách Thiệu cảm thấy dục vọng trở nên căng đau khó nhịn, y giãy dụa dùng khuỷu tay chống người dậy, nhin không được mở miệng, “Mau mẹ nó thả tôi ra, lúc này, ai còn có thể đập anh xuống.”

An Đức lặng đi một chút, khoe môi lập tức gờ lên, một bàn tay vươn đến phía dưới Sách Thiệu, thả tay y ra.

Sách Thiệu được giải thoát đột nhiên lật người, không đợi An Đức xoay người lại, đẩy anh ngã xuống giường, sau đó nhanh chóng lột quần anh, hai người rất nhanh đã thăng thần đối mặt.

An Đức nhướn mày, “Đừng nói với tôi, em muốn ở phía trên?”

Sách Thiệu hừ một tiếng, từ đầu giường tìm kiếm bôi trơn, nặn đầy tay, tùy ý ở phía sau mình bôi mấy cái, sau đó thì cầm hạ thân của An Đức, nhìn nó ở trong tay mình nhanh chóng căng to, sau đó xoa hết bôi trơn trong tay ở phía trên.

An Đức có chút kinh ngạc nhìn chàng trai đè trên người mình, y dường như nóng lòng muốn chứng tỏ cái gì, nóng lòng muốn trút hết ra ngoài. Sách Thiệu gần như không hề khuếch trương cho mình, đã đỡ hạ thân An Đức, từ từ ngồi xuống.

An Đức cảm nhận được, là nồng bỏng và săn chắc khiến anh khó nhịn, Sách Thiệu lại bởi vì đau đón cả người run rẩy, nhưng sau khi y hoàn toàn ngồi xuống, để An Đức lấp đầy mình, y chợt thở phào nhẹ nhõm.

Y sớm đã không phải Sách Thiệu ngày xưa, y bây giờ, có thể vì vui sướng, vì ham muốn, tùy ý buông thả bản thân, y sẽ không bao giờ vì ai mà làm gì nữa, y chỉ muốn sống vì mình, một lần.

Hai người dây dưa, va chạm, hai người rõ ràng xa lạ ở trên giường ôm nhau cùng nhau chiếm đoạt thân thể đối phương. An Đức đột nhiên chống người dậy, giữ thắt lưng Sách Thiệu ấn y ngã xuống giường, sau đó một lần nữa tiến vào thân thể y, kịch liệt xông tới.

Sách Thiệu thở hổn hển dữ dội, rên rỉ bên tai An Đức, làm cho An Đức có chút khó có thể kiềm chế, không khỏi tăng nhanh tốc độ của mình, đồng thời dùng bàn tay vuốt ve lấy lòng hạ thân Sách Thiệu.

An Đức trước kia ở trên giường, rất ít chú ý nhận cảm của người khác, nhưng giờ phút này, anh lại muốn mang đến cho Sách Thiệu khoái cảm, muốn nghe từng tiếng từng tiếng rên rỉ mang theo mị hoặc của y.

Khoảnh khắc cao triều đến An Đức không tự giác cắn vai trái Sách Thiệu, vết sẹo màu đỏ sậm hiện ra vô cùng chói mắt, khiến anh không tự giác cứ cắn xuống. Sách Thiệu bởi vì cao trào rất lớn còn có ý đau đột nhiên tới cả người đều mất đi phản ứng, đầu óc trống rỗng, ngay sau đó, y dùng sức đẩy An Đức trên người xuống, cả người mệt mỏi ngã về giường, không tự giác đưa tay sờ vai trái.

An Đức nằm ngửa bên cạnh Sách Thiệu, sau khi hô hấp đều hồi phục, mới từ từ chống người dậy, nhìn về phía Sách Thiệu. Sách Thiệu rũ tầm mắt, trên sắc mặt trắng bệch mang theo một chút ửng đỏ, một tay đè vai trái, trên thân thể trắng nõn rải rác dấu vết lúc kích tình ban nãy. Cả người có vẻ gầy yếu cực kỳ, làm cho An Đức không khỏi tự hỏi bản thân vừa mới có phải hơi quá... dữ tợn không?

Sách Thiệu chớp chớp mí mắt, chậm chậm thả tay xuống, giương mắt nhìn An Đức, trong đôi mắt hắc bạch phân minh còn lưu lại hưng phấn vừa mới, còn lại, chính là mắt mờ, còn có trống rỗng.

An Đức hơi do dự, anh chưa lần nào như bây giờ, sau khi từ trên giường xuống cảm thấy cực kỳ không biết phải làm sao. Kỳ thật anh hoàn toàn có thể giống trước kia, như không có việc gì mặc quần áo tử tế, sau đó ném một tấm thể ở đầu giường. Nhưng hiện tại, anh dám bảo đảm, nếu anh thật sự làm như vậy, chàng trai nhìn như gầy yếu trước mắt này tuyệt đối có khả năng đem anh còn trần trụi ném từ cửa sổ xuống đường cái.

Sách Thiệu động động thân thể, đỡ thắt lưng chậm chậm ngồi dậy, bạch trọc từ giữa hai chân y chảy xuống, còn trộn lẫn tí ti vết máu. An Đức mấp máy môi, vừa muốn nói chuyện, Sách Thiệu đột nhiên khoát khoát tay, “Tôi muốn đi tắm, anh có thể đi xuống lầu lấy chút rượu lên giúp tôi không?”

An Đức nhìn thẳng tầm mắt Sách Thiệu, sau đó chậm rãi gật gật đầu, “Được.”

An Đức lấy khăn giấy ở đầu giường, lau lau hạ thân, sau đó mặc quần áo, đi xuống lầu.

Sách Thiệu ngồi ở trên giường, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn chằm chằm cửa phòng đóng lại, sau đó xuống giường, vào phòng tắm.

Sau vui sướng cực điểm, y cảm thấy chính là trống rỗng không hiểu. Khoảnh khắc cao trào này, y hướng về khuôn mặt An Đức, từ từ nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên chính là hốc mắt đỏ bừng của Cù Triết ban nãy, nơi đó là kinh ngạc, là khó có thể tin, còn có, đau lòng.

Sách Thiệu tin tưởng Cù Triết còn thương y, cứ như cho dù trước kia người đàn ông này phản bội y, y như cũ tin tưởng anh ta, là từng chân chân thành thành yêu mình, bởi vì có nhiều thứ, là không thể giả tạo.

Nước ấm theo vòi sen phun ra, xối lên cơ thể đau nhức của Sách Thiệu, y đột nhiên cảm giác hốc mắt mình hơi đau xót, y không biết tất cả chuyện này rốt cuộc là làm sao, trước lúc Cù Triết lần nữa xuất hiện, y chưa hề như bây giờ, cảm thấy khó chịu hoặc là như thế. Y có thể treo trên môi nụ cười không sao cả đạo chơi nhân gian.

Nhưng Cù Triết lần thứ hai xuất hiện, dường như lại bối mớ một vài cảm giác của y, không chút do dự đem tuổi trẻ đã từng vô tri nhất, ngây thơ hồn nhiên nhất ném ở trước mắt y, làm cho y không thể đối mặt.

Ban nãy ở trên giường, Sách Thiệu cảm thấy An Đức coi như kiểm chế, cũng xem như chú ý cảm nhận của y. Y gặp qua đủ kiểu bạn giường, đối với biểu hiện của An Đức, đã là hết sức vừa lòng, nhưng, y cũng chưa từng gặp được một người, ngay cả ở trên giường, cũng mang theo tràn đầy thương tiếc.

Sau này dù cho y lên giường với bao nhiêu người, y đều nhớ rõ lần đầu tiên của y cùng Cù Triết. Khi đó hai người đều là thanh nhóc tuổi trẻ khí thịnh, đối với vấn đề ai trên ai dưới, vẫn vướng mắc không rõ. Cuối cùng là Sách Thiệu thỏa hiệp, y cảm thấy xem như bản thân kéo Cù Triết lên con đường này, cũng coi như là thương yêu y cho hẳn.

Hai người làm rất nhiều công tác chuẩn bị, Cù Triết chưa bao giờ xem AV hoặc là bất cứ bộ sách đồi trụy nào đặc biệt lên mạng tìm kiếm tài liệu, thậm chí xem GV. Hai người khi đó, đều rất muốn lần đầu tiên lưu lại một ấn tượng sâu sắc, thế cho nên đến sau này, Sách Thiệu không thể nào quên.

Mặc kệ làm bao nhiêu công tác chuẩn bị, cho dù tiền hí hoặc là khuếch trương thế nào, lúc Cù Triết định tiến vào thân thể Sách Thiệu, Sách Thiệu cảm thấy chỉ có đau đớn như xé rách, y phản xạ có điều kiện

dùng sức đẩy Cù Triết một cái, Cù Triết bởi vì dục vọng khó nhịn, ánh mắt cũng đỏ lên, nhưng, hần chỉ là hít một hơi thật sâu, sau đó từ từ rút bản thân ra.

Cũng là đàn ông, Sách Thiệu có thể tưởng tượng ngay lúc đó Cù Triết là hạ quyết tâm bao nhiêu, mới mạnh mẽ nhịn xuống dục vọng gần như muốn dâng lên của mình. Sau khi lấy lại tinh thần Sách Thiệu nói với Cù Triết, “Thật ra lúc ấy em chỉ là phản xạ có điều kiện, anh chỉ cần cắn chặt răng bất chấp một chút là được rồi.”

Nhưng Cù Triết kéo Sách Thiệu qua, khê hôn lên trán y một cái, “Thấy em đau như vậy, anh không thể, anh thà rằng chịu đựng.”

Cuối cùng lần đầu tiên của hai người, là Sách Thiệu đè giữ thân thể Cù Triết, cắn răng, cứng rắn ngồi xuống. Cù Triết không đành lòng nhìn y đau, y lại thể nào nhẫn tâm nhìn hần cưỡng ép bản thân kiềm chế?

Mỗi khi nhớ lại chuyện này, Sách Thiệu bao giờ cũng cười khổ nghĩ, lúc trước rõ ràng đôi bên là yêu nhau, bọn họ thương tiếc nhau, yêu thương nhau, tay dắt tay, nghiêng ngả lão đảo đi mười năm, sao đến cuối cùng, kết quả lại thành như vậy?

Tác giả có lời muốn nói: Canh thứ hai! Nói thật, không phải tôi muốn tẩy trắng cho Cù Triết, hần chỉ là đi lầm đường, con đường Sách Thiệu cho hần tràn ngập mê hoặc, không cẩn thận là tan xương nát thịt, hần không dám mạo hiểm. Lúc hần chọn một con đường an toàn, hần mới bắt đầu hối hận ngày đó tại sao mình không thử mạo hiểm một lần? Cù Triết yêu Sách Thiệu, hần cùng Sách Thiệu tay nắm tay, nghiêng ngả lão đảo đi qua thời gian mười năm tuổi trẻ nhất, là bất luận ai cũng không thể thay thế. Mỗi lần khi tôi viết Cù Triết, trong lòng đều đặc biệt khó chịu đặc biệt cảm động, “Nhớ đến lúc ấy tuổi còn nhỏ, em yêu tán gẫu anh thích cười. Có một lần kẻ vai ngồi dưới cây đào, gió ở ngọn cây chim đang hót. Không biết thế nào ngủ thiếp đi, trong mơ hoa rơi biết bao nhiêu.” Có một số người, có lẽ không thể cùng bạn đi đến cuối cùng, nhưng, chúng ta vẫn hết sức cảm ơn sự xuất hiện của họ, cảm ơn họ cùng chúng ta đi qua đoạn thời gian đó. Meo meo, xúc cảm một chút.

8. Chương 8: Sao Lại Không

Lúc Sách Thiệu từ phòng tắm đi ra cảm giác cả người kiệt sức, tháo ra giường dơ, vứt xuống đất, lại từ trong tủ quần áo lục lọi ra giường sạch, qua quét trải xong, sau đó thì ngã xuống giường. Kéo mền, đắp ở trên người.

Khi An Đức tiến vào, thì nhìn thấy chính là một màn này, Sách Thiệu nằm ngửa ở trên giường, trên người đắp hờ cái chăn, cánh tay giơ lên che khuất mắt. Anh vội vàng đi đến bên giường, đưa tay sờ sờ đầu y, cảm thấy nhiệt độ vẫn bình thường, mới nhẹ nhàng thở ra.

Sách Thiệu cảm giác được đụng chạm của đối phương, thả tay xuống, giương mắt nhìn An Đức, trong mắt mang theo khó hiểu. An Đức tiện tay đặt bia xuống đất, sau đó từ trong túi móc ra một đồ vật, “Tôi mua thuốc mỡ về, nếu không bôi có thể nhiễm trùng.” Do dự một chút, lại nói tiếp: “Em nếu không muốn động, tôi có thể giúp em bôi.”

Sách Thiệu ngửa đầu nhìn mặt An Đức, mặt mũi y mang theo một tia cảm xúc khiến An Đức không thể hiểu. Sau đó y khẽ cười một tiếng, cầm thuốc mỡ trong tay An Đức, lật người lại, nhàn nhạt mở miệng, “Anh cũng đi tắm rửa đi, trên người dính ướt không thể nào thoải mái. Hơn nữa, nếu để lại dấu vết gì, đại thiếu gia anh trở về, cũng không tốt ăn nói.”

An Đức liếc gương mặt hơi nhợt nhạt của y một cái, cuối cùng không có nói gì, vào phòng tắm.

Chờ An Đức ra khỏi phòng tắm, Sách Thiệu đã mặc quần áo vào, áo ba lỗ màu đen bó sát người phối với một cái quần âu rộng, đang tựa vào đầu giường, uống bia An Đức lấy tới.

An Đức trần trụi từ phòng tắm đi ra, trên người còn nhỏ nước, Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn anh một cái, nhặt lên cái khăn vừa mới bị mình thuận tay quăng một bên, ném tới trên người An Đức, “Tuy rằng tôi biết An đại thiếu anh có rất nhiều tiền, nhưng, làm ướt thảm của tôi cũng không phải chỉ tiền là có thể giải quyết.”

An Đức cười nhẹ một cái, nhận lấy khăn tùy ý lau lau nước trên người, tầm mắt luôn không tự giác dừng ở xuất hiện trên vai trái Sách Thiệu, “Vết sẹo đó của em là sao thế?”

“Đốt cháy.” Sách Thiệu nâng chai bia, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống, hầu kết rung động lên lên xuống xuống, rất nhanh đã uống hết một chai, quăng cái chai xuống đất, lại cầm lấy chai khác, giương mắt nhìn thoáng qua An Đức, “Là Donald lấy bia cho anh đi? Cậu ta biết ông đây uống bia sẽ không say.” Dừng một chút, xoay người lại cầm một chai bia, nhướn mi nhìn An Đức, “Bia cấp thấp như vậy, An đại thiếu cũng uống sao?”

An Đức không nói gì, lấy chai bia trong tay Sách Thiệu, ngẩng đầu lên, đổ xuống. Sách Thiệu hơi ngửa đầu nhìn anh, còn có bọt bia tràn ra bên môi anh, không khỏi cười khẽ, sau đó cầm một miếng thuốc, châm.

Khói thuốc quanh quẩn trong hơi thở, An Đức nhú nhú mày, anh chưa bao giờ hút thuốc, trên dưới công ty cũng bởi vì anh ghét mà cấm thuốc, nhưng giờ phút này, anh ngửi mùi thuốc, đột nhiên nhớ lại bờ môi nhàn nhạt mùi thuốc lá của chàng trai trước mắt.

An Đức trút xuống nửa chai bia, tùy tay lau bọt bia bên môi một cái, tựa vào bên cửa sổ, nghiêng đầu nhìn Sách Thiệu.

Sách Thiệu ngẩng đầu đối tầm mắt An Đức, đột nhiên cong khóe môi, “Anh hôm nay giúp tôi diễn một vở kịch, có phải rất muốn hỏi tôi, người đàn ông bên quầy bar kia là ai không?” Sách Thiệu phun ra một ngụm khói, sau đó cười cười, “Anh ta là bạn trai cũ của tôi, người bạn trai cũ vì cùng một phụ nữ kết hôn, xem nhẹ tình cảm mười năm giữa chúng tôi, vứt bỏ tôi.”

An Đức ngơ ngác một chút, anh thấy bộ dạng vân đạm phong khinh (tâm tình yên tĩnh, tĩnh mịch, thanh thản, điềm tĩnh, nhạt nhẽo) của Sách Thiệu, không biết vì sao, cảm thấy có chút khó chịu.

Sách Thiệu nhìn anh, cười khẽ một tiếng, “Cho nên tôi bây giờ, chỉ tin tưởng phản ứng thân thể. Đây vốn là một thể giới ham muốn hưởng thụ vật chất, không có gì quan trọng hơn cảm nhận của mình.” Ngừng một chút, Sách Thiệu nói tiếp: “Tôi rất ít cùng một người lên giường hai lần, nhưng, tôi lần qua lần lại đủ rồi, muốn tìm một bạn giường ổn định, hai người thỏa mãn lại không làm phiền lẫn nhau, không biết ý của An đại thiếu thế nào?”

An Đức từ từ cong khóe môi, “Sao lại không.”

Sách Thiệu gật gật đầu, “Như vậy rất tốt. Nhưng, tôi không hi vọng có phiền phức, cho nên không muốn có bất kỳ dính dáng gì với nam nữ bên cạnh anh, bên cạnh anh có bao nhiêu người, tôi cũng sẽ không để ý. Nếu sau này muốn làm, anh cứ việc tới đây. Lúc xuống giường, chúng ta ai mạnh ai, không muốn có bất kỳ liên quan hay quấy rầy. Hơn nữa, tôi sẽ không giữ anh qua đêm.”

An Đức lơ lơ chai bia, “Đương nhiên.”

Sách Thiệu giương khóe môi, một bộ rất hài lòng.

Thời gian sau đó, hai người hoàn toàn không nói gì nữa, sau khi uống sạch bia An Đức mang tới, Sách Thiệu cứ thế ngã xuống giường, khép mắt lại. An Đức đứng ở bên giường ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn y một hồi, lắc lắc đầu, ra cửa.

Sách Thiệu một đêm này ngủ được rất sâu, vô luận là trên thân thể hay trên tâm lý, y đều cảm thấy một nỗi chưa từng có.

Lúc Sách Thiệu tưởng rằng giấc này có thể ngủ đến trời đất mù mịt, y bị một cuộc điện thoại ồn ào đánh thức, y dụi đôi mắt buồn ngủ lim dim, nhìn dây số xa lạ trên màn hình, gãi gãi đầu tóc rối bời, bấm nhận nghe.

Điện thoại bên kia đầu tiên là lặng im một hồi, dường như là đang do dự cái gì, sau đó mới mở miệng: “Là Sách Thiệu phải không?”

Sách Thiệu ngáp một cái thật to, đáp: “Đúng a, ngài là ai thế?”

Giọng nữ mềm mại hơi hơi ngập ngừng một chút, sau đó mới mở miệng: “Tôi là Phong Nhã.”

Đại não Sách Thiệu giật giật một chút, mới nhớ tới Phong Nhã là ai, ngay sau đó ý nghĩ trong đầu chính là muốn ném điện thoại ra cửa sổ, nhưng rồi cuộc, y vẫn dùng lý trí còn sót lại khá chịu đựng nghe thanh âm kia, khách khí hướng về phía điện thoại nói: “Nga, xin chào.”

“Cậu, cậu tối qua có nhìn thấy Cù Triết không? Y cả đêm qua không về nhà?” thanh âm Phong Nhã rất thấp, giống như rất không muốn mở miệng hỏi.

Sách Thiệu lặng đi một chút, lập tức cười khẽ, “Vị tiểu thư này, cô có phải gọi lộn số không, nếu người đã lạc mất, hẳn là gọi 110, cô gọi cho tôi, rồi cuộc muốn làm gì?”

“Tôi tưởng y đi tìm cậu, dù sao các người là... Các người là...”

“Chúng tôi trước kia là người yêu? Cho nên cô cho rằng anh ta tới tìm tôi gương vỡ lại lành sao?” Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, “Cô không khỏi xem tôi quá thấp kém rồi. Cô nghĩ rằng tôi là người đánh mất đồ vật, bị người khác lấy đi, tìm ra còn muốn nhặt về dùng tiếp sao? Tôi cho cô biết, ông đây không hiếm lạ, ông đây chê bản.”

Phong Nhã ở đầu kia trầm mặc chút, sau đó mới mở miệng, “Tôi không phải ý đó, tôi chỉ là muốn hỏi y bây giờ ở đâu, bởi vì mẹ chồng tôi vừa mới gọi điện thoại tìm y.”

“Mẹ chồng cô gọi điện thoại tìm chồng cô, cô hỏi tôi có ích lợi gì?” Sách Thiệu liếc mắt nhìn trần nhà, “Anh ta tối qua đã tới, nhưng một lát thì đi rồi, nếu cô lo lắng, dứt khoát báo cảnh sát là được.”

“Vậy xin lỗi, đã làm phiền.” Phong Nhã nói xong, thì cúp điện thoại. Sách Thiệu cầm điện thoại, nửa ngày chưa phục hồi tinh thần. Chờ y ném điện thoại lên giường, chuẩn bị xuống giường rửa mặt, điện thoại lại đột nhiên vang lên, Sách Thiệu nhìn dây số, không kiên nhẫn bấm nghe, “Phong tiểu thư, cô còn có việc sao, là muốn tôi cho cô biết số điện thoại 110 là bao nhiêu sao?”

Phong Nhã thấp giọng mở miệng, “Nếu cậu thuận tiện, chúng ta gặp mặt được không?”

“Cái gì? Cô nói cái gì?” Sách Thiệu đối với điện thoại lớn tiếng hỏi: “Tôi vì sao phải gặp mặt cô? Cả nhà các người cũng thật biết điều, đừng nói với tôi, lý do của cô cũng là bạn học cũ ôn chuyện, tôi với cô, lại không có chuyện cũ có thể ôn!”

“Tôi có lời muốn nói với cậu, cậu nghe xong, tuyệt đối sẽ không hối hận.”

Sách Thiệu nhin không được muốn chửi má nó, y hít một hơi thật sâu, sau đó mở miệng, “Được, tôi sẽ nghe thử cô rồi cuộc muốn nói gì, nhưng, tôi hi vọng sau lần gặp mặt này của chúng ta, bất kể là cô, hay Cù Triết, cũng đừng tiếp tục xuất hiện ở trước mặt tôi, đừng quấy nhiễu cuộc sống của tôi nữa, bằng không, tôi tuyệt đối có bản lĩnh cho các người hoàn toàn biến mất khỏi H thị!”

Sách Thiệu sau khi cúp điện thoại chỉ cảm thấy vô cùng bức bối, y nhìn thoáng qua căn phòng lộn xộn, cuộn cuộn quần áo, ra giường bắn trên mặt đất, nhét toàn bộ vào máy giặt, dẹp chai bìa rỗng sang một bên, quét dọn phòng từ trên xuống dưới một phen, nhìn thấy căn phòng gọn gàng, cuối cùng cảm thấy dễ chịu một chút.

Sách Thiệu sống một mình đã lâu, thói quen sinh hoạt hết sức tùy ý, khi tâm tình buồn bực y sẽ giống ban này đột nhiên dọn dẹp phòng, nhưng, thành quả như vậy bình thường sẽ không duy trì quá lâu.

Sách Thiệu thu dọn phòng xong, lại chỉnh lý bản thân một chút, áo sơmi trắng tinh không nhiễm một hạt bụi, hàng nút cài hoàn chỉnh, lộ ra hai xương quai xanh tinh xảo, quần jean ôm người tôn lên đôi chân thon dài, nhưng theo thường lệ kéo lê đôi dép lười, sau đó lung la lung lay ra cửa.

Phong Nhã hẹn chính là một quán ăn ngay gần đó, lúc Sách Thiệu lắc lư đến chỗ hẹn, Phong Nhã đã đợi ở bên trong, chờ sau khi Sách Thiệu đi tới, mới phát hiện một đứa bé trai ngồi trên ghế bên trong cô, Sách Thiệu chỉ nhìn thoáng qua, đã thay đổi sắc mặt, đứa bé này, và Cù Triết như từ một khuôn khắc ra.

Sách Thiệu cười khổ, này tính là cái gì, ra oai sao? Nói cho y biết, bọn họ hiện tại có một gia đình hạnh phúc đầm ấm, mắng y là Tiểu Tam, hay xin y đừng quấy rầy cuộc sống của bọn họ nữa? Y cho tới bây giờ cũng chưa từng muốn tiếp tục lôi kéo bất cứ quan hệ gì với bọn họ, rồi cuộc là ai, quấy rầy cuộc sống của ai?

Đợi Sách Thiệu ngồi xuống, Phong Nhã mới khẽ cười cười, “Thật sự là có lỗi, bảo mẫu hôm nay có việc không thể đến, tôi không yên tâm để đứa nhỏ một mình ở nhà, cậu không ngại chứ?”

Sách Thiệu kéo khéo miệng, “Tôi có gì phải để bụng với một đứa nhỏ đây?”

Phong Nhã cười cười, “Vậy là được rồi.”

Sách Thiệu ngẩng đầu, đánh giá Phong Nhã, đôi mắt cô, nửa ngày cũng không thể liên hệ cái người mặt trang điểm mái tóc uốn cong trước mắt này với cô gái bao giờ cũng tránh ở xa xa sân bóng rổ trong trí nhớ kia.

Thật ra năm đó không phải không có nữ sinh khác thích Cù Triết, gia thế tốt hơn Phong Nhã, xinh đẹp hơn Phong Nhã, nơi nơi đều có. Sách Thiệu đến nay cũng không rõ Cù Triết cuối cùng sao lại chọn một người bình thường như vậy.

Sau đó, y cũng không muốn nghĩ nữa, cái đó cũng không liên quan tới y.

9. Chương 9: Tâm Huyết Dâng Trào

Phong Nhã vẫn thích Cù Triết, Sách Thiệu đã biết rất sớm, y thậm chí từng thấy thư cô viết cho Cù Triết, cũng đã kiểm tra mọi món quà cô tặng cho Cù Triết, chỉ là Sách Thiệu năm đó kiêu ngạo như vậy, vào lúc cùng Cù Triết tâm ý tương thông, y há có thể để bất cứ ai khác ở trong lòng?

Cho nên, không đến một tháng sau cái lần y và Cù Triết khắc khẩu ở quảng trường nhỏ, y biết được Cù Triết muốn cùng người phụ nữ bình thường không thể bình thường hơn kết hôn, lúc đó y thật là khó có thể tin, sau đó, bất lực.

Có lẽ đối phương sao cũng không bằng mình, cố tình, cô chỉ thắng được một thứ, đó chính là, giới tính.

Y và Cù Triết cho dù là chân ái thì thế nào? Làm sai, giới tính không hợp.

Phong Nhã ngẩng đầu nhìn Sách Thiệu, mỉm cười, “Nhiều năm như vậy, cậu dường như không thay đổi nhiều. Thật ra nữ sinh thích cậu thật sự là nhiều lắm, nhưng bộ dạng cậu thật sự là quá xinh đẹp, rất nhiều người chỉ dám xa xa nhìn cậu, lại không nghĩ rằng, cậu kỳ thật thích nam.”

Sách Thiệu cười khẽ, “Đúng a, thích nam, còn thích người đàn ông cô thích.”

Phong Nhã cười lắc lắc đầu, nhìn thoáng qua thức ăn trên bàn, “Còn muốn gọi thêm món gì đó không?”

Sách Thiệu nhìn lướt qua, “Không ngờ cô ngay cả tôi thích ăn gì cũng biết.”

“Thích một người thì phải hiểu tất cả của y, năm đó tôi vì muốn tạo mối quan hệ tốt với Cù Triết, ngay cả cậu người thân thiết nhất với y tôi cũng đặc biệt thăm dò một phen, chỉ là không ngờ tới quan hệ của hai người còn thân thiết hơn tôi tưởng tượng.”

Tầm mắt Sách Thiệu không tự chủ lại lướt qua khuôn mặt đứa bé, mặt mày giống hệt, ngồi ở bên bàn ăn tỏ mò nhìn Sách Thiệu, ngay cả bộ dáng im lặng, cũng giống như đúc. Sách Thiệu ngậm thở dài, “Tên nó là gì?”

“Duy Thiệu, Cù Duy Thiệu.” Phong Nhã nhàn nhạt mở miệng, tầm mắt dừng ở trên mặt Sách Thiệu.

Tay vói vào bao thuốc của Sách Thiệu dùng một chút, từ từ đặt trên đùi, sưng sốt gương mặt nhìn Phong Nhã, “Tên gì?”

“Duy Thiệu, Duy của duy nhất, Thiệu của Sách Thiệu.” Phong Nhã khẽ cười cười, đưa tay sờ sờ mặt đứa trẻ, yêu thương tràn đầy trong mắt.

Sách Thiệu hạ giọng thì thào, “Này tính là gì? Bồi thường sao?”

Phong Nhã lắc lắc đầu, “Là tâm ý. Trong lòng y, chỉ có một mình cậu, đây là tâm ý của y.” Phong Nhã cầm ly nước trên bàn, uống một ngụm, “Thật ra cậu vẫn rất ngạc nhiên, vì sao Cù Triết cuối cùng phải kết hôn với tôi đi?”

Sách Thiệu nhắm lại mắt, “Vì sao?”

“Bởi vì với y mà nói, kết hôn với ai cũng không quan hệ gì.” Phong Nhã cười khê, “Hai người cũng không biết nhĩ, lúc trước, là tôi nói cho mẹ y biết quan hệ của hai người, cho nên trước khi bà gặp cậu thì đã hiểu rõ rồi, ngày đó, bà đã làm xong đầy đủ chuẩn bị xuất hiện ở đó, hiểu con không ai bằng mẹ, bà hoàn toàn biết mình nói gì có thể làm cho Cù Triết quay đầu.”

Sách Thiệu rút cục lấy ra một điều thuốc đặt ở bên môi, nhưng không châm, Phong Nhã nhìn vẻ mặt của y, nói tiếp: “Ồ chung với cậu, đối Cù Triết mà nói, là một con đường tràn ngập hấp dẫn lại đầy nguy hiểm, Cù Triết khi đó nhút nhát, sau đó, y dùng thời gian năm năm mà hối hận lựa chọn ngày đó, có một câu nói là một lần sảy chân để hận nghìn đời, lại thích hợp cực kỳ.”

Sách Thiệu lắc đầu, “Bây giờ nói chuyện đó còn có ích gì đây? Tất cả đều được định cục rồi, y chọn cưới vợ sinh con, thì không nên quay đầu lại cứ tiếp tục men theo đường này đi tới.”

Phong Nhã cười lắc đầu, “Cưới vợ sinh con sao? A, vậy tôi cho cậu biết, Cù Triết đến bây giờ cũng chưa từng chạm vào tôi, cậu tin không?”

Sách Thiệu cả người đều muốn nhảy dựng lên, y chỉ vào đứa bé trên ghế đối diện, “Con mẹ nó chẳng lẽ cô muốn nói cho tôi biết, đứa bé bộ dạng hầu như giống anh ta như đúc, là từ trong khe đá nhảy ra sao?”

Phong Nhã cười, nụ cười trên mặt mang theo chua xót, “Thụ tinh nhân tạo. Tôi nói với Cù Triết, tôi chỉ cần một đứa bé, sau đó, chúng tôi đã đi làm thụ tinh nhân tạo.”

Sách Thiệu lắc đầu, liều mạng lắc đầu, bây giờ này tính cái gì, mọi thứ trước mắt tính là gì? Rõ ràng đã chọn con đường khác biệt, cần gì phải như thế, cần gì.

“Y còn yêu cậu, y từ đầu tới cuối, chỉ yêu một mình cậu.” Phong Nhã thấp giọng mở miệng, “Trừ bỏ thời gian trôi qua năm năm, mọi thứ khác đều như lúc trước, không có bất kỳ thay đổi. Hai người chúng tôi chỉ treo danh phận vợ chồng trên danh nghĩa, đối với cuộc sống của hai người, không có bất cứ ảnh hưởng.”

Còn giống sao? Không có khả năng, Sách Thiệu y, sớm đã không phải là Sách Thiệu ngày xưa, tất cả đã sớm không quay đầu được nữa rồi!

Sách Thiệu từ từ nhắm hai mắt lại, sau đó lại mở, Phong Nhã nhìn mắt y, nhìn không ra cảm xúc gì, “Tôi không nghĩ tới, cô bây giờ vĩ đại như vậy?”

Phong Nhã nhìn thoáng qua đứa bé bên cạnh, cười nói: “Có vài thứ cậu luôn luôn khao khát, sau đó khi cậu rút cục đạt được, cậu sẽ phát hiện, có lẽ một chút cũng không giống như cậu nghĩ. Tôi hiện tại có Duy Duy, đã rất thỏa mãn.”

Sách Thiệu mở to mắt, nhìn Phong Nhã, “Nếu, các người không tới H thị, nếu đời này chúng ta không cùng xuất hiện nữa, cô còn có thể lần nữa tìm đến tôi, nói với tôi những lời này sao?”

Phong Nhã sửng sốt, Sách Thiệu mỉm cười rút cục từ trong túi móc ra bật lửa, châm điều thuốc luôn đặt bên môi, “Có một số việc đã xảy ra, chính là đã xảy ra, có một vài vết thương, cho dù là lành, cũng sẽ để lại vết sẹo thật sâu.” Sách Thiệu đưa tay, chậm chậm xoa nhẹ vai trái mình, “Là Cù Triết lúc trước cho tôi biết cái gì gọi là thích một người, cũng là Cù Triết cho tôi biết, cái gì gọi là bị vứt bỏ.”

“Bất kể cuộc sống giữa hai người trải qua thế nào, đó là Cù Triết y tự chuốc lấy, không có chút quan hệ nào với Sách Thiệu tôi. Y khiến tôi không bao giờ tin tưởng bất cứ ai nữa, không tin cái gọi là tình cảm, ở trong lòng tôi, mãi mãi đều nhớ rõ y từng vứt bỏ tôi, dù cho chúng tôi miễn cưỡng ở chung, chuyện này cũng sẽ giống một cái xương, vẫn vướng trong lòng tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không dễ chịu. Hơn nữa tôi sẽ luôn luôn lo lắng, y từng sợ sệt một lần, có thể lại sợ sệt lần thứ hai, đừng nói với tôi tính khả năng này rất nhỏ, tôi sẽ không đánh cược mạo hiểm như vậy, tôi sẽ không bao giờ cho người khác cơ hội thứ hai vứt bỏ mình.”

Sách Thiệu phun một ngụm khói thật đậm, sau đó khoát khoát tay, “Từ cái hôm hai người kết hôn, chúng tôi đã định trước, mãi mãi cũng không thể quay về.”

Sách Thiệu dưới cái nhìn chăm chăm của Phong Nhã đứng lên, trên cao nhìn xuống cô, “Từ nay về sau, mặc kệ các người hạnh phúc hoặc không hạnh phúc, cũng đừng xuất hiện ở trước mặt tôi nữa.” sau đó xoay người, cũng không quay đầu lại rời khỏi quán ăn.

Sách Thiệu ra khỏi cửa quán thì đón một chiếc xe, tài xế hỏi y đi đâu, y khoát khoát tay, “Anh tùy ý lái.” Sau đó tựa lưng vào ghế ngồi bắt đầu hút thuốc. Xe taxi chở Sách Thiệu dạo một vòng lại một vòng trong thành, cuối cùng Sách Thiệu dụi tắt thuốc không biết thứ bao nhiêu, báo một địa chỉ nằm ở ngoại thành.

Mục đích chính là một khu biệt thự lớn, Sách Thiệu ngậm thuốc, trả tiền cho tài xế, sau đó kéo lê đôi dép dưới cái nhìn chăm chú của tài xế lắc lư đi vào một tòa lớn nhất trong đó.

Quản gia và hạ nhân lễ độ nghênh đón Sách Thiệu vào, Sách Thiệu ngồi xuống ghế sa lon trong phòng khách, vênh chân nghĩ nghĩ, “Sách Trí đâu?”

“Đại thiếu ở trong phòng.” Quản gia nói xong, lại thêm vào một câu, “Ngài ấy không cho ai tới làm phiền, nhị thiếu nếu ngài có chuyện thì chờ một lát, tôi thử đi báo.”

Khóe mắt Sách Thiệu chậm chậm giương lên, “Anh ấy không cho ai làm phiền? Đây thật đúng là thú vị, anh ấy không phải vào trong một mình à?”

Quản gia do dự một chút, thành thực trả lời: “Đại thiếu quả thật dẫn người trở về.”

“Nga?” Sách Thiệu nổi lên hứng thú, Sách đại công tử cũng không giống như Sách nhị thiếu y mỹ danh bên ngoài, có rất ít người có thể lên giường Sách Trí, càng miễn bàn dẫn người về đại trạch, Sách Thiệu khoát tay, “Các người không cần quan tâm tôi, nên làm gì thì làm đi. Tôi quay về nhà mình còn cần các người tiếp đãi sao?”

Sau khi bóng dáng quản gia biến mất Sách Thiệu đi ngay lên lầu, đi tới cửa phòng Sách Trí, nghe ngóng, bên trong quả nhiên có thanh âm không hài hòa nào đó, Sách Thiệu nhất thời tâm tình thật tốt, dạo qua đại trạch từ trên xuống dưới một vòng, cuối cùng tìm được một cây búa lớn, xách ngay lên lầu, quản gia hạ nhân bên cạnh đều bắt đầu núp trốn, làm bộ như không nhìn thấy.

Sách Thiệu nhắm ngay cửa phòng ngủ Sách Trí, dùng sức nện một cái, sau khi nổ to, cửa quả nhiên mở ra, Sách Thiệu ném cây búa qua một bên, dù bận vẫn ung dung dựa vào cửa, hơi hơi giương khóe miệng, “Anh hai, em đã về.”

Sách Trí đang từ trong ngăn kéo đầu giường lần mò súng của mình, nghe thanh âm Sách Thiệu ngẩng đầu, lông mi cao cao nhướn lên, chống tay lộ ra nửa trên thân trần trụi, “Sách Thiệu, em điên rồi?”

Sách Thiệu vui cười: “Anh không phải cứ oán trách em không trở về sao? Em bây giờ về rồi, còn đặc biệt chào hỏi anh.” Y hướng vào bên trong dò xét, nhìn thấy mái tóc đen như mực của cái người được Sách Trí che chở gần như toàn bộ dưới thân. Chấn mền bọc kín cả người kia, nhìn không ra bộ dáng, thậm chí nhìn không ra giới tính, lòng hiếu kỳ của Sách Thiệu càng tăng, cả người cũng vào phòng.

Sách Trí suýt nhảy dựng lên, “Cút, cút ngay đi, có bao nhiêu xa cút bấy nhiêu.”

Sách Thiệu nghiêng đầu cười cười, xoay người ra phòng. Tựa vào tường trên hành lang hút thuốc, quả nhiên nghe thấy trong phòng truyền ra thanh âm mặc quần áo tất tất tác tác, dường như còn có khế oán trách.

Một lát sau, Sách Trí áo mũ chỉnh tề từ trong phòng đi ra, vẫn một bộ dáng cấm dục ngày thường, lại làm cho Sách Thiệu không khỏi hást khóe môi, Sách Trí nhìn y một cái, “Dụi thuốc lá, không ai nói cho em biết nhà mình sau này không thể hút thuốc sao?”

Sách Thiệu có chút ngạc nhiên, “Anh cũng cai thuốc sao? Vậy người hôm đó ở chỗ em hút thuốc tàn đầy đất là...là ai?”

Sách Trí trừng mắt liếc y một cái, quay đầu lại nhìn thoáng qua phòng, giống như đang xác định người trong phòng không nghe được lời Sách Thiệu, “Sao em tâm huyết dâng trào trở về vậy?”

Sách Thiệu cười cười, “Tùy ý đi lang thang, thì trở về. Anh hôm nay sao rảnh rỗi như vậy, không có việc gì ở nhà ban ngày tuyên yin (/Xuân yín/ Ngang nhiên *** loạn, không hề kiêng kị.)?” Y giương mắt liếc phòng ngủ Sách Trí một cái, “Anh lần này từ đâu tìm được bảo bối như vậy?”

Sách Trí đoạt thuốc lá trong tay y, ném xuống đất dẫm tắt, “Sau này gọi cậu ấy chị dâu.”

Sách Thiệu kinh hãi, “Ai u, thiệt hay giả vậy? Anh vậy mà âm thầm tìm chị dâu cho em, còn không dẫn ra cho em xem xem.”

“Em ban nãy làm ra một trận gặp mặt tràn đầy kinh hãi, ai còn có mặt mũi gặp em?” Sách Trí liếc y, “Buổi tối nếu không có việc gì, anh dẫn cậu ấy đến chỗ em ngồi một chút, em đuổi hết mấy người bẩn thỉu xấu xa đi hết cho anh.”

Sách Thiệu giờ phút này thật sự là lòng hiếu kỳ càng lớn, “Được, vậy buổi tối gặp.”

Tác giả có đôi điều nhắn nhủ: Sách đại gia người tốt như vậy không phải một CP thật sự là đáng tiếc!

10. Chương 10: Bão Táp Đêm Khuya

Sách Thiệu về nhà lẩn qua lẩn lại một vòng, đột nhiên cảm thấy tâm tình thật tốt, sau khi ăn bữa lớn quần gia đặc biệt chuẩn bị cho y, rất vui vẻ trở về quán bar.

Trước khi mở cửa, Sách Thiệu cố ý kéo hai bảo vệ tới, dạy dỗ một phen, hơn nữa dặn dò buổi tối Sách đại thiếu phiền phức đến cực điểm muốn dẫn người bảo bối vạn phần của anh ta đến quán bar, hôm nay khách trong quán, nhất định phải chú ý.

Bởi vì phải gặp chị dâu mới, Sách Thiệu cực kỳ chú ý trang phục của mình, y và Sách Trí hai người nương tựa lẫn nhau nhiều năm, dù sao trong nhà có dấu hiệu thêm người, y cũng từ trong đáy lòng vui vẻ cho Sách Trí.

Một mình y lẻ loi suốt đời như vậy đủ rồi, y hi vọng Sách Trí, không cần như thế giống y.

Sách Thiệu không biết từ đâu lục ra một cái áo len màu trắng, khoác lên một cái quần jean màu sáng, trên chân cũng đổi một đôi giày vải, tựa vào bên quầy bar hướng về phía Donald mỉm cười bộ dạng giống như một học sinh trung học đơn thuần vô tri, Donald lặng lẽ nhìn y, hận không thể đâm mũi dùi sắt vào mắt dùng để cảnh cáo bản thân, tất cả chuyện này đều là biểu hiện giả dối, Sói xám phủ thêm da dê cũng không thể biến thành cừu vui vẻ.

Bởi vì Sách Thiệu đặc biệt dặn dò, khách trong quán hôm nay ít hơn, phần lớn đều là lặng lẽ uống rượu hoặc là ở ghế dài hoặc trong gian riêng tán tỉnh, trong sàn nhảy ngay cả một bóng người cũng không có.

Lúc Sách Trí bước vào nhìn thấy cảnh tượng này vô cùng vừa lòng, nghiêng đầu cười cười với người bên cạnh, “Em xem thật ra quán bar cũng có thể thực yên tĩnh.”

Sách Thiệu rút rút khóe miệng, nhìn nụ cười có thể xem là dịu dàng bên môi Sách Trí, nghĩ thầm, ông đây sống gần ba mươi năm, cũng chưa từng thấy Sách Trí cười như vậy với mình. Sau đó nghiêng đầu, nhìn người bị Sách Trí ôm hờ trong ngực.

Tóc đen như mực, khuôn mặt trắng nõn tinh xảo, đôi mắt long lanh, kính mắt treo trên sống mũi cả người có vẻ nhã nhặn, sắc mặt hơi ửng đỏ nhìn Sách Thiệu, chắc là đang nhớ lại một màn hồi sáng kia.

Sách Thiệu cong khóe môi, “Chào chị dâu.”

Sách Trí nghiêng nghiêng đầu, ghé vào bên tai chàng trai khe khẽ mở miệng, “Đây là Sách Thiệu, là đứa em không có tiền đồ của anh.”

Chàng trai gật gật đầu, vươn một bàn tay, “Xin chào, tôi tên Diệp Thần.”

Sách Thiệu lễ độ bắt tay Diệp Thần, dẫn hai người đến ghế dài tận cùng bên trong, “Muốn uống gì? Kêu Donald pha cho hai anh.”

Diệp Thần cúi thấp đầu, dường như là đang suy nghĩ, Sách Trí bên cạnh trực tiếp mở miệng, “Coca.” Diệp Thần ngẩng đầu trừng Sách Trí, Sách Trí cười mở miệng, “Đã nói cai thuốc kiêng rượu.”

“Em nói chính anh.” Diệp Thần liếc Sách Trí một cái, “Anh tưởng anh lén hút thuốc em không biết. Anh cứ việc hút đi, chờ hút đến phổi cũng thành đen anh sẽ vẹn toàn, dù sao anh có một trái tim đen, thêm một cặp phổi đen cũng chẳng sao.”

Tay vói lấy thuốc của Sách Thiệu lặng lẽ thu về, trong lòng âm thầm nghĩ, người nhìn nhả nhặn, chưa chắc sẽ dễ ăn hiếp, người này có thể trừng trị Đại Ma Vương Sách Trí ngoan ngoãn, Sách Thiệu y vẫn không nên trêu chọc anh ta.

Sách Trí giơ tay lên, “Được rồi, em muốn uống gì thì uống đó, dù sao buổi tối về vừa lúc phải bù chuyện bị thằng nhóc đáng ghét này cắt ngang, em uống nhiều quá thì dễ dàng hơn!”

Sắc mặt Diệp Thần lại từ từ đỏ lên, cậu giương mắt nhìn nhìn Sách Thiệu, cuối cùng nói: “Coca.”

Sách Thiệu vừa lòng gật gật đầu, nhắc chân đi sang quầy bar, mới vừa bước ra một bước, đột nhiên quay đầu lại, “Cola sát tinh (diệt tinh trùng), anh hai của em uống nhiều chút quả thật có ích lợi.” Sau đó không đợi hai người phản ứng, đã lùi đến quầy bar.

Đưa qua coca, Sách Thiệu tự giác rời khỏi nơi đó ngay, không làm bóng đèn. Y tựa bên quầy bar, xa xa nhìn Sách Trí, bên môi anh ấy dính nụ cười, ánh mắt nhìn chàng trai bên cạnh hết sức dịu dàng, thậm chí mang theo cưng chiều.

Cuối cùng có một người xuất hiện, làm cho Sách Trí không gì làm không được, coi thường tính mạng trở nên dịu dàng giống như lúc này, Sách Thiệu từ trong đáy lòng cảm thấy thỏa mãn. Nếu như nói, đời này của y còn có người nào để y lưu tâm, vậy ngoài Sách Trí, tuyệt đối không có người thứ hai.

Người đàn ông này đã dùng tính mạng mình ghép nên cuộc sống bây giờ của hai anh em, người đàn ông này từ nhỏ đã che chở phía trước y, làm cho Sách Thiệu không cha không mẹ tuyệt đối cũng sẽ không chịu bất cứ uất ức nào, người đàn ông này và y máu mủ tình thâm, mặc dù ngày thường châm chọc khiêu khích y, nhưng chưa hề thiếu quan tâm, rốt cục có một người có thể làm cho anh ấy nhớ nhung, có thể cho anh ấy hạnh phúc.

Sách Thiệu tựa vào ghế, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì, chờ y lấy lại tinh thần, bên cạnh không biết khi nào đã thêm một người, Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn anh, “Anh đến đây lúc nào?”

An Đức nhận lấy rượu Donald đưa tới uống một ngụm, “Lúc em suy nghĩ nhân sinh.”

Tầm mắt Sách Thiệu dạo một vòng trong quán rượu, “Anh vẫn rất rảnh rang?”

“Xem như thế đi.” An Đức chứa ý cười, “Con người tôi khá biết kết hợp làm việc nghỉ ngơi.”

Sách Thiệu cúi đầu nghĩ một hồi, “Anh đã rảnh như vậy, cùng tôi đi ra ngoài giải sầu được chứ. Nếu không bằng lòng có thể từ chối, đây không tính là nghĩa vụ của bạn giường.”

“Cực kỳ tự nguyện.” An Đức nhìn Sách Thiệu, cảm thấy người trước mặt với anh mà nói, dường như là một hấp dẫn cực lớn, một cái nhũ mày một nụ cười, giơ tay nhắc chân của y, đều hấp dẫn anh, lôi kéo anh, đi tới một phạm vi không biết. Nhưng anh một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ cảm thấy một cảm giác mới lạ, chưa từng có.

Hai người một trước một sau ra cửa, Sách Thiệu ở phía trước xoay người, dứt khoát dừng lại trước một chiếc Hummer rất là phong cách, tài xế trong xe nhảy xuống, cung kính mở miệng, “Nhị thiếu.”

Sách Thiệu gật gật đầu, “Đưa tôi chìa khóa a, tôi đi hóng mát. Sách Trí đang ở bên trong nhị oai(làm hay nói một vài chuyện thân mật giữa người yêu với nhau), tạm thời sẽ không ra ngoài.”

Tài xế do dự một chút, đưa chìa khóa cho Sách Thiệu. Sách Thiệu kéo mở cửa, lên xe, ghé vào cửa sổ xe nhìn thoáng qua An Đức còn đứng ở ven đường, “Lên xe.”

An Đức cười cười, đang muốn lên xe, tài xế bên cạnh đột nhiên lén lút kéo anh một cái, thừa dịp Sách Thiệu không chú ý thấp giọng nói: “Vị tiên sinh này, tôi tốt bụng nhắc nhở ngài, nhị thiếu không có bằng lái.”

An Đức nghiêng đầu hơi không tin, Sách Thiệu bấm còi, ngậm thuốc bên môi nhìn An Đức, “Anh rốt cuộc lên xe không?”

An Đức mở cửa, lên xe, không nhìn hiểu vẻ mặt tiếc nuối của tài xế phía sau.

An Đức nhìn động tác của Sách Thiệu, vẫn khá thành thạo, cũng từ từ an tâm, thuận miệng hỏi: “Em định đi đâu?”

Sách Thiệu thờ ơ trả lời: “Dẫn anh đi đâu thì anh đi đó, anh một người sống lớn như vậy, còn sợ tôi bán anh?”

“Được, vậy hôm nay tôi liều mình bồi quân tử.” An Đức lại siết chặt dây an toàn, dựa sát ghế ngồi vương vẩn mùi thuốc lá trên người Sách Thiệu, không tự chủ nhắm mắt lại.

Sách Thiệu mở cửa sổ hai bên, gió đêm thu gào thổi vào, giai điệu Sách Thiệu ngâm nga trong miệng mơ hồ hồ truyền vào tai, trên đường cao tốc ban đêm xe rất ít, lại làm cho An Đức cảm thấy có chút an nhàn. Anh tùy ý thò đầu nhìn ngoài xe, đột nhiên cả kinh, nhủu mầy, “chiếc xe phía sau kia hình như luôn đi theo chúng ta.”

Sách Thiệu nhìn vào kính chiếu hậu, quả nhiên thấy một chiếc xe theo thật sát phía sau, y cắn chặt môi, giẫm mạnh chân ga, xe nhanh chóng lao về phía trước, xe phía sau dường như từ từ kéo xa khoảng cách.

Sách Thiệu huýt sáo, “Đấu với tao!”

An Đức giương mắt nhìn dáng vẻ đắc ý của y, đột nhiên cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, một chiếc xe đối diện chạy tới, đèn xe sáng chói hai người có chút mở mắt không ra, Sách Thiệu chính là theo bản năng giẫm phanh, sau đó đánh tay lái sang một bên. Ô tô cuối cùng dừng lan can ven đường ngừng lại, Sách Thiệu bởi vì quán tính quá lớn đập đầu trên tay lái, bụng bị dây an toàn thắt chặt đến đau. Bởi vì xe nghiêng về một phía đụng vào Sách Thiệu, cho nên An Đức chỉ là bị lắc mạnh một cái, không có gì đáng ngại.

An Đức mở dây an toàn trên người mình, thò đầu nhìn Sách Thiệu, “Em có sao không?”

Cái trán non mịn của Sách Thiệu trực tiếp bị đập chảy máu, máu tươi chảy dọc theo trán xuống mặt, một bàn tay Sách Thiệu ấn bụng, cả khuôn mặt bởi vì đau đớn đều rút lại. An Đức cảm thấy run lên, vội vàng giúp y mở dây an toàn. Sách Thiệu đưa tay lau mặt một cái, vừa muốn nói chuyện, đột nhiên dừng lại. Sau hai tiếng phanh xe, hai chiếc xe ở Hummer ngừng lại bên cạnh, một đám người từ trong xe đi xuống, một trái một phải chặn cửa xe. Sau đó dùng lực thô bạo kéo mở cửa xe bên này của Sách Thiệu.

Sách Thiệu ngẩng đầu lên híp mắt nhìn người tới, cầm đầu cúi đầu xuống nhìn khuôn mặt nhuốm máu của Sách Thiệu, “Tôi nói Sách đại thiếu sẽ không dễ dàng bị bắt như vậy, hóa ra là nhị thiếu a, chắc chắn, làm bị thương khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp a.” Nói xong vươn tay sờ sờ vết thương trên mặt Sách Thiệu.

Sách Thiệu đưa tay kéo tay gã ra, “Tôi tưởng là ai, té ra là Vu Thắng Vu Nhị gia, đêm hôm khuya khoắc, đây là ý gì? Tìm tôi đua xe sao?”

Vu Thắng hừ lạnh một tiếng, “Sách đại thiếu chiếm địa bàn của tôi, phá hủy buôn bán của tôi, mấy huynh đệ hiện tại đi theo ta đều không có gì để ăn, vốn muốn tìm đại thiếu nói chuyện, nếu nhị thiếu cũng rất thuận tiện, trực tiếp kêu đại thiếu giao địa bàn cho tôi, thuận tiện bồi thường mấy trăm vạn cho mấy huynh đệ tiêu xài nữa, chuyện này đã có thể giải quyết.”

“A.” Sách Thiệu cười khê, hơi hơi nhướn mày, “Vu Nhị gia là muốn bắt cóc sao?”

“Xem ra nhị thiếu hiểu rõ tình trạng hiện tại rồi, như vậy tốt lắm. Vậy tốt nhất vẫn là phối hợp một chút, còn có thể kêu người hỗ trợ băng bó vết thương của ngài một chút, phá tướng cũng sẽ không tốt.” Vu Thắng lui về phía sau một bước, “Xuống đây đi.”

Sách Thiệu miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, “Tôi muốn nói, tôi không muốn đây?”

“Vậy cũng đừng trách tôi không khách sáo.” Vu Thắng vừa khoát tay, lập tức có nòng súng đen kìn kịt nhắm ngay hai người, Sách Thiệu cười khê một cái, “Sách Trí thật đúng là tìm cho mình một cái phiền phức lớn.” Y dùng cánh tay chống đỡ một chút, vừa mới chuẩn bị xuống xe, đã cảm giác bụng kịch liệt, cả người lại dựa trở về, đè bụng, sắc mặt hết sức khó coi.

Vu Thắng lấy súng để lên đầu Sách Thiệu, “Nhị thiếu, cũng đừng suy nghĩ gì trò gì với tôi .”

An Đức vẫn lặng im cau mày nhìn vẻ mặt của Sách Thiệu, vươn tay qua, “Em không sao chứ?”

11. Chương 11: Vui Lòng Thông Báo

Vu Thắng thò đầu nhìn An Đức một cái, “U người này rất quen mắt.”

Vu Thắng nói là lời nói thật, thiếu đồng An gia người thừa kế tương lai, vừa bộ dạng anh tuấn tiêu trí, thường thường cùng một vài ngôi sao tai to mặt lớn nhắc quan hệ, tự nhiên là người được yêu thích của các tạp chí lớn, trừ bỏ Sách Thiệu loại người không đếm xỉa thế sự này, phần lớn đều là từng thấy khuôn mặt của An Đức.

An Đức nhìn vẻ mặt của Sách Thiệu, đáy mắt đã hiện rõ lo lắng, một bàn tay nắm quyền, một khắc sau thì có thể nhảy dựng lên. Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn anh một cái, cầm tay anh, thấp giọng nói: “An tâm một chút chờ vội nóng nảy. Bọn họ người như thế đều là kẻ liều mạng, chủ yếu vì tiền không cần sống.”

Sách Thiệu trên tay nhiễm vết máu còn có mồ hôi trắng mịn, An Đức theo bản năng nắm lại tay y, sau đó nhìn Sách Thiệu kéo kéo khoe môi, “Chẳng qua là một người trong quán tôi, không có quan hệ gì với Sách Trí, Vu Nhị gia cũng sẽ không không nói đạo nghĩa đến một người chẳng đáng cũng hạ thủ chứ.”

Vu Thắng liếc An Đức một cái, “Chỉ cần nhị thiếu phối hợp chút, người khác đều dễ nói.”

Sách Thiệu từ từ rút tay về, xuống xe. An Đức cũng xuống xe dưới nòng súng, chân mới vừa chạm đất, ót đã đau xót, sau đó thì ngã xuống.

Chờ An Đức tỉnh lại, anh đang nằm ven đường cao tốc, bên cạnh là chiếc xe Hummer, Sách Thiệu và hai chiếc xe kia sớm không biết tung tích. An Đức cả kinh, nhảy dựng lên, bò lên xe, phát hiện di động của Sách Thiệu không biết khi nào thì nằm ở trong xe, anh nhặt lên, nhìn thoáng qua thời gian, anh hôn mê khoảng hơn nửa tiếng.

Anh tìm tìm trong điện thoại, quả nhiên lục được điện thoại của Sách Trí, không chút do dự gọi ngay, điện thoại vang lên thật lâu, mới truyền ra thanh âm có chút lười nhác mang theo không kiên nhẫn của Sách Trí, “Sách Thiệu, hơn nửa đêm, mày lại trúng gió gì? Mày không nói tiếng nào mà lái xe đi, làm hại anh mày đón xe trở về, còn muốn thế nào?”

“Anh là Sách Trí?” An Đức hỏi.

Sách Trí sững sốt, “Mày là ai?”

“Sách Thiệu bị bắt cóc.” tầm mắt An Đức chạm đến vết máu trên vô lăng, trong lòng căng thẳng, “Bị một người tên là Vu Thắng bắt. Hắn ta ngăn xe của chúng tôi trên đường cao tốc, sau đó mang đi Sách Thiệu.”

Sách Trí trầm mặc một hồi, dường như đang điều chỉnh tâm tình của mình, “Tôi hiện tại muốn gặp cậu.”

An Đức đến nay vẫn chưa từng bị người ra lệnh như thế, anh hơi chút do dự một chút, cuối cùng mở miệng đáp: “Được.”

An Đức lái xe tới địa chỉ Sách Trí cho, trên tay anh còn dính vết máu của Sách Thiệu ban nãy, không nhìn một cái, tìm anh đã trầm xuống. Sách Thiệu, Sách Thiệu, anh bây giờ vậy mà đây trong đầu đều là Sách Thiệu!

Không phải nói chỉ là bạn giường sao, vậy loại bạn tâm cùng lo lắng này lại tính là gì? Có thể là chàng trai kia ban nãy ở loại thời điểm này thế nhưng vẫn nắm tay anh nói với anh “an tâm một chút chờ vội nóng nảy”, dùng mấy câu vân đạm phong khinh để anh thoát khỏi nguy hiểm.

An Đức đại não xoay tròn rất nhanh, chớp qua một ý nghĩ, anh có phải đặt người kia ở trong lòng rồi không? Bởi vì một cuộc hoan ái kia, hay là y cả ngày treo bên môi nụ cười không sao cả, hoặc là vết sẹo rõ ràng mang theo câu chuyện trên vai trái y? Anh biết rõ chàng trai này sức hấp dẫn rất sâu xa, nhưng vẫn để mình rơi vào? Đã nghĩ là một loại độc dược, nhưng muốn ngừng mà không được.

Lúc xe dừng lại ở cổng đại trạch Sách gia, An Đức đã làm rõ suy nghĩ, trên môi treo nụ cười vừa mực, cả người thoát nhìn, bình tĩnh tự tạo.

Sách Trí đang ngồi trên ghế sa lon trong phòng khách hút một điếu lại một điếu thuốc, Diệp Thần ngồi bên cạnh anh, nhìn anh, muốn nói lại thôi. An Đức được hạ nhân dẫn vào, anh giương mắt nhìn Sách Trí một

cái, khi anh ngồi xuống ghế sa lon đối diện, đặt điện thoại Sách Thiệu lên bàn, “Tôi bây giờ ở đây, ngài Sách có chuyện cứ hỏi đi.”

Sách Trí giương mắt đánh giá anh, suy tư một chút, có chút không xác định hỏi: “Cậu là người thừa kế An gia kia?” câu tiếp theo anh ta không có hỏi ra miệng, sao cậu và Sách Thiệu có thể dính dáng đến nhau?

An Đức gật đầu, “người tên Vu Thắng kia vốn muốn bắt cóc anh, không nghĩ tới Sách Thiệu lái xe của anh, cho nên Sách Thiệu chính là thay anh cản một kiếp nạn mà thôi. Nếu cậu ấy vì anh mà có chuyện gì, anh sẽ an tâm?”

Sách Trí ném điều thuốc trong tay xuống đất, giương mắt nhìn An Đức. Anh làm sao không biết Sách Thiệu là vì anh mới bị bắt cóc, kia là em ruột của anh, anh từ nhỏ cẩn thận chăm sóc bảo vệ, khi nào thì đến phiên một người ngoài tới dạy dỗ anh?

Sách Trí lại lần mò tìm thuốc, dư quang thoáng nhìn tầm mắt Diệp Thần bên cạnh, chậm chậm thu tay về, anh trầm mặc hồi lâu, rốt cục mở miệng, “Sách Thiệu là em ruột tôi, chuyện này tôi sẽ giải quyết, rất cảm ơn cậu ở đây cho tôi biết trước tiên, tôi sẽ không tiễn cậu.”

“Tôi có một yêu cầu.” An Đức ngồi thẳng người, đột nhiên mở miệng.

“Nga?” Sách Trí cười khê, anh còn tưởng rằng người của An gia sẽ có gì khác biệt, không nghĩ tới hóm hỉnh giống nhau, “Cứ nói đừng ngại, chỉ cần tôi có thể làm được.”

“Lúc Sách Thiệu trở lại, tôi muốn biết tin đầu tiên.” An Đức nói xong đứng dậy, gật đầu với Diệp Thần bên cạnh một cái, “Tôi sẽ không làm phiền, xe của anh đang đậu ở cửa. Nhưng trên đường cao tốc đừng một chút, phía trên còn dính máu của Sách Thiệu.”

Sách Trí nhướn mày, “Sách Thiệu bị thương?”

An Đức đưa tay chỉ chỉ trán, “Dập đầu rách trán.” Dừng một chút, “Tôi cáo từ.” Nói xong, xoay người muốn đi.

Diệp Thần nhìn thoáng qua Sách Trí, đột nhiên mở miệng, “ngài An, xin chờ một chút.”

An Đức quay đầu lại, có chút kinh ngạc nhìn Diệp Thần, nghe cậu dùng thanh âm êm tai mở miệng, “Nơi này là vùng ngoại thành, không tiện đón xe. Tôi kêu hạ nhân đưa cậu về.”

An Đức cong khóe môi, “Cảm ơn nhiều.”

Phút đầu tiên An Đức bước vào nhà, gọi một cú điện thoại, anh chỉ phân phó một câu, “Điều tra Vu Thắng cho tôi, lập tức, lập tức.”

Ba ngày sau, An Đức rốt cục nhận được điện thoại của Sách Trí, vì thế An đại thiếu từ cuộc họp của ban giám đốc công ty chạy ra, chạy tới bệnh viện.

Cửa phòng bệnh đứng hai người ông giống như ngọn núi, người qua lại cũng không khỏi ghé mắt. An Đức đứng ở cửa phòng bệnh cau mày nhìn bọn họ, “Các người là?”

“Bắt đầu từ bây giờ, an toàn của nhị thiếu do chúng tôi phụ trách, không có đồng ý của đại thiếu, bất luận ai cũng không thể đến gần nhị thiếu.” một người trong đó đáp, dừng một chút, lại hỏi: “Ngài là ngài An?”

An Đức gật đầu, cửa phòng bệnh được mở ra, làm một động tác mới, An Đức mắt nhìn thẳng đi vào.

Phòng bệnh Sách Thiệu ở là phòng tốt nhất trong bệnh viện. Trong phòng thật im lặng, màn cửa thật dày kéo xuống, một mảnh tối tăm, An Đức thích ứng một chút, thấy Sách Trí đang vùi ở sofa, cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì. Nghe tiếng bước chân, anh đột nhiên ngẩng đầu nhìn An Đức, “Ngài An đến rồi?”

An Đức gật đầu, tầm mắt chuyển sang giường bệnh, Sách Thiệu nhắm chặt hai mắt, ngủ mê man, tiếng hít thở thanh thiên thỉnh thoảng vang lên, “cậu ấy có khỏe không?”

“Không có việc gì, vết thương trên đầu có chút nhiễm trùng, ba ngày ba đêm không nghỉ tốt, thân thể mỗi một tới cực hạn, ngủ một giấc là tốt rồi.” Sách Trí trầm trầm mở miệng, trong bóng tối An Đức dường như thấy ánh sáng lóe lên trong mắt anh, “Ngài An, tôi rất tò mò, sao ngày đó cậu lại ra một yêu cầu như thế với tôi?” Sách Trí chậm chậm mở miệng, “Chẳng lẽ, cậu thích em trai tôi?”

An Đức không phủ nhận, ngồi xuống bên giường bệnh, cúi đầu nhìn thoáng qua vết sẹo trên trán Sách Thiệu, “Ai thích cậu ấy cũng cần anh đồng ý sao?”

Sách Trí cười lắc đầu, “Nhiều năm như vậy thích người nó cũng không ít, tôi một lần cũng chưa từng can thiệp. Bởi vì tôi biết, nó không có khả năng động tâm với bất kỳ ai trong đó.”

An Đức giương mắt nhìn anh, Sách Trí treo cười bên môi, nói tiếp: “Haic người lên giường rồi chứ? Vậy cậu nhất định thấy qua vết trên sẹo vai trái nó đi? Nơi đó vốn xăm tên một người, sau đó người kia phản bội nó kết hôn với một phụ nữ, nó nuốt năm mươi viên thuốc ngủ, cũng tỉnh lại ở phòng bệnh này, sau đó đoạt bật lửa trong tay tôi, tự tay đốt hình xăm kia.”

Sách Trí đứng lên, đi đến cửa sổ nhìn về phía ngoài, “Khi đó nó cũng mới hơn hai mươi, cả tay cũng không run một cái, tôi lúc ấy đã nghĩ, nó thực sự là em ruột của mình, trong xương cốt nó có nhiều thứ, giống tôi như đúc, thậm chí, càng sâu.” Sách Trí quay đầu, nhìn An Đức, “Sách Thiệu như vậy, cậu xác định cậu còn dám thích, nó chơi đùa nhân sinh quen rồi, không bao giờ đặt bất kỳ ai ở trong lòng nữa.”

An Đức rủ mi mắt, “Đây không phải vấn đề có dám hay không, mà là có thích hay không.”

Sách Trí cười khế, sau đó chậm chậm lắc lắc đầu, “Vậy tùy ý cậu đi, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.”

“cám ơn nhiều.”

Sách Trí quay người lại, lấy áo khoác trên ghế salon, cầm trong tay, “Tôi phải quay về xử lý một vài người, cậu đồng ý ở đây với nó thì nán lại đây đi. Có chuyện gì, có thể phân phó hai người ngoài cửa.”

An Đức gật đầu, Sách Trí đứng ở bên giường nhìn Sách Thiệu một hồi, vươn tay nhét cách tay ở bên ngoài cửa y vào chấn, khóa mắt lướt qua chốt lóe lên đau lòng. Anh nghiêng đầu nhìn thoáng qua An Đức, đột nhiên mở miệng, “Nếu cậu là chân thành, tôi thật sự rất hi vọng cậu có thể là thành công.”

An Đức sửng sốt, “Vì sao?”

“Sau khi bản thân trải qua mới biết được, bên cạnh có một người làm bạn, cảm giác căn phòng lạnh như băng không còn vắng vẻ, có một người bầu bạn chia ngọt sẻ bùi. Nó đã một mình quá lâu, nó cũng không quay đầu lại đi trên con đường tối tăm nghiêng ngả lao đảo lâu lắm rồi, tôi hi vọng bây giờ có thể có người xuất hiện, đứng bên cạnh nó, kéo nó một phen. Để nó không bao giờ cô đơn một mình nữa” Sách Trí trầm thấp mở miệng, “Những điều đó, người làm anh trai tôi đây, cũng bất lực.” Sau đó cũng không quay đầu lại ra cửa.

An Đức nhìn cửa phòng bệnh đóng chặt như có điều suy nghĩ, sau đó chậm chậm đứng lên đi đến bên cửa sổ, kéo bức màn ra, ánh nắng chiều lười biếng chiếu vào phòng, trong phòng một mảnh ấm áp.

12. Chương 12: Tiến Triển Mới

Sách Thiệu quả thật là một mối đến cực điểm, ngủ thẳng chừng một ngày một đêm, mà An Đức, một tác cũng không rời trông một ngày một đêm.

Khi tỉnh lại, đã là chạng vạng, trong phòng không mở đèn, ngọn đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, trong một mảnh tối tăm, Sách Thiệu giật giật, phát hiện trong tay mình đang mắc kim tiêm, một người trên ghế sa lon ngồi, che đầu dường như đang ngủ, Sách Thiệu từ từ ngồi dậy, vén chăn lên, muốn xuống giường, người trên ghế sa lon đột nhiên ngồi dậy, “Em tỉnh rồi?”

Sách Thiệu sửng sốt, y tưởng Sách Trí mời y tá cho y, lại không nghĩ rằng, vậy mà là An Đức, y nhú mày, “Tại sao là anh?”

An Đức đặt áo khoác ở trên ghế sa lon, đi đến bên cạnh y, “sao xuống giường rồi?”

Sách Thiệu giương mắt thấy thuốc còn đang nhỏ giọt, nhớ tới nguyên nhân bản thân ngồi dậy, “Tôi muốn đi WC.”

An Đức mở đèn, từ dưới giường cầm giày của Sách Thiệu, cúi người mang cho y, thẳng người cầm bình truyền dịch, nhìn về phía Sách Thiệu, “Được rồi, đi thôi.” Sách Thiệu còn đang vì động tác anh đi giày cho mình ban nãy chần chừ, nhú nhú mày, vào toilet.

Sách Thiệu một bàn tay đang muốn cởi quần, động tác đột nhiên ngừng một chút, quay đầu lại nhìn An Đức, “Anh muốn ở đây nhìn tôi?”

An Đức cười một cái, “Vậy tự em giơ lên? Hóa ra em còn biết thẹn thùng.”

Sách Thiệu liếc mắt, “Tôi có gì xấu hổ.” Nói xong thì lột quần xuống.

An Đức tựa vào vách toilet, cười mỉm nhìn Sách Thiệu, sự thật chứng minh, da mặt Sách Thiệu cũng không dày như bản thân y tưởng tượng, mặc dù hai người từng lên giường, nhưng dù cho ai lúc đi WC bị một người nhìn chằm chằm, cũng vẫn không thoải mái chút. Sách Thiệu cắn răng, quay đầu lại trừng An Đức, “Xoay người sang chỗ khác.”

An Đức giang cái tay nhàn rỗi kia, thật cấu kính xoay người, Sách Thiệu thở phào một hơi, rốt cục an tâm giải quyết vấn đề sinh lý của mình.

Trở lại phòng bệnh, An Đức treo xong truyền bình dịch, đỡ Sách Thiệu nằm xuống, giúp y đắp chăn, sau đó ngồi ở đầu giường, cầm hộp giữ ấm trên bàn, mở ra nhìn nhìn, “cháo mới vừa đưa tới, muốn ăn chút không?”

Sách Thiệu lắc lắc đầu, tựa vào đầu giường nhìn An Đức, “công ty anh không có chuyện gì sao?”

An Đức không trả lời, giương mắt nhìn vết thương trên trán Sách Thiệu, “bác sĩ nói vết thương của em hơi nhiễm trùng, hơn nữa với bản chất làn da của em, rất dễ dàng để lại sẹo.”

Sách Thiệu “Nha” một tiếng, không sao cả sờ vết thương một chút, sau đó ngẩng mặt lên, nhìn An Đức “Anh còn chưa nói cho tôi biết, vì sao anh có thể ở đây, Sách Trí anh ấy đi đâu?”

“Em có chuyện gì, tìm tôi cũng như vậy.” An Đức lấy thìa chậm chậm khuấy cháo, “Đặc biệt kêu người đưa tới, em ngủ lâu như vậy, vẫn là ăn một chút gì, tốt cho vết thương.”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, “Tìm anh, anh là người gì của tôi?”

“Em nghĩ anh là người thế nào của em? Anh chính là người đó.” An Đức chậm rãi múc một muỗng cháo, đút đến bên môi Sách Thiệu. Sách Thiệu tự nhiên há miệng ra, nuốt cháo xuống, tỉ mỉ nhai tôm bóc vỏ bên trong, sau đó mới lên tiếng: “Có phải Sách Trí nói gì với anh không? Anh thiếu gia, tôi bị bắt cóc không liên quan một đồng đến anh, anh không cần như vậy.”

An Đức lại múc một muỗng cháo, “Ngày đó em đã cứu tôi.”

“Bởi vì bọn chúng là đối thủ một mất một còn của Sách Trí, tôi không muốn anh dính dáng vào, nếu anh có cái gì ngoài ý muốn, Sách Trí không thể ăn nói với An gia.” Sách Thiệu thò tay cầm thìa trong tay An Đức, “Anh không cần vì chuyện này đặc biệt để ý, tôi chỉ là không muốn thêm phiền phức cho Sách Trí.”

An Đức rủ mi mắt, sau một lúc lâu, đột nhiên lại ngẩng đầu lên cười cười, “Tôi chăm sóc em một mặt là bởi vì em dù sao cũng đã cứu tôi, mặt khác là vì tôi và Sách Trí là bạn bè, chỉ cho là giúp anh ta một việc bạn.”

“Anh và Sách Trí là bạn bè?” Sách Thiệu bị sặc cháo trong miệng một cái, liên tục ho hồi lâu, mới nói tiếp: “Hai người quen biết từ khi nào?”

“Vào mấy ngày em ngủ.” Cửa phòng bệnh bị đẩy ra từ bên ngoài, Sách Trí đi đến, áo ba-đờ-xuy màu đen phác họa thân hình thon dài của người đàn ông, anh hướng An Đức gật gật đầu, xem như chào hỏi, “Cảm giác thế nào?”

“Vẫn khá, còn chưa thể lấy mạng em, nhưng xin anh lần sau khi xâm phạm địa bàn người khác, nhớ xử lý sạch sẽ chuyện sau đó.” Sách Thiệu múc cháo, tự đút vào miệng mình, “Cháo không tệ, đầu bếp nhà anh tay nghề tăng thấy rõ.”

“Đầu bếp nhà chúng ta lúc này cũng không nấu cháo hải sản cho em. Là An Đức đặc biệt kêu đầu bếp trong nhà làm đưa tới được, nghe nói toàn bộ hải sản đều là đặc biệt đưa tới, chỉ vì nấu cháo cho em.” Sách Trí nhìn An Đức một cái, đáy mắt chợt lóe lên vừa lòng.

“Vậy phải cảm ơn An đại thiếu.” Sách Thiệu thuận miệng nói, khoe môi treo một nụ cười như có như không.

Sách Trí ngồi xuống ghế sa lon, “Em muốn cảm ơn An đại thiếu không chỉ có riêng chuyện này. Anh vừa mới hỏi bác sĩ, một hồi em có thể xuất viện, xe ở dưới lầu, chút nữa em hãy cùng An Đức đi An gia.”

Sách Thiệu sững sốt, “Đi An gia?” y buông chén cháo, nâng mắt nhìn Sách Trí, “Anh đừng nói em, anh bị cảnh sát theo dõi, hiện tại cần tiền trốn chạy, cho nên bán em tới An gia làm đầy tớ?”

“Em cảm thấy người như em có công dụng lớn như vậy sao?” Sách Trí liếc Sách Thiệu một cái, “chuyện Vu Thắng anh còn chưa xử lý xong, hẳn ta còn có một vài thủ hạ lộn xộn, anh lo lắng bọn chúng nhìn chăm chăm em, cho nên đặc biệt nhờ ngài An, đón em đi An gia tránh đầu gió mấy ngày, trước khi anh xử lý xong, em không thể tùy ý rời khỏi An gia.”

“Em có thể trở về nhà ở vài ngày, không cần thiết đi nhà người ta?” Sách Thiệu giương mắt nhìn An Đức, “Như vậy tùy tiện đi ở nhà người ta, thật sự là rất thất lễ đi, ai biết trong nhà ngài An có thuận tiện hay không.”

Sách Trí quay đầu lại nhìn An Đức, trong ánh mắt viết rõ ràng là, “tự cậu xem mà lo liệu.”

Sách Thiệu cũng giương mắt nhìn An Đức, chờ nghe được lời từ chối từ miệng anh, không nghĩ tới An Đức nhún vai, nói tiếp: “An gia lớn như vậy, thêm một người ở cũng không có gì lớn, nếu là bạn bè, cũng chỉ là giúp một chuyện nhỏ.”

Sách Thiệu giật giật khoe miệng, đồng thời, Sách Trí thỏa mãn gật gật đầu, “Tốt, cứ quyết định như vậy, đã làm phiền cậu.”

“Ai nói cứ định như vậy?” Sách Thiệu hô to, “Anh ít nhất trưng cầu ý kiến đương sự em đây một chút, xem em có đồng ý đi không.”

Sách Trí có chút không kiên nhẫn nhìn đồng hồ tay, “Anh một lát nữa còn có việc, em nắm chặt thời gian. Bây giờ anh trưng cầu ý kiến của em, em thấy chuyện đi An gia ở mấy ngày thế nào?”

Sách Thiệu ôm cánh tay, “Em không đồng ý.”

“Nha.” Sách Trí đáp một tiếng, đột nhiên đứng dậy, đi tới cửa, kéo cửa ra, hai người đàn ông như núi đứng ở ngoài cửa kia lập tức xoay đầu lại, “Đại thiếu.”

Sách Trí gật gật đầu, giơ tay chỉ trong phòng bệnh, hai người lập tức hiểu ý, vọt vào trong phòng, một người cầm bình truyền dịch, người kia khiêng Sách Thiệu lên, không đợi Sách Thiệu lên tiếng kháng nghị, đã biến mất khỏi phòng bệnh.

Sách Trí cười cười với An Đức, “Tôi chờ làm đúng là chuyện này, nhưng, cậu thật sự nghĩ, chỉ cần giữ nó ở bên người, sẽ tốt hơn sao?”

An Đức cầm áo khoác trên ghế salon, hơi hơi giương khoe miệng, “Có một số việc, đều phải thử mới biết được.”

“Lấy cơ này, nhiều nhất chỉ có thể giữ nó lại nhà cậu mười ngày, chuyện còn lại, thì phải tự cậu suy xét. Mặc dù tôi rất hi vọng nó có thể hạnh phúc, nhưng, tôi sẽ không giúp người khác miễn cưỡng nó.” Sách Trí nhún mày nhìn An Đức, “Tôi thực hi vọng, cậu chính là người kia.”

An Đức gật đầu, “Tôi cũng rất hi vọng.”

Sau khi Sách Thiệu bị nhét vào trong xe, bình truyền dịch cũng treo xong, An Đức cũng chui vào xe, ngồi xuống bên cạnh y, đóng cửa xe lại, Sách Thiệu liếc xéo anh một cái, “Anh cùng Sách Trí, rốt cuộc đạt được thỏa thuận gì?”

An Đức hơi hơi nhún mày, khẽ cười một tiếng, “Em thật sự cảm thấy, Sách Trí bán em cho tôi? Vậy em cảm thấy, em có gì đáng giá cho tôi mua đây?”

Sách Thiệu híp mắt nhìn anh một hồi, sau đó quay đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, ô tô một đường chạy, đến nỗi ngay cả bình truyền dịch của Sách Thiệu truyền xong, hai người cũng không nói một câu nào.

An Đức thấy Sách Thiệu quay mặt, dưới đáy lòng âm thầm thở dài, ở trong lòng đối phương, anh chẳng qua là một bạn giường bình thường không hơn, xuống giường, không muốn có bất kỳ liên quan. An Đức nhắm mắt lại, nhưng người này với anh có loại hấp dẫn trí mạng, khiến anh nhìn không được muốn tiếp xúc, muốn tới gần, muốn giữ người này ở bên mình, vĩnh viễn không chia lìa.

Ô tô ngừng ở cửa lớn An gia, cửa đã mở, quản gia An gia chờ ở cửa, “Thiếu gia, ngài đã trở lại.”

An Đức xuống xe, lách đến bên kia mở cửa xe thay Sách Thiệu, chân trần của Sách Thiệu từ trong xe vươn ra, còn chưa rơi xuống đất, đã bị An Đức ngăn lại, ngay sau đó thì được An Đức xoay ngang bẻ lên, hạ nhân bên cạnh giống như không hề nhìn thấy, vẻ mặt không có một chút kinh ngạc.

Sách Thiệu lấy tay khữu tay thụi ngực An Đức một cái, “Anh làm gì?”

“Tối hôm qua trời mưa, mặt đất lạnh.” An Đức qua quýt trả lời, ôm Sách Thiệu, thẳng lên lầu, thật cẩn thận đặt Sách Thiệu ở trên giường, giúp y đắp chăn xong, “Sau này, em ngủ phòng này.”

Sách Thiệu vươn vươn cánh tay, khoan khoái thể, trước lúc An Đức sắp ra khỏi phòng, chợt kêu anh lại, “An Đức.”

An Đức quay đầu, đôi mắt màu đen sáng trong nhìn Sách Thiệu, “Chuyện gì?”

Sách Thiệu hơi hơi nhắm mắt lại, dường như đang suy tư, biểu cảm như vậy An Đức nhìn có chút mờ mịt, anh thậm chí hơi nghi ngờ, người này có phải nhìn ra gì đó hay không, nghiêm túc kêu tên anh như thế, làm cho anh không khỏi hoảng hốt.

Sách Thiệu mở mắt ra, tầm mắt chậm rãi quét qua trên người An Đức, như là mang theo nghiên cứu, sau đó chậm chậm mở miệng, “cháo hải sản ban này tôi còn chưa ăn đã, có thể kêu đầu bếp nhà anh nấu thêm một phần không?”

An Đức cắn chặt răng, sau đó từ từ mở miệng, “Được, đã biết.”

13. Chương 13: Đại Trạch An Gia

Sản nghiệp An gia phần lớn ở nước ngoài, một khối ở H thị này là mấy năm gần đây mới mở rộng tới, toàn quyền giao cho An Đức phụ trách, cho nên An Đức trở thành chủ nhân duy nhất của An gia ở trong nước.

Sách Thiệu chân trần giẫm trên thảm lông dê phẩm chất tốt nhất, thuận tay mở cửa sổ, nhìn thấy người An gia bận rộn trong vườn hoa bên ngoài. Ánh mặt trời sáng sớm biêng nhác chiếu vào trên người y, y tùy ý vươn vươn tay, chợt nghe cửa phòng phía sau bị mở ra, quay đầu lại, thì nhìn thấy An Đức đi đến.

An Đức cong khóe môi, trong mắt hơi hơi lóe sáng, cả người thoát nhìn cực kỳ dịu dàng, “Dậy sớm thế, thay đổi chỗ, ngủ vẫn ngon chứ?” ánh mắt nhìn Sách Thiệu không hề chớp, y khoác trên người áo tắm màu trắng, dây lưng buộc lỏng lẻo, nửa lộ ra làn da trước ngực, dường như chỉ cần An Đức nhìn nhiều một chút thì sẽ cởi bỏ dây lưng kia, phơi bày tất cả bộ phận trên thân người này.

Sách Thiệu không sao cả cười cười, “Tôi đây loại người không tim không phổi, cho dù ngủ chỗ nào cũng sẽ không ảnh hưởng.”

“Vậy là tốt rồi.” An Đức im lặng nhìn Sách Thiệu, “Nếu vậy, thì xuống lầu ăn sáng đi? Đặc biệt nấu cháo hải sản cho em.”

Sách Thiệu bĩu môi, “Nhà anh chỉ cho người ta ăn cháo sao?” Y tùy tay cởi bỏ dây lưng áo tắm, từ đầu giường cầm qua áo dệt kim An Đức phái người chuẩn bị tốt, chỉ quét mắt một vòng là biết giá cả xa xỉ, tùy ý mặc lên người, tiếp theo mặc quần dài, gương mặt nhìn An Đức một cái, hậu tri hậu giác phát hiện hai người mặc không ngờ là cùng kiểu, thoát nhìn, cứ như là một đôi tình nhân.

Sách Thiệu vì hai chữ xuất hiện trong đầu không tự giác giật giật khóe miệng, “Quần áo không tệ, kích cỡ rất vừa vặn. Chẳng qua, anh dường như thích mua mấy bộ quần áo cùng kiểu không cùng cỡ.”

An Đức mỉm cười nhìn Sách Thiệu, nhìn y khoác bộ quần áo đồng dạng kia lên người, cảm giác hoàn toàn khác biệt, lại giống như, hai người đột nhiên liền trở nên gần gũi hơn, làm cho anh không tự giác đã cảm thấy hết sức ấm áp.

Sách Thiệu đi đến bên người An Đức, cong khốe môi nhìn anh, khốe mắt hơi hơi nhếch, mang theo mỉa mai, khiến An Đức cảm thấy hô hấp cũng ngừng, Sách Thiệu mỉm cười, chậm chậm tới gần An Đức, hơi thở ấm áp phả vào mặt anh, ngay sau đó, An Đức liền khóa chặt eo y, tiếp theo thì hôn lên môi y. Kiên nhẫn liếm láp, tê căn, môi An Đức từ từ chuyển qua bên tai Sách Thiệu, thanh âm khàn khàn, “Đây chính là em quyến rũ.”

“Nga? Thật sao?” Sách Thiệu hơi hơi mỉm cười, cúi đầu, một ngón cái lên xương quai xanh An Đức, tức khắc lưu lại một hàng dấu răng ngay ngắn, An Đức cảm thấy đau ý rõ ràng, kích thích đại não anh, khiến anh cảm giác rõ rệt ham muốn của mình.

Vì thế, hai người sử dụng trọn vẹn thời gian sáng sớm, tiến hành một vài vận động không hài hòa. An Đức chặt chẽ khóa eo Sách Thiệu, va chạm trong cơ thể y, Sách Thiệu khép hờ mắt, cả người bởi vì khoái cảm mãnh liệt, gần như ngạt thở. Trong khoảnh khắc An Đức phát tiết, đột nhiên hôn lên môi Sách Thiệu, môi kề nhau, mơ hồ nói, “Tôi yêu em.”

Sách Thiệu bởi vì cao trào đến, trong đáy mắt có chút mờ mịt, y nghe thấy An Đức mơ hồ nói một câu gì, cũng không để ở trong lòng. Chỉ là có chút không kiên nhẫn đẩy An Đức xuống, có phần mệt mỏi rồi nhắm nghiền hai mắt.

An Đức ôm Sách Thiệu đến phòng tắm, kiên nhẫn tẩy rửa, sau đó lại ôm về giường, thay y đắp kín mền. Trong quá trình này, Sách Thiệu vẫn khép chặt mắt, giống như đang ngủ, An Đức ngồi bên cửa sổ, im lặng nhìn y, từ đáy lòng phát ra một tiếng thở dài, một khắc ban nãy, người này có từng giống anh, tràn đầy ý nghĩ đều là y?

Sách Thiệu đột nhiên xoay người lại, đưa lưng về phía An Đức, An Đức đứng dậy, “Tôi đi gọi bọn họ bưng bữa sáng lên, em nệm xong rồi ngủ tiếp một hồi nhé.”

Sách Thiệu vẫn không nhúc nhích, lúc nghe An Đức đi tới cửa, đột nhiên chậm rãi mở miệng, “An Đức.”

An Đức quay đầu lại, nhìn y, Sách Thiệu từ từ ngồi dậy, tựa vào đầu giường phía sau, trên tóc đen như mực còn nhỏ giọt nước, y chậm rãi cong khốe môi, chậm chậm mở miệng, “Chỉ làm một người bạn giường, biểu hiện của anh không tồi.”

An Đức cứng đờ, sau đó từ từ quay đầu lại, trên môi treo nụ cười như có như không ý, “Cám ơn khen ngợi, em cũng vậy.”

An Đức có một linh cảm, anh cảm thấy người như Sách Thiệu, chắc chắn là đã phát hiện tình cảm không yên ổn nào đó của anh, câu vừa nãy của y nhìn như khen ngợi băng quơ, là muốn bóp chết tình cảm của An Đức ngay trong trứng nước, nhưng, y không biết, cảm xúc kia của An Đức, sớm đã ra nôi, bóp chết không kịp.

Chờ Sách Thiệu thức dậy, An Đức đã đi công ty, Sách Thiệu vô cùng buồn chán đi lang thang ở An gia. Sau đó y phát hiện, phòng hiện tại y ở, là phòng vị trí hoàn cảnh tốt nhất An gia, hóa ra chủ nhân là An Đức, mà An Đức sau khi Sách Thiệu vào ở, thì dọn đến sát vách.

Trên hành lang, trên bậc thang An gia tất cả đều trải thảm mềm mại, toàn bộ lắp đặt bố trí thoát nhìn rất đơn giản, nhưng không một chút lộ rõ thưởng thức và tài sản của chủ nhân, sau khi Sách Thiệu nhàn nhã dạo qua một vòng, cuối cùng đi đến một kết luận, bản thân dường như được bao nuôi.

Đối với cái kết luận này, Sách Thiệu đứng ở trước gương trầm mặc một hồi, cảm thấy bằng tư sắc của mình là phù hợp được bao nuôi, cho nên nếu tương lai có một ngày, Sách Trí thật sự gặp phiền phức gì, muốn bán y thân nhân duy nhất này để đổi tiền chạy trốn, y vẫn khá có vốn.

Hạ nhân An gia cũng không biết đi đâu, Sách Thiệu vòng vo một vòng lớn, giống như cả trong nhà chỉ có một mình y, vô cùng buồn chán ngồi xuống thành bể bơi bên ngoài, thò chân trần vào trong nước, nước hồ trong suốt không qua mắt cá chân, nước đầu thu mang theo lạnh lẽo, ánh mặt trời ấm áp chiếu vào người, tạo thành tương phản quá lớn.

Vì thế, Sách Thiệu sáng sớm phóng túng dục vọng quá độ uể oải ngâm chân trong hồ bơi vừa ngủ thiếp đi, lông mi thật dài rủ xuống, thoát nhìn cứ như một cậu thiếu niên ham ngủ. Nhưng, trạng thái ám áp này chỉ kéo dài không quá mười phút, Sách Thiệu vô ý thức ngủ say, ngã ngay vào hồ bơi.

Sách Thiệu trước lúc bản thân bị sắc chết, kịp thời tỉnh lại, dựa vào kinh nghiệm thời niên thiếu cùng Sách Trí lên núi xuống sông, cả người ướt đầm bò lên. Hoàn hảo hạ nhân An gia đều xuất quỷ nhập thần, Sách Thiệu nhếch nhác kinh khủng lật đặt lên lầu muốn thay quần áo.

An Đức sau khi đến công ty, vẫn tự giam mình ở trong văn phòng. Nữ thư ký xinh đẹp gõ cửa mấy lần, cũng không nghe đáp lại, sau một lúc lâu chần chừ, rốt cục đẩy cửa ra, phát hiện An Đức đang đứng ở bên cửa sổ, cả phê cầm trong tay sớm nguội lạnh, không biết đang suy nghĩ gì.

Nữ thư ký ho nhẹ một tiếng, nhin không được mở miệng, “Thiếu đồng, cái kia, mọi người đều ở phòng họp chờ ngài, liên quan đến quảng cáo sản phẩm mới...”

An Đức quay đầu lại, nhìn cô một cái, trong ánh mắt trộn lẫn cảm xúc chưa từng thấy, dường như là đang lẩm bẩm tự nói, “Sao có thể đến được tâm một người đây?”

Nữ thư ký không nghe rõ, nghi ngờ hỏi: “Thiếu đồng, ngài nói cái gì?”

An Đức cong khóe môi, khẽ cười cười, giống như phục hồi tinh thần lại, “Tôi lập tức tới ngay.”

Sản phẩm mới lần này An Đức vô cùng để ý, cái này liên quan đến chuyện An thị có thể mở rộng thị trường mới ở đại lục hay không, cho nên từ R&D đến quảng cáo sau cùng, anh đều tự mình động thủ.

Người phụ trách mở phim quảng cáo, cũng giải thích chu đáo, nhưng An Đức vẫn cúi thấp đầu, hình như đang suy nghĩ cái gì người phụ trách và mấy nhân viên nòng cốt của sản phẩm sau khi nhìn nhau, rốt cục mở miệng, “Thiếu đồng, ngài không hài lòng sao?”

An Đức ngẩng đầu, hình ảnh trên màn hình lớn dừng trên người nữ người mẫu đẹp đẽ, anh nhìn lướt qua, mở miệng, “Người mẫu này không phù hợp sản phẩm của chúng ta, đổi người khác đi.”

Người phụ trách sửng sốt, “Nhưng...” nhưng nữ người mẫu này là trước đó An Đức tự mình tuyển dụng, bây giờ phim cũng đã ra rồi, An Đức sao có thể lại đột nhiên cảm thấy không phù hợp? Do dự một chút, người phụ trách uyển chuyển hỏi: “Thiếu đồng người xem, quảng cáo này từ thiết kế đến quay chụp đều tốn không ít sức người sức của, nếu ngài có chỗ nào không hài lòng, chúng tôi có thể điều chỉnh lại một chút...”

An Đức khoát tay, “Đối tượng mà sản phẩm lần này của chúng ta muốn hướng đến là đông đảo thanh niên, cho nên cần phải lựa chọn một người hình tượng nổi bật hơn nữa, làm cho người ta chỉ xem một lần đã cảm thấy kinh diễm, cô ta còn chưa đủ. Hơn nữa, trang điểm quá đậm, có vẻ thành thực quá mức so với tuổi tác của bản thân, nhìn không ra một chút hương vị tuổi trẻ.”

Người phụ trách nghẹn lời, lẳng lặng quay đầu nhìn màn hình, nếu hần nhớ không lầm, nữ người mẫu này sở dĩ được An Đức chọn cũng là bởi vì vẻ ngoài xuất sắc, ở trong một đám người ứng cử, được An Đức liếc mắt một cái chọn trúng, hơn nữa, lúc quay phim, cố ý chỉ trang điểm sơ sài, kết quả vẫn bị An Đức ghét bỏ. Người phụ trách quay đầu, nước mắt chảy dài nhìn An Đức, “Thiếu đồng, vậy ngài có chọn được người nào phù hợp không?”

An Đức vừa muốn nói chuyện, di động đặt ở trên bàn rung rung dữ dội, anh có phần không kiên nhẫn cầm điện thoại, chỉ nhìn thoáng qua, liền thay đổi nét mặt, “Người thế nào phù hợp, đương nhiên cần người phụ trách cậu đi chọn, các người tự thảo luận trước đi, cuối cùng cho tôi kết quả, cứ như vậy, tan họp.”

Nói xong đứng lên, vừa tiếp điện thoại, vừa ra cửa phòng họp.

Có thể làm cho An Đức kích động như vậy cuộc gọi đương nhiên đến từ chính Sách Thiệu, An Đức khóe mắt ngậm cười nhận điện thoại, giọng điệu nhẹ nhàng từ tốn, “A Thiệu, chuyện gì?”

“Ai mẹ nó cho anh kêu tôi như vậy!” từ trong điện thoại truyền ra một tiếng gầm rú của Sách Thiệu, tiếp theo, giọng điệu càng thêm dữ dội, “An Đức, nhà anh lớn như vậy, hạ nhân đều trốn đi đâu rồi, ông đây từ trên bậc thang té xuống, anh định để tự mình tôi bỏ đi bệnh viện sao?”

An Đức im lặng, anh buổi sáng ra khỏi nhà đặc biệt phân phó, nếu không có chuyện gì, đừng đi đằng trước làm phiền Sách Thiệu, nhưng không ngờ, Sách Thiệu tuổi gần ba mươi vậy mà có thể từ bậc thang lần xuống, “Em cảm thấy thế nào? Tôi trở về ngay.” Trong thanh âm, mang theo lo lắng.

Sách Thiệu nằm trên mặt đất, giở giọng xem thường sâu sắc, “Hi vọng anh kịp trở về, gặp mặt tôi lần cuối.”

Vì thế, vào một ngày trong lúc đang làm việc thiếu đồng An gia xưa nay nghiêm túc có trách nhiệm, không chỉ vội vã kết thúc một hội nghị, hơn nữa còn chưa tới buổi trưa đã vội vàng vàng lái xe rời khỏi công ty, cũng không quay lại.

14. Chương 14: Theo Như Nhu Cầu

An Đức dọc theo đường đi gần như không chân chừ, giẫm chân ga một mạch đến nhà, mới vừa mở cửa lớn, đã nhìn thấy Sách Thiệu nằm trên chiếu nghỉ của cầu thang, vẫn không nhúc nhích. An Đức cảm thấy căng thẳng, vài bước đã xông đến bên cạnh Sách Thiệu, phát hiện cả người y ướt đầm, nhếch nhác không chịu nổi, muốn đưa tay đỡ y, rồi lại không dám động, dè dặt kéo tay y, “Sao em trở thành như vậy? Té dụng chỗ nào?”

Sách Thiệu vươn ngón tay chỉ eo mình, về chuyện sao mình lại biến thành như vậy không thốt tiếng nào. Chuyện mất mặt như vậy, Sách Thiệu đương nhiên sẽ không nói ra. Ở bên bể bơi ngâm chân kết quả ngủ ngã vào hồ bơi, chặt vật bỏ dấy tính đi thay quần áo, kết quả ở cầu thang một bước giẫm hụt té xuống, thậm chí trên cầu thang, cũng không ngã đau như thế, nhưng bởi vì quán tính dụng vào trên lan can của chiếu nghỉ, lúc ấy thì đau đến không thể đứng dậy, kết quả An gia to như vậy, nhìn không thấy một hạ nhân. Y chỉ có thể miễn cưỡng móc điện thoại, bấm cho An Đức, sau đó vẫn nằm trên cầu thang, chờ anh trở về.

An Đức thật cẩn thận xốc quần áo Sách Thiệu lên, thì nhìn thấy một mảng lớn xanh tím trên lưng y, chỉ hơi đụng một chút Sách Thiệu đã co rụt cả người lại, nhúu mày. An Đức tỉ mỉ xem xem, mới mở miệng, “Hắn là không ngã gãy xương, em chịu một chút, anh đỡ em về phòng, trước thay quần áo ướt, bằng không dễ bị cảm.”

Sách Thiệu giật giật khóe miệng, chậm chậm mở miệng, “Anh nhẹ chút.”

An Đức nửa quỳ , bảo Sách Thiệu khoát tay lên vai mình, sau đó nửa ôm chặt y, từ từ đứng lên, chuyển vào phòng ngủ. Sách Thiệu mới vừa ngồi ở trên giường, thì đau đến cả người run rẩy, An Đức đưa tay nhẹ nhàng vuốt đôi mày đang nhúu chặt của y, hôn hôn mặt y, “Anh đi tìm quần áo cho em, em trước chờ một chút.”

Sách Thiệu nửa tựa đầu giường, nhìn An Đức đang tìm quần áo trong tủ cho mình, gần như không thể xem xét lác lác đầu, Sách Thiệu y không phải người ngu, y từng gặp đủ loại đủ kiểu người, có thể dễ dàng nhìn ra đối phương đối với mình có tình ý không, nhưng y sớm không phải thiếu niên mười mấy tuổi kia, bởi vì dạn dày nhất thời của đối phương, thì cảm động không thôi, y và An Đức, chẳng qua là theo như nhu cầu, ai cũng không cần phải để trong lòng.

An Đức tìm xong quần áo, không chú ý đến ánh mắt đối phương vẫn tập trung ở trên người mình, động tác dạn dày giúp Sách Thiệu cởi hết quần áo ướt, mặc áo thun dài rộng vào người y, sau đó đỡ y từ từ nằm xuống, “Em trước nghỉ chút, anh phái người kêu bác sĩ đến làm kiểm tra cho em liền, nếu có vấn đề phải đi bệnh viện.”

“Đã làm phiền anh.” Sách Thiệu hơi hơi động dậy, cũng cảm giác đau ý, chỉ có thể yên lặng nằm.

An Đức chỉ đi ra ngoài một hồi, đã lại trở về phòng Sách Thiệu, một mực đợi bác sĩ đến, tận mắt nhìn bác sĩ làm kiểm tra cho y, mới giống như antâm. Tiễn bác sĩ, anh xốc mền Sách Thiệu lên, thấp giọng nói: “Xoay người sang chỗ khác.”

Sách Thiệu sững sốt, “Anh làm gì?”

An Đức hơi hơi giương khóe môi, “bôi thuốc cho em, em muốn để anh làm gì?”

Sách Thiệu hừ một tiếng, từ từ xoay người, “Tôi tưởng anh thật sự cảm thú đến xuống tay với một người bệnh đấy.”

An Đức cười cười, vén quần áo Sách Thiệu lên, trên làn da trần trụi, một mảng lớn xanh tím, An Đức nặn thuốc mỡ giảm đau tan bầm của bác sĩ cho vào tay, bàn tay ấm áp phủ lên, nhẹ nhàng mà xoa tan thuốc mỡ, Sách Thiệu nằm sấp trên cánh tay mình, cảm nhận ấm áp trên lưng còn có động tác vô cùng dịu dàng của đôi phương.

Sau khi An Đức xoa xong thắt lưng cúi đầu nhìn Sách Thiệu một cái, chỉ thấy đối phương híp mắt, vẻ mặt thư thái như một con mèo đang ngủ trưa, vẻ mặt này bất giác làm cho An Đức cảm thấy hết sức vui vẻ, kỳ thật, Sách Thiệu là một người đặc biệt dễ thỏa mãn, y như vậy thoát nhìn, giống như một học sinh trung học, hơi hơi giương khóe môi, xem ra tâm tình tốt lắm, khiến anh muốn giữ người này bên người, làm cho y luôn luôn duy trì tâm tình tốt như vậy.

Sách Thiệu bất tri bất giác ngủ mất, đợi lúc y tỉnh lại, đã là buổi chiều, An Đức đang tựa vào bên giường, cầm trong tay một bản tư liệu, xem hết sức chuyên chú, nghe được thanh âm, y buông tư liệu, nhìn Sách Thiệu một cái, “Dậy rồi, có muốn ăn chút gì hay không?”

Sách Thiệu ần ần bụng, cảm thấy mình quả thật là đói bụng, vùng vẫy ngồi dậy, cảm giác hiệu quả của thuốc kia dường như không tệ, trên lưng hình như không đau. An Đức dè y lại, “Anh gọi họ bưng vào.”

Sách Thiệu bĩu môi, “Anh cho rằng em là con nít sao?” Nói xong, chân đã rơi xuống mặt đất, mới vừa gắng sức, đã cảm thấy một trận đau ý, liền ngã thẳng về giường, kêu ai u ai u nửa ngày. An Đức có chút buồn cười nhìn y, “Nói em không thể nhúc nhích rồi, lúc này bôi thuốc không thấy em kêu đau, bây giờ thì một bộ dạng không thể chịu đựng được.”

Sách Thiệu quay đầu đi, “Dù sao tôi cũng không ăn cơm trên giường.”

“Em bây giờ là đang làm nũng?” An Đức thò đầu qua, ghé vào bên tai Sách Thiệu, hỏi.

“Con mẹ nó anh mới làm nũng.” Sách Thiệu cả giận nói. An Đức cười khê hôn hôn vành tai y, nụ hôn dịu dàng như vậy, không mang theo dự vọng gì, giống như chỉ là ảo giác của Sách Thiệu, sau đó, y đã được An Đức ôm vào trong lòng, Sách Thiệu giãy dụa vài cái, cảm thấy đau đớn trên lưng chỉ có thể la lên: “Anh buông tôi ra, kiếp trước anh làm khuôn vác sao, nhất định muốn bế người ôm đến ôm đi sao?”

An Đức cười lắc đầu, “Không phải tất cả mọi người đều có thể hưởng thụ được đãi ngộ này.” lúc nói chuyện, đã bế Sách Thiệu đi xuống lầu, vào nhà ăn. Sách Thiệu thiếu đáng thương da mặt dày cuối cùng là thể hiện hết mức, đổ đến cực kỳ.

Sách Thiệu vừa ý nhất ở An gia hẳn là cháo của đầu bếp nhà bọn họ, mặc kệ làm cái gì, cũng có thể hợp khẩu vị của y, y chậm rãi uống canh trước mặt, cảm thấy đầu lưỡi của mình cũng sắp thơm ngon mất rồi, đột nhiên có người đi tới, ở bên tai An Đức nói câu gì đấy, An Đức giương mắt nhìn Sách Thiệu một cái, “Nói cho cô ta biết, tôi hiện tại không rảnh, mời cô ta sau này không được phép đến An gia.”

Hạ nhân có chút do dự, “Nhưng...” An Đức liếc mắt trừng hấn một cái, hấn chỉ ngoan ngoãn gật gật đầu, lui xuống.

Sách Thiệu uống một ngụm canh, lại múc một muỗng lớn đưa đến miệng mình, mơ hồ không rõ mở miệng, “Sao thế, tình nhân tìm đến nhà à? Nếu không thuận tiện, tôi có thể tránh trước.”

An Đức ngẩng đầu, thấy Sách Thiệu lại vùi đầu, tiếp tục ăn canh, giống như toàn bộ lực chú ý của y đều tập trung trên một bàn mỹ thực này, câu nói vừa mới kia, chỉ là một câu vô tâm. An Đức chậm chậm cúi đầu xuống, có một số việc, gấp không được.

Một lát sau, cửa phòng khách lại mở ra lần nữa, giày cao gót rõ rệt bước vào, thẳng đến nhà ăn, Sách Thiệu ngẩng đầu, hướng An Đức cười cười, “Tôi đã nhắc nhở anh, nếu chọc phải phiền phức gì đó, tôi cũng không chịu trách nhiệm.” sau đó cúi đầu, tiếp tục ăn cơm.

Đã là đầu thu, nhiệt độ H thị đã rất thấp, nhưng người đến mặc một bộ đầm quây, lộ ra xương quai xanh đẹp đẽ cùng làn da trắng nõn, khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, trang điểm nhàn nhạt tỉ mỉ, thể hiện dung mạo người đến không tệ, Sách Thiệu ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, chậm chậm giương khóe miệng, phẩm vị của An Đức không tồi, cô gái trẻ tuổi xinh đẹp như vậy, thật sự là khó tìm.

Người đến chính là người mẫu trong quảng cáo hôm nay bị An Đức chê bai, cô ta mới xuất đạo, dựa vào khuôn mặt, còn có khôn khéo hiểu biết, pha lẫn trong giới coi như không tệ, lại được thiếu đồng An thị chọn trúng làm người mẫu quảng cáo ngự dụng, tưởng là đóng xong quảng cáo này từ nay về sau đỡ tía (chỉ được người ta chú ý), lại không ngờ, phim mẫu mới ra, đã bị gạt bỏ rồi.

Cô ta bị người đại diện theo hỏi nửa ngày, có phải làm chuyện gì khiến thiếu đồng không hài lòng không, hoặc là, thiếu đồng đưa ra yêu cầu gì, bị cô ta từ chối, cô ta nghĩ nửa ngày, cũng không nhớ ra được, cuối cùng cắn răng một cái, quyết định tự mình đến An gia hỏi một chút.

An Đức đưa tay gấp một đĩa cá vào trong bát Sách Thiệu, ngẩng đầu nhìn người mẫu bé nhỏ một cái, “Ai cho cô vào?”

Giọng điệu không nóng không lạnh, mang theo một chút không kiên nhẫn, cô người mẫu sững sốt vài giây, đôi mắt đỏ lên, tức khắc rơi lệ, “An thiếu, em có phải làm chuyện gì chọc ngài tức giận không, phim mẫu kia, ngài không hài lòng nơi nào, xin nói cho em biết, em thực thích quảng cáo kia, nó với em mà nói, là một cơ hội đặc biệt hiếm có, em...”

“Tôi chỉ là nhìn từ góc độ của thương nhân, cô không phù hợp quảng cáo đó. Sản phẩm này, chúng tôi đầu tư rất nhiều sức người sức của, cho nên về mặt truyền thông quảng cáo, tôi hy vọng có thể có một người mẫu tôn nó lên hơn nữa, cô còn chưa đủ.” An Đức nói ra những lời giải quyết việc chung, đột nhiên chuyển ngữ khí, âm thanh hòa hoãn hỏi Sách Thiệu, “Ăn canh nữa không, anh múc cho em.”

Sách Thiệu đang vênh chân, hứng thú dào dạt nhìn người đẹp bé nhỏ lê hoa đái vũ, lại không ngờ, một câu của An Đức, lập tức chuyển lực chú ý của người đẹp bé nhỏ lên người Sách Thiệu, Sách Thiệu đối diện cặp mắt to rưng rưng kia, có hơi vu tâm bất nhẫn (từ trong lòng thường cảm thấy chịu đựng chẳng được, hơn nhiều bày tỏ đồng cảm với người bị hại), cắn chặt răng, nghiêng đầu sang chỗ khác, tránh tầm mắt của cô ta, bát đưa tới, “Múc cho tôi thêm bát canh.”

An Đức hơi hơi mỉm cười, thay Sách Thiệu múc canh, quay đầu lại nhìn người thứ ba trong nhà ăn, “Cô còn có chuyện gì sao?”

Cô người mẫu cắn môi, nửa ngày mới mở miệng, “Lúc trước không phải ngài chọn em sao, ngài từ trong một nhóm người kia chọn ra em, nói em khá phù hợp... nếu Ngài cứ thế loại em, sau này còn ai dám tìm em quay quảng cáo a.”

“Ánh mắt con người luôn luôn thay đổi từng ngày, ếch ngồi đáy giếng bao giờ cũng cảm thấy cái nhìn bản thân mình là tốt nhất, sau đó lúc gặp được tốt hơn nữa, mới có thể phát hiện tầm nhìn của mình trước kia hạn hẹp biết bao.” An Đức mỉm cười, chậm rãi nói, tầm mắt như cũ đặt trên người Sách Thiệu, không chút nào lệch hướng.

Trong phòng ăn chỉ có ba người, đã có hai tầm mắt đều tập trung ở trên người mình, nhất là một trong đó còn là một nữ sinh xa lạ đáng thương, Sách Thiệu thực sự là không đành lòng, rốt cục dời tầm mắt sang cô người mẫu, không biết từ đâu kéo ra tờ khăn ăn, đưa cho cô ta, giọng điệu hết sức dịu dàng an ủi: “Ai, đừng khóc, cô xem cô khóc trang điểm cũng trôi hết, nếu tôi là anh ta, cũng không dám tuyển một con gấu trúc làm người mẫu a.”

Cô người mẫu dừng một chút, nước mắt rơi càng thêm cuộn trào, Sách Thiệu quỳnh lên, vội mở miệng, “Ài u cô đừng khóc, tôi đây không phải đồ dành cô đấy sao, cô đứa nhỏ này, sao không nghe khuyên nhủ như vậy a?”

An Đức buồn cười nhìn Sách Thiệu, thông thả ung dung lau miệng, “Cô nên trở về đi, chuyện này cũng xem như là tôi làm không đúng, nhưng quảng cáo này thật sự không thể để cô làm. Có điều là, tôi nghe nói tổng công ty bên kia có một sản phẩm mỹ phẩm trang điểm mới ra muốn làm quảng cáo ở trong nước, tôi có thể suy xét cho cô thử một lần.”

Cô người mẫu ngập ngừng một chút, chớp chớp mắt, “Ngài là nghiêm túc?”

“Chuyện này, sao tôi có thể lấy ra đùa? Qua vài ngày, tôi sẽ nói bọn họ với liên hệ người đại diện của cô.” An Đức cong khóe môi, cả người thoát nhìn vô cùng hiền hòa.

“Vậy làm phiền ngài.” Cô người mẫu xoay người, vừa muốn đi, đột nhiên quay đầu lại, chân thành hỏi: “An thiếu, tôi muốn biết, ngài nói tôi tôn không được sản phẩm kia, vậy ngày định mời người thế nào để làm quảng cáo đó?” chung quy là tuổi trẻ, từ trước đến nay vô cùng tự tin với dung mạo của mình, cuối cùng là muốn biết, rốt cuộc là ai, có khả năng thay thế địa vị mình.

An Đức nghiêng đầu nhìn Sách Thiệu, “Ai tôi còn chưa nghĩ ra, nhưng, ” anh dừng một chút, tăng thêm ngữ khí, “Tối thiểu, cũng nên là sắc đẹp này.”

Cô người mẫu theo tầm mắt anh, lần nữa nhìn về phía Sách Thiệu, y vểnh chân, ngón chân trắng muốt lộ ra, cổ chân lắc lư, tóc rũ xuống lộn xộn trên trán, che ở trước mắt, y đưa tay tùy ý gạt một cái, ngón tay thon dài trắng nõn, rõ ràng là đã được bảo dưỡng. Xương quai xanh tinh xảo nổi bật lên, mặt trên còn có rõ rệt, dấu răng.

Giơ tay nhắc chân của y đặt trên một người khác, đều là một động tác thô lỗ lưu manh, nhưng đặt trên người y, lại tìm không ra bất cứ sai lầm nào, hồn nhiên thiên thành(hình dung tài đức hoàn mỹ hiển nhiên của người), làm cho người ta cảm thấy vô cùng, thích hợp.

Cô người mẫu yên lặng quay đầu lại, giày cao gót giẫm thật vang, không hề quay đầu lại rời khỏi An gia.

Sách Thiệu uống hết một ngụm canh cuối cùng, vỗ vỗ bụng mình, “Thức ăn nhà anh thật không tồi, tiếp tục như vậy, chờ lúc tôi rời khỏi An gia, tuyệt đối có hi vọng tăng thêm thịt.”

An Đức mỉm cười nhìn y, “Nếu như vậy, cứ ở thêm vài ngày đi, đến lúc em đạt tới cân nặng tiêu chuẩn mới thôi.”

Sách Thiệu lười biếng chớp chớp mắt, “Không bằng như thế, cứ cho tôi mượn đầu bếp nhà anh đi, mỗi tháng anh cho bao nhiêu tiền lương, tôi gấp đôi.”

An Đức nghiêng người qua, nhẹ nhàng ấn ấn eo y, “Bác sĩ nói, em tạm thời không thể ra cửa, cho nên, hãy cứ ở nhà anh từ từ bồi dưỡng đi. Anh tuyệt đối không thu phí ăn uống.”

15. Chương 15: Đâu Xem Là Thật

Sau khi ăn xong cơm tối, Sách Thiệu lại bị đuổi ngay về trên giường lớn, cầm đi động chơi game, một lát sau, cửa phòng bị đẩy ra, An Đức ôm một đồng văn kiện đi đến, đặt ở trên tủ đầu giường, Sách Thiệu nhướng nhướng mắt, tiếp tục chơi game.

20 sau, cửa phòng lại bị đẩy ra, An Đức lần nữa đi vào, đặt một cái gối đầu ở bên cạnh Sách Thiệu, sau đó ngồi ở bên giường, chậm rãi lau tóc. Động tác của An Đức cực kỳ tinh tế tỉ mỉ, Sách Thiệu dùng dư quang nhìn lại, cảm thấy người đàn ông này gần như là lau từng sợi tóc, y rất cục nịnh không được, ném đi động qua một bên, “Anh không về phòng mình ngủ, tắm rửa xong chạy đến phòng tôi, là muốn tạo quyến rũ sao? Ông đây bị thương, hầu hạ không nổi đại gia ngài!”

An Đức không nói tiếng nào lau tóc xong, đem khăn về phòng tắm, sau đó lách đến bên kia, vén chăn, lên giường, cầm văn kiện, xem tiếp. Sách Thiệu im lặng nhìn anh, mở miệng, “Đại thiếu gia, phòng anh bị cúp điện sao, nhất định phải chạy đến phòng tôi xem tài liệu?”

“Thắt lưng của em bị thương, nửa đêm nếu muốn dậy đi WC hoặc là uống nước, ngay cả một người cũng gọi không được, cho nên, anh đặc biệt lại đây ngủ cùng em.” An Đức nói xong, giúp Sách Thiệu kéo kéo mền lên.

Sách Thiệu nhìn anh, chỉ cảm thấy nụ cười dịu dàng trên mặt anh nhìn được bản thân hoảng hốt, chỉ do dự một chút, đột nhiên rụt rụt xuống dưới, như một đứa bé giận dỗi, dùng mền trùm lên đầu. An Đức mỉm cười nhìn khối mền lớn gồ lên bên cạnh, đưa tay qua, sờ trên chăn một chút, sau đó cầm văn kiện lên, tiếp tục xem.

Thời gian vẫn còn rất dài, anh không nóng nảy, anh có rất nhiều thời gian, có rất nhiều kiên nhẫn, anh muốn, là người trước mắt này, toàn toàn vẹn vẹn.

Thời gian Sách Thiệu ở An gia dường như nhận được chăm sóc vô cùng thân mật của An Đức, Sách Thiệu từ nhỏ đến nay, chưa bao giờ được người săn sóc như thế, ăn, mặc, ở, đi lại, từng li từng tí. Y còn nhỏ đã mồ côi, Sách Trí rất sớm đã thôi học đến nơi khác dốc sức làm, chỉ để có khả năng nuôi lớn y, một mình y ở trong huyện thành nhỏ nhỏ đó đi học, người duy nhất quan tâm y là Cù Triết, nhưng Cù Triết khi đó, cũng vẫn chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi, lại làm sao có thể tinh tế tỉ mỉ như vậy chứ?

Sách Thiệu biết người như An Đức, có thể chăm sóc mình như vậy đã hết sức không dễ, y thực hưởng thụ, trên đời này, có ai không thích được người khác hết lòng săn sóc chứ? Nhưng, cũng chỉ như thế mà thôi, với An Đức mà nói, chỉ là cảm giác mới mẻ mà thôi, với anh mà nói, chưa từng gặp người như Sách Thiệu, bởi vì mới mẻ, cho nên muốn tiếp xúc, muốn nhận được càng nhiều, chỉ thế thôi, đâu xem là thật.

Ở trên đời này, trừ bỏ Sách Trí cùng y huyết mạch tương thông, ai y cũng không tin. Ngay cả Cù Triết lúc trước cùng y nghiêng ngả lẫn lộn trưởng thành cuối cùng cũng rời khỏi y, cưới người khác, còn ai có thể đáng tin nhiệm nữa, còn ai, mới có thể vì y, bằng lòng vạn kiếp bất phục?

Sách Thiệu y, thà rằng đời này, cô độc cả đời, lẻ loi sống quãng đời còn lại, cũng sẽ không bao giờ dễ dàng tin cái gọi là tình cảm của người khác, sẽ không cho người khác thêm cơ hội, tự tay đưa dao cho người khác, để họ cầm cho thêm mình một đao.

Buổi sáng ba ngày sau An Đức dọn xong một phen, rót cục ra khỏi cửa, đi đến công ty. Sách Thiệu đứng bên cửa sổ sau khi nhìn thấy An Đức được xe riêng đón đi, nhìn nhìn cái eo đã muốn dần dần giảm sưng trong gương, từ một đồng quần áo lớn trong tủ của An Đức, thật vất vả lục ra khỏi một cái áo thun, một cái quần jean, tùy tiện mặc vào, liền ra cửa.

Y cảm thấy tiếp tục cuộc sống nuôi nhốt này nữa, y hoàn toàn có khả năng hóa thân thành một con vật cưng, y muốn thoải mái mà đi dạo một vòng, vận động gân cốt toàn thân. Dù sao cũng là ông chủ quán bar, Sách Thiệu giữ vững thái độ chịu trách nhiệm, đón xe về quán trước rồi đi.

Lúc từ cửa sau lách vào, trong quán bar một mảnh u ám, Sách Thiệu chỉ đi mấy bước, đã nặng nề mà dừng phải cái gì đó, truyền ra tiếng vang thật lớn, y ấn chân mình, nhìn thấy có một bóng người từ góc salon loáng chạy tới, Sách Thiệu theo bản năng nghiêng người, tiếng xé gió sượt qua bên tai, Sách Thiệu trở tay ấn công tắc đèn trên tường, tiếp theo thì nhìn thấy Donald cầm cây gậy to bằng bắp tay, đối diện chính xác đầu Sách Thiệu.

Sách Thiệu đưa tay lau lau mồ hôi lạnh trên trán, “Cậu muốn đổi nghề làm cướp sao?”

Donald chậm chậm buông cây gậy trong tay, “Ông chủ, ngài rót cục đã trở về! Đại thiếu nói ngài đi ra ngoài tránh nạn, để mình em trông nom quán bar. Liên tục mấy ngày em đều nhìn thấy gần quán bar có một người lúc ẩn lúc hiện, nhìn chằm chằm cửa quán bar, mắt không chớp một cái, em nghi là kẻ thù của anh hoặc là đại thiếu, ban này em còn tưởng rằng, hẳn ta rót cục động thủ chứ.”

Sách Thiệu liếc mắt, “Hai người đứng ăn không ngồi rồi ngoài cửa đâu? Cậu cũng không biết gọi cho tôi?”

Donald oan ức bĩu môi, “Em gọi, không kết nối được.”

Sách Thiệu đưa tay sờ túi một cái, đột nhiên nhớ tới, từ đêm hôm đó y chơi đi động xong ngủ, cũng không thấy điện thoại mình nữa, y giật giật khoe miệng, “Quên đi, lấy điện thoại cậu ra, tôi gọi cho Sách Trí.”

Donald đưa điện thoại qua, Sách Thiệu thuận thực gảy số Sách Trí, sau khi âm báo vang lên rất nhiều lần, cuối cùng truyền tới một giọng nam trong trẻo: “Uy, Xin chào.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, đột nhiên cười cười mở miệng, “Hóa ra là chị dâu a.”

Đầu bên kia trầm mặc một hồi, sau đó truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Diệp Thần, “Hình như là em trai anh. Nhưng em vẫn rất tò mò, lúc nhỏ có phải anh từng ngược đãi cậu ấy không, bây giờ chỉ số thông minh của cậu ấy dường như không đủ lắm, ngay cả giới tính người cũng phân biệt không được. Nếu có bác sĩ quen, tốt nhất dẫn cậu ấy đi khám.”

Sách Thiệu cầm điện thoại, trong lòng không ngừng tự an ủi mình, đối phương là bảo bối của anh hai y, không nên tính toán với anh ta, không nên tính toán với anh ta, một lát sau, điện thoại rót cục truyền đến thanh âm của Sách Trí, “Sách Thiệu?”

“Là em.” Sách Thiệu cắn răng trả lời, “Trước khi em nói vấn đề chính, em muốn hỏi anh một vấn đề, anh rốt cuộc, là từ đâu tìm được bảo bối kia? Anh ta mới là xã hội đen đúng không, anh hai?”

Sách Trí hình như suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Bọn anh gặp nhau ở toà án, trước đó thuộc hạ có người dính dáng chút chuyện, lúc toà án thẩm vấn anh đi xem thử, thu xếp một chút, sau đó thì gặp cậu ấy. Nga, đúng rồi, vẫn chưa nói cho em biết, cậu ấy là kiểm sát trưởng.”

Sách Thiệu quay đầu lại nhìn Donald, dường như xác nhận bản thân không nằm mơ, mới nói tiếp: “Anh hai, em ban nãy có lẽ không nghe rõ, anh nói chị dâu là cái gì?”

“Kiểm sát trưởng.” Sách Trí thản nhiên trả lời.

“Anh hai, anh ấy, anh ấy biết anh là xã hội đen không?” Sách Thiệu rốt cục nhìn không được, hỏi.

“Em nói như vậy thì không đúng, anh làm việc chính là nghề nghiệp chính đáng.” Sách Trí hết sức nghiêm túc nói, “Nhưng, toàn bộ việc làm của anh cậu ấy đều rõ ràng.”

Cảm giác vô lực của Sách Thiệu càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục mở miệng, “Được rồi, chúc hai người hạnh phúc.”

“Cám ơn.” Sách Trí trả lời, “Em tìm anh chính là vì hỏi chuyện này sao?”

Sách Thiệu lúc này mới nhớ tới, “Đúng rồi, chuyện kia anh xử lý tốt rồi sao, Donald nói mấy ngày gần đây phụ cận quán bar luôn luôn có một người lúc ẩn lúc hiện.”

“Em trở về? An Đức nhanh như vậy đã thả em về rồi sao?” Sách Trí giống như là độc thoại nói một câu như vậy, sau đó mới trả lời, “Chuyện kia đã giải quyết xong, không ai dám xuống tay với em nữa. Anh ở gần quán bar phụ cận phải người qua, người lúc ẩn lúc hiện, là mối tình đầu ngây thơ của em, Cù Triết.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, “Cù Triết?” Y thật dài thở dài, cuối cùng mở miệng, “Được rồi, em đã biết.”

“Sách Thiệu.” Sách Thiệu vừa muốn cúp điện thoại, nghe thấy thanh âm của Sách Trí từ trong điện thoại truyền ra, vẫn là giọng điệu lãnh đạm, cứng nhắc kêu tên y, nhưng, lại lộ ra lo lắng mơ hồ, “Có một số việc, đã trôi qua thì đừng quay đầu lại nữa. Chuyện lúc ấy không có khả năng, lại qua bao nhiêu năm nữa cũng khó có khả năng. Có người đã định trước vĩnh viễn không thể liên lạc vì em, em hiểu không?”

Sách Thiệu từ từ nhắm mắt lại, sau đó lại mở, “Em hiểu.”

“Vậy là tốt rồi.” Sách Trí chậm rãi trả lời, “Nếu, em bị anh biết, em vì thằng con trai kia, quay đầu, thì vĩnh viễn đừng nói là em trai của anh nữa, em trai của Sách Trí anh, sẽ không ở trên cùng một người, ngu ngốc hai lần.”

“Em biết rồi.” Sách Thiệu cúp điện thoại, gương mặt nhìn ngọn đèn chói mắt trước mặt, cảm thấy vô cùng lóa mắt.

Sách Trí cúp điện thoại, quay đầu lại nhìn thoáng qua Diệp Thần bên cạnh, Diệp Thần cầm điện thoại trong tay anh, ném qua một bên, đưa tay qua, ấn ấn trán Sách Trí, gương mặt khóe môi, “Hình thức ở chung của hai anh em anh thực thú vị. Có mấy lời, nói thẳng ra miệng thì khó như vậy sao?”

Sách Trí lắc lắc đầu, thở một hơi thật dài, “Nhiều năm như vậy, anh vì sớm xong xáo nông nổi một phen, để cho nó không cần đi theo anh chịu khổ nữa, xem nhẹ cảm thụ của nó. Nếu không phải anh ném một mình nó ở quê nhà, nó cũng sẽ không cùng thằng đó dây dưa cùng một chỗ.” Sách Trí nhắm mắt lại, dường như rơi vào hồi ức, “Trước khi gặp em, toàn bộ hết thảy của anh, cũng là vì nó, vì em trai duy nhất của anh không bao giờ phải đi theo anh chịu khổ. Nhưng, lúc anh đạt được tất cả mình muốn, lại không thể cho nó hạnh phúc. Anh đến nay vẫn nhớ rõ, buổi tối trước một ngày thằng đó kết hôn nó nuốt năm mươi viên thuốc ngủ, anh nhìn nó bị đẩy vào phòng cấp cứu, đứng trước cửa phòng phẫu thuật cả đêm. Anh lúc ấy đã nghĩ, nếu, thân nhân duy nhất của anh, vì thằng đó mất mạng, anh sẽ khiến cho cả nhà của thằng đó đền mạng.”

Diệp Thần thò đầu qua, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, vươn tay chậm chậm vuốt vuốt má anh, “Những chuyện đó đều quá khứ, Sách Thiệu đã vượt qua rồi. Em trai anh ấy, kiêu ngạo hơn, khôn ngoan hơn anh tưởng tượng nhiều. Cái gì cậu ấy cũng hiểu rõ, thấy vậy so với ai cũng thông thấu, chỉ là bằng lòng dùng

một bộ trạng thái cuộc sống chơi đùa nhân sinh. Loại người như cậu ấy, sau khi chịu qua tổn thương, ngược lại càng biết bảo vệ mình. Một khi cậu ấy gặp người thật sự tin tưởng, em nghĩ, cậu ấy sẽ không để mình bỏ qua.”

Sách Trí ngẩng đầu, nhìn Diệp Thần, Diệp Thần hơi hơi giương khóe môi, “anh gặp được em, mà cậu ấy cũng gặp được người thuộc về cậu ấy, người kia, cũng sẽ không bỏ rơi cậu ấy nữa, sẽ cùng cậu ấy, một mực đi tiếp.”

16. Chương 16: Đôi Đầu Gay Gắt

Sách Thiệu ở trong quán bar dạo qua một vòng, sau khi giao đãi mấy câu, cuối cùng quyết định đi ra ngoài vui vẻ dạo một vòng, sau mấy ngày trải qua nuôi nhốt, y cảm giác mình đã gần như đoạn tuyệt với nhân thế. Vì thế, Donald sau khi chịu hoảng sợ, lại bị ông chủ thân ái nhà mình kéo ra khỏi quán bar, đi cửa hàng tổng hợp nổi tiếng nào đó của H thị.

Donald lẳng lặng theo sát ở bên cạnh Sách Thiệu, tốt xấu gì hắn coi như là một thanh niên mi thanh mục tú, trong quán bar, cũng có không ít người bắt chuyện với hắn, nhưng, đi theo phía sau ông chủ bọn họ, cũng sẽ không tự giác bị người xem nhẹ sự tồn tại.

Sách Thiệu mặc áo thun rộng, còn có quần jean lỏng lẻo, lại kéo đôi dép lê của y, thoát nhìn cứ giống như là một đứa con nít đi theo cha mẹ dạo phố. Lúc y lôi kéo Donald đi vào cửa hàng quốc tế nổi tiếng nào đó, người bán hàng giương mắt nhìn y một cái, chuyên nghiệp hóa cười cười, nhưng đáy mắt chớp qua rõ ràng là, xem thường.

Nhưng Sách Thiệu cứ như hoàn toàn không hề nhìn thấy, như cũ kéo dép lê, vòng vo một vòng lớn ở trong cửa hàng, ngừng lại trước một cái cà- vạt, nhìn lướt qua, “Cái này thế nào?”

Donald nhìn thoáng qua, không phải không thừa nhận, cà- vạt này quả thật không tệ, ánh mắt Sách Thiệu không phải bàn cãi. Nhưng y ngày thường mặc quần áo hết sức tùy tính, phần lớn thời gian, thì một thân giống hiện tại, Donald thiết tình không thể hiểu, Sách Thiệu nếu mua cà- vạt này, có thể thắt ở đâu. Hắn do dự một chút, chầm chậm mở miệng, “Là muốn tặng cho đại thiếu sao?”

“Anh ấy hiếm lạ đồ tôi tặng?” Sách Thiệu hơi hơi giương khóe môi, “Cứ này đi, giúp tôi gói lại.”

Cô bán hàng liếc xéo Sách Thiệu, quay đầu nhìn về phía Donald, hỏi ý của hắn, Donald vội vàng gật đầu một cái, lặp lại một lần lời Sách Thiệu vừa mới nói, cô bán hàng cầm cà- vạt, thấy Sách Thiệu lấy một cái thẻ ra, rất thuần thục thanh toán sau đó xoay người rời đi, Donald mang theo cà- vạt, đi theo phía sau y, ra cửa.

Sách Thiệu đối với dạo phố thật ra vẫn thiếu thiếu hứng thú, chỉ vòng vo một lát, đã mệt mỏi, duỗi lưng một cái, “Tôi đói bụng, tìm một chỗ ăn cơm đi.”

Hai người đi thang máy lên tầng cao nhất, tìm một nhà hàng, chọn món xong, Sách Thiệu lười biếng tựa vào ghế, hướng Donald mỉm cười, “Lần sau lúc đi dạo phố, cậu phụ trách cầm thẻ, tôi ở phía trước chọn, cậu ở phía sau tính tiền, thế nào?”

Donald ngẩng đầu, nhìn mặt ông chủ nhà mình, “Ngài là có ý gì?”

Sách Thiệu cong môi, “Như vậy, thì giống cậu đang bao dưỡng tôi hơn.”

Donald lẳng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, trong lòng oán thầm, ngài như vậy, ai bao dưỡng nổi a, không nói đến vị anh hai xã hội đen ấy của ngài, ngay cả dạ dày xoi mói của ngài kia, người bình thường đã nuôi không nổi.

Sách Thiệu thông thả ung dung uống trà, chợt nheo mắt lại, biểu tình trên mặt, là bức mình rõ ràng. Donald nhìn theo tầm mắt của y, thấy một nam hai nữ dẫn một đứa bé đi đến, hai nữ một hơi lớn tuổi, như là bậc trưởng bối, mà người nam kia, thoát nhìn, đặc biệt quen mắt, Donald nghiêng đầu, nghĩ mình rốt cuộc đã gặp người này ở đâu, lại thấy mấy người kia ngồi xuống bàn bên cạnh, tầm mắt người nam kia rõ ràng dừng trên người Sách Thiệu đối diện hắn.

Khi tầm mắt của người nam quét qua trên người Donald, lại chuyển về trên người Sách Thiệu, mặt liền biến sắc, người phụ nữ tương đối trẻ tuổi bên cạnh hắn cũng rõ ràng sửng sốt một chút, người phụ nữ lớn tuổi kia theo tầm mắt của bọn họ cũng nhìn qua, lúc chạm đến khuôn mặt Sách Thiệu, rõ ràng khó có thể tin, nâng mắt nhìn người đàn ông đối diện, thanh âm rất rõ ràng truyền tới, “Sao nó ở đây?”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, uống một ngụm trà, hơi hơi giương khóe môi, cười cười với Donald, “Tôi lần đầu tiên phát hiện mình có năng lực như thế, vậy mà có thể làm cho cả nhà người ta đều bởi vì tôi, thay đổi sắc mặt.”

Donald nhìn thấy sắc mặt có hơi trắng bệch của y, có chút lo lắng, “Ông...”

Sách Thiệu đột nhiên cắt đứt lời hắn, “Kêu tên tôi.”

Donald kịp phản ứng, “Alex, anh không sao chứ? sắc mặt anh thật không tốt.”

“Vậy sao?” Sách Thiệu nhếch môi, nhìn thấy người đàn ông bàn bên cạnh bỗng nhiên đứng lên, đi thẳng đến trước mặt Sách Thiệu, “sao em ở đây?”

Sách Thiệu ngẩng đầu, nhìn mặt người đàn ông kia, “Ngài đây, xin anh chú ý một chút, là tôi tới đây trước.” Y dừng một chút, nói tiếp, “Nhưng anh yên tâm, sau này, tôi cũng sẽ không tới cửa hàng này nữa. Chẳng quá, hôm nay tôi chắc chắn sẽ không bởi vì anh ở đây thì rời đi, nếu ảnh hưởng tới người một nhà anh an hưởng thiên luân (vốn chỉ quy luật hiển nhiên, thay thế chỉ quan hệ thân thuộc cha con – anh em...), các người hoàn toàn có thể rời đi.”

Cù Triết nghẹn lời, bắt đầu từ ngày đầu tiên gặp lại, hắn cứ vẫn cảm thấy cậu trai này giống như cả người mang theo gai, thật là cậu trai trước kia mỉm cười đứng ở bên cạnh hắn sao? Rõ ràng tinh xảo giống nhau, rõ ràng bên ngoài như trước treo nụ cười, nhưng làm cho hắn cảm thấy xa lạ thế nào. Cù Triết hơi hơi nhắm mắt, vô thức nhớ lại, đêm hôm đó ở quán bar, y uốn éo thất lưng, còn có y ở trong lòng người đàn ông kia, nụ hôn nóng bỏng làm cho người ta mặt đỏ tim đập.

Năm năm qua, y đều trôi qua như vậy sao? chơi trò nhân sinh như thế, không quý trọng bản thân như thế? Người đàn ông đối diện y này, cũng là một tình nhân nào đó của y?

Cù Triết quay đầu lại nhìn Donald một cái, rốt cục nhịn không được mở miệng, “Em mỗi ngày chính là cùng với người như vậy quấn lấy nhau sao?”

Sách Thiệu nhếch khóe môi, “Anh nói thật là đúng, cái từ quấn lấy nhau này, lại thích hợp cực kỳ. Chỉ là, có liên quan gì với anh chứ? Cù Triết, anh cảm thấy, anh dựa vào cái gì nói những lời này với tôi? Gặp mặt anh, ảnh hưởng tới tâm tình của tôi coi như tôi xui xẻo, nhưng tôi tưởng, người vợ hiền lành của anh đã nói qua với anh, tôi không muốn vướng víu gì với các người nữa, anh gặp lại tôi hẳn là nên giả vờ như không nhìn thấy mới đúng!”

“A Thiệu.” Cù Triết trầm trầm mở miệng, “Em có thể đừng như vậy không, đừng chà đạp bản thân như thế, đừng cố ý làm như vậy cho anh xem?”

“A, ” Sách Thiệu nhịn không được bật cười, “Anh không khỏi, quá đề cao bản thân, anh dựa vào cái gì, đáng giá tôi làm cho anh xem? Anh có thể cùng vợ anh cùng nhau đi ăn cơm, lại không cho tôi cùng tân hoa của mình, rảnh rang dạo chơi? Đây không phải trấn Vân Dĩ, anh đừng quá xem trọng bản thân.”

Cù Triết mặt đỏ lên, còn muốn lên tiếng, phía sau đột nhiên truyền tới một thanh âm nhẹ nhàng dịu dàng, “A Triết, con đang nói chuyện với ai thế?”

Sách Thiệu ngẩng đầu, thấy khuôn mặt trong trí nhớ treo nụ cười giả dối đi tới, tầm mắt rõ ràng dừng trên người Sách Thiệu, nhưng giống như là vừa mới nhìn thấy y mà lấp bắp kinh hãi, “Đây không phải Sách Thiệu sao? Không ngờ ở đây gặp được, con và A Triết, thật nhiều năm không gặp đi?”

Sách Thiệu ở trong đáy lòng hừ nhẹ một tiếng, đứng lên, bên khóe miệng là nụ cười vừa đúng, cả người thoát nhìn khiêm tốn hữu lễ, “Dì, đúng là đã lâu không gặp, trừ bỏ con trai và con dâu của người hai lần trước gọi là ôn chuyện. Thật sự là không ngờ ở trong này nhìn thấy cả nhà dì.”

Đối phương mang thâm ý nhìn Cù Triết một cái, nhưng giống như là không hề nghe được tăng sâu mĩa mai của Sách Thiệu, thoát nhìn, chỉ là một trường bối hòa nhã cùng bạn thân nhiều năm của con mình nói

chuyện phiếm, “Mấy năm gần đây thế nào, sao không thấy con về quê, cũng không liên lạc với A Triết. Lúc A Triết kết hôn, còn đặc biệt tìm con làm phù rể, cũng không thấy con đi. Bây giờ con trai cũng hai tuổi rồi, mấy đứa cuối cùng cũng gặp được. Cũng kết hôn rồi chứ?”

Sách Thiệu nhìn khuôn mặt treo nụ cười ảm áp, không thể không bội phục người đàn bà này hơn nữa, bà rõ ràng cái gì cũng biết, nhưng như cũ có thể giả bộ vân đạm phong khinh, giống như cái gì cũng không biết, Sách Thiệu thật sự muốn hỏi bà, nếu hôn lễ của Cù Triết, y thật sự xuất hiện, nếu nhiều năm như vậy y vẫn cùng Cù Triết duy trì liên lạc, bà còn có thể như bây giờ, cười vui vẻ đến như vậy sao?

Rõ ràng tất cả đều phát triển theo hướng bà muốn, bà lại còn ở nơi này, hùng hổ dọa người.

Sách Thiệu quay đầu lại thản nhiên nhìn lướt qua Donald phía sau, cười khê, “Vì sao phải kết hôn chứ? Cùng một người phụ nữ mình không thương kết hôn, mỗi ngày giả dối làm ra vẻ như rất hạnh phúc, sau đó thật vất vả sử dụng phương pháp khoa học kỹ thuật sinh đứa nhỏ kế tiếp, lại đặt tên người yêu cũ, còn mọi cách dây dưa với người yêu cũ, như vậy có ý nghĩa gì đâu, dì, ngài nói đúng chứ?”

Trên khuôn mặt tinh xảo của người đàn bà chợt lóe lên mất tự nhiên, Cù Triết bên cạnh, vẫn là sắc mặt trắng bệch, mấy câu nói của Sách Thiệu, dễ dàng, đã chọc đến chỗ đau của hắn. Người phụ nữ nhìn lướt qua sắc mặt Cù Triết, khe khẽ hừ cười, “Sao còn nói những lời như trẻ con này, người nào có thể không kết hôn sinh con chứ? Cứ một mình bay nhảy giống bộ dáng gì nữa? Vẫn chưa gặp được người thích hợp à? Chờ đi giúp con nhìn xem, giới thiệu con gái bạn bè cho con.”

Sách Thiệu cảm giác mình lập tức muốn cười ra tiếng, “Vì nói dối tông đường kết hôn sinh con vẫn là thôi đi? Con cứ muốn một người thoải mái đảm đương. Cảm ơn lòng tốt của dì, hơn nữa, ai nói con hiện tại là độc thân?”

Người đàn bà cố ý nhìn thoáng qua Donald bên kia, vẻ mặt ngạc nhiên nói, “Ai nha, sao con lại ở cùng đàn ông à?” Thanh âm không cao không thấp, nhưng vừa vặn có thể để mấy bàn bên cạnh nghe thấy, bọn họ thuận theo tự nhiên chuyển tầm mắt tới trên người Sách Thiệu cùng Donald.

Donald lặng lẽ cúi đầu xuống, dưới tình huống này, hắn nói cái gì cũng không đúng, không nói gì cũng không đúng, chỉ có thể im lặng bảo trì trầm mặc.

Sách Thiệu chớp chớp con mắt xinh đẹp, cong khóe môi, lộ ra một nụ cười sâu sắc, nụ cười trên mặt mang theo mỉa mai rõ ràng, làm cho những tầm mắt nhìn qua kia đều không tự chủ được dừng lại, “Dì, con tất nhiên thích đàn ông, thời gian trước con và con trai ngài từng sống chung, ngài đã quên rồi sao?”

Cửa nhà hàng đột nhiên bị đẩy ra, Sách Thiệu ngẩng đầu, thấy một người đàn ông âu phục màu đen vừa người đi nhanh tới, chỉ khe liếc mắt quét qua Cù Triết, sau đó nhíu mày mở miệng, “A Thiệu, sao em ở đây?”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: meo meo, mẹ Cù Triết xuất hiện rồi... Nhưng Sách Nhị gia của chúng ta không phải cậu nam sinh yếu ớt lúc trước, y trong thời gian thẩm thoát đã tiến hóa thành một con yêu nghiệt đánh đâu thắng đó...

17. Chương 17: Ý Đến Không Rõ

Sách Thiệu hí hóp mắt, nhìn An Đức từng bước từng bước đi đến trước mặt mình, từ từ cong khóa môi, treo lên một nụ cười ý vị không rõ “Tôi đi ăn cơm, anh sao?”

An Đức nhướng mày nhìn Cù Triết một cái, tầm mắt quay lại trên người Sách Thiệu, “Thời tiết lạnh, sao em lại mặc ít như thế? Nếu lại sinh bệnh làm sao bây giờ?” Dứt lời liếc xéo Donald một cái, “Sao cậu cũng không nhắc nhở một chút.”

Donald im lặng cúi đầu, là bản thân không đúng, sớm biết rằng hôm nay bởi ông chủ đi ra ngoài, sẽ gặp phải nhiều người lộn xộn như vậy, lúc này ở quán bar tốt hơn là lập tức đánh cho y ngất xỉu.

Cù Triết lập tức liền nhận ra, người đàn ông khí chất bất phàm này, chính là ngày đó ở quán bar cùng Sách Thiệu hôn môi, cuối cùng bọn họ còn kéo nhau, lên lầu. Hắn sớm đã không phải cậu thiếu niên đơn thuần trước kia, hắn biết sau khi hai người hôn nồng nhiệt ôm nhau rời khỏi cuối cùng sẽ phát sinh cái gì, hơn

nửa giờ phút này, khi người đàn ông này nói chuyện, mặt mày mang theo dịu dàng cùng cương chiều rõ ràng, hẳn bằng góc độ một người đứng xem, cũng có thể thấy rất rõ ràng.

Hắn không cách nào hình dung cảm nhận trong lòng mình giờ phút này, là chua xót, hay là hối hận, hẳn và Sách Thiệu, chẳng lẽ đã thật sự, cũng không thể quay lại được sao?

Sách Thiệu vênh môi, không nói gì, An Đức nhìn thoáng qua Cù Triết cùng mẹ hắn, có chút nghi hoặc, “Hai vị này là?”

Sách Thiệu cười khế, nghe thấy Cù Triết chậm chậm mở miệng, “Tôi là bạn cũ của A Thiệu, đây là mẹ tôi. Chúng tôi cùng đi ăn cơm, vừa vận gặp.”

“Nga, hóa ra là như vậy, thật sự là khéo a.” An Đức cười một cái, “Chúng tôi còn có việc, sẽ không quấy rầy cả nhà cậu ăn cơm, nếu hôm nào có cơ hội, cùng ra ngoài ăn bữa cơm đi.” An Đức nói xong vươn tay hướng Cù Triết, “Đúng rồi, đã quên tự giới thiệu, xin chào, tôi tên An Đức.”

Cù Triết nhìn chằm chằm bàn tay thon dài kia, cuối cùng từ từ đưa tay mình ra, khế nắm, “Tôi là Cù Triết.”

Sách Thiệu nhìn thấy hai người hữu nghị nắm tay, nhin không được hừ nhẹ một tiếng, sau đó đứng lên, nhướn mày nhìn An Đức, “Anh không phải tìm tôi có việc sao? Còn muốn cho các anh thời gian từ từ quen biết một chút sao?”

An Đức cong môi cười cười, cũng không giận, ngay trước nhà hàng đầy người, trực tiếp kéo tay Sách Thiệu qua, hướng Cù Triết gật gật đầu, “Chúng tôi đây đi trước.”

Cù Triết chậm rãi thu hồi tầm mắt mình khỏi bàn tay đang nắm chặt kia, miễn cưỡng cười cười, “Không tiễn.”

Hai người dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, kéo tay rời khỏi nhà hàng, Donald vội vàng xách một đồng hồ đồng gang đi theo.

Cùng đi thang máy xuống lầu, thang máy chỉ chứa ba người không khí quỷ dị muốn chết, lúc Donald cảm giác mình cứ như vậy nữa, tuyệt đối sẽ ngạt thở, rốt cuộc đã tới tầng một, ba người đi ra ngoài. Xe An Đức đã dừng ở ngoài cửa của cửa hàng bách hóa, Donald tự giác ngồi vào ghế phụ, Sách Thiệu mỉm cười cùng An Đức ngồi vào chỗ ngồi phía sau.

Tài xế khởi động xe, nhin không được quay đầu lại, “Thiếu đồng, chúng ta đi đâu?”

An Đức nhìn Sách Thiệu một cái, “Trước đưa bọn tôi về nhà, một lát, cậu đưa người phía trước đến nơi cậu ấy muốn đi.”

“Đợi một chút.” Từ nhà hàng ra vẫn trầm mặc Sách Thiệu đột nhiên mở miệng, “Đưa tôi quay về quán bar.”

An Đức quay đầu nhìn y, “Chỗ Sách Trí còn chưa xử lý xong, em như vậy tùy tiện trở về, là thêm phiền phức cho anh ấy.”

“Tôi không để anh ruột mình thêm phiền phức, nhất định phải cho anh thêm phiền mới thích hợp sao?” Sách Thiệu lười nhác tựa lưng vào ghế ngồi, bởi vì chỗ ngồi phía sau rộng rãi, chỗ ngồi vẫn duy trì khoảng cách vừa mức với An Đức. “Mấy ngày nay phiền anh chăm sóc, nhưng, dù sao chúng ta chỉ là bạn giường, tôi không quen được người bao dưỡng, cũng ở cùng một chỗ, không thích hợp.”

An Đức ghen một chút, “thật ra, cũng không phải quá phiền, dù sao, tôi cũng là một người...”

“Tôi không quen.” Sách Thiệu nói ngắn gọn, “trước đó, chúng ta đã nói rồi không phải sao, An đại thiếu?” Y hơi nhúu mày, nhìn An Đức, cười như không cười, làm cho An Đức cảm thấy, y đã hiểu rõ tất cả.

An Đức âm thầm thở dài một tiếng, có một số việc, không thể làm nóng vội quá, người như Sách Thiệu, vĩnh viễn miễn cưỡng không được. Anh chậm rãi giương khóe môi, “Được, bây giờ đưa hai người trở về.”

Sách Thiệu gật gật đầu, dường như đối với câu trả lời của An Đức rất hài lòng, đột nhiên khoát tay, “Donald, đem đồ cho tôi.”

Donald từ trong đồng đồ lộn xộn lục ra cà vạt đóng gói kỹ, đưa cho Sách Thiệu, trong lòng còn lặng lẽ cảm thán, ông chủ vậy mà tặng đồ cho người ta, xem ra, y đối vị An đại thiếu này, thật sự là không tầm thường a.

Sách Thiệu cầm cà vạt trong tay, nhìn thoáng qua, đưa cho An Đức, “Mặc dù biết chưa hẳn phù hợp ánh mắt anh, nhưng, mua cũng mua rồi, anh tốt nhất cứ nhận lấy, như vậy lịch sự hơn.”

An Đức rõ ràng sửng sốt, “Đây là, em tặng anh?”

Ô tô vừa lúc ngừng lại ở cửa quán bar, Sách Thiệu gật đầu xuống xe ngay. Donald quay đầu lại nhìn thoáng qua An Đức đối với cà vạt có chút mê mang, nhìn không được mở miệng, “Tôi cho tới bây giờ chưa từng thấy ông chủ tặng người ta cái gì.”

“Thật sao?” An Đức chậm chậm cong khóe môi, còn cách cửa kính xe nhìn Sách Thiệu lắc lư bước vào quán bar, tối thiểu, này xem như một tiến triển quá tốt.

Sách Thiệu về phòng thì ngã xuống giường, y cảm giác mình rất buồn ngủ, thực mệt mỏi, rất muốn ngủ một giấc thật ngon, nhưng cảm thấy thiệt nhiều thứ chông chát ở trong đầu mình, làm cho y ngủ không được.

Cù Triết, Cù Triết, vì sao, y lại gặp phải Cù Triết? bắt đầu từ lúc hấn xuất hiện ở H thị, cuộc sống của y đã bị xáo trộn, nhìn thấy một nhà họ công khai xuất hiện trước mặt mình như vậy, Sách Thiệu chỉ cảm thấy hết sức mệt mỏi, nếu người một nhà họ đã vui vẻ hòa thuận, vô cùng viên mãn, cần gì phải xuất hiện trước mặt người cô độc y?

Đã năm năm rồi, Cù Triết nếu hấn đã chọn con đường này, đã đi lâu như vậy rồi, cần gì phải lại vào lúc này muốn quay đầu, Sách Thiệu y, đã không thể quay đầu rồi.

Y đã không có dũng khí lúc tuổi trẻ vì một người liều lĩnh. Cùng Cù Triết dây dưa mười năm, dùng dũng khí cả đời y, y đã cực hết thấy, cứ tin tưởng một người, tin tưởng một đoạn tình cảm, tin tưởng một lần lâu dài, cuối cùng y thua, y cũng lấy không ra dũng khí như vậy lần thứ hai. Có lẽ, y vẫn chưa bỏ xuống được Cù Triết, có lẽ, y đối đoạn tình cảm kia cũng còn nhớ mãi không quên, người mà khi còn trẻ y yêu nhất, che chở y trong bàn tay, cùng y tương thân tương ái, từng cùng nhau làm tất cả chuyện lãng mạn, cùng nhau làm chuyện ngu ngốc, cùng nhau vui vẻ, cùng nhau khó chịu, cùng nhau nghiêng ngả lão đảo đi tới người, cả đời này của y, cũng sẽ không quên.

Nhưng, cũng chỉ thế thôi. Bởi vì người kia đi trước, cho tới bây giờ cũng không mẹ nó là Sách Thiệu y.

Sách Thiệu nghĩ ngợi lung tung, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, chờ khi tỉnh lại, trời đã tối đen rồi. Dưới lầu bên trong quán bar truyền đến thanh âm huyền ảo, cuộc sống về đêm, lại bắt đầu, Sách Thiệu y, giờ phút này lại là Alex, mắt mang mị hoặc, chơi trò nhân sinh.

Lột áo thun trên người xuống, Sách Thiệu từ trong tủ treo quần áo lôi ra một cái quần jean bó sát người màu đen, phối với áo sômi vừa người màu đen ưa thích nhất, nút thắt đến một nửa, vừa vặn lộ ra làn da trắng nõn ở ngực. Cởi bỏ đôi dép lê trăm năm không thay đổi, lục ra một đôi ủng ngắn Sách Trí tặng y trước đó không biết bao lâu, cả người, tỏ vẻ càng thêm chói mắt.

Soi trước gương một hồi, Sách Thiệu vừa lòng lắc lư đi xuống lầu, gót giày ở trên bậc thang phát ra âm thanh, thật nhiều người dựng lỗ tai, khóa tầm mắt ở trên người Sách Thiệu.

Sách Thiệu ngồi xuống trước quầy bar, Donald đột nhiên thò đầu lại, ghé vào lỗ tai y thần thần bí bí nói, “Ông chủ, anh cuối cùng cũng đến đây, có người tìm anh.”

“Tìm tôi? Ai? Nếu là An Đức, sao không bảo anh ta đi lên?” Sách Thiệu nhướng mày, Donald lắc lắc đầu, “Là người đàn bà ban ngày kia.”

Sách Thiệu phun hết rượu mới vừa uống, “Con mẹ nó sao cậu để bà ta vào chứ? Chê ông chủ cậu tôi đây quá nhàn rồi phải không?” Sách Thiệu buông ly rượu, “Ồ đâu?”

“Bà ta sợ ồn ào, vào phòng thuê. Kêu anh xuống tới tìm bà ta.” Donald vội vàng trả lời.

Sách Thiệu nhíu mày, “Cậu không nói cho bà ta biết tôi là ông chủ không phải MB sao?” cảm giác buồn bực lại dâng lên, không để yên là sao, người một nhà lần lượt tìm đến. Sách Thiệu đứng dậy, đi đến phòng

thuê, đi về phía trước hai bước, đột nhiên quay đầu lại phân phó, “Nếu năm phút đồng hồ tôi còn chưa trở lại, cứ kêu bảo vệ tới, đuổi bà ta ra ngoài.”

Trong phòng thuê im lặng hoàn toàn khác biệt bên ngoài. Bởi vì yêu cầu của đủ loại khách, cho nên ban đầu lúc Sách Thiệu xây quán, xây phòng thuê cực kỳ cách âm, khi y đẩy cửa ra, ánh sáng u ám chiếu vào trên người mẹ Cù Triết.

Sách Thiệu đứng ở cửa, khẽ nhếch khóe môi, “Không ngờ dì cũng sẽ tới chỗ thế này, thật sự là hiếm thấy, muốn uống gì, bartender trong quán con cũng không tệ lắm.”

Tầm mắt mẹ Cù Triết lướt qua ngực Sách Thiệu, cười khẽ, “Quên đi, đồ ở chỗ này, dì uống không quen.”

“Nếu không quen, lại tới chỗ này làm gì chứ?” Sách Thiệu ngồi xuống ghế sa lon, lấy ra một điều thuốc, “Đây không có người khác, mọi người ai cũng không cần giả bộ, có lời gì, cứ việc nói thẳng được rồi.”

Mẹ Cù Triết hơi hơi nhếch khóe môi, “Hôm nay không phải lần đầu tiên con và A Triết gặp mặt chứ?”

Sách Thiệu phun một ngụm khói, “Nếu con mong muốn, một lần con cũng không muốn gặp người nhà của dì, một người con cũng không muốn nhắc lên quan hệ.”

“A Triết đã kết hôn, còn có con, con đây cũng biết. Chẳng qua, con của mình dì cũng biết, nó vẫn không bỏ được con.” mẹ Cù Triết cười nhìn Sách Thiệu, “Dì thấy ánh mắt của con, dì biết, con cũng không bỏ xuống được. Vì sao hai đứa không cùng một chỗ chứ?”

Sách Thiệu cảm thấy, bản thân hơn nửa đêm ở trong quán mình, bị một tia sét đánh ở trên đầu, cười lắc lắc đầu, “Thế giới này cũng thật thú vị, trước là chính bản thân anh ta, sau đó là vợ anh ta, tiếp theo là dì, lần lượt tới tìm con, chính là vì cho bọn con cùng một chỗ?”

18. Chương 18: Trao Đổi Lợi Thế

“Như vậy không phải là con muốn sao?” Mẹ Cù Triết vênh chân, tựa hồ vào ghế sa lon, trên gương mặt không hề còn trẻ như trước được trang điểm tinh xảo, bà hơi hơi giương khóe môi, “Mặc dù dì bây giờ vẫn không thể chấp nhận, nhưng, dù sao dì cũng đã có cháu trai, nó muốn cùng ai một chỗ, cứ tự nó đi đi.”

Sách Thiệu nhin không được cười ra tiếng, “Trong mắt dì, con trai dì chính là dùng để nối dõi tông đường sao? con thật sự là cảm thấy thương hại anh ta a.”

Ý cười trên mặt Mẹ Cù Triết từ từ tán đi, “Dù sao, con có thể đạt được con muốn, cần gì phải quan tâm nhiều như vậy chứ?”

Sách Thiệu dụi điều thuốc, ngược mắt lên, nhìn Mẹ Cù Triết, “Con chỉ là cảm thấy, dì hoàn toàn không để ý cảm nhận của con mình, vì sao lại vào lúc này tới tìm con, cho bọn con cùng một chỗ?”

“Đương nhiên không phải dễ dàng như vậy.” Mẹ Cù Triết thay đổi vẻ mặt, “Con đã muốn cùng A Triết ở chung, muốn con giúp thu xếp chút, đương nhiên cũng là chuyện rất tự nhiên đi?”

“Chuyện gì chứ?” Sách Thiệu quay đầu, mang theo chút tươi cười nhìn Mẹ Cù Triết, người đàn bà này, vậy mà có thể lấy con mình làm một cuộc giao dịch.

“A Triết có một người cậu, mấy ngày hôm trước đến H thị, lúc lái xe không cẩn thận đụng người, hiện tại người nhà không dứt muốn âm ỉ, A Triết cũng là mới tới đây, không có người quen gì, dì nghe nói anh con nhân mạch rất rộng, muốn đối phó chuyện này, hẳn là rất dễ dàng. Chỉ cần con hỗ trợ giải quyết phiền phức này, sau này con cùng A Triết ở chung, dì tuyệt đối sẽ không quấy rối.” Mẹ Cù Triết ngậm cười, giống như chuyện mình nói là một việc rất đơn giản dễ dàng.

Sách Thiệu nhìn bà, bờ môi từ từ tràn ra nét cười, rốt cục nhin không được, cười ra tiếng, y chậm chậm lắc lắc đầu, “Nếu đây là năm năm trước, dì nói lời như vậy với con, có lẽ, lúc ấy con trẻ tuổi vô tri, vì tình yêu, còn sẽ suy xét một chút, nhưng bây giờ thời gian đã qua năm năm rồi, dì dựa vào cái gì còn cho rằng, con dì vẫn quan trọng với con như vậy?”

“Dì xem người, cho tới bây giờ cũng sẽ không sai. Trong ánh mắt con nhìn A Triết, rõ ràng biểu hiện ra dư tình chưa dứt. Với lại con yên tâm, con giải quyết chuyện này phí tổn cần thiết, dì đều sẽ đưa con, hơn nữa, xong chuyện cũng sẽ cho con một khoản, tuyệt đối sẽ không để con bận rộn vô ích. Chuyện này đối với con mà nói, rất là thỏa đáng.” Mẹ Cù Triết nhìn Sách Thiệu, đáy mắt mang theo tự tin rõ rệt.

Sách Thiệu lắc đầu, chỉ chỉ mặt đất, “Dì, dì có biết, muốn ở chỗ này mở một quán bar như vậy cần bao nhiêu tiền sao? Dì cảm thấy, Sách Thiệu con sẽ hiếm lạ cái gọi là cảm tạ dì cho con sao?” Y đứng lên, cúi đầu, nhìn người đàn bà trước mắt, ánh mắt thoáng lạnh, “Cho dù là con đối Cù Triết dư tình chưa dứt, này với dì, lại có quan hệ mẹ gì?”

Mẹ Cù Triết đột nhiên đứng lên, “sao mà dám nói thế?”

“Đây là quán của con, con muốn nói sao, thì cứ nói vậy.” Sách Thiệu cầm tay vào túi quần, đưa lưng về phía Mẹ Cù Triết, “Dì nói cho Cù Triết, phao trên chân là chính bản thân anh ta đi, bây giờ anh ta hối hận, muộn rồi, con sẽ không như thằng ngốc, mãi mãi ở tại chỗ chờ anh ta. Nếu, sau này, bất cứ người nào nhà các người lần nữa xuất hiện, tới quấy rầy cuộc sống của con, đừng trách con làm cho các người cút khỏi H thị.” Sách Thiệu nói xong, kéo cửa, không hề quay đầu lại đi ra ngoài.

Sách Thiệu đi trở về đại sảnh, như trước âm thanh huyền ảo, làm cho y cảm thấy hết sức bức bối. Y ngồi xuống trước quầy bar, khoát tay, “Pha ly rượu.”

Donald nhìn y một cái, yên lặng quay đầu, cầm chai bia mở ra đặt trước mặt Sách Thiệu, “Ông chủ, rượu của anh.”

Sách Thiệu giương mắt nhìn hắn, “Đây là cậu pha?”

Donald trầm mặc một chút, cầm ly, rót bia vào, do dự một chút, lại cầm lên một miếng chanh ở phía trước làm trang trí, lại bổ sung một cái ống hút, đưa cho Sách Thiệu, “Bây giờ pha được rồi.”

Sách Thiệu yên lặng nhìn cái ly một hồi, sau đó ngẩng đầu, không hề chớp mắt nhìn Donald, “Tôi lặp lại lần nữa, pha cho tôi ly rượu. Sau đó, uống sạch ly này đi.”

Donald cố lấy dũng khí, mở miệng, “Ông chủ, hôm nay tâm tình anh không tốt, như vậy uống rượu, dễ say. Sau đó lại sẽ đau đầu.”

“Có phải ngay cả cậu cũng muốn đối chọi với tôi không?” Sách Thiệu trầm mặt xuống, “Tôi bây giờ chỉ muốn uống rượu, để đầu óc mình tỉnh táo một chút.”

Donald thở dài, lúc quán bar vừa mới thành lập, hắn đã quen biết Sách Thiệu, Sách Thiệu đối hắn như bạn bè, chưa bao giờ bởi vì bản thân là ông chủ mà tự cao. Ở trong lòng Donald, cũng vô cùng để ý người bạn này của mình. Bọn họ quen biết đã nhiều năm, Sách Thiệu luôn luôn là một bộ đáng chơi trò nhân sinh, trên mặt y treo nụ cười, ở giữa đám người lui tới, nhưng trong đáy lòng, không biết là cô đơn thế nào.

Donald pha xong rượu, đưa tới trước mặt Sách Thiệu, Sách Thiệu tiếp nhận, từ từ uống, y tựa đầu trên quầy bar, mi mắt thật dài rủ xuống, không biết đang suy nghĩ gì.

Một người đàn ông đi tới, ngồi xuống bên cạnh Sách Thiệu, không lễ độ đưa tay mò mẫm eo Sách Thiệu một cái. Donald cả kinh, vội cười mở miệng, “Vị khách này, ngài muốn uống chút gì không?”

“Giống y.” Thằng đó nói xong, thì ôm bả vai Sách Thiệu, cúi đầu xuống ghé vào lỗ tai y, “Cậu chính là Alex nhỉ?”

Sách Thiệu chậm rãi ngẩng đầu, hơi hơi giương khóe môi, “Phải.”

“Quả nhiên, tôi dạo qua một vòng trong quán bar, vẫn là cậu đứng giờ nhất. Tôi đã sớm nghe bạn bè nói, nơi này có một người tên Alex, là một tuyệt sắc, hôm nay tới, quả nhiên không khiến tôi thất vọng.” Thằng đó rõ ràng vui mừng nường mày, tiếp nhận rượu Donald đưa tới uống một ngụm, “Tối nay cùng tôi thế nào?”

Sách Thiệu cười khê, mở rộng khóe mắt, bờ môi tràn ý cười, khiến Donald cảm thấy cả người phát lạnh, sau đó, nghe thấy Sách Thiệu khe khe mở miệng, “Anh trước khi đến không soi gương sao? Người nói cho anh

biết Alex là một tuyệt sắc không nói cho anh biết, Alex chỉ cùng người mình nhìn thuận mắt lên giường, mà anh, rõ ràng là không đủ tư cách.”

Thằng đó không ngờ Sách Thiệu lại có thể nói như vậy, nửa ngày mới tiêu hoá ý tứ của y, không khỏi sinh ra tức giận, “Con mẹ nó mày có ý gì?”

Sách Thiệu nhẹ nhàng uống một ngụm rượu, lành lạnh mở miệng, “Ý ông đây là, kêu mày cút.”

“Con mẹ nó mày nói cái gì?” Thằng đó đứng lên, trên cao nhìn xuống Sách Thiệu, đột nhiên bị một bàn tay phía sau kéo cổ áo, sau đó nghe thấy đỉnh đầu có một thanh âm trầm thấp, “Cậu ấy vừa mới nói, kêu mày cút.”

An Đức buông lỏng tay, thằng đó không đứng vững, cứ thế lui về sau mấy bước, vừa muốn bước về phía trước, Donald không biết khi nào đã kêu bảo vệ vào, trực tiếp dẫn vị nhân huynh bới móc này ra ngoài.

An Đức ngồi xuống quầy bar, thò đầu nhìn Sách Thiệu một cái, Sách Thiệu rử mi mắt, đã lộ vẻ say ngà ngà. An Đức nhìn thoáng qua mấy ly rượu rỗng trên quầy bar, cúi đầu thở dài, ngẩng đầu nhìn Donald, “Cậu ấy làm sao vậy?”

Donald nhỏ giọng trả lời, “Vừa mới gặp bà dì hồi sáng, lúc trở lại tâm tình đã không tốt.”

An Đức nâng cánh tay Sách Thiệu lên, đặt trên vai mình, “Uống nhiều rượu như vậy làm gì, anh đỡ em về nghỉ ngơi.”

Tiếng nhạc ồn ào làm cho Sách Thiệu cảm thấy đầu vô cùng đau, y hơi tựa vào trên người An Đức, tùy ý anh ôm mình lên lầu. An Đức đặt Sách Thiệu trên giường, đứng dậy đi rót nước, lúc xoay người, Sách Thiệu giãy dụa muốn đứng lên, đi về phía trước một bước, cả người té xuống đất.

An Đức vội vàng để cái ly ở một bên, xoay người lại đỡ Sách Thiệu, Sách Thiệu nằm ngửa dưới đất, nâng tay che mắt, nhẹ giọng mở miệng, “Đừng động, để tôi nằm chút.”

An Đức trầm mặc nhìn y một hồi, đứng dậy rót nước, ngồi xuống sàn nhà bên cạnh y, mềm giọng nói, “Đứng dậy uống nước đi.”

Sách Thiệu chậm rãi để tay xuống, mở to hai mắt, nhìn An Đức, đột nhiên từ từ nhếch khóe môi, “An Đức, anh đối mỗi một bạn giường đều chăm sóc cẩn thận như vậy sao?”

An Đức trầm mặc một chút, lắc lắc đầu, “Không phải.”

Sách Thiệu cười khê, “Vậy thì đừng phá lệ với tôi, tôi chịu không nổi.”

An Đức nhíu nhíu mày, cúi đầu xuống, nghiêm túc nhìn Sách Thiệu, “Em không giống, với anh mà nói, em không chỉ là bạn giường, cho nên, anh muốn phá lệ này.”

“Nhưng mà tôi không muốn.” Sách Thiệu dựa vào giường, chậm rãi ngồi dậy, một chân gấp lên, một cái khác duỗi thẳng đến trước mặt An Đức, sau đó từ trong túi móc ra một điều thuốc, “Sao anh lại muốn phá lệ này chứ? giống người bạn này kia, cũng vì khuôn mặt này của tôi sao? Tôi cảm thấy, tầm mắt thiếu đồng An gia, không chỉ như thế đi?”

An Đức giật giật thân thể, ngồi ở bên cạnh Sách Thiệu, “Anh đã từng gặp đủ loại người, nhưng lại động tâm với em, anh cũng không có cách nào.”

Sách Thiệu chậm chậm phun khói, “Động tâm lại có gì không dễ dàng chứ? Không đáng giá nhất, chính là tình cảm. An Đức, anh so với bạn giường trước kia cũng thẳng thắn thành khẩn, cho nên, tôi cảm thấy anh coi như là một người tốt. Chúng ta lên giường, làm tình, cũng không có vấn đề gì, nhưng, miễn bàn tình cảm, tôi không tin, sẽ chỉ làm tôi cảm thấy chán ghét.”

An Đức cười khổ lắc đầu, “Đây chính là nguyên nhân anh vẫn không sẵn lòng thổ lộ với em, em hoàn toàn sẽ không tin chuyện này, anh biết, em từng bị vứt bỏ, nhưng, không có nghĩa là, tất cả mọi người sẽ vứt bỏ em. Có lẽ có người, sẽ bằng lòng, cùng em đến già.”

Sách Thiệu chìa một ngón tay, điểm ở bên môi An Đức, “Đừng nói chuyện này, tôi sớm đã biết, Sách Thiệu mình, đời này, đã định trước cô độc sống quãng đời còn lại, không ai, có thể cùng tôi đi đến cuối cùng.”

“Em không thử một lần, sao biết không thể?” An Đức nhìn y, đầy mắt bất đắc dĩ.

“Tôi từng thử.” Sách Thiệu cười mở miệng, “Vào lúc bản thân trẻ tuổi vô tri nhất, tôi đánh cược một phen, đi tin tưởng một người, một đoạn tình cảm. Lúc trước người cùng tôi ngọt ngào vậy, yêu nhau thế, cũng rời khỏi tôi, tôi còn cần phải, thử một lần nữa sao?”

“Sách Thiệu...”

Sách Thiệu lắc đầu, “An Đức, tôi không để ý anh động tâm, bởi vì đó với anh mà nói, chẳng qua là cảm giác mới mẻ. Chờ sau khi qua đi, giữa chúng ta, ai cũng sẽ không làm phiền ai nữa.”

Tác giả có lời muốn nói: meo meo, An thiếu gián tiếp thổ lộ bị Sách Nhị gia vô tình cự tuyệt, mãnh liệt sờ An thiếu

19. Chương 19: Chuyện Xưa Nhắc Lại

Sách Thiệu gần như đã quên An Đức rời đi khi nào, đầu chéch choáng, bất tri bất giác đã ngủ mất.

Hậu quả say rượu rất rõ ràng. Sách Thiệu bị đau đầu tỉnh, y ấn ấn huyết Thái Dương, vùng vẫy ngồi dậy, trong thoáng chốc, nhìn thấy một người đứng trước giường mình, y sợ run vài giây, mới hồi phục lại tinh thần, “Cù Triết, sao anh ở đây?”

Cù Triết đứng ở trước giường, cúi đầu xuống nhìn Sách Thiệu, trong tay cầm một cái khăn ẩm, trực tiếp thò qua, đắp lên trán Sách Thiệu, nhiệt độ ẩm áp làm cho Sách Thiệu cảm thấy ý đau trên đầu hình như tán đi, y cố gắng tìm về lý trí của mình, “Tôi hỏi anh, sao anh ở đây?”

“Em hơi phát sốt.” Cù Triết rử mi mắt, rót một ly nước, cầm mấy viên thuốc, đặt ở đầu giường, “Uống thuốc hạ sốt đi. Bây giờ thời tiết lạnh, sau này vẫn là mặc nhiều chút đi, rượu uống ít, thuốc cũng phải giảm.”

Sách Thiệu lấy khăn trên đầu, ném xuống đất, không chút do dự lấy một điều thuốc, đặt ở bên môi, sau khi đốt, hút sâu một hơi, sau đó giường mất, sóng lớn không sợ nhìn Cù Triết, “Đi ra ngoài.”

Cù Triết cầm ly nước, rử tầm mắt che cảm xúc trong mắt, hần khẽ cười cười, “Trước uống thuốc đi? Nếu không giảm sốt, lại sẽ nghiêm trọng.”

Sách Thiệu phun một ngụm khói, giữa sương khói lượn lờ, y nhìn mặt Cù Triết, chậm chậm lắc lắc đầu, sau đó thả chậm giọng điệu, chậm rãi trả lời, “Anh trở về đi.”

Cù Triết bưng ly nước, nửa ngày mới mở miệng, “Mẹ anh ngày hôm qua đến tìm em rồi sao?”

“Phải. Cho nên, tôi bây giờ càng không muốn nhìn thấy anh.” Sách Thiệu ngồi thẳng lên, cầm ly nước trong tay Cù Triết, lấy thuốc ở đầu giường, trực tiếp trút xuống, “Bây giờ, anh có thể đi rồi chứ?”

Cù Triết trực tiếp ngồi xuống bên giường, đặt ly nước trong tay Sách Thiệu ở đầu giường, sau đó cầm tay y, hần nửa cúi đầu, “A Thiệu, chỉ lần này, em hãy vì anh, thử lại một lần, được không? Mẹ anh đáp ứng anh, chỉ cần, thu xếp chuyện của cậu anh, bà cũng sẽ không quấy nhiễu chuyện giữa chúng ta nữa, khi đó, anh sẽ ly hôn với Phong Nhã, sau đó, hai người chúng ta một lần nữa lại cùng một chỗ, lần này đây, anh tuyệt đối sẽ không buông tay nữa.”

Sách Thiệu thở dài, “Cù Triết, bản thân anh không biết là thảm thương sao? Ở trong mắt mẹ anh, anh là một công cụ nối dõi tông đường? Là một lợi thế trao đổi?”

“Bất kể nói thế nào, bà là mẹ anh.” Cù Triết hơi hơi nhắm mắt lại, thấp giọng trả lời.

“Nhưng, bà không là mẹ tôi.” Sách Thiệu rút tay mình ra, chậm rãi mở miệng, “Cù Triết, có chuyện, anh hình như vẫn không hiểu rõ, chúng ta chia tay, chưa bao giờ là do quấy rối của mẹ anh, mà là bởi vì chính anh đối đoạn tình cảm này không có lòng tin. Hai người chúng ta yêu nhau nhiều năm như vậy, nhưng, đến cuối cùng, anh ngay cả mình có yêu thích tôi hay không cũng không biết.”

“A Thiệu, anh yêu người, chúng ta cùng một chỗ nhiều năm như vậy, anh làm sao có thể không thương em, anh lúc ấy, chỉ là yếu đuối nhất thời, chỉ là không thấy rõ lòng mình, thế nhưng thời gian năm năm, anh

cho tới bây giờ cũng chưa từng quên em.” Cù Triết nhẹ nhàng mà nói, “Anh nhớ rõ mỗi một chuyện chúng ta cùng một chỗ, nhớ rõ ngày tuyết kia, nụ hôn ngây ngô của chúng ta ở sân thể dục trường học, nhớ rõ sau đó chúng ta cùng đi qua tất cả con đường. Ngày 14 tháng 11 hàng năm, anh đều sẽ trở lại trấn Vân Dĩ, đứng ở sân thể dục trường học chờ em.”

Ngày 14 tháng 11.

Sách Thiệu lặng đi một chút, đó là ngày bọn họ xác nhận cùng một chỗ, khi đó, bọn họ mới lớp mười hai, mà hiện tại, chỉ chớp mắt, vậy mà đã qua mười năm rồi.

Mười năm trước, cái ngày tuyết lớn đầy trời kia.

Khi đó, Cù Triết đã bắt đầu nhìn thẳng vào tình cảm Sách Thiệu đối với mình, thậm chí thỉnh thoảng đáp lại. Nhưng đối Cù Triết mà nói, muốn chấp nhận sự thật mình thích một nam sinh, chứng thật là có chút khó khăn. Sách Thiệu cũng biết, cho nên cũng không thúc ép, hai người có thể duy trì quan hệ như vậy, y đã đủ thỏa mãn.

Ngày hôm sau là sinh nhật của một người bạn thân, đúng vào kỳ nghỉ, mấy nam sinh tìm cái quán cơm nhỏ, cùng nhau ăn cơm, uống rượu, chỉ xem là phóng túng thời cấp ba. Sau khi ăn xong trời đã tối rồi, mới tháng mười một, nhưng thị trấn nhỏ nằm ở Đông Bắc, đã lưu loát tung bay bông tuyết.

Sách Thiệu bởi vì dạ dày luôn luôn không khỏe, không uống rượu, nhìn bông tuyết đầy trời, lại cảm giác bản thân ngà ngà, đột nhiên kéo tay Cù Triết lại, mỉm cười, “Mình không muốn về nhà sớm như vậy, chúng ta đi dạo đi.”

Khuôn mặt tươi cười của Cù Triết dưới đèn đường mờ nhạt hết sức dịu dàng, hấn gật gật đầu, hai người cứ sóng vai dọc theo đường lộ đi tiếp. Bất tri bất giác, đã đi tới trường học, bởi vì kỳ nghỉ, trong trường học cơ bản không có người, sân trường huyền ảo ngày trước giờ phút này trở nên vô cùng yên lặng, Sách Thiệu dừng bước ở cửa trường học, “Chúng ta đi vào trong đi.”

Cù Triết như cũ gật đầu, “Được.”

Dọc theo con đường phía trước căn tin đi thẳng vào bên trong, trên đường đã tích tụ không ít tuyết, dẫm lên, thanh âm phát ra trong bóng đêm yên lặng có vẻ vô cùng rõ ràng. Sách Thiệu nghiêng đầu, nhìn Cù Triết, hấn đội mũ phía sau quần áo lên đầu, che bông tuyết tung bay, một bàn tay cắm vào túi, mà một bên tay gần Sách Thiệu thì tự nhiên rũ xuống bên cạnh, chỉ cần Sách Thiệu động động ngón tay, thì có thể đụng được.

Sách Thiệu cảm giác lòng bàn tay mình cũng thấm ướt mồ hôi, động lại ở trên tay, làm cho tay trở nên lạnh hơn, y nhịn không được giơ tay lên, đặt bên miệng, nhẹ nhàng hà hơi thổi khí. Cù Triết nghiêng đầu nhìn y một cái, đột nhiên đưa tay ra, bao chặt hai tay y, ngón tay Sách Thiệu thon dài mảnh khảnh, đặt ở trong tay Cù Triết lại cảm thấy hết sức thích hợp.

Cù Triết thay Sách Thiệu hà hơi thổi khí, nắm chặt tay y, nhịn không được cảm khái, “Tay thực lạnh.”

Sách Thiệu giương mắt nhìn hấn, Cù Triết cười cười, con mắt lấp lánh, thoát nhìn, hết sức dịu dàng. Hấn dặt tay Sách Thiệu tới gần phía mình, trực tiếp nhét vào túi mình, tiếp theo dặn dò, “tay kia cũng đặt trong túi.”

Sách Thiệu im lặng nhìn hấn, sau đó gật đầu, “được.”

Vì thế hai người cứ như vậy nắm tay, xuyên qua đường nhỏ, đi tới sân thể dục nhỏ phía sau ở giữa hai dãy phòng học. Bởi vì kỳ nghỉ, trong dãy phòng học đều tắt đèn, sân thể dục nhỏ chỉ có đèn đường già cổ bắn ra ánh sáng lờ mờ. Hai người kim lòng không đậu, đã dừng bước chân lại.

Sách Thiệu cảm giác cái tay được Cù Triết nắm thấm ra mồ hôi, bởi vì không dám động, cả bàn tay đều có chút tê dại. Y rút tay ra, giật giật, nhìn thấy Cù Triết nhìn mình mỉm cười, đột nhiên nổi lên lòng chơi đùa, ngồi , nắm quả tuyết cầu dưới đất, cười như muốn nhét vào cổ Cù Triết.

Cù Triết cười né tránh, hai người đuổi đuổi chạy chạy, náo loạn lên, Sách Thiệu ném tuyết cầu qua một bên, nhào qua ôm chặt cổ Cù Triết, muốn kéo ngã, Cù Triết một chút không đứng vững, trực tiếp té xuống giữa

mặt lên trời, Sách Thiệu đứng ở phía sau hắn cũng bị trượt theo, hai người ngã ở trong tuyết, Sách Thiệu cảm thấy gáy của mình nặng nề đập xuống đất, trước mắt tối tăm một trận.

Cù Triết bò dậy trước, kéo Sách Thiệu lo lắng hỏi, “A Thiệu, cậu không sao chứ?”

Sách Thiệu nửa ngày mới lấy tinh thần lại, ần ần gáy ngo ngoay ngồi dậy, “Không sao, chính là đập đầu một cái.”

Cù Triết kéo tay Sách Thiệu, lời y lên, hai người nhìn nhau không nói gì, sau một lúc lâu, đột nhiên cùng nhau nở nụ cười, Sách Thiệu ần ần đầu mình, đối lại ánh mắt Cù Triết, Cù Triết đột nhiên dừng cười, nhẹ nhàng mà mở miệng, “A Thiệu, mình có thể hôn cậu không?”

Sách Thiệu cảm giác đầu mình nhất định là bị đụng hư rồi, y ần đầu, có chút mờ mịt nhìn Cù Triết, miệng mở rộng, “A?”

Cù Triết nhìn y, đột nhiên lắc lắc đầu, có chút tự trách lầm bầm nói, “Không được, bây giờ không thể.” Nói xong, xoay người tiếp tục đi về trước.

Sách Thiệu còn bụm đầu mình, đột nhiên kịp phản ứng Cù Triết vừa mới nói cái gì, chậm rì rì đi về phía trước vài bước, có chút hối hận nói thầm, “Mình cũng không nói không thể a?”

Cù Triết phía trước đột nhiên dừng bước lại, xoay người, ngay sau đó, thì trực tiếp hôn xuống.

Sách Thiệu ngơ ngẩn ngẩn ngẩn đứng nguyên tại chỗ, cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, chờ lúc y phục hồi tinh thần lại, Cù Triết đã buông ra, có chút ngượng ngùng nhìn y, “Lần đầu tiên, không có kinh nghiệm gì.”

Sách Thiệu từ từ giãn khoeo mắt, khoeo môi cũng cong lên, ban nãy, nam sinh y thích, hôn y?

Không đợi Sách Thiệu kịp phản ứng, Cù Triết đột nhiên ngồi xổm trên mặt tuyết, ngửa đầu nhìn Sách Thiệu, mang theo một ít ý tứ lấp liếm mở miệng, “A Thiệu, bây giờ đổi em hôn anh.”

Sách Thiệu chưa bao giờ thấy Cù Triết như vậy, mang theo ý tứ làm nũng, có hơi ngượng ngùng, Cù Triết chỉ thuộc về một mình y. Y chậm chậm vươn tay, sờ sờ mặt Cù Triết, cúi đầu xuống, đối diện ánh mắt lấp lánh của hắn, ở trong đó, mang theo rõ ràng chờ mong.

Sách Thiệu nhấc mũ của Cù Triết cên, lộ ra trán hắn, tóc mái phía trước vì đội mũ có chút rối bời, Sách Thiệu đưa tay chậm chậm vuốt ve, hơi hơi giương khoeo môi, sau đó trực tiếp hôn lên môi Cù Triết.

Không giống tiếp xúc mang tính thăm dò vừa nãy, nụ hôn này, rõ ràng càng thêm lưu luyến. Cù Triết đứng lên, ôm Sách Thiệu, chậm chậm làm sâu thêm nụ hôn này. Hai người đều không có kinh nghiệm gì, cẩn thận thăm dò, nhẹ nhàng liếm láp, đều là dựa vào bản năng. Bởi vì chênh lệch chiều cao, Sách Thiệu gần như tựa hồ vào trên người Cù Triết, cảm giác nhiệt độ cơ thể ấm áp, cùng hơi thở của đối phương, phả vào mặt.

Hai người quen biết đến nay, chưa từng có thân mật như thế, mà lúc này, Sách Thiệu rõ ràng, Cù Triết đối với đoạn cảm tình này luôn luôn bị động tránh né, rốt cục, cho y câu trả lời.

Sách Thiệu từ từ mở mắt ra, nhìn Cù Triết hiện tại trước mắt, người trước mắt này, từng là người y yêu nhất, là người ngay cả hôn môi cũng phải dè dặt được y đồng ý, là người cẩn thận che chở, đủ loại chăm sóc y, thế nhưng người này, không bao giờ là người trước kia nữa.

Sách Thiệu cảm thấy nhất định là do mình phát sốt, nước mắt đột nhiên cứ từ trong vành mắt tuôn ra, y không ngừng lắc đầu, rốt cục chậm rãi thở dài, “Cù Triết, chuyện xưa nhắc lại, lại có ý gì đây?”

20. Chương 20: Từ Từ Thắm Thấu

Cù Triết nhìn Sách Thiệu, trầm thấp mở miệng, “A Thiệu...”

Sách Thiệu khoát khoát tay, “Anh đi đi, tôi bây giờ không muốn nhìn thấy anh.” Y khép hờ mắt, rõ ràng đang sốt nhẹ, nhưng sắc mặt tái nhợt, giống như một khắc sau, thì sẽ suy yếu ngã xuống. Cù Triết có chút lo lắng, “Nếu không, anh cùng em đi bệnh viện đi?”

“Tôi lặp lại lần cuối cùng, mời anh rời khỏi đây.” Sách Thiệu giương mắt, lạnh lùng nhìn Cù Triết. Cù Triết trầm mặc vài giây, đứng lên, “Vây em tốt nhất đi bệnh viện xem một chút.”

Sách Thiệu chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nghe thấy Cù Triết kéo cửa phòng, sau đó dừng bước lại, đột nhiên mở miệng, “A Thiệu, em đối với anh, còn có chút thích nào không? Dù chỉ có một chút, không đành lòng hoặc là không, anh cũng sẽ không buông tha, anh chỉ xin, em cho anh một lần cơ hội, cho mấy năm nay của chúng ta một lần cơ hội. Vì cơ hội lần này, em kêu anh làm gì cũng được.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, nâng mắt nhìn Cù Triết, khẽ cười cười, “Cù Triết anh biết không, con người tôi, không tìm không phổi, lành sẹo thì quên đau, chỉ cần có người rất tốt với tôi chút, tôi cứ sẽ nhớ mãi. Lúc trước cũng bởi vì anh quá tốt với tôi, cho nên tôi đã quên anh vẫn luôn bị động trả giá tình cảm, lúc ở cùng với anh, tôi luôn luôn suy tính hơn thiệt, bởi vì đoạn tình cảm kia, từ lúc bắt đầu đã không công bằng, từ bắt đầu đã định trước sẽ không vững chắc. Nhưng, tôi bởi vì anh quá tốt với mình, tầm mắt mất phương hướng, cho nên lúc anh rời đi, sẽ trở tay không kịp, thật ra từ khi bắt đầu, tôi nên hiểu rõ, anh thế nào cũng sẽ rời đi.”

Cù Triết cắn môi, “anh, anh lúc ấy thật sự thích em.”

“Tôi biết.” Sách Thiệu quyết đoán cắt ngang lời hắn, “Lúc anh thiệt tình yêu thích tôi, có thể vứt bỏ tôi, anh làm sao khiến tôi tin tưởng, chúng ta xa nhau thời gian năm năm, anh sẽ không bỏ rơi tôi?”

Cù Triết trầm mặc nửa ngày, mới chậm chậm mở miệng, “Chỉ cần em cho anh thêm một lần cơ hội, anh sẽ chứng minh cho em, anh sẽ không buông tha nữa.”

“Tôi cực không nổi.” Sách Thiệu ngẩng đầu lên, từng chữ từng chữ nói, “Tôi năm nay hai mươi tám tuổi, sớm không phải cái tuổi mười năm trước, vì một đoạn tình cảm, vì một người bất chấp tất cả, tôi cũng sẽ không gửi gắm hạnh phúc của mình vào trên người ai nữa, cho nên, tôi sẽ không cho anh thêm cơ hội.”

Tay Cù Triết chậm chậm khoát lên nắm cửa, chậm rãi mở miệng, “Anh sẽ không vứt bỏ em, sẽ không buông bỏ lần thứ hai. Lúc trước em chờ nhiều năm như vậy anh mới dám cùng một chỗ với em, anh cũng sẵn lòng đợi em, đợi em bằng lòng ở cùng anh.”

“Tùy ý anh.” Bên tai truyền đến thanh âm cửa từ từ đóng lại, sau đó là thanh âm xuống lầu, Sách Thiệu nâng tay nhẹ nhàng lau mặt một cái, một mảnh ướt át. Y cười lắc lắc đầu, bản thân xem ra thật sự là nóng đầu rồi.

Sách Thiệu mặt không chút thay đổi nằm một hồi, từ từ ngồi dậy, đang chuẩn bị xuống giường, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Sách Thiệu trợn to mắt, thấy An Đức đi vào, anh mặc trên người một cái áo thun đơn giản màu trắng, cười lên muốn bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu. Trong tay anh xách theo một cái túi, sau đó dưới cái nhìn soi mói của Sách Thiệu, từ bên trong lấy ra một cái camen giữ ấm, đặt ở đầu giường, “Em tối qua uống rượu nhiều như vậy, anh tưởng em còn muốn ngủ thêm một lát chứ.”

Sách Thiệu liếc mắt nhìn anh, “Đây là cái gì?”

“Anh kêu dì nấu cháo cho em.” An Đức mở camen giữ ấm, đổ ra một chén, đưa tới trước mặt Sách Thiệu, “Em húp trước đi, anh có đồ để ở dưới lầu, đi lấy lên.”

“Lấy cái gì?” Sách Thiệu bị mùi thơm của cháo làm cho kích thích khẩu vị, cũng không ngẩng đầu lên hỏi.

An Đức cười nhìn y, “Một lát em sẽ biết.” Nói xong, thì xuống lầu.

Cháo nóng hổi húp vào trong bụng, làm Sách Thiệu cảm thấy ấm áp, y cầm thìa lơ đãng khuấy chén cháo, ngay sau đó, cửa phòng bị đẩy mở, An Đức mang theo một cái rương da có thể nói là to lớn đặt dưới đất. Tay Sách Thiệu run lên, muống rớt xuống ra giường, y nhìn An Đức, nửa ngày mới mở miệng, “Anh đừng nói với tôi, anh mang theo một cỗ thi thể qua đây.”

An Đức lắc đầu, “Bắt đầu từ hôm nay, anh sẽ vào ở đây.”

Sách Thiệu sửng sốt một chút, thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên, “Anh nói cái gì?”

“Tối qua em đồng ý với anh.” An Đức mở miệng, “Em nói em đối với anh ấn tượng không tệ, dù sao em cũng một mình, trong khoảng thời gian anh duy trì cảm giác mới mẻ với em, em bằng lòng chơi đùa với anh.”

Sách Thiệu nâng tay gõ đầu mình, “Đây là cách chơi anh lựa chọn?”

“Xem như thế đi.” An Đức như trước vẫn duy trì ý cười, sóng lớn không sợ hãi đưa cái tay vẫn luôn giấu sau lưng ra, “Đây là quà tặng mang đến cho em.”

Sách Thiệu để camen giữ ấm trong tay sang một bên, nhìn thấy một cái ***g sắt trong tay An Đức, trong ***g sắt có một con thoát nhìn rất giống là một sinh vật tròn tròn lông mềm như nhung, Sách Thiệu hí hóp mắt nhìn một hồi, “Đây là con chuột hay con thỏ?”

“Hamster.” An Đức đưa ***g sắt cho Sách Thiệu, “Em đặt tên cho nó đi?”

Sách Thiệu ôm ***g sắt nghiêng đầu nghĩ một lát, nâng mắt nhìn thấy quần áo y giặt trước đó trên ban công, đột nhiên mở miệng, “Cứ kêu quần lót đi.”

An Đức lặng đi một chút, “Cái gì?”

“Anh có ý kiến?” Sách Thiệu hình như rất vừa lòng với cái tên mình đặt, mở cửa ***g sắt ra, hamster nhỏ nhô đầu ra, tò mò cọ cọ tay y, xúc cảm mềm mềm khiến Sách Thiệu cảm thấy hết sức hài lòng, y gật gật đầu, “Xem trên địa vị quần lót, anh tạm thời có thể ở lại.”

An Đức không khỏi buồn cười, bản thân lại phải dựa vào một con hamster mà giành được quyền tạm trú.

Lúc tối qua, anh nhìn thấy Sách Thiệu say rồi tỉnh rồi mù ngã trên giường, trong lòng có chút khó chịu, lần này có phải cảm giác mới mẻ hay không, tự anh rõ ràng nhất. Nhưng anh không ngờ, lần đầu tiên mình thực sự động tâm, lại gặp một người không hề tin tưởng tình cảm. Anh bắt đầu có chút ghen tị với cái người có thể giành được chân tâm nhất của Sách Thiệu.

Anh suy nghĩ thâu đêm, cuối cùng quyết định, từ từ thăm thấu cuộc sống của Sách Thiệu. Anh cái gì cũng sẽ không nói, cũng sẽ không làm cam đoan, anh chỉ là muốn để người này hiểu được, một người rời khỏi bạn, không có nghĩa là tất cả mọi người sẽ bỏ rơi bạn, anh chung quy sẽ chứng minh cho y.

An Đức anh một khi nhận định, tuyệt đối, sẽ không buông tay.

Tâm tình Sách Thiệu thật tốt thời gian chơi cùng quần lót rất lâu, An Đức ở trong phòng y vòng vo một hồi, dọn dẹp ngăn nắp học tủ rối loạn của Sách Thiệu, sau đó xếp từng thứ mình mang đến vào, đổ sạch cháo thừa trong camen giữ ấm, rửa sạch sẽ, ném quần áo Sách Thiệu thay chưa kịp giặt vào máy giặt.

Sách Thiệu dựa ở trên giường, nhìn quần lót chạy vui vẻ trong bánh xe, ngẩng đầu nhìn căn phòng đã được An Đức dọn dẹp không nhiễm một hạt bụi, rục rở hẳn lên, thoát nhìn rốt cục chẳng phải một cái ổ chó. Thật ra căn phòng này của Sách Thiệu lúc trang hoàng, y tốn không ít công sức, mỗi một chi tiết, đều là y tốn tâm tư nghiên cứu, chính là để bản thân ở thoải mái. Nhưng một chàng trai độc thân, bạn muốn bảo y giữ gìn sạch sẽ, cũng thật sự là khó khăn.

Sách Thiệu lười biếng duỗi lưng một cái, nhìn căn phòng sạch sẽ đột nhiên cảm thấy, giữ người này lại kỳ thật không tồi, có người dọn dẹp phòng, có người chăm lo một ngày ba bữa, còn thêm ấm giường, không tồi.

An Đức từ trong phòng tắm đi ra, trên đầu là mồ hôi lóng lánh, Sách Thiệu nâng mắt nhìn, đột nhiên ngồi dậy, nửa quỳ trên giường vươn tay, ở trên đầu An Đức lau một cái, An Đức bị động tác bất thành linh của y toàn thân trở nên cứng đờ, bàn tay nóng ẩm phủ trên đầu anh, làm anh cảm giác hết sức không chân thật.

Sách Thiệu giúp An Đức lau mồ hôi, lại dựa vào giường, vươn ngón tay cái có cái không rung quần lót, không chút để ý mở miệng, “Anh một đại thiếu gia, chạy chỗ tôi làm việc nhà, bị người trong nhà anh biết, còn không băm tôi?”

An Đức ngồi xuống bên giường, “Thật ra anh không như em nghĩ được nuông chiều từ bé, anh lớn lên ở nước ngoài, phương thức giáo dục căn bản không giống như trong nước. Lúc đại học, anh đã bắt đầu tự lực cánh sinh. Trước khi anh về nước, vẫn ở bên ngoài một mình.”

“Nha.” Sách Thiệu đáp một tiếng, rũ mi mắt, thuận miệng nói, “Tôi lúc trước xem chút nữa cũng ra nước ngoài học.”

An Đức cười cười, “Vậy sao em không đi, Sách Trí hẳn là không thiếu chút tiền này đi?”

Sách Thiệu không hé răng. Y từng là sinh viên top đầu của C đại, thiết kế nội thất, y vẫn rất muốn ra nước ngoài học, nhưng cuối cùng, bởi vì muốn cùng người kia gần nhau mà bỏ qua giấc mộng của mình. Sau đó, y thi đậu nghiên cứu sinh, nhưng cuối cùng không đi học, ở bên cạnh Sách Trí ngồi không gần một năm, cuối cùng Sách Trí mở quán bar này cho y.

Thấy Sách Thiệu không nói gì, An Đức không hỏi nữa, anh biết trong lòng người này có một khúc mắc, anh không thể đụng vào, nhưng cuối cùng có một ngày, anh sẽ tháo gỡ cho y.

Sách Thiệu đột nhiên tự giễu cười cười, “Tôi chỉ là đang nhớ lắm thời gian vô cùng ngu ngốc của bản thân lúc trước. Khi đó, tôi còn tin tưởng, chỉ cần tôi nỗ lực, thì chắc chắn sẽ được hồi báo. Nhưng, sau này, tôi mới hiểu được, tình huống này mãi mãi sẽ không xảy ra. Cho nên, tôi vĩnh viễn sẽ không trả giá lần nữa.”

An Đức bỗng nhiên cầm tay Sách Thiệu, trầm thấp mở miệng, “Em có thể mãi mãi cũng không phải trả giá, em chỉ cần nhìn, chờ đợi đón nhận.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, y nâng mắt nhìn An Đức, trong mắt người đàn ông này, một mảnh chân thành, khiến Sách Thiệu không dám nhìn thẳng. Xem như bây giờ là chân thành thì sao, hiện tại trả giá thì sao? Trên đời này, mãi mãi không có vĩnh hằng.

Sách Thiệu rút tay về, “Anh cứ không đi làm, thật sự được chứ?”

An Đức cười cười, “Yên tâm, bây giờ không còn ai có thể sa thải anh. Anh định một lát xuống bếp làm vài món cho em, muốn ăn gì, em có thể mặc sức chọn, nhưng, có thể làm ra bộ dạng em muốn không, thì không dám đảm bảo.”

Sách Thiệu ném một nắm hạt dưa vào ***g sắt, nhìn quần lót gỗ từng hạt, nhân hạt dưa vớt một bên, “Anh tùy ý đi, dù sao một hồi tôi muốn đi chỗ Sách Trí, buổi tối sẽ không về ăn.”

21. Chương 21: Tình Huống Chân Thật

Sau khi Sách Nhị gia ăn uống no đủ, thay cái áo thun màu đen rộng thùng thình liền mũ, thuận tay nhét quần lót vào cái túi rộng rãi, quay đầu lại nhìn An Đức một cái, chần chờ một chút, rốt cục mở miệng, “Tôi chuẩn bị đi rồi, một mình anh tự tiện đi, đừng quá lo người ngoài mà không để ý mình.”

“Anh cùng đi với em.” An Đức nói xong cầm chìa khóa, nhìn thoáng qua quần lót đang từ trong túi ló ra, “Em mang theo nó để làm chi?”

“Đi dạo mát, thuận tiện cho chị dâu một kinh hỉ.” Sách Thiệu lại cho quần lót ăn một hạt dưa, đột nhiên ngẩng đầu, “Sao anh cũng đi cùng tôi?”

“Em không phải đến chỗ Sách Trí sao? Anh vừa lúc tìm anh ta có việc, tiện đường chở em một đoạn.” An Đức mở cửa phòng, “Lúc này, không phải quá tiện để đón xe, em chẳng lẽ muốn đi bộ qua?”

Sách Thiệu đưa tay sờ sờ quần lót trong túi, rử mi mắt, đi theo An Đức ra cửa.

An Đức thay Sách Thiệu mở cửa ghế phụ, mình vòng lại lên xe, Sách Thiệu còn cách kính nhìn anh một cái, trên mặt khẽ cười cười, không nói gì, cũng ngồi xuống, đóng cửa xe lại.

Lúc An Đức nhô người thắt dây an toàn cho Sách Thiệu, Sách Thiệu tựa lưng vào ghế, vẫn không nhúc nhích. Y móc quần lót trong túi ra, đặt trong lòng bàn tay, nhìn nó dùng móng vuốt nhỏ nạy nhân hạt dưa để dành trong má, sau đó bắt đầu nhai. An Đức nhìn y cười cười, khởi động xe.

Sách Thiệu không ngẩng đầu, dùng dư quang khóe mắt nhìn An Đức bên cạnh lái xe. Không thể không nói, sườn mặt của người đàn ông này rất đẹp, nếu không phải làm thiếu đồng, anh hoàn toàn có thể dựa vào khuôn mặt này đi lặn lội giới giải trí, tuyệt đối có thể bắt được không ít người. Lúc trước Sách Thiệu cũng chính bởi vì khuôn mặt này, nảy sinh thiện cảm, cảm thấy nếu cùng người này lên giường, ít nhất cũng không quá đáng ghét.

Nhưng bây giờ xem ra, chỉ lên giường dường như không thỏa mãn được đại thiếu gia này. Sách Thiệu nhiều năm qua vẫn ở bên ngoài, ngay cả chỗ Sách Trí cũng là thỉnh thoảng mới đi. Y đã quen một mình, đối

với người không hiểu xuất hiện trong sinh hoạt này, quả thật là có một chút bài xích, nhưng lại không thể không nói, có sự xuất hiện của người này, cuộc sống của y đột nhiên phong phú.

Y một mình ăn cơm, một mình uống rượu, một mình dạo phố, mà bây giờ, tối thiểu, có người trò chuyện với y, có người làm cho cuộc sống của y dường như không hề cô đơn buồn chán như vậy.

Có lẽ bản thân thật là một mình quá lâu, cảm thấy trống rỗng rồi đi. Sách Thiệu tự giễu cười cười, nghiêng đầu nhìn An Đức một cái. Y có thể nhận, chỉ có thể đến nước này. Nhiều một chút nữa, y cho không nổi.

Trên đường xe không tính là nhiều, rất thuận lợi ra khỏi nội thành, tới đại trạch.

Quản gia thấy Sách Thiệu rất lễ độ tiếp đón, hơn nữa trực tiếp hỏi báo, đại thiếu đang ở thư phòng.

Lên lầu đi đến cửa thư phòng, Sách Thiệu nâng tay gõ cửa một cái, thì đẩy cửa đi vào, Sách Trí đang ngồi ở trước bàn làm việc, cúi đầu nhìn một xấp văn kiện, trên ghế sa lon bên cạnh, Diệp Thần đang ở đó, cầm trong tay một quyển sách, chăm chăm lật xem.

Sách Thiệu nhìn Diệp Thần một cái, “Chị dâu anh có phải từ chức ở nhà chuyên tâm làm bà chủ hay không, thế nào cũng không thấy anh đi làm?”

Diệp Thần ngay cả mí mắt cũng không nâng, lười biếng mở miệng, “Sách Trí em đã nói với anh, nếu có rảnh phải dẫn em trai anh đi trị bệnh IQ.” Cậu buông sách, cầm lấy cái ly trên bàn Sách Thiệu chỉ nhìn lướt qua, cũng biết là cực phẩm, thông thả uống một ngụm trà, “Cậu cho là anh em các cậu không có cuối tuần, thì người khác cũng không có sao? Tôi cũng không phải xã hội đen.”

Sách Thiệu ghen lời, trì hoãn một hồi đột nhiên vẻ mặt tươi cười ngồi xuống bên cạnh Diệp Thần, “Chị dâu, em mang đến cho anh một thứ hay ho, muốn nhìn xem hay không?”

Diệp Thần tháo kính mắt xuống, dụi dụi mắt, ngẩng đầu hướng An Đức cười một cái, “Không cần khách sáo, mời ngồi.” Sau đó quay đầu, nhử mày nhìn Sách Thiệu, “Cậu tùy tiện, nhưng tự gánh lấy hậu quả.”

Sách Thiệu trên mặt luôn luôn treo nụ cười, y cảm thấy, loại văn nhả như Diệp Thần này, nhìn rất giống người đàn ông khiết phách, nhất định rất không thích hamster. Cho nên, y vẻ mặt tươi cười đem quần lót ra, “chào hỏi bác hai của mày đi.”

Quần lót mở ánh mắt to đen nhìn Diệp Thần, Sách Thiệu như trong dự liệu nhìn thấy nụ cười của Diệp Thần bỗng nhiên ngưng một chút, không đợi y vui mừng, ngay sau đó Diệp Thần đã đỡ quần lót qua, trên mặt là nụ cười rất dịu dàng, dùng ngón tay cẩn thận sờ sờ đầu quần lót, cười nhìn Sách Thiệu, “Nó tên là gì?”

Sách Thiệu không ngờ trên mặt Diệp Thần vậy mà mang theo vui sướng rõ ràng, y nhất thời không kịp phản ứng, chỉ nghe thấy An Đức phía sau lạnh lạnh mở miệng, “Quần lót.”

Diệp Thần ngẩng đầu, có chút thông cảm nhìn Sách Thiệu, “Rất xứng với IQ của cậu.”

Sách Thiệu liếc mắt, ngẩng đầu nhìn Sách Trí đang mỉm cười tựa vào ghế bành, nhìn về phía Diệp Thần trên mặt là dịu dàng rõ ràng, trong lòng không khỏi một trận ác hàn, người đàn ông này rõ ràng trọng sắc khinh em.

Trên mặt Diệp Thần hơi hơi tươi cười, nụ cười này làm cho Sách Trí rất nhanh mất hồn. Lần đầu tiên anh nhìn thấy chàng trai tuyệt vời này là ở trên toà án, mặt cậu không chút thay đổi, nói mấy câu khiến cho bị luật sư cáo á khẩu không trả lời được, tất cả trên người đều tỏa ra khí chất làm cho không ai có thể tới gần.

Sau đó anh chăm chăm tiếp xúc người này, từ từ hiểu biết người này, anh mới phát hiện, người này mặc dù một bộ dạng người sống chớ gần, mặc dù nói ra những lời hết sức ác độc, nhưng người này lại có một trái tim mềm mại.

Mọi cách quần quýt, người này rốt cục thuộc về anh.

Sách Trí lấy lại tinh thần, buông văn kiện trong tay, đi đến bên sofa, liếc qua Sách Thiệu một cái, Sách Thiệu tự giác xê dịch sang một bên, Sách Trí ngồi xuống bên cạnh Diệp Thần, ôm hờ bờ vai cậu, giương mắt nhìn Sách Thiệu, “Em hôm nay còn dẫn theo một người đến kiểm cơm? Muốn ăn cái gì tự mình xuống báo với quản gia.”

Sô pha cũng không đủ rộng rãi, nhất là ngồi cùng lúc bốn người đàn ông trưởng thành, Sách Thiệu gần như dựa vào trong lòng An Đức. Y động động, tìm một tư thế thoải mái nhất tựa vào trên ghế sa lon, nâng chân lên đặt ở trên bàn, thuận tay cầm cái ly Diệp Thần ban nãy dùng nhìn thoáng qua, giống như là thuận miệng nói, “thật ra hôm nay em qua đây là có chuyện tìm anh, nhờ anh giúp em hỏi thăm một người.”

Sách Trí giương mắt nhìn y, “Người nào?”

“Mấy ngày hôm trước có một người từ trấn Vân Dĩ tới, họ Vương, hình như là dụng người. Anh trong đội cảnh sát giao thông có người không, giúp em hỏi một chút rốt cuộc là tình huống gì.” Sách Thiệu vuốt vuốt cái ly trong tay, không chút để ý nói.

Lông mày Sách Trí từ từ nhướng lên, “Trấn Vân Dĩ tới, họ Vương? Là ai, sao anh không biết?”

Sách Thiệu chớp mí mắt một cái, “Một họ hàng của bạn học em, nhờ em giúp thu xếp chút.”

“Sao anh không biết em có bạn học quan hệ tốt như vậy, khiến em bằng lòng mở miệng với anh?” thanh âm của Sách Trí thoáng lạnh, “Sách Thiệu, em còn nhớ anh đã từng nói gì với em sao?”

Sách Thiệu vẫn không ngẩng đầu, y có thể cảm nhận được ánh mắt Sách Trí cứ khóa ở trên mặt mình, y bĩu bĩu khóe môi, “Anh nói rất nhiều, em làm sao biết anh nói câu nào?”

“A.” Sách Trí cười khê, “Nếu em muốn bị coi thường, một mình đi, đừng kéo anh xuống nước, anh đã từng nói với em, em trai của Sách Trí anh, sẽ không ngu ngốc hai lần ở trên người một người.”

“Cái gì gọi là ngu ngốc?” Sách Thiệu giương mắt, “Em chỉ là hỏi thăm một chút, anh có thể làm thì làm, không thể coi như xong.”

Diệp Thần vẫn cúi đầu chơi với quần lót đột nhiên ngẩng đầu lên, “Việc này thật ra cậu không cần hỏi thăm tôi có thể nói cho cậu biết.” Cậu nhét lại quần lót vào trong tay Sách Thiệu, đứng lên đi đến trước giá sách, chìa tay lấy một túi văn kiện đặt ở phía ngoài cùng xuống, “Kỳ thật chuyện này căn bản là không cần làm phiền ai, cũng khéo, vụ án này vừa lúc đưa đến tay tôi.” Cậu trở về trước sô pha, từ trong túi văn kiện lấy ra một xấp ảnh chụp, ném tới trên đùi Sách Thiệu “Cậu không phải muốn biết tình huống sao, tự mình nhìn xem.”

Sách Thiệu chỉ quét qua một tấm hình trên cùng, đã sửng sốt, một người nhìn không ra mặt mũi nằm ngửa dưới đất, dưới thân là một vũng máu, “Đây là...”

“Cậu thực cho rằng, chỉ là dụng người đơn giản như vậy sao?” Diệp Thần mang kính mắt vào, thần nhiên mở miệng, “Có đứa bé mới bảy tuổi, bà nội đón nó tan học về nhà, bà cháu hai người nắm tay qua đường, một chiếc xe giống như ngựa tháo cương vượt đèn đỏ đâm tới, người bà nhào thẳng qua che chở đứa bé dưới thân, chết ngay tại chỗ, đứa bé kia được đưa vào bệnh viện, bây giờ vẫn chưa tỉnh. Chuyện này vừa vạ do tôi chịu trách nhiệm công tố.”

Sách Thiệu úp tấm ảnh xuống bàn, nhắm lại mắt, không nói gì.

Sách Trí đột nhiên thở dài, chậm chậm mở miệng, “A Thiệu em biết không, khi xảy ra chuyện, thì mối tình đầu tình của em an vị ở trên ghế phụ, nó nhìn thấy toàn bộ, nó biết vị cậu say rượu điều khiển rồi cuộc làm cái gì, nhưng nó cái gì cũng không nói cho em biết, còn đương nhiên đến nhờ em giúp đỡ.”

Quần lót chơi đùa ở lòng bàn tay Sách Thiệu một hồi, đột nhiên hé miệng, thăm dò cấn cấn ngón tay Sách Thiệu. Sách Thiệu trầm mặc một hồi, đột nhiên giương lên nụ cười, “Anh xem xem các anh làm gì vậy, em chỉ là thuận miệng hỏi một chút, các anh chẳng lẽ thật sự cho rằng em sẽ vì người như thế xin các anh giúp đỡ sao?”

Diệp Thần thu ảnh chụp trở về, cũng khê cười cười, “Tôi cũng chỉ là thuận tiện cung cấp cho cậu một tỷ tình huống. Chuyện như vậy, đừng nói là cậu người khác, cho dù là cậu của cậu và Sách Trí, tôi cũng sẽ khiến cho hắn phải trả một giá lớn.”

Sách Thiệu gật đầu, “Ý em cũng vậy.” Y đặt quần lót lên bàn, nhìn nó chạy tới chạy lui, khê cười một cái, “Em đói bụng, hôm nay thật đúng là tới đây kiếm cơm.” Nói xong, đứng lên, “Em đi tìm quần gia.”

Sách Thiệu chậm chậm đi ra ngoài, cửa thư phòng từ từ đóng lại. Diệp Thần dần dần thu ý cười trên khóe miệng, cậu cúi đầu nhìn An Đức, “Xem ra, có một số việc phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng.”

An Đức vẫn trầm mặc không nói gật đầu, bờ môi như có như không cười, “Không sao, tôi có rất nhiều thời gian và kiên nhẫn, tôi sẽ làm cho cậu ấy từng chút từng chút buông xuống tất cả những thứ không bỏ được.”

22. Chương 22: Nào Biết Không Phải Phức

Sách gia vẫn chưa từng có nhiều người cùng lúc ăn trưa như vậy. Sách Thiệu lười biếng ngồi trên ghế, bên cạnh là An Đức vẻ mặt dịu dàng tươi cười, đối diện là Sách Trí ngồi thẳng, còn có Diệp Thần thong thả uống canh. Bốn người mỗi người một việc, giống như hoàn toàn không quen biết.

Ăn một hồi, Sách Trí đột nhiên buông đũa xuống, cầm lấy khăn ăn lau miệng, “A Thiệu.”

Sách Thiệu ngẩng đầu, có chút không vừa lòng nhìn anh, “Ăn không nói ngủ không có tiếng anh không biết sao?”

“Anh ăn xong rồi.” Sách Trí thản nhiên nói, “Tháng sau nếu rảnh em quay về trấn Vân Dĩ một chuyến đi.”

Sách Thiệu trầm mặc một chút, trong đáy lòng âm thầm tính toán một tí, tháng sau là ngày giỗ của cha mẹ y, hàng năm thời gian này hai anh em đều sẽ cố sức trở về một chuyến, đó có lẽ là bận tâm cuối cùng của hai người để lại cho thị trấn này. Ban đầu Sách Thiệu cũng từng đề nghị, dù sao hai người đã ở lại H thị, cứ dứt khoát cũng dời tro cốt cha mẹ qua đây đi, nhưng bị Sách Trí cự tuyệt, Sách Thiệu nhớ lúc ấy anh đốt một điều thuốc, thở dài một hơi thật sâu, “Lá rụng về cội, người đã xuống mồ, cần gì phải động họ nữa, làm cho họ bất an chứ?”

Sách Thiệu múc một muống canh dứt đến miệng, mơ hồ không rõ hỏi, “Anh không quay về sao?”

Sách Trí và Diệp Thần nhìn nhau một cái, sau đó trả lời, “Anh trong khoảng thời gian này có chút việc cần giải quyết, em nếu không muốn một mình, có thể hỏi An đại thiếu có thời gian hay không. Trấn Vân Dĩ vẫn còn mấy chỗ phong cảnh không tồi, đáng giá đi xem một chút.”

Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn An Đức một cái, “Người ta có chuyện của người ta, một mình em đi cũng không lạc được, cần gì làm phiền người khác?”

An Đức buông đũa xuống, “thật ra anh đang định rảnh rồi đi ra ngoài giải sầu.”

Sách Thiệu lườm anh một cái, “Anh giải sầu ra nước ngoài được rồi, đến một cái thị trấn nhỏ hẻo lánh vui về gì.”

“Ở nước ngoài lâu rồi, vẫn là trong nước tốt hơn.” An Đức hướng Sách Trí cười cười, “Cứ như vậy đi, tôi cùng A Thiệu trở về.”

“Vậy làm phiền An đại thiếu.” Sách Trí vừa lòng gật gật đầu, quyết đoán kết thúc đề tài này.

Sách Thiệu giương mắt nhìn anh trai mình, khe khẽ cười cười, lại chôn đầu tiếp tục ăn cơm.

Giữa chừng điện thoại An Đức đột nhiên vang lên, anh nhìn thoáng qua, thật có lỗi cười cười, “Công ty có chút việc, tôi đi nhận điện thoại.” Nói xong đứng dậy ra khỏi nhà ăn.

Sách Thiệu nghe thấy tiếng đóng cửa nhà ăn, đột nhiên buông thìa trong tay xuống, chạm mặt bàn phát ra thanh âm lạnh lạnh. Sách Trí ngẩng đầu, cau mày nhìn y.

Sách Thiệu khẽ cười một tiếng, “Em vẫn không biết, từ lúc nào quan hệ giữa anh và An đại thiếu tốt như vậy? Em cảm thấy anh bây giờ căn bản không cần mượn sức nịnh bợ An gia, cần gì như thế chứ?”

Sách Trí nâng mắt, ánh mắt nhìn về phía Sách Thiệu ý vị không rõ, “Cậu ta không là bạn em sao? Là người trước đây lúc bị Vu Thắng bắt cóc em cũng bảo vệ, người em để ý như vậy, anh đương nhiên phải khách khí một chút.”

“A, thật không?” Sách Thiệu chớp chớp mắt, nụ cười trên mặt không đổi, giọng điệu dường như hết sức mềm mỏng, “Người em để ý? người trước đây em để ý, sao không thấy anh khách khí?”

Sách Trí sắc mặt không chút nào thay đổi, lạnh nhạt nói, “Nó vẫn không đủ tư cách.”

Sách Thiệu nhìn Sách Trí, chậm chậm mở miệng, “Em chỉ là muốn nói cho anh biết, mặc kệ vị đại thiếu gia ở chỗ anh có tư cách thế nào, ở nơi em, anh ta không có gì đặc biệt. Em không hi vọng anh giúp đỡ một người ngoài đến quấy rối cuộc sống của em.”

Sách Trí đứng lên, cuối cùng liếc Sách Thiệu một cái, “Anh thà rằng em cùng người ngoài này giao du, cũng không muốn để em lại bị mấy người bạn cũ lòng lang dạ sói rối rắm.” Dứt lời, trên mặt đột nhiên lộ ra biểu cảm dịu dàng hoàn toàn khác biệt, cúi xuống bên tai Diệp Thần, “Anh lên trước, em từ từ ăn.”

Diệp Thần gật đầu, tiếp tục chuyên tâm ăn cơm, giống như trên bàn này chỉ còn lại có một mình cậu, cũng không có bất cứ gì ảnh hưởng. Sách Thiệu nhìn cậu một hồi, đột nhiên mở miệng, “Đứa bé kia hiện tại ở bệnh viện nào?”

Diệp Thần giương mắt liếc y, cười lạnh một tiếng, “Thế nào, vẫn không đành lòng cự tuyệt yêu cầu của tình nhân cũ, muốn can thiệp chuyện này? Vô dụng, Sách Thiệu, ngay cả vì anh hai cậu, tôi cũng sẽ không cho cậu can thiệp đến chuyện này. Có vài người làm chuyện ác, thì nên chịu trừng phạt mà hần xứng đáng.”

Sách Thiệu liếc mắt, “Sách Trí chưa từng nói với anh sao? Hai anh em bọn này cũng là bởi vì một vụ tai nạn xe cộ trở thành mồ côi. Em chỉ là muốn đi thăm đứa bé kia.”

Diệp Thần hơi ngưng đọng, sau đó đã khôi phục diện vô biểu tình ban nãy, “Ở bệnh viện thành phố.”

Sách Thiệu gật đầu, “Cảm ơn.” Y đứng lên, “Trong bệnh viện không cho mang động vật, quần lót trước để ở chỗ anh, buổi tối em trở về lấy.”

“Cậu có thể không cần trở về lấy, ngày mai tôi nuôi con mèo làm bạn với nó.” Diệp Thần thoải mái trả lời.

Sách Thiệu hơi hơi kéo khóa môi lên, đi vài bước ra ngoài cửa, đột nhiên dừng bước lại, y hơi cúi đầu, “Có mấy lời em và Sách Trí hai người mãi mãi nói không nên lời, em biết anh ấy mấy năm nay đang ghi nhớ lo lắng cái gì, bởi vì em cũng lo lắng như anh ấy vậy. Anh ấy may mắn gặp được anh, em không biết em có thể gặp ai hay không, nhưng, có một điểm anh kêu anh ấy yên tâm, em trai của Sách Trí, vĩnh viễn sẽ không ngã hai lần ở trên cùng một người.”

Diệp Thần gật đầu, “Tôi nhất định chuyện.”

Sách Thiệu ngẩng đầu, khẽ mỉm cười ra cửa. Vừa đi vào phòng khách, thì gặp An Đức mới vừa nói chuyện điện thoại xong, An Đức nhìn y một cái, “Ăn xong rồi? Vậy đi thôi?”

“Đi đâu?”

An Đức vẻ mặt rõ ràng, “Em không phải muốn đi bệnh viện sao?”

Sách Thiệu nhú nhú mày, lập tức lộ ra một nụ cười, dứt tay vào túi, không có bất cứ phản bác nào, cứ ra cửa, trực tiếp kéo mở cửa ghế phụ, lên xe.

Cùng với dẫn vật của Sách Trí cùng An Đức, không ai hiểu rõ mình hơn chính bản thân, bọn họ muốn, y sớm đã không có khả năng làm được. Y đã có khoảng thời gian quá lâu không yêu ai, đã quên cảm giác này, cũng đã nhớ không nổi nữa. Y chỉ có thể nói, y không ghét An Đức, còn cho phép anh vào ở trong nhà mình, đã tính là một kỳ tích.

Sách Trí đứng ở cửa sổ, nhìn Sách Thiệu sắc mặt hòa nhã lên xe An Đức, sau đó nhìn chiếc xe kia chậm chậm chạy đi, tiếp theo từ từ thu hồi tầm mắt, phía sau có một bàn tay khớp xương rõ rệt vỗ vỗ bờ vai anh, Sách Trí quay đầu lại, đối diện gương mặt mỉm cười của Diệp Thần.

Diệp Thần đưa qua một ly trà, thuận theo nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, mỉm cười một cái, “ban nãy Sách Thiệu nói với em kêu anh yên tâm, cậu ấy vĩnh viễn sẽ không ở trên cùng một người, ngã hai lần. Em thấy cậu ấy cũng không phải người do dự, anh không cần phải lo lắng.”

Sách Trí nhận lấy ly trà, trầm trầm thở dài, “Nó có phải người do dự hay không, nhưng thông thường luôn luôn ngoại lệ. Anh không biết nó đối thẳng đó có phải còn tình cũ không, nhưng tối thiểu, trong lòng nó có một khúc mắc, còn chưa mở. Nó thủy chung cảm thấy mình là bị thẳng đó phản bội, nó không thể tha thứ không thể đối mặt với chuyện này, cũng không thể quên được. Cái tâm lý này, ắt hẳn đáng nó và

thằng đó.” Sách Trí uống một ngụm trà, nói tiếp, “Sớm biết như vậy, trước đây lúc thằng đó chuyển đến H thị, anh nên tìm người động tay chân một chút, để cho chúng đi chỗ khác.”

Diệp Thần cười lắc đầu, “Tái ông mất ngựa, nào biết không phải phúc. Cậu ấy tránh người kia năm năm, cũng không bùng được chuyện này, cho dù trốn mười năm nữa trước sau cũng là một khúc mắc. Có lẽ, lần này gặp lại chính là một cơ hội thực tốt, để cậu ấy quên được chuyện này, sau đó bắt đầu một lần nữa.”

“Chỉ mong thế.” Sách Trí xoay người lại ôm vai Diệp Thần, “Anh chỉ hi vọng An đại thiếu này không phải Cù Triết thứ hai, bằng không, lần này anh thà rằng cùng An gia lưỡng bại câu thương.”

Diệp Thần thò người hôn nhẹ lên sườn mặt anh một cái, “Người như em trai anh, tuyệt đối sẽ không để mình bị thương lần thứ hai. Anh gần đây phải quan tâm thật sự quá nhiều rồi, tóc bạc trên đầu cũng nhiều hơn.”

Sách Trí cúi đầu, như mê muội mà nhìn mặt Diệp Thần, “Em một kiểm sát trưởng chính phái, cứ như vậy tiếp tục kết hợp cùng xã hội đen anh đây, không hối hận sao?”

Ánh mắt xinh đẹp của Diệp Thần dưới kính mắt khẽ chớp, mang theo ý cười rõ ràng, “Bây giờ hối hận vẫn còn kịp sao?”

“Không còn kịp nữa rồi.” Sách Trí chậm chậm vươn tay, lấy đi kính mắt của Diệp Thần, “Cho anh một thời gian, anh sẽ từ từ tẩy trắng, anh sẽ không để em luôn luôn lo lắng hải hùng cùng anh như thế nữa.”

“Lá gan em khá lớn, chẳng sao.” Diệp Thần ngửa đầu, chủ động hôn lên môi Sách Trí.

23. Chương 23: Không Phân Biệt Phải Trái

Xe một mạch chạy tới bệnh viện, Sách Thiệu cả người tựa vào ghế phụ, lười nhác, khoe môi hơi hơi nhếch lên, cười như không cười, một đôi mắt xinh đẹp hơi hơi hếch lên, làm cho không người nào có thể suy đoán tâm tình y. Cánh tay y khoát lên trên cửa xe, ngón tay thon dài cái có cái không gõ lên kính xe. Hồi lâu, y đột nhiên nghiêng đầu nhìn An Đức.

An Đức bị tầm mắt không e dè của y nhìn sưng sốt, quay đầu nhìn y một cái, “Làm sao vậy?”

Sách Thiệu thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt mở miệng, “Con người tôi tùy hứng tùy ý quen rồi, chưa bao giờ có thể xem xét cảm xúc người khác, cũng sẽ không để ý một câu vô tâm của bản thân sẽ mang đến cho người khác cảm nhận gì, không ai có thể chịu được tôi.” Câu nói sau cùng khe khẽ mà nhẹ nhàng thốt ra, như là đang lẩm bẩm lâu lâu, hoặc như là đang nói cho người bên cạnh nghe.

Tay nắm vô lăng của An Đức từ từ nắm chặt, sau đó lại chậm chậm buông ra, anh khẽ nhếch khoe môi, “Nếu, đây là kiểm điểm, không thể không nói, vẫn còn rất chân thành.”

Sách Thiệu khẽ cười một tiếng, quay đầu sang chỗ khác, không nói gì thêm. Ôtô một đường chạy về phía bệnh viện.

Sách Thiệu xuống xe ở cửa bệnh viện, không để ý đến An Đức tìm không thấy chỗ đậu xe trực tiếp đi đến phòng nằm viện. Tầm mắt An Đức từ trong cửa sổ xe xa xa nhìn ra, nhìn bóng lưng lắc lư của người kia, thu ý cười trên mặt.

Tùy hứng tùy ý.

Anh từ cái ngày quen biết y đã biết y là người như vậy, y có thể đang trên giường vì một cú điện thoại mà đá bạn giường xuống giường, có thể ở thời điểm sống còn đúng lúc làm cho người ta cảm thấy anh không có vấn đề gì loại bỏ ra, y chỉ để ý cảm nhận của chính mình, y sẽ không vì người khác uất ức bản thân, cũng không muốn để mình thiếu người khác cái gì, có lẽ trừ bỏ Sách Trí cũng không ai có thể khiến y để ý.

An Đức anh không phải người ngu, anh làm sao có thể không rõ ràng điều này.

Ngay cả như vậy, anh cũng muốn thử một lần, muốn thực hiện một lần, muốn lưu lại một vị trí ở trong lòng y.

Lúc An Đức lên lầu, nhìn thấy Sách Thiệu đứng ở cửa phòng bệnh, rũ mi mắt, khoe miệng tràn ra một tia cười lạnh, không cần tới gần có thể cảm thấy cảm xúc của y cũng không khá lắm.

An Đức chậm chậm đến gần, nhìn lướt qua cửa phòng bệnh khép hờ, thì nhìn thấy bên trong có hai người nhìn vô cùng quen mắt. An Đức đi đến bên cạnh Sách Thiệu muốn mở miệng, Sách Thiệu quay đầu lại nhìn anh một cái, dùng ánh mắt ngăn anh.

Tiếng nói chuyện từ trong phòng bệnh nhẹ nhàng bay ra, giọng nữ rõ nét, giọng điệu không chút lễ độ, An Đức nhìn quen đủ loại người có quyền có tiền, nhưng những người đó bất kệ là vì cái gì, ít ít nhiều nhiều sẽ làm ra vẻ lịch sự nho nhã, cũng thật hiếm thấy được một người ngang ngược giống người đàn bà trong phòng bệnh này, “Nói đến cùng không phải là muốn tiền sao? Các người ra cái giá, bao nhiêu chúng tôi cũng cho được, nhưng chuyện này nhất định phải giải quyết riêng.”

Tiếng trả lời của đối phương rất thấp, An Đức nghe không rõ, nhưng dứt quãng nghe được thanh âm khóc nức nở, ngay sau đó, lại nghe thấy tiếng khóc chói tai của một đứa bé. Sách Thiệu nhú nhú mày, đi về phía trước vài bước, giày da giẫm lên đá cẩm thạch bóng loáng dưới đất, lưu lại thanh âm rõ ràng. Ngay sau đó, y đẩy cánh cửa khép hờ ra, cả người xuất hiện trước mặt người giăng cơ trong phòng bệnh.

Toàn bộ huyên náo, toàn bộ tranh cãi, vào một khắc Sách Thiệu xuất hiện này đều dừng lại. Ngay cả đứa trẻ ban nãy còn đang khóc cũng mở to mắt, có chút ngỡ ngàng nhìn chàng thanh niên đột nhiên xuất hiện này.

Chàng trai mặc áo khoác màu đen, trên khuôn mặt tinh xảo treo nụ cười như có như không, mắt phượng hẹp dài đang nhìn lướt qua phòng bệnh, cuối cùng ngừng lại trên người đứa trẻ đang trên giường bệnh. Y chậm chậm đến gần, cúi đầu nhìn đứa trẻ kia, ánh sáng trong mắt mang theo rõ ràng, không đành lòng.

Hai mắt sáng trong của đứa trẻ không hề chớp mắt nhìn Sách Thiệu, giống như ngay cả bé cũng có thể cảm ứng được khí chất đặc biệt trên người chàng trai này, ngay cả khóc cũng quên.

Sách Thiệu vươn tay, lúc ngón tay chạm đến mặt đứa trẻ lại dừng lại, y hơi có lỗi cười cười, “Tay anh lạnh, vẫn là quên đi.” Y nhìn thoáng qua tờ viện phí đặt ở đầu giường, trên mặt liệt kê chi tiết đủ khoản tiền, Sách Thiệu quay đầu, nhìn về phía mẹ đứa bé hai mắt sưng đỏ bởi vì người lạ xuất hiện mà có chút bối rối, “Đứa bé hiện tại thế nào?”

Mẹ đứa bé là một người phụ nữ coi như trẻ tuổi, so với Mẹ Cù Triết ăn mặc đẹp đẽ bên cạnh, cả người đều có vẻ có chút mộc mạc, lại bởi vì mấy ngày liên tiếp lo âu, hết sức tiêu tụy. Cô cảnh giác nhìn Sách Thiệu, nửa ngày mới mở miệng, “Bác sĩ nói, một hồi còn phải làm một kiểm tra.”

“Nha.” Sách Thiệu mơ hồ không rõ đáp một tiếng, lại dời tầm mắt sang người đứa bé, đứa bé mới bảy tuổi trên mặt non mịn có không ít vết sẹo vết rạch, nằm trên giường bệnh, trên người thiệt nhiều chỗ đều bị cố định, không thể động đậy được. Sách Thiệu hơi hơi giương khoe môi, cười cười, “Em tên gì a?”

Đứa bé trong mắt còn ngẩn lẹ, nó mở to hai mắt, vẫn mở miệng, “Tiểu Viễn.”

Sách Thiệu còn muốn lên tiếng, Mẹ Cù Triết bên cạnh rút cục phục hồi tinh thần lại, bà nhướn mày nhìn Sách Thiệu, giọng điệu không tốt mở miệng, “Mày tới đây làm gì?”

Sách Thiệu đầu cũng không thềm quay lại, “Liên quan gì tới dì. Nơi này là bệnh viện, nếu dì lớn tiếng như vậy làm phiền người bệnh nghỉ ngơi nữa, tôi lập tức kêu người dẫn dì đi.”

Đối phương khẽ cười một tiếng, đột nhiên quay đầu, cười ái với Cù Triết bên cạnh, “A Triết, con xem xem, đây là người con thích, một chút lễ phép cũng không có.”

An Đức vẫn giữ im lặng đột nhiên cười hừ một tiếng, “Đường như người xông vào phòng bệnh người ta uy hiếp người ta đủ loại đúng là rất có lễ độ a.”

Cù Triết lập tức liền nhận ra An Đức, hẩn nhìn thấy An Đức lập tức nhướn mày, biểu tình trên mặt, đã là bất mãn rõ ràng.

Sách Thiệu thu tất cả biểu tình của Cù Triết vào đáy mắt, hơi hơi nghiêng đầu đi, người con trai trước mắt này, đã biến thành như vậy chẳng phân biệt được phải trái, trong mắt hẩn, mẹ hẩn, người nhà hẩn, cho dù làm gì cũng có thể tha thứ, thậm chí hẩn có thể kéo y xuống nước, để y cùng nổi gió cho giặc.

Hai người bọn họ đều đánh mất nguyên tắc căn bản sao?

Sách Thiệu chậm chậm ngẩng đầu, nhìn Cù Triết, sau đó nhìn mẹ hắn, mặt mày đeo nụ cười, rõ ràng là, xem thường, y nhìn Cù Triết, từng chữ từng chữ nói, “Tôi cho tới bây giờ không hiểu được, anh như vậy, làm cho tôi chán ghét.”

Sắc mặt Cù Triết một khắc này, đột nhiên trở nên ảm đạm, hắn trừng to mắt nhìn Sách Thiệu, mặt tràn đầy khó có thể tin. Người này trước nay cũng chưa từng nói như thế với hắn, cho dù là cuối cùng hắn rời đi y, y cũng chưa từng nói như vậy, chưa từng dùng lời nói thế này. Hắn nhắm mắt lại, môi run run, mới chậm chậm nói, “A Thiệu, anh làm tất cả, cũng là vì em.”

An Đức cảm thấy Sách Thiệu ngay sau đó thì cười to ra tiếng, nhưng y dường như nhận ra nơi này là phòng bệnh, thu lại nụ cười chói mắt làm cho người ta mất hồn, nhìn Cù Triết, “Đừng kéo tôi xuống nước, anh căn bản là không phải vì tôi, anh cho tới bây giờ đều chỉ là vì bản thân mình. Anh cùng một chỗ với tôi, rất tốt với tôi, rời khỏi tôi kết hôn với người khác, quay đầu lại tìm tôi, làm như vậy đều là chính anh. Đừng cảm thấy mình có bao nhiêu vĩ đại, anh trước giờ đều là một người tự tư tự lợi, làm như vậy chính là để chịu trong lòng mình.”

Cù Triết cả người cứng đờ, hắn nhìn Sách Thiệu, thế nhưng không biết phải trả lời thế nào, hắn vẫn cảm thấy bản thân lúc trước khi cùng một chỗ với y là không thẹn với lương tâm, chỉ là không cẩn thận chọn sai đường rời xa y, nhưng không có nghĩa là hắn không thương y.

Hóa ra hắn là một người tự tư tự lợi.

Sách Thiệu không thêm quan tâm phản ứng của Cù Triết, từ trong túi áo móc ra một tờ chi phiếu, bỏ vào trong tay mẹ đứa bé, hơi cúi đầu mở miệng, “Chỗ này có chút tiền, hắn là đủ phí điều trị. Về phần người đáng chịu trừng phạt, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt.” Nói xong, y thản nhiên liếc Cù Triết cùng người mẹ giống như lập tức muốn bùng nổ bên cạnh hắn một cái, xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Đi chưa được mấy bước, cứ như trong dự liệu nghe được phía sau truyền đến thanh âm trong trẻo của giày cao gót. Ngay sau đó, một bàn tay làm móng tinh xảo đã kéo cánh tay Sách Thiệu lại, Sách Thiệu cười khê, từ từ qua người lại, nhìn mẹ Cù Triết, “Dì, tính theo tuổi tác ngài là trưởng bối, ngài xác định ở nơi công cộng lời lôi kéo con như vậy, thật sự được chứ?”

Cù Triết như trước sắc mặt trắng bệch đứng ở cửa phòng bệnh, cứ như thế nhìn mẹ mình, nhìn người hắn luôn miệng nói yêu nhất, không hề nhúc nhích. Sách Thiệu nhìn lướt qua sắc mặt hắn, rốt cục nhìn không được, cười ra tiếng.

Mẹ Cù Triết từ từ buông tay ra, nhướng mày nhìn Sách Thiệu, “Mày ban nãy có ý gì?”

Sách Thiệu thu ý cười, hướng An Đức muốn đi tới lắc lắc đầu, mở to hai mắt, cười khê nhìn người đàn bà trước mặt, “Dì, ngài vẫn cảm thấy nhà mình rất có tiền đi, rất nhiều người rất nhiều việc đều không để vào mắt, nhưng, người có người giỏi hơn, núi có núi cao hơn, trên đời này nhiều người có tiền có thể hơn nhà các người. Ngài muốn thông qua dùng tiền giải quyết chuyện này? Con có thể lấy ra nhiều tiền hơn, chỉ muốn cho chuyện này, có một công lý.”

“Mày!” Mẹ Cù Triết vươn ra ngón tay chỉ Sách Thiệu, “Mày dám làm như thế, đời này cũng đừng hy vọng tiếp tục cùng một chỗ với Cù Triết!”

“A.” Sách Thiệu từng chút từng chút mở rộng khóe mắt, nụ cười giống là một động tác chậm từ từ giãn ra, sau đó y khe khẽ mở miệng, “Dì thực cho rằng, con bây giờ còn hiếm lạ một người không phân biệt phải trái giống cậu ta như vậy sao?”

Mẹ Cù Triết chần chờ một chút, ngay sau đó tay đã muốn giơ lên, Cù Triết lập tức nhận ra ý nghĩ của mẹ mình, buồn bã đau xót kêu một tiếng, “Mẹ.” Cho dù y làm thế nào, mặc kệ hắn uất ức bao nhiêu, nhưng, hắn thật sự chân thành tha thiết thích chàng trai kia, một tát này nếu đánh xuống, hắn sẽ không còn cơ hội nữa, Sách Thiệu y mãi mãi cũng khó có khả năng tha thứ cho hắn nữa.

Sách Thiệu nghiêng đầu, nhìn thấy bàn tay kia bị An Đức bắt lấy, sắc mặt An Đức lạnh xuống, lạnh lùng nhìn bà một cái, “Người biết điều ít nhất hiểu được một vừa hai phải, cây già lên mặt gì gì đó thì quá phận rồi.” An Đức buông tay, đi đến bên cạnh Sách Thiệu, nhẹ giọng mở miệng, “Đi thôi.”

“Không.” Sách Thiệu không cự tuyệt, cũng không trốn tránh, y khẽ mỉm cười với An Đức, cuối cùng liếc Cù Triết một cái, cũng không quay đầu lại đi rồi.

Tác giả có đôi lời: Về nội dung, tình cảm của Sách Thiệu đối hai người Cù Triết và An Đức đều đang nảy sinh thay đổi rõ rệt. Tình cảm của y đối Cù Triết dừng lại ở tuổi niên thiếu của y trong hồi ức của y, mà người trước mắt này với y mà nói rất xa lạ. Sự xuất hiện của An Đức, là một loại giải thoát, làm cho y thoát khỏi ký ức cũ này, khiến y từ từ tin tưởng trên đời này sẽ có người không bao giờ bỏ rơi y nữa.

24. Chương 24: Đêm Thẳng Chỗ Đau

Ra khỏi bệnh viện gặp phải thời gian cao điểm nhất, từ chỗ Sách Trí dẫn quần lót về, đã vượt qua cao điểm kẹt xe, chờ khi lần qua lần lại quay về quán bar, đã đến thời gian kinh doanh. Trong quán bar huyền ảo như trước kia, Sách Thiệu cuộn quần lót, mắt nhìn thẳng xuyên qua tấm mắt đám đông, trực tiếp lên lầu. An Đức chào hỏi Donald, cũng lên lầu.

Sách Thiệu thả quần lót vào trong ***g sắt, lại cho một vài hạt dưa, sau đó quay đầu nhìn An Đức một cái, trên mặt hơi hơi mang theo chút ý cười, “Đi xuống uống một ly không?”

An Đức cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, “Em không ăn một chút gì sao?”

Sách Thiệu đang cởi giày da trên chân, thuận miệng trả lời, “Đi xuống uống hai ly trước rồi nói sau.” Nói xong, lại quay về lê đôi dép vạt năm không thay đổi kia, cởi áo khoác trên người ra, lộ ra áo sômi bên trong, xoay người muốn ra khỏi cửa, An Đức đột nhiên gọi y lại. Sách Thiệu lặng đi một chút, quay đầu lại nhìn anh.

An Đức chậm chậm đi đến bên cạnh Sách Thiệu, đem áo sômi để ngổ từng nút từng nút cài vào, chỉ chừa mấy cái ở cổ áo, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, sau đó buông tay, “Trời lạnh rồi, đừng cứ để ngổ.”

Sách Thiệu rừ mi mắt, lông mi thật dài run run, im lặng mặc cho An Đức cài nút áo, không có bất kỳ động tác gì, sau đó y ngẩng đầu, nhìn An Đức, “Muốn đi ăn khuya không?”

An Đức cong môi, “Không bằng anh làm cho em ăn.”

Sách Thiệu khẽ hừ một tiếng, trong thanh âm mang theo ý cười, “Tốt lắm, bản thân tôi muốn nhìn anh đại thiếu gia cũng sẽ làm những chuyện đó.”

An Đức đưa tay qua, nắm bàn tay trắng nõn của Sách Thiệu trong tay, đúng như y nói, tay y, thật sự rất lạnh, giống như cả người từ trong cơ thể vốn không có độ ẩm gì, lạnh tận xương tủy.

Nhiệt độ ẩm áp của bàn tay An Đức lan tràn qua, Sách Thiệu ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, “Nếu cảm thấy lạnh thì đừng miễn cưỡng. Thân thể tôi vẫn không phải rất khỏe mạnh, từ thật lâu trước kia vừa bắt đầu vào thu, tay cứ như khối băng không có bất kỳ độ ẩm. Nhớ rõ lúc trước còn lập dị tin tưởng cái gì tay lạnh là cần người thương yêu, nhưng cho dù Sách Trí tìm bao nhiêu bác sĩ dùng bao nhiêu phương pháp cũng là như thế này, sau này tôi hiểu được, có lẽ tôi trời sinh đã là một người bạc bẽo lạnh nhạt, cho nên cả người tôi đều không có độ ẩm gì.”

An Đức không có bất kỳ trả lời nào, chỉ là nắm chặt cái tay kia, “Thời gian còn kịp, chúng ta đi siêu thị đi, buổi tối ăn cái gì em nói xem.” Nói xong, thì không chút khách khí dắt Sách Thiệu, đi xuống lầu.

Trong đại sảnh có thật nhiều khách đều là khách quen, cũng có không ít đối tượng tình một đêm của Sách Thiệu, mang theo kinh ngạc nhìn hai người nắm tay từ trên lầu đi xuống, sau đó ra cửa.

Sách Thiệu đã quên bản thân bao nhiêu lâu rồi không đi siêu thị, y không biết làm cơm, cũng chưa hề thử nấu ăn, thỉnh thoảng muốn ăn gì sẽ liệt ra danh sách cho Donald, kêu hắn lúc đi siêu thị thuận tiện mang về, càng đừng nói là, cùng người khác đi siêu thị mua thức ăn về làm.

Nhưng Sách Thiệu không muốn từ chối, y được An Đức dắt, trong thoáng chốc nghĩ, có lẽ đây mới là cuộc sống bình thường, có lẽ, y nên xem xem.

Bởi vì quán bar đang nằm ở một khu vực rất là sầm uất, cho nên căn bản không cần đi quá xa, đã tới một siêu thị lớn, xe An Đức, ngựa quen đường cũ đi vào bên trong, hai tay Sách Thiệu cắm vào túi quần jean, lười nhác theo sát ở phía sau An Đức, An Đức quay đầu lại nhìn y, “Em muốn ăn cái gì?”

Sách Thiệu nghiêng đầu nghĩ một chút, “Sườn xào chua ngọt(– Fried Pork in Scoop một món ăn hương vị Đông Bắc, dịch thoát nghĩa anh biết làm sao?”

An Đức lặng đi một chút, lập tức cười nói, “Anh chỉ biết làm mấy món ăn gia đình cùng một vài món Tây, đồ ăn hương vị Đông Bắc thật đúng là không biết làm, nhưng nếu em muốn ăn, anh có thể thử xem.”

Sách Thiệu bĩu môi, “Lúc cha mẹ tôi mới vừa qua đời, tôi và Sách Trí đặc biệt đau khổ, có một lần đi hàng xóm làm sườn chua ngọt dùng chén nhỏ bưng mấy miếng cho bọn tôi, Sách Trí một miếng cũng không chịu ăn, tất cả đều cho tôi. Lúc ấy tôi đã cảm thấy sườn chua ngọt là món ăn ngon nhất trên đời này. Nhưng sau khi đến H thị thì cũng đã không còn ăn được cái gì chính tông. Thôi đi, anh giỏi làm cái gì, thì làm cho tôi ăn đi.”

An Đức nhìn chằm chằm mắt Sách Thiệu, nửa ngày mới gật gật đầu, dịu dàng cười một cái, “Được.” Không ai biết, trong đáy lòng anh đang âm thầm thở dài một hơi, anh đời này, cũng sẽ không để người trước mắt này chịu khổ nữa, cũng sẽ không để y chịu một chút uất ức.

Hai người ở trong siêu thị xoay tròn một vòng lớn, xe mua hàng rất nhanh đã được nhét đầy, An Đức dường như tính nhồi đầy cái tủ lạnh duy nhất trong phòng Sách Thiệu. Mà Sách Thiệu cũng không bỏ phí cơ hội hiếm có đến siêu thị của mình, lấy rất nhiều khoai tây chiên, coca, toàn bộ bỏ vào trong xe mua hàng, An Đức nhìn y một cái, cuối cùng vẫn không nói gì.

Mang theo hai túi lớn đầy ắp hai người ra khỏi siêu thị, Sách Thiệu như cũ tay cầm trong túi, lắc lư ở phía trước, An Đức mang theo đồ đạc, đi theo phía sau.

An Đức nhìn bóng lưng y, đột nhiên ra một quyết định, có mấy lời, thích hợp nên nói ra, khúc mắc trong đáy lòng Sách Thiệu, cần phải có người giúp y mở ra, nếu không, khúc mắc kia vĩnh viễn tồn tại, y mãi mãi cũng sẽ không buông tha chính mình.

Vì người như vậy chịu đầy dọa, thật sự là rất không đáng.

Trên lầu Sách Thiệu có một phòng bếp nhỏ, mặc dù Sách Nhị gia chưa bao giờ dùng qua, thế nhưng lúc trước khi mua sắm đồ đạc vẫn là đầy đủ mọi thứ.

An Đức sau khi quy kết đồ đạc xong, thì vào phòng bếp, Sách Thiệu ở trên lầu dạo qua một vòng xong, lại xuống lầu, ngồi dựa ở trên quầy bar, mỉm cười với Donald, dịu dàng mở miệng, “Donald.”

Donald cảm thấy một luồng khí lạnh từ sau lưng ập tới, Sách Thiệu bộ dạng tinh xảo, cười rộ lên hết sức rạng rỡ, nhưng, có thể là quá mức quen thuộc người này, thấy y cười đến dịu dàng như thế, chỉ cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Tầm mắt Sách Thiệu vờn quanh một vòng trong quán bar, chậm chậm mở miệng, “Gần đây trong quán bar có bộ dạng thuận mắt nào đến không?”

Donald không tự giác ngẩng đầu nhìn lên lầu một cái, giống như cũng có thể nghe thấy mùi thơm trong phòng bếp trên lầu, hần hạ tầm mắt có chút hờn tủi nhìn Sách Thiệu, “Ông chủ, bộ dạng thuận mắt nhất, hơn nữa còn là thiếu đồng của xí nghiệp gia tộc lớn, hiện tại đang ở trên lầu làm cơm chiều cho ngài, ngài còn muốn thuận mắt thế nào nữa?” Donald cắn môi mình, mới nói khích một câu, “Ngài gần đây có phải dục cầu bất mãn hay không?”

Sách Thiệu lại quay đầu tỉ mỉ quét một vòng trong quán bar, phát hiện quả thật không ai có thể thuận mắt hơn An Đức, vừa lòng gật gật đầu, nâng ngón tay chỉ tủ rượu, “Lấy chai rượu đỏ lần trước tôi cướp về từ chỗ Sách Trí ấy ra.”

Donald không có bất kỳ dị nghị, trở lại cầm rượu qua, nhìn Sách Thiệu thoả mãn cầm rượu đi lên lầu, đột nhiên nhin không được mở miệng, “Ông chủ, An thiếu đồng sau này sẽ vẫn ở như vậy?”

“Có lẽ đi.” Sách Thiệu chưa từng nghĩ qua chuyện này, chỉ cảm thấy An Đức hiện tại ở đây hình như cũng không tệ lắm, y dường như còn có thể thích ứng.

Donald nghĩ nghĩ, hỏi, “Cho nên, bây giờ là anh đang bao dưỡng anh ta ở đây sao?”

Sách Thiệu cúi đầu nghĩ một chút, đột nhiên cảm thấy, so với tình huống bản thân được bao dưỡng, mình bao dưỡng người khác dường như cảm giác khá hơn, y còn thật sự gật gật đầu, “Àn.”

Donald ai oán nhìn Sách Thiệu, “Ông chủ, vậy anh cũng thuận tiện bao dưỡng em một tí đi, An gia thiếu đồng anh cũng bao dưỡng nổi, em rất tiết kiệm tiền.”

Sách Thiệu thò đầu qua, nghiêm túc nhìn nhìn mặt Donald, sau đó lắc lắc đầu, “Thật ngại, tư sắc cậu không đủ.” Sau đó quay đầu lên thẳng lầu.

Càng đi lên, mùi thơm của thức ăn càng đậm, Sách Thiệu đẩy cửa phòng mình, dưới đất đặt cái bàn nhỏ y đã lâu không dùng, trên mặt bày mấy món ăn, mặc dù không phải là món ăn gì phức tạp, nhưng vẻ ngoài cũng không tệ. An Đức không mở đèn lớn, chỉ mở đèn đầu giường, Sách Thiệu đột nhiên cảm thấy, phòng nhỏ này của y hóa ra cũng có thể thực ấm áp.

Y chỉ là ngơ ngác một chút, sau đó như không có việc gì đi vào, đặt rượu đỏ trên bàn nhỏ, trực tiếp ngồi xuống thăm, tiếp đó hít một hơi thật sâu mùi thơm của thức ăn, ngửa đầu cười cười với An Đức.

An Đức thực sẵn sàng cầm hai ly rượu qua, mở rượu đỏ, rót chất lỏng màu đỏ sậm vào ly chân cao trong suốt. Sau đó anh cũng ngồi xuống đối diện Sách Thiệu.

Sách Thiệu nhẹ nhàng uống một ngụm rượu đỏ, sau đó cũng hơi vội vã cầm đĩa lên, sau đó gấp một chút đồ ăn, híp mắt ném thử, lộ ra một nụ cười, “Không tồi, ăn thật ngon.”

An Đức cầm ly rượu, nhìn không chớp mắt mỗi một biểu tình hoặc là động tác nhỏ bé vụn vặt của Sách Thiệu, anh đột nhiên cảm thấy, chàng trai trước mắt này rõ ràng rất dễ dàng thỏa mãn, thời niên thiếu của y nhất định là một người bạn đối với y hơi tốt một chút, y liền sẽ nhớ kỹ tất cả, sau đó trả lại bạn mười phần, y khi đó nhất định đơn thuần thiện lương, không tìm không phổi, tốt đẹp làm cho người khác yêu thích.

Anh tiếc nuối bản thân lỡ mất y của thời đó, y của hiện tại mặc dù thoát nhìn cũng không tìm không phổi, lại là một trạng thái tiêu cực, không chỗ nào kiên trì. Hôm nay lúc anh ở bệnh viện nhìn thấy người đàn ông y từng yêu kia, không khỏi bồi ngùi, y chính là vì người đàn ông đó trở thành như vậy sao?

An Đức buông ly rượu, trên mặt khẽ mỉm cười, như không có việc gì mở miệng, “Hôm nay người trong bệnh viện kia chính là chủ nhân của hình xăm trên vai trái em?”

Tay cầm đĩa của Sách Thiệu cương một chút, y hơi hơi nhú mày, giống như có chút không vừa lòng, nhưng không trốn tránh, “Đúng, anh lần trước không phải cũng gặp rồi sao?”

An Đức gật gật đầu, “Đúng a, từng gặp, mỗi lần đều lưu lại cho người ta ấn tượng khác biệt.” An Đức khẽ mỉm cười, rành mạch mở lời, “Em chính là vì một người đàn ông như vậy, không tin người khác, vì một người đàn ông như vậy, bên vai trái lưu lại một vết sẹo sao?”

Sách Thiệu nặng nề mà buông đĩa, cầm ly rượu uống một hớp lớn, nâng mắt nhìn An Đức, “Tôi hôm nay tâm tình tốt lắm, anh đề cập chuyện này, là muốn làm gì?”

Tác giả: An đại thiếu của chúng ta cuối cùng quyết định trực tiếp xuất thủ. Meo meo, tôi biết mọi người xem nam 2 đã chán ngán, lúc trước tôi quả thật viết không ít tình tiết về hắn, bởi vì tôi muốn viết hai đoạn tình cảm, về nam 2 chính là mối tình đầu, là đoạn thời gian tốt đẹp của thời niên thiếu, Sách Thiệu không nữ cũng là đoạn thời gian kia. Phần sau tình tiết cụ thể của nam 2 hắn là không nhiều lắm, nhưng vẫn sẽ có, bởi vì phải giải quyết hắn. Tình tiết của An Đức cùng Sách Thiệu sẽ giành lại phát triển tích cực, hơn nữa là từng chút, tuần tự như tiến.

25. Chương 25: Vây Cứ Thử

“Tâm tình em tốt lắm, thật không?” An Đức hơi hơi nhếch môi, hừ nhẹ một tiếng, ánh mắt chăm chú vào người Sách Thiệu, dường như là muốn xem thấu người này. Anh chậm chậm giơ tay lên, bàn tay ấm áp

không hề do dự đưa tới ngực Sách Thiệu, “Tự em sờ sờ nơi này, xác nhận bản thân rất tốt? Lúc em trông thấy người kia trước nay chưa từng tự nhìn sắc mặt của mình đi?”

Bàn tay ấm áp của người đàn ông cách áo sơ mi phong phanh chạm trên người mình, Sách Thiệu buông ly rượu, “An Đức, anh đừng quá coi trọng bản thân, tôi muốn thế nào là chuyện của tôi, tôi có khó chịu không cũng là chuyện của bản thân tôi, không liên quan tới anh.”

An Đức cứ như đoán được Sách Thiệu nhất định sẽ nói như vậy, anh khoát tay, “Đây không phải chuyện riêng của em. Em không bỏ xuống được quá khứ ngổn ngan, chúng ta mãi mãi không cách nào bắt đầu.”

“Ai mẹ nó nói muốn bắt đầu với anh chứ?” Sách Thiệu dường như có một chút thẹn quá hoá giận, y có chút buồn bực cầm chai rượu đỏ, không hề quy tắc gì rút đẩy ly của mình, sau đó uống một ngụm lớn.

An Đức gần từng chữ, rành mạch mở lời, “Anh muốn bắt đầu với em.”

Là anh muốn, không phải anh nghĩ.

Sách Thiệu cầm ly rượu trong tay, nâng mắt nhìn An Đức, nửa ngày không nói gì, sau đó y đột nhiên ngửa đầu cười ha hả, hốc mắt dường như có hơi hồng, y từ từ mở miệng, “Trong mắt anh tôi có phải chỉ là một đứa ngốc hay không? Thời niên thiếu thích người như vậy, đến bây giờ còn vướng mắc không rõ? Anh tưởng mọi người đều có thể nhìn rõ hắn ta là hạng người gì, tôi cứ khư khư nhìn không rõ, phải không?” Sách Thiệu dừng một chút, nói tiếp, “Tôi cho anh biết, thật ra không phải, tôi so với mấy người ai cũng thấy rõ, hắn ta bây giờ biến thành hạng người gì, bởi vì tôi đối hắn ta trước kia hiểu rất rõ, hắn ta hiện tại có một chút điểm thay đổi tôi cũng có thể nhận biết được.”

An Đức thở dài, “Vây em cần gì phải...”

“Làm gì vẫn còn vì người như vậy buồn rầu, làm gì vì người như vậy không buông tha bản thân?” Sách Thiệu mở rộng khoeo mắt, giống như là cười nhìn An Đức, chẳng qua ý cười kia, nhìn cho An Đức hết sức khó chịu. Sách Thiệu chậm chậm thu ý cười, nhìn vào mắt An Đức, nói tiếp, “Nếu anh cũng từng trải qua, tuổi trẻ mà cô độc, thân nhân duy nhất vì cuộc sống của các người không thể không rời khỏi anh đi ra ngoài dốc sức làm, anh không thể không sống một mình, một mình nhìn ấm lạnh trên đời này. Sau đó đúng lúc này có một người xuất hiện trong sinh mệnh anh, cùng anh trưởng thành, cho anh sự quan tâm cho anh sự ấm áp, làm anh cảm thấy, cho dù là toàn bộ thế giới đều không đứng bên anh, nhưng chỉ cần có người này ở bên cạnh như vậy là đủ rồi.”

Sách Thiệu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, “Đó đã không chỉ là một người, đó là một đoạn thời gian, một đoạn thời gian làm anh cảm thấy ấm áp nhất. Sau này mặc kệ xảy ra chuyện gì, mặc kệ người kia làm cái gì, anh cũng không muốn làm bản đoạn hồi ức này. Nếu Cù Triết là một người nào khác, tôi nhất định đối với hắn ta đặc biệt không hờ thẹn, nhưng cố tình, hắn ta là người cùng tôi trải qua năm tháng kia, là người từng chân chân thành thành yêu tôi, từng sưởi ấm tôi. Tôi không thể chấp nhận tốt đẹp trước kia của hắn ta biến thành như bây giờ, nhưng cũng bởi vì đoạn hồi ức xưa kia, không thể đối hắn ta hiện tại hạ quyết tâm.”

Uống sạch rượu trong ly, Sách Thiệu chớp chớp, có chút tự giễu cười cười, “Nói đến cùng, tôi không nữ, chính là đoạn hồi ức kia, người kia, đã không phải quan trọng như thế.”

An Đức uống cạn ly rượu của mình, ánh mắt sâu sa, nhìn không ra cảm xúc, anh vươn tay dề xuống bàn tay Sách Thiệu muốn tự rót rượu cho mình, “Nếu em cũng đã biết, em cần gì phải giày vò bản thân như vậy. Đoạn thời gian kia tốt đẹp nữa, chỉ có thể dùng để nhớ lại, người kia đối với em quan trọng hơn nữa, hắn ta đã thay đổi. Đã năm năm rồi, em như bây giờ, chính là không buông tha bản thân.”

Sách Thiệu trở tay lại nắm chặt tay An Đức, trong khoảng khắc anh ngỡ người dùng tay kia thêm rượu cho mình, sau khi uống thêm một ngụm, y liếm liếm môi, “Lúc trước, tôi thất cho mình một nút kết, tôi tự nói với mình, nếu mày và Cù Triết hai người cũng không thể đầu bạc cùng nhau, vậy con người mày, cứ nhất định sống cô độc quãng đời còn lại, cũng sẽ không còn lý do tin tưởng người khác, tin tưởng tình yêu.”

An Đức nắm bầy tay hơi lạnh của Sách Thiệu, cúi đầu thở dài một tiếng, sau đó nâng mắt, chân thành nói, “Sách Thiệu, em có hiểu hay không, cũng không phải mọi người trên đời này đều giống Cù Triết vậy, hai người không thể đi đến cuối cùng, chỉ vì hai người căn bản không thích hợp đi đến cuối cùng, thời niên thiếu

hai người cùng một chỗ chỉ nhờ vào tình cảm đơn thuần nhất, mà khi đối mặt toàn bộ xã hội này thì nó sẽ trở nên vô cùng mỏng manh. Mà người chân chính có thể cùng em bạc đầu, có lẽ, đang nhìn em.”

Ánh mắt Sách Thiệu có chút mê loạn, cảm giác say dần dần bắt đầu, y lay lay đầu, nhìn An Đức, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười, mang theo một tia hoài nghi, “Hắn ta không thích hợp cùng tôi đi đến cuối cùng, chẳng lẽ anh thích hợp sao?”

“Em không thử, mãi mãi cũng không biết tôi có thích hợp không. Em đã là một người trưởng thành, tự mình hiểu rõ nhất, mình muốn cái gì?”

“Anh muốn thử thì thử đi. Tôi không trông mong anh cho tôi cam đoan gì, cũng tuyệt đối sẽ không cho anh bất cứ cam đoan nào. Nếu tôi mất hứng, sẽ tùy thời chấm dứt đoạn thử nghiệm buồn cười này.” Sách Thiệu ném ly rượu rỗng lên bàn, đứng lên, tùy tiện lột áo sơ mi xuống, lảo đảo đi đến trước tủ quần áo, lôi ra một cái áo ba lỗ vừa người màu đen, còn có một cái quần sọt dài rộng mặc lên người, sau đó thì cả nhào lên giường, lơ mơ lẩm bầm một tiếng, “Tôi mệt rồi, muốn đi ngủ.” cũng đã không lên tiếng nữa.

Trên môi An Đức tràn ra một nét tươi cười, y đã đồng ý thử như thế đủ rồi. Anh không cần y cam đoan gì, cũng sẽ không cho y lời hứa hẹn, anh chỉ sẽ chứng minh cho y thấy, anh không phải Cù Triết, anh sẽ không buông bỏ y.

Dọn dẹp xong cơm thừa canh cặn, tiện thể xách ***g hamster vào phòng bếp, để phòng nó nửa đêm làm ầm ĩ. Thuận tiện vào phòng tắm tắm rửa, An Đức lau mái tóc ướt sũng trở lại phòng ngủ.

Sách Thiệu vẫn duy trì tư thế vắt ngang giường ban nãy, dường như cảm thấy lạnh lẽo ban đêm, quần mềm vào người, lộ ra hai chân trần, hơi hơi cuộn ngón chân, giống như một đứa trẻ ngủ không nề nếp.

An Đức định kéo một chút mềm, nhưng Sách Thiệu bọc thật chặt, anh có chút bó tay, cuối cùng không thể không cúi người, nửa quỳ trên giường, vỗ nhẹ nhẹ Sách Thiệu, “Ngồi dậy nằm lại lên gối, ngoan ngoãn ngủ.”

Sách Thiệu mơ mơ màng màng mở mắt, theo bản năng cứ lẩn lẩn về phía An Đức, tựa vào người anh, dường như là cảm giác được nguồn nhiệt, thoải mái khe khẽ hừ một tiếng. An Đức có chút đỏ khốc đỏ cười, không thể không vươn tay nửa ôm nửa kéo Sách Thiệu về nằm trên gối, sau đó cũng nằm xuống giường, đắp kín chăn cho hai người.

Sách Thiệu lập tức trở mình, nhích gần vào lòng An Đức, chỗ da trần trụi của hai người đụng chạm, An Đức mới phát giác, người Sách Thiệu thật sự như lời y nói, nhiệt độ cứ lạnh. Bọc trong chăn thật dày, giống như cũng không có gì ấm áp. An Đức lắc lắc đầu, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, hai người từng thân mật nhiều lần, nhưng lại đến bây giờ anh mới phát hiện.

Hai người từng thân mật nhiều lần như vậy, đây lại là lần đầu tiên thật sự ôm nhau ngủ. Thời gian ở An gia, hai người ngủ chung trên một cái giường, Sách Thiệu cuộn cả người ở bên giường, kiên quyết không chịu tới gần An Đức. Mà lúc này, hai người rốt cục lại bắt đầu, thân mật giống một đôi tình nhân.

Bất kể nói thế nào, Sách Thiệu cuối cùng cũng bắt đầu thử đón nhận anh.

An Đức nghĩ ngợi lung tung, bất tri bất giác thì ngủ mất. Một đêm này lại ngủ được cực kỳ không an ổn, nguyên nhân là người trong lòng kia, ngủ cũng không phải quá an ổn. An Đức mấy lần mở mắt đều nhìn thấy y cau mày, chỉ có thể ôm càng chặt.

Lúc cửa gian phòng bị đẩy ra không chút khách khí An Đức gần như là lập tức bừng tỉnh, sau đó anh thấy Diệp Thần nghiêm trang đứng ở cửa, nhìn hai người trên giường một cái, giống như không có bất kỳ ngạc nhiên, lại luôn miệng nói nói, “Thật có lỗi, tôi không biết cậu cũng ở.”

Sách Thiệu bị ồn ào, giật giật, mở mắt ra, có chút mê mang nhìn Diệp Thần, sau đó cuối cùng đã khôi phục ý thức, cả người ngồi dậy, “Trời ạ, chị dâu thân ái của em, anh muốn có thù tăt báo như vậy sao? Không phải là lúc ban đầu làm lỡ chuyện tốt của hai người thôi sao, đến nỗi bây giờ tới trả thù đi?”

Diệp Thần hơi hơi nhướn mày, khóe miệng nhếch lên, quay đầu lại, “Ai, Sách Trí, em vừa nãy không nghe rõ, em trai anh gọi em là chị dâu gì nhỉ?”

Sách Trí không biết khi nào thì xuất hiện ở cửa, khóe mắt hơi hơi nhướn lên, nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu lặng lẽ nghiêng đầu sang chỗ khác, căng thẳng một hồi, y lại quay đầu lại, lộ ra mỉm cười, nhìn thế nào

cũng cảm thấy nịnh nọt, “Sớm như vậy đến đây, có việc gì thế?”

Diệp Thần giương khoe môi, “Anh ấy đưa tôi đi làm, thuận tiện đi ngang qua, chào hỏi cậu một tiếng.”

Sách Thiệu đỡ trán, người đàn ông mặc áo gió trước mắt, diện mạo giống hệt y thật là anh ruột y sao? Phu phụ bọn họ kết hợp trả thù ngày đó y làm lỡ chuyện tốt của bọn họ sao? Hoàn hảo tối hôm qua say đến quá lợi hại, cái gì cũng không làm, nếu không, mặt mo này của y, thật sự là không cách nào gặp ai nữa.

An Đức lại không chút nào xấu hổ, anh chống người dậy, lấy di động đặt ở đầu giường nhìn thoáng qua, “kiểm sát trưởng Diệp sợ là bị muộn rồi đi chứ?”

Diệp Thần cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, biến sắc, “Kháo, tôi hôm nay còn phải lên tòa, còn chưa chuẩn bị xong, Sách Trí anh còn không nhanh lên.”

Sách Thiệu thật sự là sâu sắc cảm phục người chị dâu nhìn qua nhả nhận này, cả người thoát nhìn, điềm điềm đậm đậm, mang kính mắt muốn bao nhiêu trí thức có bấy nhiêu, nhưng mỗi lần mở miệng đều cho y kinh ngạc ngoài ý muốn. Nhưng, người có thể thu phục đại ma vương Sách Trí, tuyệt đối không phải người bình thường.

Sách Trí kéo bả vai Diệp Thần, nhìn thoáng qua Sách Thiệu, “Diệp Thần một lát phải lên tòa tố tụng chính là vị đồng hương trấn Vân Dĩ kia, anh chỉ là thuận tiện tới hỏi một tiếng, em có gì nhắn nhủ không?”

Sách Thiệu từ từ rũ mi mắt, thản nhiên mở miệng, “Nếu như có thể giết chết hần ta, không còn gì tốt hơn nữa. Nếu không thể, em hi vọng, có thể khiến hần ta nhận báo ứng thích đáng.”

Sách Trí chậm chậm giương khoe môi, ôm Diệp Thần ra cửa.

Tác giả: tui cảm thấy truyện này hình như rốt cục bắt đầu rồi... Ha ha. Đây là truyện tui viết quan hệ của nhân vật chính nòng nân chậm nhất, trước kia hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút nôn nóng... Bởi vì bản thân mình chính là người tính tình hấp tấp... Sách Thiệu, thật ra cái gì cũng hiểu biết cái gì cũng nhìn thấu, càng như vậy, muốn sẽ càng nhiều. Y không như những cây trúc đáng yêu của tui trước kia, nhưng y càng giống tui... gốc ghé giống tui.

26. Chương 26: Tham Dự Phiên Tòa

Sau khi đôi Sách Trí kẻ vai sát cánh rời khỏi, Sách Thiệu có chút biếng nhác tựa vào đầu giường, cúi thấp đầu, không nói một lời, nửa ngày đột nhiên duỗi lưng một cái, quay đầu lại nhìn An Đức, tâm tình dường như không tồi, “Buổi sáng tốt lành.”

An Đức mở khoe mắt, nhô đầu, hôn nhẹ một cái lên mặt Sách Thiệu, “Buổi sáng tốt lành.”

Sách Thiệu bởi vì nụ hôn kia lặng đi một chút, sau đó lấy lại tinh thần xuống giường, đi về phía trước vài bước, đột nhiên chân mềm nhũn, ngã xuống đất, An Đức cả kinh, nhảy xuống giường, xông đến trước mặt y, “Em có sao không?”

Sách Thiệu đưa tay xoa xoa trán mình, “Đầu hơi đau, quả nhiên là tuổi lớn rồi, uống nhiều rượu thì khó chịu.” Y giương mắt nhìn An Đức một cái, phát hiện anh thể nhưng trần trụi thân trên, chỉ mặc một cái quần lót tứ giác màu đen, phác họa một vài đặc trưng ở hạ thân anh. Sách Thiệu ngồi dưới đất, ngẩng đầu vừa lúc đối diện một vị trí nào đó.

Hai người giằng co vài giây đồng hồ, Sách Thiệu đột nhiên nhảy dựng lên, “Tôi đi tắm.” Nói xong thì chui vào phòng tắm, nặng nề đóng cửa lại, tiếp theo truyền đến tiếng nước ào ào. An Đức nhìn cửa phòng tắm, cười lắc lắc đầu.

An Đức quay đầu đi lấy quần áo, đột nhiên nghe thấy chuông điện thoại vang lên, anh thò đầu nhìn thoáng qua, thấy tên Cù Triết chớp động trên màn hình di động của Sách Thiệu. An Đức cầm điện thoại ngơ ngác một hồi, khẽ cười một tiếng, bấm nhận nghe.

“A Thiệu.” thanh âm của Cù Triết rất dồn dập, dường như vô cùng lo lắng, “Lập tức sắp mở phiên tòa rồi, đây là một cơ hội cuối cùng. Anh biết chuyện này là cậu anh không đúng, nhưng cậu cũng không phải cố ý,

cậu dù sao cũng là cậu anh. Hơn nữa, chỉ cần có thể bảo đảm chắc chắn cậu không có việc gì, sau này thì cũng sẽ không còn ai quấy nhiễu chúng ta nữa.”

“Ngài Cù.” An Đức chậm chậm mở miệng, cảm giác đầu kia điện thoại đột nhiên tạm dừng, sau đó anh nói tiếp, “Tôi nghĩ anh cũng sẽ không mong muốn phá hoại chuyện tình cảm của người khác đi? Có mấy đường nếu trước kia anh đã chọn, thì không còn có cơ hội quay đầu lại, tôi hi vọng, đây là lần cuối cùng nhận được điện thoại của anh, bằng không tôi đảm bảo anh và cả nhà anh đều sẽ hối hận. Anh cứ việc có thể đi hỏi, An Đức tôi có phải người sẽ dối tình địch mềm lòng nường tay hay không.”

Cù Triết bên kia trầm mặc hồi lâu, ngay vào lúc An Đức chuẩn bị cúp điện thoại, hần rút cục mở miệng, “Ngài An, trước kia, trước kia tôi và A Thiệu lưỡng tình tương duyệt, cho dù cậu ấy hiện tại cùng một chỗ với anh, cậu ấy cũng không thích anh, anh cần gì phải phá hoại tình cảm của chúng tôi.”

An Đức đột nhiên nở nụ cười, “Ngài Cù, anh cũng biết, các người lưỡng tình tương duyệt là chuyện quá khứ. Cho dù em ấy hiện tại không thích tôi, nhưng tôi dám cam đoan, em ấy cũng không thích anh. Người phá hoại tình cảm của hai người, cho tới bây giờ đều là chính anh, chính anh hèn nhát cực kỳ, cần gì phải oán hận lên người người khác. Nghe nói anh là người Đông Bắc, nếu có thể cầm được thì cũng buông được, tôi trái lại mới có thể không chán ghét anh như vậy.”

Tai nghe xa xa truyền đến một giọng nữ, hình như có người đang thúc giục Cù Triết, hần thấp giọng trả lời một câu gì, sau đó nói tiếp, “Chẳng lẽ tôi cả đời này không thể một lần phạm sai sao? Tôi cuộc đời này hối hận nhất chính là lúc đó buông cậu ấy, chẳng đến sau khi rời khỏi tôi mới hiểu được, tôi thương cậu ấy bao nhiêu.”

“Anh phạm sai một lần thiếu chút nữa hủy cả đời em ấy, như vậy còn chưa đủ sao?” An Đức khê hừ một tiếng, “Nếu là thích thật sự, ngay cả một lần sai cũng sẽ không phạm. Được rồi, hôm nay chỉ đến đây, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng anh làm phiền em ấy.” An Đức nói xong, thì cúp điện thoại.

An Đức cầm điện thoại, nhìn lịch sử cuộc gọi trên màn hình di động, sau đó chọn xóa bỏ. Anh híp mắt lại, suy nghĩ một chút, xoay người cầm điện thoại của mình, gọi một cú điện thoại, sau khi kết nối, anh thần nhiên mở miệng, “Cậu giúp tôi nhớ một số điện thoại, sau này toàn bộ cuộc gọi từ số này vào di động Sách Thiệu, đều chặn. Chuyện này, đừng cho Sách Thiệu biết.”

Bên kia điện thoại trả lời một tiếng, An Đức cúp điện thoại. Cửa phòng tắm mở ra, Sách Thiệu quần khăn tắm từ bên trong đi ra, y giường mắt lườm An Đức một cái, nhin không được mở miệng, “Kháo, anh làm gì thế, còn chưa mặc quần áo?”

An Đức tùy tay ném di động xuống giường, tầm mắt gắt gao khóa trên người, Sách Thiệu “Chờ em cùng mặc không phải rất tốt sao?”

“Thực mặc ới.” Sách Thiệu liếc mắt, phớt lờ An Đức đi đến tủ quần áo phía trước, tùy tay từ bên trong rút ra một cái áo, kết quả phát hiện đúng là cái áo len lúc trước An Đức mua cho y, Sách Thiệu muốn ném cái áo này lại, kết quả quay đầu nhìn thấy ánh mắt long lanh của An Đức, lặng lẽ quay đầu lại, sau đó mặc cái áo len lên người.

Ý cười trên mặt An Đức càng đậm, anh cũng đi đến trước tủ quần áo, lôi ra cái áo len cùng kiểu với của Sách Thiệu, mặc vào người, tâm tình dường như rất tốt. Sách Thiệu mặc xong quần jean, thấy cách ăn mặc của đối phương gần như giống hệt mình, có chút không biết làm sao, “Đến mức phải mặc thành như vậy sao?”

An Đức nghiêng đầu nhìn y, “Em đã quên tôi qua đồng ý cái gì rồi sao?”

“Tôi không quên.” Sách Thiệu thở dài một tiếng, “Cho dù là hai người chúng ta hiện tại xem như ở cùng một chỗ, cũng không cần phải mặc thành như vậy đi?”

An Đức trầm ngâm nhìn Sách Thiệu, đây có lẽ là lần đầu tiên y chủ động thừa nhận quan hệ của hai người, làm cho anh có chút cảm xúc, không biết phải nói cái gì.

Sách Thiệu có chút không được tự nhiên đối diện tầm mắt An Đức, y xoay đầu, giống như là tìm đề tài, hỏi, “Anh hôm nay định làm gì?”

An Đức nhìn y, “Em có kế hoạch gì?”

Sách Thiệu nhủ mi nghĩ một lát, “Không bằng chúng ta đi tòa án xem xem đi, tôi muốn đi xem vụ án kia.”

An Đức mỉm cười, “Được.”

“Anh không lo lắng tôi có ý đồ riêng sao?” Sách Thiệu không được tự nhiên kéo kéo quần áo trên người, giống như vô ý hỏi.

An Đức lắc đầu, “Em nói em quan tâm vụ án kia, chính là quan tâm vụ án. Nếu em có ý đồ riêng, cũng tự nhiên sẽ không dùng lý do này.”

Sách Thiệu khẽ cười, quay đầu lại cầm áo khoác của An Đức, đưa cho anh, thuận tay lấy áo khoác của mình, “Đi thôi.”

Cả đoạn đường, Sách Thiệu đều hết sức im lặng, y nhìn sườn mặt An Đức, nhìn thấy ý cười khe khẽ của anh, đột nhiên có chút mờ mịt, bọn họ thật sự đang cùng một chỗ sao?

Cùng một chỗ?

Ba chữ kia nói ra rất đơn giản, nhưng, làm được, lại cần trả giá rất nhiều rất nhiều.

Bọn họ bây giờ là cùng một chỗ, nhưng sau này sao? Sách Thiệu không khỏi cười khẽ, nhin không được lắc đầu, bản thân vậy mà lại nghĩ đến sau này thế nào? Tận hưởng lạc thú trước mắt mà thôi, tận hưởng lạc thú trước mắt.

An Đức thu tất cả biểu tình của Sách Thiệu vào đáy mắt, anh gần như có thể nghĩ được người trước mắt này đang suy nghĩ gì, nhưng anh không nói gì, cũng không cần phải nói.

Lúc tới tòa án phiên tòa vẫn chưa chính thức bắt đầu, An Đức thế nhưng không biết từ đâu làm ra hai tờ dự thỉnh, hai người công khai đi vào, ngồi vào ghế dự thỉnh. Hai người vừa mới ngồi xuống, đều cảm nhận một đường ánh mắt nhìn qua, Sách Thiệu không hề động, như có chút chưa tỉnh ngủ khép hờ mắt, ngược lại An Đức mỉm cười, thản nhiên nhìn lại.

Rồi sau đó, phiên tòa bắt đầu.

Trong toàn bộ quá trình, Sách Thiệu đều có vẻ có chút buồn ngủ, thẳng đến lúc Diệp Thần đứng dậy tuyên đọc Thư ý kiến công tố, y mới ngồi ngay ngắn, nhìn về phía Diệp Thần.

Sách Thiệu đột nhiên hiểu cái cảm giác lúc trước anh hai y nói, Diệp Thần đeo mắt kiếng gọng vàng mặt trầm như nước, cậu ở tòa án dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, không có một tia biểu cảm, nhưng dùng ngôn ngữ chặt chẽ, làm cho Sách Thiệu nhớ lại một câu, “Một người biện luận, nặng như chín đỉnh báu, ba tấn lưỡi, mạnh hơn trăm vạn quân”.

Chỉ có thời gian mười mấy phút đồng hồ, cậu đã viết ra một tổng kết đặc sắc, luận chứng chặt chẽ cẩn thận, thêm diễn thuyết xúc động, Sách Thiệu nhin không được cũng muốn reo hò cho chàng trai này. Y giật giật mí mắt, chuyển tầm mắt tới bên kia, không e dè nhìn về phía Cù Triết cùng mẹ hắn, sau đó hơi hơi giương giương khóe môi, cười lắc đầu.

Uống rượu say lái xe, chạy quá tốc độ, vi phạm tín hiệu giao thông, hơn nữa sau khi xảy ra tai nạn vút xe chạy trốn, gây ra một chết một tổn thương, hoàn toàn hủy diệt người một gia đình, còn muốn chạy thoát?

Cuối cùng quan tòa tuyên án, người gây ra họa Vương mỗ tội dùng cách thức nguy hiểm nguy hại an toàn cộng đồng phân xử tù chung thân, thêm bồi thường dân sự hơn 366 vạn Nguyên.

Kết thúc phiên tòa.

Sách Thiệu cùng An Đức sóng vai đi ra ngoài, ở bên ngoài tòa án chờ Diệp Thần. Diệp Thần một thân âu phục sẫm màu kiểu đồng phục chậm chậm đi tới, trước ngực là huy hiệu lóe sáng. Sách Thiệu nhìn cậu, khẽ cười.

Y từng cho rằng chàng trai này chỉ dựa vào khuôn mặt tinh xảo hấp dẫn anh hai y, cho đến hôm nay, y mới tin phục cậu.

Sách Thiệu kéo cửa ghế sau, để cho chị dâu y bội phục ngồi vào, tự mình mở cửa ghế phụ, vừa muốn đi vào, đột nhiên một người chặn cửa xe, Sách Thiệu liếc mắt một cái, thấy Cù Triết chắn ở trước mặt y, sắc mặt phờ phạc, hai mắt hơi sưng đỏ.

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, thản nhiên mở miệng, “Tránh ra.”

Cù Triết cắn môi nhìn Sách Thiệu, nửa ngày mới mở miệng, “A Thiệu, em thật sự là, quá tàn nhẫn.”

Sách Thiệu đứng thẳng lên, không chút e dè đối mặt Cù Triết, “Chuyện này, không có xú quan hệ nào với tôi, tôi chỉ là tới tụ tập náo nhiệt thôi, cũng chẳng mất ngài sao?”

Cù Triết muốn nói chuyện, một bàn tay phía sau đột nhiên vươn tới, kéo Cù Triết lại, sau đó mặt mang hàn ý nhìn Sách Thiệu, “Đừng tưởng tao không biết chúng mày ở sau động tay động chân gì, bằng không những khoản tiền bọn tao đưa đến trong tay kiểm sát trưởng, sao có thể bị trả về?”

Cửa phía sau mở ra, vị quan kiểm soát anh tuần tiêu sái vừa mới lên tòa kia nhô đầu ra, mặt mang bất mãn liếc qua mấy người, “Sách Thiệu, cậu rốt cuộc có đi hay không, không đi tôi đón xe về nhà.”

Sách Thiệu dựa hờ vào xe, nghiêng đầu, “Bản thân em là muốn đi, chớ ngoan lại không cần đường chứ, em có biện pháp gì.”

Diệp Thần giống như vừa mới thấy mẹ con hai người kia, kinh ngạc mở miệng, “U, đây không phải hai vị ngày đó muốn dâng tôi đi cửa sau sao? Hôm nay lúc tòa án xét xử đã quên, nếu nói thêm một câu như thế, có lẽ việc này sẽ thêm tương bù.”

Mẹ con Cù Triết bất kể như thế nào cũng thật không ngờ, kiểm sát trưởng này có quan hệ với anh em Sách gia. Cù Triết từ từ buông, trên mặt mất mát nhìn sườn mặt Sách Thiệu. Mẹ hắn cắn chặt môi, rốt cục mở miệng, “Coi như chúng mày lợi hại.” Nói xong kéo Cù Triết, xoay người rời đi.

Sách Thiệu ngồi vào trong xe, đóng cửa lại. An Đức không nói một lời khởi động xe, Sách Thiệu nhìn không được quay đầu nhìn Diệp Thần, “Chuyện bọn họ đưa tiền cho anh sao anh không nói?”

Diệp Thần lắc lắc đầu, “Tiền đã trả về rồi, bây giờ nói ra, nếu bị cản ngược một cái trái lại bị phiền phức. Vụ án này cuối cùng xong rồi, hai người buổi chiều có việc gì thế?”

Sách Thiệu hơi cảnh giác nhìn Diệp Thần, “Anh muốn làm gì?”

“Vây cùng nhau đi dạo phố đi, tôi vừa vặn muốn mua chút đồ cho Sách Trí.”

27. Chương 27: Nhật Được Đưa Bé

Sự thật chứng minh, Sách Thiệu dự đoán không sai, cùng chị dâu Thân ái của y đi dạo phố cũng không phải một chuyện vui sướng bao nhiêu.

Diệp Thần cởi đồng phục âu phục xuống, ném ở trong xe, chỉ mặc một cái áo sơ mi trắng phong phanh, để phanh cổ áo, mới vừa xuống xe thì hắt hơi một cái. Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn cậu một cái, nghĩ thầm nếu bởi vì cùng mình ra ngoài mà làm hại Diệp Thần bị cảm, trở về Sách Trí nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Sau đó lặng lẽ mở nút áo của mình, lột áo khoác xuống, vừa muốn đưa cho Diệp Thần, đã bị An Đức ngăn lại, anh cầm áo khoác của mình trong tay, đưa cho Diệp Thần, quay đầu lại nói với Sách Thiệu, “Em thân thể yếu ớt, vẫn là mặc đi.”

Tầm mắt Diệp Thần tới tới lui lui đảo qua trên người hai người, hơi mang theo ý tứ xem thường, “Hai người lại mặc đồ tình nhân.”

Sách Thiệu mặc lại áo khoác của mình, sau đó cũng ắn áo khoác của An Đức về trong tay anh, kéo An Đức đi vào bên trong trung tâm thương mại, “Người như vậy cứ để cho y bị bệnh được rồi.”

Diệp Thần cười nhẹ một tiếng đi theo hai người vào trung tâm. Thực tế chứng minh, sau khi vào trung tâm, Diệp Thần chỉ mặc một cái áo sơ mi thật thích hợp. Sách Thiệu mấy lần kéo mở áo khoác mình, muốn

cởi ra, cuối cùng liếc đến An Đức bên cạnh chỉ mặc áo len đều do dự. Sách Nhị gia y da mặt dù dày, cũng không có gan ở nơi đông người cùng một người đàn ông mặc đồ tình nhân đi dạo phố.

Hai người còn lại dường như cũng không phát hiện tâm tình rối rắm của Sách Thiệu lúc này. Diệp Thần dạo từng cái từng cái cửa hàng, thấy quần áo thích tìm đến yêu cầu An Đức thử giúp, ai kêu bộ dáng thân hình anh tương tự Sách Trí. Thời gian chỉ chớp lát, An Đức đã thử đến đầu đầy mồ hôi, có lẽ trong cả đời này, An đại thiếu cũng chưa từng dạo phố như vậy. Nhưng đối phương dù sao cũng là chị dâu tương lai của anh, cho nên, anh một bộ tình tính tốt tùy ý đối phương sai khiến.

Sách Thiệu sắc sâu kiến thức được một mặt khác của chị dâu Thân ái nhà mình, mang theo nửa vui sướng khi người gặp họa trong lòng nhìn cậu giằng vò An Đức. Y không phải không thừa nhận, ánh mắt Diệp Thần rất tốt, mỗi một bộ quần áo được chọn đều vô cùng thích hợp, mà y cũng không khỏi không cảm khái, An Đức cũng quả thật có một thân hình đẹp mắt, tôn lên số quần áo đó.

Sau khi Diệp Thần chọn đủ rồi, đột nhiên chuyển lực chú ý đến trên người Sách Thiệu, cậu hơi hơi nhướn mày đánh giá Sách Thiệu một cái, sau đó vươn tay cầm một bộ quần áo nhét vào trong lòng Sách Thiệu, “Đi thử xem.”

Sách Thiệu sững sốt, “Em?”

Diệp Thần nhướn mi, “Có ý kiến?”

Sách Thiệu quay đầu liếc An Đức đang mỉm cười bên cạnh một cái, cầm quần áo vào phòng thay đồ.

Vì thế một ngày đi dạo phố này chủ yếu chia làm hai giai đoạn, nửa đoạn trước chủ yếu là giằng vò An Đức, nửa đoạn sau chính là hành hạ Sách Thiệu. Chẳng quathân thể Sách Nhị gia nuông chiều từ bé cũng không có thể lực tốt như An Đức, có thể chịu được nổi tàn phá như thế của Diệp Thần, không qua một hồi, thì ồ ào đổ bụng, chết sống không chịu cử động nữa.

Diệp Thần nhìn túi lớn túi nhỏ trong tay ba người, dường như rút cục hài lòng, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

Sách Thiệu cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Diệp Thần dẫn hai người đi xuống lầu, ném thứ trong tay vào trong xe ở bãi đậu, quay đầu đi đến một cái hẻm nhỏ. Cái hẻm nhỏ kia Sách Thiệu rất quen thuộc, bên trong có không ít quán nhỏ, gian hàng nhỏ, đều là món ăn bình dân hết sức độc đáo của H thị, một mình y lúc nhàm chán cũng dạo chơi ở đây, thỏa mãn một chút cái miệng bất bễ của mình, chính là y không ngờ, Diệp Thần cũng sẽ biết nơi này.

Diệp Thần quen đường quen lối dẫn hai người tới một quán bán cháo, kêu ba chén cháo, vênh chân ngồi ở chỗ cửa đợi.

Quán nhỏ sát đường, gần xem như nửa ngoài trời, ba người ngồi ở cửa vừa vặn có thể nhìn thấy người lui tới. Sách Thiệu chờ nhàm chán, từ trong túi lấy ra một điều thuốc, mới vừa đặt ở bên môi, đã bị hai tầm mắt gắt gao nhìn thẳng. Ánh mắt An Đức thì mang theo săn sóc, mà Diệp Thần thì hoàn toàn khác biệt, cậu nườngâm ý cười, nhìn Sách Thiệu, đầy mắt rõ ràng viết, “Cậu dám hút một cái thử xem?”

Sách Thiệu thả thuốc lại vào túi, cảm thấy vô cùng buồn chán, chỉ có thể nhìn chằm chằm từng người từng người trên đường, cố gắng tìm chút niềm vui. Đang nhìn, đột nhiên thấy một đứa bé chỉ sáu bảy tuổi ăn mặc rách rưới xuất hiện ở trong quán, nấn ná bàn tìm người xin tiền. Đứa bé thể này Sách Thiệu cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, chỉ nhìn thoáng qua, thì dời tầm mắt, lại phát hiện bên môi Diệp Thần treo nụ cười như có như không một mực nhìn chằm chằm đứa bé kia.

Y vươn tay lắc lắc nhẹ nhẹ ở trước mặt Diệp Thần, thấp giọng hỏi, “Cảm thấy đáng thương sao?”

Diệp Thần cười khê, lắc lắc đầu. Nhìn đứa bé kia từng bàn từng bàn xin xong, đi đến bàn bọn họ. Sách Thiệu nhìn vào ánh mắt của nó, nghĩ đứa bé này nhỏ như vậy, quả thật là rất đáng thương, dứt khoát thò tay lấy ví tiền, định cho đứa bé này ít tiền, an ủi một chút lòng đồng cảm hiếm có của mình. Kết quả sờ soạng trên người nửa ngày, nhưng không mò được ví của mình, y lặng đi một chút, lại thấy Diệp Thần bắt được tay đứa bé kia, sau đó từ trên người nó lấy ra một cái ví nhìn quen mắt, ném vào lòng Sách Thiệu.

Sách Thiệu giật mình mở to miệng. Sau đó thấy Diệp Thần lại từ trên người đứa bé kia lấy ra mấy cái ví, người bàn khác nhìn qua, phát hiện kia là ví tiền của mình, thế nhưng bất tri bất giác bị đứa bé này lấy

mắt.

Đứa bé cắn môi dưới nhìn chăm chăm Diệp Thần, không khóc cũng không nháo, trong mắt không có một tia sợ hãi. Diệp Thần nắm tay nó, ngậm ý cười nhìn nó, dường như là cân nhắc dùng cách gì xử lý nó. Sách Thiệu nhìn đứa bé kia một cái, lắc lắc đầu, “Thôi đi, đứa bé nhỏ như vậy, không phải bức ép bất đắc dĩ cũng không trở thành như vậy.”

Diệp Thần mang theo giễu cợt nhìn y, “Cậu bị đứa bé nhỏ như vậy bắt tri bắt giác móc ví, cảm nhận thế nào?”

Sách Thiệu lặng lẽ ngậm miệng, quyết định không nói thêm gì nữa. Diệp Thần hí hửng nhìn đứa nhỏ, nhẹ nhàng mở miệng, “Ai dạy con điều này?”

Đứa bé nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói lời nào. Ý cười trên mặt Diệp Thần càng đậm, chậm chậm xấn tay áo đứa bé lên, quả nhiên thấy trên cánh tay nó một mảng xanh tím. Mấy người còn la hét ầm ĩ bên cạnh đều ngậm miệng, Diệp Thần từ từ thu ý cười, “Người dạy con mấy thứ này, là cha mẹ con sao?”

Đứa bé do dự một chút, lắc lắc đầu, “Con không có cha mẹ.”

“Như vậy thì dễ xử lý rồi.” Diệp Thần quay đầu nhìn thoáng qua bên ngoài, hình như thấy một bóng người xuất hiện ở đường đối diện, cậu thu tầm mắt, “Dù sao con trở về cũng sẽ bị đánh, không bằng từ nay về sau cứ theo chú. Phiền phức khác, sẽ có người giải quyết. Chú chỉ hỏi con, đồng ý hay không?”

Đứa bé giương mắt, nhìn ánh mắt Diệp Thần, ánh mắt kia long lanh, dường như mang theo dịu dàng nó chưa bao giờ thấy, sau đó nó gật gật đầu, “Con đồng ý. Nhưng chú sau này không được đánh con, phải cho con ăn cơm no.”

Sách Thiệu dở khóc dở cười, mà Diệp Thần lại không xem lời này là trò cười, cậu gật gật đầu, thực nghiêm túc nói, “chú bảo đảm.”

Ăn cơm xong, bọn họ trở lại trung tâm, chẳng qua mục đích lần này lại là mua quần áo cho đứa bé này. Mua quần áo xong, An Đức lái xe, trước đưa Diệp Thần về nhà.

Trên đường về nhà, Diệp Thần gọi điện thoại cho Sách Trí, đơn giản tự thuật vài câu biểu đạt ý chính của cậu, cậu nhất đứa bé về, kêu Sách Trí giúp đỡ phó cái gọi là sự phụ của đứa bé kia, thuận tiện cho đứa bé một thân phận hợp pháp.

Sách Thiệu ngồi kế bên tài xế, quay đầu lại nhìn đứa bé, y nhìn chăm chăm đứa bé thật lâu, đột nhiên ngừng đầu nhìn Diệp Thần, sau đó mở miệng, “Đột nhiên cảm thấy bộ dạng đứa nhỏ này rất giống anh, sẽ không phải là anh trước kia phạm phải sai lầm gì?”

Diệp Thần nhú mày, phát ra một đơn âm tiết, “Ân?”

Sách Thiệu im lặng cầm miệng, một lát sau lại nhin không được xoay đầu lại, hỏi đứa bé, “Ai, con tên là gì?”

Đứa bé lắc lắc đầu, “Con không có tên?”

Sách Thiệu nhú mày suy tư một hồi, “thậm chí không có tên, vậy đặt tên đi, tên là gì đây?” Sau đó y vỗ vỗ An Đức bên cạnh, “Uy, anh nói tên gì hay? Sách Hạng? Sách Thượng?”

An Đức mỉm cười nhìn y một cái, theo kính chiếu hậu nhìn về mặt Diệp Thần, Diệp Thần thoáng suy tư, nhìn đứa bé một hồi, sau đó mở miệng, “Con có một đôi mắt mèo, cứ kêu Tiểu Miêu đi, Diệp Tiểu Miêu.”

Sách Thiệu thiếu chút nữa từ ghế phụ nhảy dựng lên, y nhìn chăm chăm Diệp Thần, muốn từ trên mặt cậu tìm được vẻ mặt vui đùa, Diệp Tiểu Miêu? Một anh ta nghĩ ra được, đây thật là tên người sao? Đây thật là cái tên mà vị kiểm sát trưởng chính trực nghiêm cần ban nãy ở trên toà án đặt? Hơn nữa, đứa nhỏ này vì sao không họ Sách, tại sao phải họ Diệp?

Đang lúc Sách Thiệu rối rắm, y thấy đứa bé kia nhu thuận gật gật đầu, “Dạ, sau này con tên Diệp Tiểu Miêu.”

Diệp Thần hết sức vừa lòng, sờ sờ đầu nó, dùng cằm chỉ chỉ Sách Thiệu, “Tiểu Miêu, sau này chú chính là ba ba của con, người ngồi ghế phụ kia, là cậu con. Người lái xe, cứ kêu cậu đi.”

Diệp Tiểu Miêu gật đầu, trước kêu Diệp Thần một tiếng “Ba ba”, hướng tới Sách Thiệu ngọt ngào mở miệng, “Cậu.” Tiếp theo chuyển sang An Đức, “Cậu.”

Sách Thiệu cả người đều sắp phát điên, cái gì gọi là cậu, cái gì gọi là cậu? Không phải nên kêu y chú sao? Đây đều là cái thứ xưng hô lộn xộn gì?

Diệp Thần giương mắt liếc thấy biểu tình của Sách Thiệu, vô cùng chân thành mở miệng, “A Thiệu, cậu có ý kiến gì sao?”

Sách Thiệu quay đầu lại, rầu rĩ trả lời, “Không có.” Trong lòng âm thầm nghĩ, em không có ý kiến, Sách Trí nhất định sẽ có ý kiến. Đứa nhỏ này kêu mình cậu, chẳng lẽ muốn kêu Sách Trí mẹ sao?

Thực tế chứng minh, Sách Thiệu xem nhẹ sự cưng chiều của Sách Trí đối Diệp Thần. Anh ngồi ở trên ghế sa lon trong phòng khách, tầm mắt lướt qua người đứa bé, sau đó gật gật đầu, “tên gì?”

Sách Thiệu giành mở miệng trước, “Diệp Tiểu Miêu, chị dâu đặt.”

Sách Trí gật đầu, quay đầu lại phân phó quản gia, “Dẫn cậu chủ đi xuống tắm rửa.”

Sách Thiệu nhìn chằm chằm anh mình, một bộ biểu cảm anh ta hết thuốc chữa, cuối cùng lôi kéo An Đức, “Chúng ta đi thôi, tôi không muốn nhìn thấy cái người vợ quản nghiêm này.”

Sách Trí một bộ trạng thái núi Thái Sơn sập ở trước mắt không đổi sắc nhìn hai người bọn họ ra cửa, mới quay đầu hỏi Diệp Thần, “Sao đột nhiên muốn nuôi đứa nhỏ thế?”

Diệp Thần hơi hơi cười cười, “Anh không cảm thấy đứa bé kia rất giống anh sao?”

Sách Trí lặng đi một chút, sau đó nghe thấy Diệp Thần nói, “Em chỉ hi vọng nó không cần vất vả trường thành như anh, có thể có một gia đình ấm áp, có người che chở nó lớn lên.”

Sách Trí chậm chậm giương khóe môi, đưa tay kéo Diệp Thần vào lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cậu.

Tác giả: chương này hai vợ chồng Sách Nhị gia là người qua đường. Làm CP phụ, anh hai họ cần ân ái nhiều hơn hai người bọn họ... Phù phù, ân ái của Sách Nhị gia bọn họ ở phía sau.

Chương này viết thật suôn sẻ thật vui vẻ.

28. Chương 28: Bạn Xấu (hồ Bằng Cầu Hữu)

Sách Nhị gia suốt đường đi cứ lú lo không ngớt như nói lao (nói nhiều như người bệnh ho lao) với An Đức, đề cử xe lòng đầy cảm phần, “Sách Trí anh ấy nuông chiều vợ thật sự là không vừa, anh cũng không biết anh ta trước kia hung với tôi bao nhiêu, lúc trước sao không thấy anh ấy thương tôi như vậy.”

An Đức cười nhìn Sách Thiệu, mặc dù y nói như vậy, nhưng ở trong lòng y rõ ràng nhất đến tột cùng Sách Trí đối với y thế nào. An Đức vươn tay vỗ vỗ Sách Thiệu, mỉm cười nói tiếp: “Đàn ông tốt đều là yêu thương vợ, em sau này có thể cảm nhận được.”

Sách Thiệu trầm mặc ba giây, quay đầu nhìn hằm hằm An Đức, “Anh nói ai là vợ?”

An Đức cười lắc lắc đầu, “Anh nói anh, chưa nói em.”

Lúc xe ngừng lại ở cửa quán bar, điện thoại của An Đức đột nhiên vang lên, An Đức nhìn thoáng qua điện thoại, nhú nhú mày. Sách Thiệu thực miễn cưỡng cảm nhận được biểu tình này của anh, cười nhạo nói: “Sao thế, là tình nhân cũ gọi tới? mặc dù tôi không hề để ý, nhưng An đại thiếu tôi không thể không nhắc nhở anh, là anh nói muốn bắt đầu thử, nếu còn cùng người khác dây dưa không rõ cũng không thể nào tốt.”

An Đức cầm điện thoại thực đang do dự một chút, bên kia điện thoại thật không phải là tình nhân cũ gì, chính là bạn trước kia thường cùng anh chơi đùa, nói đến cùng nhau chơi đùa, không chỉ là chơi đơn giản như vậy, trước kia anh không chỗ nào kiêng dè, thỉnh thoảng cùng mấy công tử nhà giàu này lán lộn làm

bây, nhưng anh bây giờ có Sách Thiệu, không bao giờ muốn cùng đám bạn nhậu này lôi kéo liên hệ gì nữa, nhưng anh giờ phút này nếu không nghe điện thoại, dường như có vẻ có hơi quá mức chột dạ.

An Đức nhìn thoáng qua nụ cười mang theo ý tứ rất sâu của Sách Thiệu, sau đó bấm nhận nghe, bên kia điện thoại truyền đến một giọng nam, “An đại thiếu, nghe nói cậu gần đây tìm được một mỹ nhân, thì quên tôi người bạn cũ này sao?”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng nhìn An Đức, muốn xem anh thật muốn trả lời thế nào, An Đức cầm tay y, nói vào điện thoại, “Anh đêm nay nếu có rảnh tôi mời anh uống rượu, thuận tiện giới thiệu vị kia của tôi cho anh.”

“Vị kia?” Đối phương hình như ngẩn người.

An Đức gạt đầu, “Àn, vị kia. Được rồi, buổi tối gặp.” Nói xong thì cúp điện thoại.

Sách Thiệu ngẩng đầu nhìn An Đức một cái, sau đó đẩy cửa xe, xuống xe. An Đức cũng xuống xe theo, đi theo phía sau Sách Thiệu, lên lầu.

Sách Thiệu người này xem ra vô cùng cảm xúc hóa, nhưng thật ra chỉ cần bạn hiểu rõ tính cách của y thì sẽ phát hiện y kỳ thật là một người đặc biệt dễ dàng thỏa mãn, rất dễ dụ, mà An Đức hiện tại thấu hiểu điểm này.

Sách Thiệu trở về phòng sau đó thay áo sơ mi quần dài còn có giày boot lông lánh ban ngày Diệp Thần chọn cho y, lắc lư xuống lầu, lúc đi đến quầy bar đột nhiên dừng lại, nói với Donald: “Buổi tối An thiếu có bạn đến, lấy mấy chai rượu ngon giữ lại ra.” Nói xong, xoay người đi đến bàn thường ngồi của mình ở góc.

An Đức đi theo phía sau y, lời y vừa mới nói cũng nghe được vào tai, không khỏi giương lên khóe môi, nhìn bóng lưng y, ý cười tràn đầy.

Người này đang thích ứng tất cả giữa bọn họ.

Một lát sau An Đức tiếp điện thoại ra cửa, Sách Thiệu vĩnh chân tựa vào trên ghế sa lon, nhìn thấy An Đức mang theo một người đàn ông đi vào, đến bàn chỗ Sách Thiệu ngồi.

Sách Thiệu ngửa đầu nhìn người đó, khẽ cười cười, An Đức tự nhiên kéo bờ vai y qua, nói nói với người đàn ông, “Đây chính là vị kia của tôi, kêu Alex.” Sau đó quay đầu nói với Sách Thiệu nói: “Đây là một người anh em của anh, kêu Chung Lăng.”

Sách Thiệu hơi hơi nhếch khóe môi, “Xin chào.”

Ánh mắt của người đàn ông không e dè đánh giá Sách Thiệu, nửa ngày đột nhiên nở nụ cười, “Tôi nói làm sao gần đây cậu ổn định như vậy, bên người có mỹ nhân như thế, đương nhiên người bình thường đều vào không mất được.”

Cái kiểu ánh mắt trắng trợn, Sách Thiệu từng thấy nhiều lắm, yung dung thản nhiên chớp mắt một cái, ý cười bên môi như có như không, tới gần bên tai An Đức thấp giọng nói, “Tôi đi lấy rượu, các anh chậm rãi nói chuyện.”

Sách Thiệu đứng dậy, đi qua trước mặt hai người, quần bó sát người, phác họa ra đường nét, làm cho cái tên đàn ông Chung Lăng kia nhìn mãi. Hắn xoay đầu, hướng về phía An Đức cười xấu xa, “Bọn họ nói cậu tìm được một MB, xem như bảo bối, tôi vẫn không tin, loại người như cậu, khi nào thì cùng người khác ăn nằm lần thứ hai, càng đừng nói nuôi một MB, bây giờ xem ra, thật sự là không sai, bộ dạng xinh đẹp như vậy, mấy ngôi sao trước kia của cậu đều chưa hẳn có tư sắc này. Lúc nào chơi đã rồi, giới thiệu cho tôi?”

Sắc mặt An Đức đột nhiên liền trầm xuống, căng thẳng một hồi, anh đột nhiên cười mở miệng, “Anh đây đã sai lầm rồi, hiện tại cũng không phải là tôi nuôi em ấy, là em ấy nuôi tôi, tôi cả người đều ở nhà em ấy, ăn, mặc, ở, đi lại đều phải dựa vào em ấy đây.”

Chung Lăng ngẩn người, nửa ngày mới cười rộ lên, “Không ngờ cậu cả cách chơi cũng đổi mới. Tôi vẫn không tin, ai có bản lĩnh bao dưỡng An đại thiếu cậu.”

An Đức cười lắc đầu, giương mắt nhìn Sách Thiệu bưng một chai rượu đi tới đặt lên bàn, hướng tới An Đức tỏ ý, “Các anh uống đi, anh tiếp bạn anh từ từ trò chuyện, tôi sẽ không quấy rầy.” Nói xong, xoay người muốn đi, liếc cũng chưa liếc Chung Lăng một cái.

An Đức vừa muốn gạt đầu, Chung Lăng bên cạnh đột nhiên vươn tay qua, kéo cổ tay Sách Thiệu, cười khê, “Nếu là người của An thiếu, thì ngồi xuống cùng nhau chơi đùa đi?”

Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn hắn, chậm chậm tràn ra nụ cười, cũng không giãy dụa, cũng không đáp ứng, chỉ là quay đầu nhìn An Đức, một bộ dạng tự anh xem xử lý đi. Sắc mặt An Đức đã rất rõ ràng rét lạnh xuống, anh trầm giọng mở miệng, “Chung Lăng, buông tay.”

Chung Lăng ngẩn người, bọn họ cùng nhau chơi, người của đối phương sờ một cái, nháo một chút, cũng xem như không nhìn thấy, đây vẫn là lần đầu tiên An Đức biểu hiện bất mãn rõ ràng ra mặt như vậy, Chung Lăng bình thường lẩn lộn nữa không tiếc, nhưng dù sao vẫn không muốn chọc giận An gia, ngượng ngùng buông tay.

Sách Thiệu cười khê, đột nhiên trở lại hơi cúi người khê hôn lên mặt An Đức một cái, sau đó xoay người đi đến quầy bar. Chỉ có An Đức nghe thấy y vừa mới khe khẽ nói nói bên tai mình, “Sau này anh hỗn độn cùng người như thế nữa, thì cách Sách Nhị gia của anh xa một chút.”

Sách Nhị gia không phải lần đầu tiên bị người gây rối, trước kia gặp phải chuyện thế này, nếu bộ dạng đối phương không vừa mắt cười cười cho qua, nếu bộ dạng đối phương còn hợp mắt, thì lên giường, giải sầu một chút là được rồi. Nhưng lần này, y chỉ cần nghĩ tới, người ban nãy vừa nhìn cũng không phải người tốt gì là bạn của An Đức, thì không tự giác nghĩ, An Đức trước kia không phải cũng khổ nạn như vậy?

Mặc dù chuyện Sách Nhị gia trước kia từng làm khổ nạn hơn, nhưng, y đều lựa chọn tính quên đi.

Sách Thiệu đang ngồi ở trên quầy bar nhìn Donald thử pha một loại mới rượu, vừa quay đầu, lại phát hiện một đứa bé ngồi ghé bên cạnh. Sách Thiệu nhìn nó một cái, tiếp tục nhìn Donald, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, nơi này là quán bar, sao có thể có thằng bé đi vào?

Y quay đầu nhìn đứa bé kia, trắng trắng mềm mềm, da mịn thịt mềm, một đôi mắt to ngập nước nhìn y, muốn bao nhiêu đáng yêu có bấy nhiêu, Sách Thiệu nhìn nó một hồi, cảm thấy hơi quen mắt, đang nghĩ ngợi, đứa nhỏ đột nhiên mở miệng, “Thưa cậu.”

Sách Thiệu mê mang một chút, có chút không xác định hỏi, “Con, Diệp Tiểu Miêu?” Kêu xong tên này, Sách Thiệu liền hối hận, đặc biệt muốn đi đánh chị dâu không biết có vấn đề ở đâu kia một cái, đặt cho thằng bé đáng yêu cái tên như vậy.

Bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu gật gật đầu, Sách Thiệu liếc mắt, “Con tới với ai?”

Diệp Tiểu Miêu chỉ chỉ phía sau, “Chú này.”

Sách Thiệu theo tay nó nhìn lại, phát hiện một vị thủ hạ trung thành không thể trung thành hơn của Sách Trí, Đặng Đăng. Cậu ta hướng tới Sách Thiệu gật gật đầu, “Nhị thiếu.”

Sách Thiệu hướng Donald ra hiệu một cái, kêu hấn pha ly tượu cho Đặng Đăng, sau đó mới mở miệng hỏi, “Sao anh mang theo Diệp Tiểu Miêu tới đây? Sách Trí biết không?”

Diệp Tiểu Miêu mở to mắt nhìn Donald pha ly rượu cocktail màu sắc diễm lệ, sau đó nhu thuận nói, “Ba ba nói có việc muốn thảo luận với ba ba, kêu chú Đặng dẫn con ra ngoài dạo.”

Sách Thiệu trầm mặc một tít, ý thức được “Ba ba” trong miệng Diệp Tiểu Miêu là hai người, không phải một người tâm thần phân liệt. Sau đó quay đầu lại nhìn thoáng qua Đặng Đăng, “Hai người tản bộ từ vùng ngoại thành đến đây?”

Đặng Đăng gật đầu, sau đó lại lắc đầu, “Đại thiếu nói đêm nay ngài ấy cùng ngài Diệp nói chuyện thấu đêm, không thời gian dỗ cậu chủ ngủ, cho nên để cậu chủ ngủ ở đây đêm nay, sáng sớm ngày mai ngài ấy sẽ đích thân tới đón cậu chủ đến trường học mới.”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, trong lòng nghĩ, Sách Trí Lão Hồ Ly này, nhất định là sợ Diệp Tiểu Miêu ở nhà không cần thận nhìn thấy tình cảnh gì không thích hợp thiếu nhi mới đưa đến chỗ y, nhưng chỗ này của

y xa hoa truy lạc, người tạp vô cùng, đối đứa bé mà nói lại càng không tốt. Sách Thiệu cẩn thận nghĩ nghĩ, quyết định kêu Đặng Đăng mang thằng bé về, kết quả ngắc đầu, phát hiện Đặng Đăng đã không thấy bóng dáng, trên bàn chỉ còn lại một ly rượu rỗng.

Diệp Tiểu Miêu đối với ly rượu rỗng kia, cũng sắp chảy nước miếng, nó ngắc đầu, chăm chú nhìn Sách Thiệu, “Cậu, con có thể uống không?”

Sách Thiệu nhéo nhéo mặt nó, ngắc đầu bảo Donald lấy cho nó ly coca, thấy Diệp Tiểu Miêu cắn cắn ống hút chuyên tâm uống. Sách Thiệu hí mắt nhìn nó, nửa ngày đột nhiên hỏi, “Con trước kia sống với ai?”

Diệp Tiểu Miêu ngắc đầu nhìn y, nghĩ nghĩ, trả lời, “Sư phụ. Ông ấy nhặt con về, dạy con làm sao lấy đồ vật này nọ từ chỗ người khác, học không được thì ăn đòn.”

Sách Thiệu gạt tóc mái trên trán cho nó, y luôn luôn tự nhận là không tim không phổi, cho tới bây giờ chưa từng có lòng trắc ẩn với ai, nhưng nhìn thấy đứa bé này, y cũng không khỏi mềm lòng. Lúc nhỏ, sau khi cha mẹ y qua đời, hai anh em ăn cơm cũng thành vấn đề, có một lần y rốt cục nhịn không được, trộm của bạn học năm đồng tiền mua đồ ăn vặt ăn.

Năm đồng tiền khi đó có thể mua được không ít đồ ăn vặt, y ăn chút, lại để lại một phần cho Sách Trí, vui vẻ phấn khích về nhà, lại bị Sách Trí ấn xuống đất đánh, y nhớ rõ lúc ấy Sách Trí nghiêng rằng nghiêng lợi nói với mình, “Em không cha không mẹ không có nghĩa là đứa bé lang thang không ai dạy dỗ, em muốn cái gì, anh sau này đều sẽ nghĩ cách kiếm cho em, nhưng em không được trộm, không được học cái xấu.”

Sau này Sách Trí đã rời khỏi quê nhà, một mình ra ngoài dốc sức làm. Cũng như lời anh nói, anh tìm mọi cách kiếm tiền để có thể cung cấp cho Sách Thiệu tất cả. Sách Thiệu cho tới bây giờ cũng không biết mấy năm nay một mình anh bên ngoài trải qua thế nào, nhưng người đàn ông kia, cho tới bây giờ cũng chưa từng uất ức y chút nào.

Sách Thiệu chậm chậm cúi đầu, đối Diệp Tiểu Miêu nói, “Sau này con muốn gì cũng sẽ có người cho con, nhưng, con phải nhớ kỹ cái gì có thể làm, cái gì không thể làm. Diệp Tiểu Miêu, con phải nhớ kỹ, con không phải đứa bé không người dạy dỗ.”

29. Chương 29: Tự Mình Động Thủ

Sách Thiệu ở trước quầy bar chơi cùng Diệp Tiểu Miêu một hồi, tầm mắt cứ không tự chủ rơi xuống chỗ ngồi ở góc. Chung Lăng kia không biết từ đâu tìm tới một người thiếu niên thoát nhìn hết sức trẻ tuổi, tóc đen mềm, thân hình mỏng manh, nhưng biểu tình trên mặt lại nhìn không ra ngây ngô của thiếu niên, thoát nhìn từng trải hơn so với Sách Thiệu chàng trai gần ba mươi.

Thân thể thiếu niên kia gần như đều quần cả ở trên người Chung Lăng, hai người hận không thể dán cả cùng một chỗ, tay Chung Lăng vừa sờ tới sờ lui ở trên người thiếu niên, vừa một câu một câu nói chuyện với An Đức. Một mình An Đức ngồi ở ghế sa lon đối diện, cầm trong ly rượu tay, tầm mắt dừng ở trên người Chung Lăng, nghe hần nói nói, giống như cũng không nhìn thấy người bên cạnh hần.

Diệp Tiểu Miêu theo tầm mắt Sách Thiệu nhìn sang cũng nhìn thấy An Đức bọn họ, nó đột nhiên đứng lên, lắc la lắc lư đi đến chỗ An Đức, làm cho Sách Thiệu sửng sốt cả người, vội vàng đứng dậy đi theo. Trong quán bar tối xấu lẫn lộn, nó một đứa trẻ sáu tuổi ở trong này cũng không phải là dễ dàng bao nhiêu.

Diệp Tiểu Miêu còn nhỏ thân mình lại linh hoạt, nó lách qua dòng người tới tới lui lui, sau đó đột nhiên nhào vào lòng An Đức, làm cho mấy người trên bàn đều sửng sốt, Diệp Tiểu Miêu ủ ủ chui vào trong lòng An Đức, ngay ngay thẳng thẳng hôn lên mặt anh một cái.

An Đức ngẩn người, sau đó quay người lại, ôm thân mình mềm mềm của đứa bé vào trong ngực, sau đó ngắc đầu nhìn thoáng qua Sách Thiệu cùng đi tới, “Nó đến đây lúc nào?”

Sách Thiệu liếc mắt, ngồi xuống bên cạnh An Đức, ôm Diệp Tiểu Miêu về trong lòng. Chung Lăng cùng bầu bạn của hần đối diện cũng là sửng sốt, người thiếu niên kia tiên phong vươn tay ra, sờ sờ mặt Diệp Tiểu Miêu, “Ai nha, đứa bé thật đáng yêu a.” ngẩn lên âm cuối làm cho Sách Thiệu cảm thấy lòng tơ cũng dựng lên.

Diệp Tiểu Miêu đột nhiên hướng tới người thiếu niên vươn tay ra, “Anh anh ôm ôm.”

Người thiếu niên vốn là cả kinh, nghiêng đầu nhìn thoáng qua biểu tình của Chung Lăng, tâm tình Chung Lăng dường như không tồi, gật gật đầu, người thiếu niên mới đưa tay ôm Diệp Tiểu Miêu vào trong ngực. Diệp Tiểu Miêu ở trong lòng ngực hân hỉ thì chui vào người Chung Lăng, chơi đùa nhón nháo một hồi, đột nhiên quay đầu nhìn An Đức, quệt quệt môi, “Con buồn ngủ rồi.”

An Đức cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ, bé nó về, hướng Chung Lăng mở miệng, “Thời gian cũng không sớm, hôm nay thế này đi, cũng không chậm trễ việc tốt của anh. Anh uống nhiều rượu, một hồi kêu bảo vệ gọi xecho anh đi thôi.”

Chung Lăng gật gật đầu, đứng lên, ôm thiếu niên kia lưng la lưng lay ra cửa. Diệp Tiểu Miêu đột nhiên kéo kéo cánh tay An Đức, sau đó không biết từ đâu lấy ra một cái ví, còn có một cái điện thoại di động.

An Đức và Sách Thiệu đều là sưng sốt, Sách Thiệu gõ một cái ở trên tay Diệp Tiểu Miêu, “Con đã quên cậu dạy con cái gì sao?”

Diệp Tiểu Miêu hơi rừ mắt, đáng thương nói, “Con không cần thứ đó, con chỉ thấy cậu hình như không thích cái chú kia.”

Sách Thiệu xao động khoe môi, đưa tay cầm ví và di động trong tay Diệp Tiểu Miêu, “Mấy thứ này là cái chú ban nãy không cẩn thận rớt, Tiểu Miêu không nhặt của rơi là một đứa trẻ ngoan.”

An Đức không biết làm sao nhìn Sách Thiệu, “Anh ta mang theo bầu bạn đón xe đi, vừa không tiền vừa không điện thoại, một hồi còn không biết bao nhiêu khó xử đây.”

Sách Thiệu giương mắt trừng anh, “Thế nào, đã quên chuyện anh bạn tốt của anh ban nãy muốn chiếm hời của tôi sao? Sách Nhị gia này xem như cho anh thể diện.” Nói xong đem ví và di động ném tới quầy bar, quay đầu lại hướng một lớn một nhỏ, “Được, lên phòng ngủ đi.”

Trước khi An Đức xuất hiện, cuộc sống Sách Thiệu gần như đảo lộn, ban ngày ngủ, buổi tối ở trong quán bar cùng đủ loại người uống rượu mua vui, một hồi cười vui, một hồi mộng ảo. Đến khi An Đức xuất hiện, cuộc sống của y dường như càng ngày càng đứng đắn. Ở trong quán bar uống vài chén rượu, trở về an ổn ngủ một giấc, lúc sáng sớm sẽ có bữa sáng, cũng có cơm trưa cùng cơm chiều hợp chuẩn, cuộc sống tuy rằng không tính là xuất sắc, nhưng, lại dần dần quen nếp.

Trong thời gian năm năm trước An Đức kia, Sách Thiệu chưa từng cùng ai ngủ ở trên một cái giường. Mà hiện tại, y cuối cùng đã quen sự tồn tại của An Đức, lại nhiều hơn một Diệp Tiểu Miêu.

Mặc dù Diệp Tiểu Miêu chiếm không được bao nhiêu chỗ, hơn nữa giường Sách Thiệu cũng đủ lớn. Nhưng, Sách Thiệu cũng cứ cảm thấy không tiện.

Y ném Diệp Tiểu Miêu lên giường, cầm quần áo đi tắm rửa. Diệp Tiểu Miêu đối quần cộc đầu giường sinh ra hứng thú thật lớn, nó mở to mắt dử ***g sát lên nhìn một hồi lâu, mới ngẩng đầu lên nhìn An Đức, “Cậu, đây là con chuột sao?”

Một tiếng kêu cậu này tâm tình An Đức thật tốt, anh sờ sờ đầu Diệp Tiểu Miêu, cười cười, “Đây là hamster.”

“Nha.” Diệp Tiểu Miêu lên tiếng, đột nhiên lại ngẩng đầu, mang theo chờ mong hỏi: “Cậu, cậu từng đi vườn bách thú chưa? Bên trong có phải có thật nhiều động vật nhỏ hay không?”

An Đức gật đầu, “Sáng mai con phải đi trường học mới. Sau này chờ con nghỉ, cậu với cậu con dẫn con đi chơi được không?”

Diệp Tiểu Miêu vui mừng gật đầu. An Đức cong môi nhìn nó, kỳ thật Diệp Tiểu Miêu là một đứa bé thực mẫn cảm thực thông minh thực biết thực tế. Nó lúc ấu thơ từng chịu khổ, nhìn người còn chuẩn hơn rất nhiều người lớn, cho nên lúc Diệp Tiểu hời nó có đồng ý hay không, nó gần như đồng ý ngay, bởi vì nó biết, người này nhất định sẽ mang đến cho nó cuộc sống không giống vậy, đi theo cậu chắc chắn sẽ không chịu khổ.

Nó đổi sang môi trường mới, gặp người mới, mang theo sợ hãi, lại dè dặt lấy lòng mỗi người, đứa bé này rất sắc sảo, trưởng thành dưới bàn tay của người thông minh như Diệp Tiểu, tương lai nhất định không thể

xem thường.

Sách Thiệu tắm rửa xong lắc lư đi ra, trên tóc còn nhỏ giọt nước, dọc theo hai má liên tục chảy xuống ***g ngực trần trụi của y, An Đức nhìn thấy y, có chút dờn mắt không thoát. Nghiêng đầu phát hiện Diệp Tiểu Miêu cũng nhìn Sách Thiệu chằm chằm không chớp mắt, nửa ngày mới mở miệng, “Cậu cậu là con gái sao?”

Sách Thiệu hạ mắt nhìn bản thân mình một cái, cảm thấy cơ thể mình không chỗ nào kỳ quái, gãi gãi mái tóc ướt sũng, đi đến bên giường nhéo nhéo mặt Diệp Tiểu Miêu, “Sao con nói vậy?”

“Sư phụ nói con gái lớn lên mới có thể trắng, mới có thể đẹp.” Diệp Tiểu Miêu thành thật trả lời.

Sách Thiệu suy tư một hồi, cho rằng Diệp Tiểu Miêu đang khen mình đẹp, vừa lòng gật gật đầu, nhéo nhéo mặt Diệp Tiểu Miêu, vò mái tóc mềm của nó rối tung.

An Đức từ phòng tắm cầm một cái khăn lông đi ra, ngồi bên giường lau nước trên tóc cho Sách Thiệu đang nằm lỳ trên giường. Kỳ thật so với Diệp Tiểu Miêu, Sách Thiệu đôi khi giống một đứa bé hơn, chẳng qua, y chỉ là nhìn tất cả quá thông thấu cho nên không thích tính toán. Người này trong đáy lòng cái gì cũng hiểu được, nhưng một bộ dạng mơ mơ màng màng chẳng hề để ý. Ông cụ non y, nhìn thấu mọi người, nhưng duy chỉ không nhìn thấu người bên cạnh y ngày đó, thế cho nên y đối ai cũng không thích tin tưởng.

Sách Thiệu nằm lỳ ở trên giường, dưới cằm đệm gối đầu, khép hờ mắt, mặc cho An Đức ở trên đầu mình nửa lau nửa gãi. Y đột nhiên phát giác bản thân gần như càng ngày càng quen An Đức bên cạnh mình, khiến y có chút mờ mịt, như vậy đến tận cùng là tốt hay xấu?

Tối hôm đó trên giường lớn của Sách Thiệu thêm một người. Diệp Tiểu Miêu ngủ sát vào trong cùng, bản thân đang đắp cái chăn nhỏ mà Sách Thiệu không biết từ đâu lấy ra. Sách Thiệu ngủ ở cạnh nó, bên cạnh là An Đức cả đêm đều ngủ không an ổn.

Sách Thiệu người này ngủ cực kỳ không nề nếp. Y thích ỏ ở trong lòng An Đức, ngủ một hồi lại cảm thấy không thoải mái, đẩy anh sang một bên, bản thân xoay người qua bên kia. Một lát nữa cảm thấy lạnh lại chui về trong lòng An Đức. Bình thường chỉ có hai người lẫn lộn thế nào cũng được, nhưng thêm Diệp Tiểu Miêu, An Đức cứ không thể không đề Sách Thiệu lại, để phòng y xoay người đè bẹp Diệp Tiểu Miêu dưới thân.

Cứ như vậy giày vò một đêm. Sáng sớm hôm sau lúc An Đức rời giường, cảm thấy mình cũng sắp suy nhược tinh thần. Hơn nữa, ôm cả người Sách Thiệu vào trong ngực, nhất là lúc sáng sớm, khó được không có phản ứng, nhìn thấy Diệp Tiểu Miêu bên cạnh ngủ say sưa, anh cũng chỉ có thể cố nén, vọt vào phòng tắm tắm nước lạnh.

Lúc đi ra, Diệp Tiểu Miêu đã tỉnh lại trước, ngoan ngoãn mặc xong quần áo, đang ngồi ở phòng bếp ném hạt dưa vào ***g sắt của quần cộc. Mà Sách Thiệu nhưng vẫn còn ngủ say sưa.

An Đức qua quýt làm bữa sáng, đặt lên bàn dọn dờ mấy câu, thì đi công ty. An đại thiếu đã trầm mê trong sắc đẹp quá nhiều ngày, công việc trong công ty chỉ sợ đã chất một đống lớn cần anh phân phó. Hơn nữa, anh cũng muốn sắp xếp công việc nắm trong tay một chút, kịp tháng sau cùng Sách Thiệu về quê.

Anh biết quá khứ của người kia anh không còn cơ hội tham gia, tất cả toàn bộ ngọt ngào, ấm áp, đau khổ của y ngay lúc đó, đều đã thành quá khứ. Anh chỉ muốn từ giờ trở đi, làm hết khả năng bồi ở bên cạnh y, làm cho y hiểu được, ý nghĩa của mình với y.

Sau khi An Đức đi không lâu, Sách Thiệu đã bị Sách đại gia từ trên giường xách lên, ném vào phòng tắm. Diệp Tiểu Miêu hôm nay như thường lệ phải đi làm, vì thế Sách Thiệu không có việc gì không thể không bồi anh hai thân ái của mình đưa bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu đi trường học mới báo danh, ngay cả bữa sáng tình yêu An Đức chuẩn bị cũng không kịp ăn, rửa mặt, đánh răng, mặc vào một cái thun màu trắng, một cái quần jean màu sáng, lại trang thuần mang vào một đôi giày thể thao, đã bị Sách Trí xách xuống lầu, quăng vào chỗ ngồi phía sau xe.

Sách Trí có rất nhiều thủ hạ, nhưng ở trên rất nhiều việc lại quen tự thân vận động rồi. Rất nhiều việc chính là chuyện của Sách Thiệu, sau này lại thêm chuyện của Diệp Tiểu Miêu, đến hiện tại lại thêm một Diệp Tiểu Miêu.

Với anh mà nói, bọn họ là người thân của anh, chuyện của bọn họ, tự anh có thể làm, nhất định sẽ không để cho thủ hạ đi làm. Cho nên năm đó lúc Sách Thiệu học đại học, anh cũng giống một người anh trai bình thường tới trường học thăm y, thỉnh thoảng khi tâm tình tốt, còn có thể cho quần áo chơi bóng của Sách Thiệu tắm đầm mồ hôi. Sau này anh cũng thường xuyên đưa rước Diệp Thần đi làm, giống một người chồng bình thường. Mà bây giờ, anh cũng giống một người cha đưa Diệp Tiểu Miêu đến trường.

Người đàn ông này, ở trong nhà này sắm một thân phận đáng tin nhất, hết sức anh có thể bảo vệ chăm sóc người anh yêu.

30. Chương 30: Ai Sẽ Đi Trước

Chỗ trường học Diệp Tiểu Miêu rất thuận lợi làm xong, Diệp Tiểu Miêu là một đứa trẻ nhu thuận đáng yêu, trừ bỏ tên có chút làm cho người ta ngoài ý, tuổi tương đối nhỏ, nhưng thoát nhìn lạnh lợi thông minh, hết sức lấy lòng người.

Anh em hai người để Diệp Tiểu Miêu ở trường học còn có chút không yên lòng, đi dạo một vòng lớn quanh trường học, tỉ mỉ khảo sát tình hình trường học một chút, cuối cùng bị bảo vệ nhìn chăm chăm, uyển chuyển mời ra khỏi trường.

Sau khi đi ra trường học, lên xe, anh em hai người đều không khỏi trầm mặc. Bọn họ ở trong sân trường dạo mấy vòng, đều không tự giác mà nhớ lại rất nhiều chuyện trước kia, chuyện trước kia chỉ có hai người bọn họ sống dựa vào nhau.

Sách Trí lớn hơn Sách Thiệu năm tuổi. Khi đó, còn có cái gọi là trường mẫu giáo, ngay trong sân phía trước trường tiểu học, một loạt nhà trệt, xem như một sự chuyển giao cho đứa bé sắp học lớp một. Lúc nghỉ giải lao, Sách Trí từ trên lầu thò đầu ra, là có thể nhìn thấy Sách Thiệu không tìm không phổi cùng các bạn nhỏ chơi đùa cầu trượt, đĩa quay trong sân.

Có một ngày sắp tới giờ tan học, Sách Trí ở trên lầu đột nhiên nghe thấy trong sân trước truyền đến tiếng khóc của con nít, anh thò đầu ra phát hiện Sách Thiệu đang lăn lộn khóc trong sân, đòi mẹ tới đón mua ăn vặt cho mình.

Khi đó cha mẹ còn, trong nhà không tính là nghèo, nhưng cũng không phải quá giàu có, không thỏa mãn được Sách Thiệu tham ăn. Mẹ không biết làm sao, chỉ có thể nhắm vào mông Sách Thiệu hung hăng đánh hai cái, kết quả Sách Thiệu khóc kịch liệt hơn. Sách Trí lặng lẽ rút về đầu, trong lòng âm thầm nghĩ, sau này nhất định làm bộ như không biết Sách Thiệu.

Sau đó Sách Thiệu lên lớp một, mặc dù tham ăn như trước, nhưng thoát nhìn lại ngoan ngoãn đáng yêu hơn nhiều. Mới vừa khai giảng không lâu thì làm lớp trưởng, trên cánh tay đeo hai vạch, nhóm đầu tiên vào đội thiếu niên tiên phong, giáo viên trong trường đều thích y, làm Sách Trí đi học sáu năm chưa từng làm cán sự không còn mặt mũi. Có một lần, trong lớp mở họp lớp, giáo viên đột nhiên nói, “Hôm nay thầy muốn khen ngợi bạn học Sách Trí lớp ta một chút...”

Sách Trí ngẩn người, trên mặt tràn ra vui sướng, lại nghe giáo viên nói tiếp, “Em trai của em, Sách Thiệu. Người ta mới lên lớp một tiểu học, đã hiểu biết hơn lớp sáu các em nhiều. Ở trong trường học, mặc kệ thấy giáo viên nào, chắc chắn sẽ chào hỏi giáo viên, các em bây giờ nhìn thấy giáo viên, hận chân không thể dài hơn ẩn núp đi.”

Sách Trí gục đầu xuống, kinh hỉ hoàn toàn không có. Nhưng xét đến cùng, anh vẫn là tự hào thay Sách Thiệu, anh từ nhỏ chỉ biết, Sách Thiệu em trai anh không phải một đứa trẻ bình thường, tương lai nhất định sẽ có triển vọng lớn.

Đến sau này, anh lên trung học cấp 2, cha mẹ anh ngoài ý muốn chết, còn Sách Thiệu học tiểu học quả thực chết lặng, Sách Trí vào lúc đó, rốt cục ý thức được, anh bây giờ là chỗ dựa duy nhất của Sách Thiệu, anh phải đảm đương trách nhiệm của mình, anh phải bảo vệ tốt em trai mình.

Anh từ tuổi thiếu niên ở ngoài dốc sức làm, nghĩ tất cả biện pháp, nhận hết đau khổ, cũng chưa từng nói qua một lần. Lại không nghĩ rằng, anh cuối cùng không thể bảo vệ tốt em trai mình. Anh có thể cho y toàn bộ ở mặt vật chất, nhưng chung quy không thể cho y một người yêu hoàn mỹ.

Sách Trí nghiêng đầu, nhìn Sách Thiệu thật lâu, Sách Thiệu lơ đãng xoay đầu vừa lúc đối tầm mắt anh, có chút nghi hoặc. Sách Trí trầm mặc một hồi, đột nhiên đưa tay từ trên người Sách Thiệu lấy ra một điều thuốc đặt trên môi, xoay đầu lại nhìn ngoài cửa xe. Anh bây giờ không hề mong đợi em trai mình có triển vọng xuất chúng gì, anh chỉ hi vọng, y có thể hạnh phúc.

Thế nhưng cái từ này quá nặng, anh không thể giúp y thực hiện.

Sách Trí dù sao cũng có chuyện bận rộn của mình, nhưng lại muốn đưa đón Diệp Thần, vì thế mỗi ngày chuyện đón Diệp Tiểu Miêu tan học về nhà liền thành nhiệm vụ của Sách Thiệu một không biết lái xe, hai không muốn ra đường này.

Chẳng qua trải qua việc ở chung như vậy, quan hệ của người cậu Sách Thiệu này, cùng bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu cháu trai họ ngoại của y càng ngày càng tốt. Bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu cũng thoát khỏi cảnh giác cùng dè dặt lúc ban đầu, càng lộ ra giống một đứa bé, cũng càng lộ ra Sách Thiệu như một đứa bé. Rất nhiều lần nó như thường lệ đều bị Sách Trí từ trong nhà đưa ra ngoài, đẩy tới nhà cậu nó, sau đó cùng cậu nó và cậu chen chúc trên một cái giường.

Sách Thiệu đôi khi hận đến nghiêng rằng, Sách Trí anh bên kia một đại trạch như thế, chứa không nổi một thằng bé sáu tuổi sao, thế nào cũng phải qua đây chen chúc cái phòng nhỏ rách nát của y, hai người bọn họ cần cuộc sống riêng, chẳng lẽ y cùng An Đức cũng không cần sao? Sách Thiệu y là một người dục vọng tràn lan, cũng không phải thanh tâm quả dục.

Tình huống này liên tục kéo dài một tháng, rốt cục có một ngày, An Đức đột nhiên nói với Sách Thiệu, “Anh đều giải quyết xong mấy việc trong tay rồi, đổi mấy ngày nghỉ, chúng ta về quê sớm đi?”

Sách Thiệu cảm môi suy tư một hồi, cảm thấy cũng tốt. Y đã thật lâu cũng chưa về, hơn nữa, đây là một cơ hội tốt thoát khỏi bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu, qua cuộc sống hai người. Vì thế y vui vẻ phần khích thu dọn đồ đạc, đêm đó đặt ngay vé máy bay ngày hôm sau.

Trần Vân Dĩ một thị trấn nhỏ ở Đông Bắc, nơi đó cách sân bay S thị gần nhất cũng phải ba bốn giờ. Hai người ngồi máy bay hai tiếng rưỡi, cuối cùng tới S thị, trời đã tối đen rồi, Sách Thiệu đứng ở cửa sân bay giữa đầu nhìn bầu trời đêm, quay đầu lại cười cười với An Đức, “Đêm nay chúng ta cứ ở đây đi, ngày mai dẫn anh đi dạo nội thành, ngày mốt lại trở về.”

An Đức kéo hành lý của hai người, hoàn toàn không có dị nghị, “Được.”

Hai người đón xe thẳng đến nội thành, Sách Thiệu tựa vào chỗ ngồi phía sau, dường như cảm thấy hơi mệt, uể oải nhìn ngoài cửa sổ, đột nhiên cong khóe môi, kéo kéo cánh tay An Đức, chỉ chỉ ngoài cửa sổ xe, “Mau nhìn bên ngoài, tuyết rơi.”

An Đức thuận theo nhìn ra ngoài cửa xe, nhiều bông tuyết phân tán lác rác bay xuống, dưới ánh sáng ven đường, dường như chớp sáng. Chỉ chỉ chốc lát, bên ngoài chính là một mảng trắng chói mắt. An Đức không phải chưa từng thấy tuyết, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy tuyết Đông Bắc, rơi rõ ràng như thế, say sưa đắm đuối như thế.

Mới là tháng mười một, hai người vẫn chỉ mặc áo khoác trên người. Lúc xuống xe, An Đức nhìn Sách Thiệu một cái, đưa tay kéo bàn tay lạnh lẽo như trong dự đoán của y, ngay cả sắc mặt hình như cũng hơi tái nhợt, nhưng đôi mắt lại sáng long lanh, dường như lóe tia sáng. Trên một đường này, Sách Thiệu gần như hết sức im lặng, nhưng nhìn qua tâm tình cũng không tệ lắm.

Có lẽ là cận hương tình khiếp (chỉ rời xa quê nhà nhiều năm, không thông tin tức, một khi trở về, càng gần quê nhà, tâm tình càng không bình tĩnh, lo sợ quê nhà xảy ra chuyện gì bất hạnh. Dùng để hình dung tâm tình phức tạp của người xa quê khi về quê hương.), mà càng đến gần nơi y trưởng thành, y càng chân thật.

Tuyết trên trời hình như càng rơi càng lớn, Sách Thiệu nhưng dường như cũng không có cảm giác được hàn ý, vẫn đứng ở trong tuyết. Bông tuyết rơi trên đầu y, sau đó tan. Y ngẩng mặt lên, để tuyết lạnh lẽo rơi trên mặt.

An Đức cười nhìn y, cái gì cũng không nói. Kéo tay y, thật tính cách cùng y đứng ở trong tuyết như hai bệnh nhân tâm thần.

Không biết qua bao lâu, Sách Thiệu rốt cục kéo kéo tay An Đức, “Chúng ta vào đi thôi.”

Hai người vào khách sạn, dưới ánh mắt có chút không hiểu của đối phương đặt một phòng, phòng tình nhân.

Trong phòng ấm áp, tuyết trên đầu Sách Thiệu trực tiếp chảy xuống tan thành nước, ánh mắt dưới hơi nóng bốc hơi cũng gần như bị kín một tầng hơi nước. Y bị An Đức ném thẳng vào phòng tắm, tắm một dòng nước ấm áp, qua quýt vẩy một cái khăn tắm trên người thì chuồn ra. An Đức thay y xoa xoa tóc, ấn ngã xuống giường, phủ mền lên. Bản thân vào phòng tắm.

Chờ lúc An Đức đi ra, Sách Thiệu đã thay áo ngủ, đứng trước cửa sổ sát đất, nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, giữa ngón tay kẹp một điều thuốc. An Đức từ phía sau y lấy điều thuốc qua, dụi tắt, nhẹ giọng nói, “Anh hai em cũng cai thuốc rồi, em sau này cũng ít hút đi.”

Sách Thiệu thế nhưng không có kháng nghị, y gật gật đầu, một lát sau đột nhiên như lằm bằm lầu bầu than thở một câu, “Thật ra sau khi gặp anh, thuốc thật sự hút ít hơn nhiều.” An Đức im lặng đứng ở phía sau y, không nói gì.

Khách sạn nằm ngay một con đường khá sầm uất của S thị, theo cửa sổ nhìn xuống, có thể nhìn thấy dòng xe cộ lui tới trên đường, trong bông tuyết tung bay, cả thành phố đều có vẻ vô cùng an tĩnh.

Sách Thiệu nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ, nhẹ giọng hỏi: “An Đức, anh trước kia đã tới Đông Bắc chưa?”

An Đức lắc lắc đầu, “Không có.”

Sách Thiệu chỉ chỉ ngoài cửa sổ, cười mở miệng, “Kỳ thật tuyết như vậy căn bản đều không coi vào đâu. Lúc nhỏ, quê nhà hàng năm tuyết đều sẽ rơi rất lớn rất dày, cái loại tuyết này mới làm cho anh cảm thấy được, mùa đông chân chân chính chính đến rồi. Bọn tôi có thiết nhiều trò chơi đặc biệt chơi đùa trong đất tuyết. Chẳng qua khi đó Sách Trí thích nhất dẫn tôi phóng xe trượt tuyết.”

Sách Thiệu hơi hơi nhắm mắt, dường như là đang nhớ lại, “Anh ấy không biết từ đâu có được mấy tấm ván gỗ vỡ, ghép thành một cái xe trượt tuyết. Sau đó dẫn tôi đi leo núi, tìm một sườn dốc, hai người chen trên xe trượt tuyết, từ phía trên trượt xuống, sau đó tức khắc liền đâm vào đồng tuyết phía dưới, té thành một đồng. Có đôi khi trượt được một nửa, thì từ trên xe trượt tuyết ngã xuống, cả người cùng xe trượt giống như ngồi trượt trực tiếp ở tuyết, khi về nhà quần đùi ướt đầm.” Dừng một chút y còn nói thêm, “Nhưng từ sau khi Sách Trí rời khỏi quê nhà tôi cũng không chơi nữa.”

“Vậy lần này trở về, hai người chúng ta sẽ đi chơi?” giọng điệu An Đức mang theo chút chút thắc mắc.

Sách Thiệu cười khê, “Anh tưởng mình là đứa bé sao?” Y gục đầu xuống hình như là nghĩ nghĩ, sau đó mới lên tiếng, “Thôi đi, bây giờ tuyết còn rơi quá mỏng, căn bản không có cách chơi, hơn nữa, đi đâu tìm xe trượt tuyết cho anh.” Y rũ mi mắt xuống, dường như có chút mất mát.

An Đức không an ủi, chỉ là vươn tay, từ phía sau ôm y. Sách Thiệu tựa hờ vào người An Đức, vươn tay tùy ý vẽ lên cửa sổ kết sương. Nửa ngày, y đột nhiên mở miệng, “An Đức, nếu tương lai có một ngày anh quyết định ra đi, nhất định phải nói cho tôi biết trước. Chúng ta cũng không phải con nít, hảo tụ hảo tán, nhưng, nếu anh dám không nói tiếng nào vứt bỏ tôi, anh nhất định sẽ biết hậu quả.”

An Đức xiết chặt cánh tay, ghé vào bên tai Sách Thiệu, “Giữa hai người chúng ta, chỉ có em là người có tư cách đi.”

Sách Thiệu khê hừ một tiếng không nói gì. An Đức từ từ cắn vành tai Sách Thiệu, tay lướt qua ở trên người y, cởi nút thắt áo ngủ, sau đó ôm cả Sách Thiệu, ngã xuống giường.

31. Chương 31: Tuyết Thành Đêm Đông . .

Có lẽ là lâu lắm không trở về Đông Bắc, chỉ ngâm chút tuyết, ngày hôm sau, Sách Thiệu đã hơi phát sốt, y ở trên giường sắc mặt ửng đỏ, một chút cũng không muốn nhúc nhích. An Đức đo nhiệt độ cho y, cho uống thuốc hạ sốt, Sách Thiệu đã thiêm thiếp ngủ. An Đức ở cửa sổ nhìn thoáng qua thời tiết ngoài trời, cuối cùng quyết định đi trung tâm thương mại một chuyến.

Sách Thiệu mê man ngủ, cảm giác mình hình như đang mơ một giấc mơ, một bóng người lướt qua trước mặt mình, sau đó càng chạy càng xa, y muốn vươn tay kéo giữ hần, lại phát hiện mình một chút cũng không thể động đậy, chỉ có thể nhìn người nọ đi, tiếng kêu không ra, tay vươn không tới.

Đầu đau đến dường như sắp nổ, Sách Thiệu mãnh liệt mở mắt ra, phát hiện trong phòng một mảnh tối tăm, cậu mới vừa ngồi dậy, cửa phòng đột nhiên từ bên ngoài mở ra, một người từ ngoài vào, mang theo lạnh lẽo ngoài trời, trong tay xách một đồng hồ đặc. Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn thoáng qua, “An Đức?”

An Đức trở tay mở đèn, buông đồ đặc, “Em tỉnh rồi?”

Sách Thiệu gật đầu, duỗi lưng một cái, xuống giường, chân trần bước trên đất, ngồi xổm xuống trong đồng hồ An Đức mang về lục lọi xem xem, “Anh đi mua cái gì, lâu như vậy?”

An Đức tháo bao tay không biết mua được khi nào, ở trên đầu Sách Thiệu sờ sờ, rất cục yên tâm, cởi áo khoác xuống, treo lên, sau đó ngồi chồm hổm xuống bên người Sách Thiệu, từ trong túi lấy ra một cái áo lông màu đen, “Mặc vào thử đi. Ở đây lạnh hơn H thị, chỉ mặc áo khoác dễ ngã bệnh.”

Sách Thiệu nhận áo lông, đứng lên, trực tiếp mặc áo lông bên ngoài áo ngủ, kéo khoá, sau đó giương khoe môi, hướng An Đức cười cười, “Không tồi, rất vừa.”

An Đức bán ngồi chồm hổm dưới đất ngẩng đầu nhìn y, trong ánh mắt hết sức dịu dàng. Sau đó anh lại cúi xuống, lấy mũ len, khăn quàng cổ, còn có bao tay, tất cả đều đưa cho Sách Thiệu, Sách Thiệu nhận lấy, không khỏi bật cười, “Anh rốt cuộc tưởng tượng ở đây có bao nhiêu lạnh a?”

Hệ thống sưởi trong khách sạn rất đủ, Sách Thiệu quần áo lông, cầm trong tay mũ khăn quàng cổ bao tay, mặt cũng bắt đầu đỏ lên. An Đức vươn tay lau lau trán Sách Thiệu, cười giúp cởi áo lông xuống. Sách Thiệu quay đầu lại, nhìn An Đức, khoe mắt cong cong, tâm tình thật tốt.

An Đức treo xong áo lông, quay đầu lại thấy ánh mắt Sách Thiệu mỉm cười, cũng cong môi, “Cảm giác tốt hơn rồi sao?”

Sách Thiệu gật đầu, đột nhiên lại bấu môi, tay dè ở trên bụng, “Tôi đói bụng.”

Từ sáng, Sách Thiệu gần như không ăn gì, uống thuốc xong lại ngủ, đến bây giờ, cũng quả thật hẳn là đói bụng, “Em muốn ăn gì? Anh gọi bọn họ đưa lên?”

Sách Thiệu lắc đầu, “Chúng ta đi ra ngoài ăn đi, thuận tiện dẫn anh đi dạo.”

An Đức lặng đi một chút, lập tức gật đầu, “Được. Nơi này là địa bàn của em, tất cả nghe theo em.”

Sách Thiệu rất nhanh nhẹn rửa mặt, sau đó mặc quần áo, giống như người tiểu tụy buổi sáng kia hoàn toàn không phải y. Mặc vào áo lông An Đức mua, đội mũ len, khăn quàng cổ, còn có bao tay, cả người che đến kín kẽ, chỉ lộ ra con mắt, giống như là một học sinh sắp đến trường.

An Đức mỉm cười đi theo sau Sách Thiệu ra cửa, trong tay xách theo một cây dù không biết từ đâu kiếm ra. Sách Thiệu quay đầu lại nhìn anh một cái, “Anh cầm dù làm gì?”

“Bên ngoài tuyết còn đang rơi, em ở đây dầm một lần, lại sinh bệnh nữa.”

Sách Thiệu liếc mắt, “Nơi này là Đông Bắc, tuyết rơi mới bình thường. Ở Đông Bắc, người mà tuyết rơi bụng dù tuyết đối không phải người Đông Bắc, lấy dù của anh ra, đừng làm cho Sách Nhị gia mất mặt, Nhị gia anh không có mảnh mai như vậy. Tôi dù sao cũng là đại hán Đông Bắc cốt Thiết boong boong.”

Tầm mắt An Đức tỉ mỉ quét qua trên người vị đại hán Đông Bắc trước mặt này, sau đó còn thật sự gật gật đầu, cất dù lại, đi theo Sách Thiệu ra cửa.

May mắn An Đức không cầm dù, bởi vì lúc ra cửa, tuyết đã ngừng rồi. An Đức ngẩng đầu lên, phát hiện bầu trời vô cùng trong suốt, sạch sẽ làm cho tâm tình người ta cũng cảm thấy tốt lên. Sách Thiệu kéo khăn quàng cổ xuống, lộ ra nửa khuôn mặt, nghiêng đầu nói chuyện với An Đức. Hai người kề vai, khoảng cách vô cùng thân mật, An Đức gần như có thể thấy lông mi dính hơi nước của Sách Thiệu.

Sách Thiệu dẫn An Đức băng qua đường cái, dọc theo ngã tư đường đi về phía trước một đoạn, sau đó quẹo trái quẹo phải chui vào một hẻm nhỏ. Có lẽ mỗi thành phố đều có một con phố như vậy, bên trong có đủ loại mỹ thực giá rẻ, không phải người bản xứ, cũng rất khó tìm được.

An Đức có chút kinh ngạc, “sao em biết nơi này?”

Tầm mắt Sách Thiệu đang quét qua từng quầy hàng nhỏ, thuận miệng trả lời, “Tôi chưa từng nói với anh sao, tôi là tốt nghiệp S đại. Tôi ở đây bốn năm đại học.”

Năm đó y cùng Cù Triết một ở đầu nam một ở đầu bắc thành phố, chỉ cần nghỉ học, thì hợp lại còn có chút mò mẫm dạo chơi thành phố xa lạ này. Đồ ăn ở đâu ngon, chỗ nào có trò chơi vui, đều là hai người bọn họ từng chút tìm tòi ra, cho nên trước đây vừa tốt nghiệp, y đã không hề quay đầu lại rời khỏi nơi này.

Y vốn cho rằng, đây là thành phố thuộc về bọn họ, bởi vì một người, y yêu thành phố này. Khi người kia rời đi, y cũng không có cách nào tiếp tục đối mặt thành phố tràn đầy kỷ niệm này.

Sách Thiệu quay đầu lại nhìn An Đức một cái, đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Năm đó y ở đây, từng cùng người kia nói không tách không rời, mà bây giờ, là một người khác, bởi y tới nơi này.

Sách Thiệu ngừng lại ở một hàng “thịt xiên Arab”, tuy rằng sắc trời đã tối xuống, nhưng hàng này vẫn có không ít người. Bên trong hai người phong tình như tha hương đang ngâm cứu một dây thịt xiên rất lớn. Sách Thiệu giương mắt nhìn chăm chăm, An Đức cảm giác nước miếng của y ngay sau đó cũng sắp chảy xuống.

Không biết đợi bao lâu, rốt cục đã nướng chín. Người bán hàng rong vừa thu tiền, vừa đưa thịt xiên ra. Sách Thiệu trả tiền, cầm hai que thịt rất dài, nhét cho An Đức, sau đó tìm một chỗ gần gần đó, cầm que thịt bắt đầu ăn một mạch.

An Đức quay đầu, thấy người cùng mua thịt xiên ban nãy cũng gần như đều tìm một chỗ gần đó, ngậm lớn bắt đầu ăn, thoát nhìn, hết sức mê người. Anh cúi đầu nhìn thoáng qua que thịt trong tay, rốt cục nhìn không được cắn một cái, phát hiện thật sự không tệ, mùi vị rất đậm đà, đồ gia vị rắc vô cùng ít, cũng đã thấm vào trong thịt. Xem ra ban nãy thời gian chờ đợi dài như vậy không có uổng phí.

Sách Thiệu rất nhanh đã ăn xong rồi, ném cái que vào thùng rác, lau miệng, cười nhìn An Đức dè dặt ăn thịt xiên, phải cẩn thận mỡ nhỏ lên người, lại phải cẩn thận lau trên mặt. Sách Thiệu chậm chậm vươn tay, phủ bên môi An Đức.

Động tác của An Đức cứng đờ, anh nâng mắt nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu cười nhẹ lau lau bên môi anh, sau đó quay đầu lại, “Ăn nhanh lên, ăn xong dẫn anh đi ăn cái khác.”

An Đức rất nhanh đã tiêu diệt xong thịt xiên còn lại, sau đó thuận theo tự nhiên kéo tay Sách Thiệu qua, lôi y tiếp tục đi về trước. Sách Thiệu ngờ ngạc một chút, nhưng lập tức thoải mái. Thời tiết lạnh như thế, người đi đường lui lui tới tới, ai lại có thời gian bận tâm có hai thằng đàn ông đang dắt tay? Hơn nữa cái dắt tay giữa bọn họ có liên quan gì đến người khác, Sách Thiệu y, đã sớm không quan tâm những chuyện này.

Hơn nữa, lòng bàn tay người kia, thật sự rất ấm áp.

Hai người vào một cửa hàng, cửa hàng rất chật, Sách Thiệu ở cửa vẫy vẫy ông chủ, “Hai chén miến xào.” Sau đó thì kéo An Đức đi vào bên trong, tìm cái bàn ngồi xuống. Không bao lâu, thì nghe ông chủ kêu một tiếng, “Miến xào được rồi.”

Sách Thiệu chạy tới, nhận lấy miến xào, bưng tới trên bàn, đặt ở trước mặt An Đức, “Ném thử đi, đây xem như đặc sản của S thị, cũng chỉ mấy vùng phụ cận thành phố có, tôi vẫn rất thích ăn.”

An Đức cúi đầu nhìn thấy trong chén nhựa nhỏ chứa miến củ đậu bị xào lộn xộn, trên mặt tưới nước tương mè, vẩy lên ngò rí, gừng cũng rất thơm. Anh cầm muỗng, múc một muỗng, đút vào miệng, gật gật đầu, “Quả thật ăn rất ngon.”

Sách Thiệu giương khóe môi, một bộ đương nhiên.

Hai người cứ như vậy liên tục ăn kèm dạo chơi, ăn khắp cả con phố ăn vặt, càng ăn Sách Thiệu lại càng hưng phấn. Y kéo tay An Đức lú lú nói chuyện không ngừng, An Đức chính là thỉnh thoảng mới chít một tiếng, bày tỏ một chút sự hiện hữu của mình.

Anh thích Sách Thiệu như vậy, Sách Thiệu lải nhải như vậy thoát nhìn càng thêm vui vẻ, càng thêm không tìm không phổi. Anh có cảm giác, người trước mắt này, đã bắt đầu thích ứng sự tồn tại của anh, thích ứng cuộc sống như vậy của hai người bọn họ, nhưng anh không biết, thời gian như thế có thể kéo dài bao lâu. Nhưng anh sẽ cố gắng, vẫn duy trì tiếp nữa.

Miễn là y còn cần, anh đã quyết sẽ không rời đi. Anh không phải người đàn ông kia, anh sẽ không buông tay, sẽ không để bản thân hối hận.

Bụng hai người ăn cũng phồng lên, đi thẳng dọc theo đường cái, thế nhưng cũng không hề thấy lạnh. Sách Thiệu đi đi, đột nhiên dừng bước lại, sau đó quay đầu nhìn An Đức, sâu kín thở dài, sau đó y nói, “An Đức, nếu anh có thể xuất hiện sớm một chút thì tốt rồi.”

Nếu có thể xuất hiện sớm một chút, có lẽ tất cả cũng sẽ khác biệt.

Nhưng Sách Thiệu lại đột nhiên lắc lắc đầu, ngày đó mình cố chấp như vậy, một lòng cho rằng mình có thể cùng người kia đi đến cuối cùng, trong mắt chứa không nổi bất luận kẻ nào, cho dù An Đức khi đó xuất hiện, mọi thứ lại có thể như thế sao? Có một số chuyện là định mệnh, có mấy người đã định trước rồi đi, có vài tình cảm, đã định trước trải qua một lần từ vui vẻ đến đau đớn.

Hai người im lặng đứng dưới bầu trời đêm S thị, nắm tay, có một số chuyện đã thành quá khứ, Sách Thiệu không biết cuộc sống như thế sẽ kéo dài bao lâu, nhưng bây giờ, y còn tương đối có thể thích ứng cuộc sống như thế, thích ứng một người như vậy xuất hiện trong cuộc sống của y, lấp đầy tất cả.

Sách Thiệu nhắm mắt lại, y quả nhiên là trống vắng quá lâu rồi, a.

Y ngẩng đầu lên, hôn nhẹ lên sườn mặt An Đức, “Chúng ta trở về đi.”

“Được.”

32. Chương 32: Thành Nhỏ Đông Bắc

Hai người lại ở S thị một đêm, bởi vì đặt vé xe khách là mười giờ sáng ngày hôm sau, cho nên sáng sớm hôm sau, Sách Thiệu lần đầu tiên không ngủ nướng, sớm đã bỏ dậy thu dọn một phen, mới tám giờ rưỡi, hai người đã nhanh nhẹn gọn gàng ra cửa, đón xe đi bến xe khách đường dài.

Sách Thiệu đã lâu lắm không ngồi xe khách đường dài. Kỳ thật y hơi say xe, nhưng trước đây lúc học đại học, ngồi xe khách là cách nhanh nhất về nhà. Tuy rằng về nhà với y mà nói cũng không có ý nghĩa gì, nhưng có thể cùng người kia một chỗ, mặc kệ đi nơi nào, cũng có thể.

Không phải kỳ nghỉ lễ gì, bến xe khách còn chưa tính là kín người hết chỗ, hai người ở phòng đợi ngồi một hồi, thì nghe thấy radio thông báo kiểm vé, cầm đồ đạc, kiểm vé, lên xe.

Lên xe ngồi hoàng đoàn xong, Sách Thiệu liền lấy điện thoại ra, đeo tai nghe, dựa vào cửa kính xe hai mắt nhắm nghiền. Đây là thói quen hình thành sau nhiều năm y ngồi xe khách, nghe nhạc ngủ từ đầu đến cuối, đợi khi đến bến người bên cạnh sẽ đánh thức y, y xoa ánh mắt nhập nhèm, nhìn người kia cầm balo của hai người, đi theo sau hẳn xuống xe.

Sách Thiệu tựa vào cửa kính xe cảm nhận xe từ từ khởi động, An Đức bên cạnh nhưng vẫn không phản ứng gì, y nhìn không được mở mắt, từ phản chiếu trên cửa kính xe nhìn An Đức. An Đức vẫn không nhúc nhích ngồi bên cạnh, nhưng tầm mắt kia, quả thật rất rõ ràng rơi ở trên người mình. Sách Thiệu nhìn không được quay đầu lại, đối tầm mắt An Đức.

An Đức thấy y quay đầu, khẽ cười một chút, “Em say xe?”

“Cũng tầm tạm.” Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn anh một cái, đột nhiên tựa vào trên vai anh, sau đó lần thứ hai nhắm mắt lại, lẩm bẩm nói, “Vẫn là dựa vào trên vai thoải mái.”

Sách Thiệu cảm giác được bả vai An Đức khê rung rung, hình như đang cười, sau đó anh khê nhúc nhích một chút, dường như là đang điều chỉnh tư thế ngồi của mình, thay đổi độ cao bả vai, để Sách Thiệu dựa vào thoải mái hơn một tí. Lòng mi Sách Thiệu run lên, nhưng cuối cùng vẫn không mở mắt, chỉ chốc lát, trên vai An Đức đã truyền đến tiếng hít thở rất nhỏ.

An Đức vẫn nhìn Sách Thiệu, anh có thể cảm nhận được thái độ Sách Thiệu đối với anh có thay đổi, cũng hiểu được đây là chuyện tốt. Nhưng anh cũng hiểu, đoạn đường trở lại quê nhà này, trở lại nơi y cùng người kia trưởng thành, ắt hẳn sẽ làm y nhớ lại càng nhiều, có lẽ đây là một cách để cho y quên, nhưng cũng có thể, tức nước vỡ bờ.

Trong xe điều hòa thực ảm, Sách Thiệu hình như có chút nóng, đưa tay lau trán mình. An Đức vươn tay, vẫn duy trì thân trên bất động, dè dặt thay y mở khăn quàng cổ, sau đó kéo mở khoá áo lông. Ngón tay nhẹ lau trán y, vén tóc mái rũ xuống sang một bên, sau đó từ từ lấy tay về.

Đêm qua, người trước mắt này cúi thấp đầu, tóc mái hơi rũ xuống, sau đó sâu kín mở miệng, “An Đức, nếu anh có thể xuất hiện sớm một chút thì tốt rồi.”

Lúc ấy An Đức cả người sững sờ nguyên tại chỗ, anh hoàn toàn không ngờ, Sách Thiệu sẽ nói lời như vậy với mình. Anh lại làm sao không tiếc nuối, nếu anh có thể gặp y sớm một chút, thì sẽ nhìn thấy thời thiếu niên không chút lo âu dám yêu dám hận của y, anh sẽ chặt chẽ nắm chặt y trong lòng bàn tay, tuyệt đối sẽ không để cho y tiếp xúc với người kia, tuyệt đối sẽ không buông tha cho y.

Nghĩ như vậy, anh lại buồn cười lắc lắc đầu, loại ý nghĩ này, cũng chỉ là nghĩ nghĩ. Hai người bọn họ đều rất rõ, chuyện nếu, chỉ là nghĩ nghĩ mà thôi. Anh có thể làm, chính là nắm chặt hiện tại.

Mắt nhìn về biển báo trấn Vân Dĩ xuất hiện phía trước, An Đức vươn tay muốn đánh thức Sách Thiệu, Sách Thiệu giật giật đầu, ngồi dậy, An Đức mới chợt cảm thấy phần bả vai mình ngay cả cánh tay dường như cũng đã tê rần, anh thản nhiên nhìn Sách Thiệu, giống như không có bất kỳ khác thường. Sách Thiệu nghiêng nghiêng đầu, nhìn thoáng ngoài cửa xe, trên mặt kính ngạc, “Tôi năm ngoái lúc về tảo mộ, nơi này vẫn chưa xây mấy tòa nhà này, mỗi năm về đều thay đổi bộ dáng. Tôi cũng sắp không nhận ra nơi này rồi.”

An Đức theo tầm mắt y nhìn ra ngoài, thị trấn nhỏ này lớn hơn rất nhiều so với anh tưởng tượng, cũng sầm uất hơn. Hơn nữa, nội thành thoát nhìn vô cùng sạch sẽ trật tự.

Xe khách ngừng lại ở bến xe, Sách Thiệu xung trận tiên phong đứng lên, bước qua một bậc thang trước mặt, đột nhiên chân mềm nhũn, trực tiếp quỵ gối bên cạnh tài xế. An Đức đang thò người lấy đồ đạc sưng sốt, muốn đi đến đỡ y, y đã lùi dậy, xuống xe. Từ góc độ của An Đức có thể rõ ràng nhìn thấy, bên tai Sách Thiệu đều đỏ thắm.

An Đức lấy xong đồ đạc xuống xe, thấy Sách Thiệu đứng ở chỗ cách cửa xe một thước, đang nhìn anh, khăn quàng cổ nơi lỏng treo trên cổ, khoá áo lông cũng không kéo. An Đức đi đến trước mặt y, giúp y kéo khoá, lại thắt khăn quàng cổ. Sau đó mỉm cười nhìn y, “Chúng ta đi thôi.”

Khách cùng xuống xe đã đi không sai biệt lắm, nụ cười trên mặt Sách Thiệu chợt biến mất, cả khuôn mặt đều sắp rút cùng một chỗ, có chút tức giận bất bình nói, “Đầu gối tôi có thể cũng dập tím rồi, tôi nào biết ngủ một giấc chân sẽ tê cứng, mắc cỡ chết người!”

An Đức nhìn y một cái, đột nhiên ngồi xổm xuống, đầu tiên nhẹ nhàng xoa xoa đầu gối Sách Thiệu, sau đó bóp bóp bắp chân y, ngẩng đầu nhìn y, “Là chỗ này sao?”

Sách Thiệu cúi đầu xuống, trên cao nhìn xuống nhìn người đàn ông cao hơn mình nửa cái đầu cứ như thể ngồi xổm trước mặt mình, dưới nhiệt độ âm ở Đông Bắc, tay trần cẩn thận bóp chân cho y. Sách Thiệu chậm chậm vươn tay, kéo An Đức lên, sau đó không chút do dự thì trực tiếp hôn lên môi anh.

Hai người trước kia cũng từng hôn nhau, nhưng khi đó là lúc động tình trên giường theo bản năng phản ứng, hơn nữa phần lớn thời gian Sách Thiệu đều là ở vào phía bị động, y luôn luôn rất chống đối cùng người khác hôn môi. Nhưng giờ phút này, vậy mà y lại chân chân chính chính, muốn cùng người đàn ông trước mặt này hôn môi, ở quê nhà y, dưới cái nhìn chăm chú của người qua đường.

An Đức đứng nguyên tại chỗ, ôm chặt Sách Thiệu, Sách Thiệu hai tay ôm ngang hông anh, khép hờ đôi mắt, lòng mi khê run. Hai người chưa từng giống bây giờ, hôn môi quyền luyện, mang theo tình cảm như

thế, An Đức nhìn không được ôm chặt người trong lòng, muốn chứng minh sự tồn tại của y, chứng minh người này quả thật là ở trong ngực anh, chỉ thuộc về anh.

Không biết qua bao lâu, Sách Thiệu rốt cục buông tay trước kết thúc nụ hôn này. Đôi môi mỏng manh của y đỏ bừng, trên mặt mang theo ý cười, “Ngày đầu tiên anh tới quê tôi, đã ở bên đường cùng một người đàn ông hôn môi bị người vây xem. Nhưng anh yên tâm, hẳn là không có chó săn theo chụp, anh cũng sẽ không lên tin tức trang bìa gì đâu.”

An Đức lại hôn lên môi Sách Thiệu một cái, mới buông, sau đó thuận theo tự nhiên kéo tay y, “Chúng ta đi tìm chỗ ở trước đi.”

Chiều đông ánh mặt trời thực ảm, tuyết đọng trên mặt đất được chiếu rọi sáng long lanh, có chút chói mắt, hai người cứ như vậy tay nắm tay đi trên con đường ở thành nhỏ. Thành nhỏ người không tính là nhiều, nhưng dầu gì cũng là một thị trấn, có người lui lui tới tới đi qua, đều bàn luận hướng tầm mắt về phía hai người.

Sách Thiệu mang mũ khăn quàng cổ, mặc áo lông, che kín kẽ, thân hình lại hơi gầy, thật nhiều người đều đang nghĩ, người này đến tới cùng là nam hay nữ, nếu là nam, hai người đàn ông ở trên đường tay nắm tay cũng đã quá quen, nếu là nữ, chiều cao của cô nương này cũng khá cao rồi.

Sách Nhị gia ngay tại lúc này phát huy đầy đủ ưu điểm da mặt dày của mình, không thêm để ý đủ loại ánh mắt của phụ lão quê nhà, ngang nhiên cùng một người đàn ông khoe khoang tình cảm.

Thành nhỏ không lớn, hai người rất nhanh đã tìm được một khách sạn nhỏ, An Đức đứng ở cửa lặng đi một chút, Sách Thiệu đã tiên phong đi vào, ở thị trấn nhỏ, khách sạn loại này đã xem như không tệ.

Ở cửa đăng ký một tí, hai người đã được dẫn lên một phòng trên lầu. Mở cửa đi vào, An Đức nhìn thoáng qua, thoạt nhìn cũng không tệ lắm, thực sạch sẽ ngăn nắp, thì an tâm ở.

Ấn tượng của An Đức đối thị trấn này không tệ, tối thiểu, đối người bên cạnh anh mà nói, nơi này có ý nghĩa khác thường.

Hai người thu xếp xong, nhàn rỗi nhàm chán, Sách Thiệu nhìn An Đức một cái, “Tôi dẫn anh ra ngoài dạo chơi đi?”

An Đức vốn đang lo lắng Sách Thiệu có gì kiêng dè, lại không ngờ y chủ động nói muốn dẫn mình đi dạo, tất nhiên là vui, chỉ cảm điện thoại ví tiền, hai người gọn nhẹ xuất trận, ra cửa.

An Đức lúc này mới trực tiếp nhìn thị trấn Sách Thiệu từ nhỏ lớn lên, khách sạn bọn họ ở nằm trên một con đường chính, đi một mạch dọc theo con đường này, có thể thấy một vài siêu thị lớn, trung tâm thương mại, còn có các cửa hàng mặt tiền. Hai người bọn họ cứ dọc theo con đường này, chẳng có mục đích đi tới, sau đó chuyển sang con đường khác, ngừng lại ở trước một loạt khu cư dân.

Sách Thiệu vươn ngón tay chỉ, “Nhà của bọn tôi trước kia thì ở đây, lúc ban đầu, nơi này vẫn là một loạt nhà trệt, sau lại xây thành loạt tiểu khu này, hẳn là tiểu khu khá cũ trong huyện, dần dần bị tiểu khu mới khai phá thay thế, rất nhiều người đều dọn đi, ở lại đây, phần lớn cũng chỉ còn một vài người già.”

Loạt tiểu khu này thoạt nhìn, quả thật khá cũ kỹ rồi, nhưng kiến trúc khi đó, thoạt nhìn chất lượng cũng không tệ lắm. “Từ bên kia đi tới, có thể đi đến bờ sông, sông này xuyên suốt cả thị trấn, chỗ này trước kia còn có chỗ vui chơi trên sông, tôi cùng Sách Trí luôn tìm mọi cách gom ít tiền chạy tới chơi, sau phải sửa cầu, mở rộng nội thành, công viên trên sông cũng biến mất.” Sách Thiệu nói xong, nhún nhún vai, “bây giờ về đây, mới cảm giác mình thật sự có phần già rồi.”

An Đức cười khê một tiếng, hai người sóng vai tiếp tục đi về trước, sau đó ngừng lại ở trước một trường học, trên đá cẩm thạch ở cổng trường rõ nét ấn lên mấy chữ to, mây bay nước chảy lưu loát sinh động, “Trung học đệ nhất Trấn Văn Dĩ “. An Đức nghiêng đầu nhìn thoáng qua Sách Thiệu, y nhìn chằm chằm mấy chữ kia, mặt không chút thay đổi, nửa ngày mới mở miệng, “Nơi này là trường học cũ của tôi, trường trung học tốt nhất huyện.”

“Vậy dẫn anh đi thăm một chút đi.” An Đức chủ động mở miệng.

Sách Thiệu trầm mặc nửa ngày, ánh mắt lập lờ, hồi lâu, y mới mở miệng, “Lần này quên đi, nếu sau này còn có cơ hội, tôi sẽ dẫn anh vào thỏa thích dạo chơi.”

“Được.” An Đức biết, muốn cơ hội lần đó, nhất định phải cởi bỏ khúc mắc của người này.

33. Chương 33: Tuyệt Không Buông Tay

Hai người dạo qua thành nhỏ một vòng, tùy tiện ăn chút gì, trở về khách sạn. Định đêm nay nghỉ ngơi thật tốt, sáng sớm mai hai người cùng nhau lên núi đi tảo mộ.

Đây là lần đầu tiên Sách Thiệu không cùng Sách Trí đi tảo mộ, y không biết điều này có ý nghĩa thế nào không, nhưng thời gian này, y cũng không muốn một mình lên núi.

Hai người tắm rửa xong, nằm trên giường, chỉ chừa một chiếc đèn lờ mờ đầu giường. Sách Thiệu hơi tựa vào người An Đức, nhiệt độ cơ thể đối phương làm cho y cảm thấy hết sức thoải mái. Cứ như vậy tựa vào nhau, khép hờ mắt, lười biếng không muốn nói chuyện.

Hai người im lặng nằm, không khí lại hòa hợp vô cùng. Đột nhiên có tiếng chuông vang lên, phá vỡ không khí này. Sách Thiệu miễn cưỡng mở mắt, thấy An Đức hơi nhồm dậy từ đầu giường cầm điện thoại qua, tên Sách Trí chớp chớp trên màn hình, Sách Thiệu nháy nháy mắt, nhận điện thoại.

Bên kia điện thoại truyền tới một giọng trẻ con non nớt, “Cậu út, làm gì á?”

“Diệp Tiểu Miêu, lúc này không ngoan ngoãn ngủ, gọi điện thoại cái gì.” Sách Thiệu chống tay ngồi dậy, trong thanh âm cũng mang theo buồn ngủ.

Thanh âm Diệp Tiểu Miêu có chút tủi thân, “Còn tưởng Cậu út sẽ nhớ, ba ba nói gọi điện thoại quá sớm sẽ quấy rầy hai người, nói hai người giờ mới có thể rảnh.”

Thanh âm Diệp Tiểu Miêu làm cho tâm Sách Thiệu cũng mềm xuống, “hôm nay ngồi xe một buổi sáng, hơi mệt. Mấy ngày nay ngoan không, Diệp Tiểu Miêu?”

“Đương nhiên ngoan nhá. Ba ba nói, Cậu út không ở nhà, không quấy không phá, ngoan nhiều lắm.” Diệp Tiểu Miêu dùng giọng điệu khờ dại hồn nhiên vô tri trả lời, “Cậu út, Đông Bắc chơi vui không? Có gấu ngựa () không?”

“Vui a, ở đây không chỉ có gấu ngựa, còn có thể trượt tuyết, trên đường còn thường xuyên sẽ có cáo bắc cực () a hoảng () a, chạy tới chạy lui.” Sách Thiệu khẽ nhếch môi, mang theo ý cười, “Vốn đang định mang gấu ngựa về cho con, ai biết có thể ngoan đến đó không!”

“Có thể, đương nhiên có thể.” Diệp Tiểu Miêu dù sao tâm trí vẫn còn con nít, nghiêm túc mà sốt ruột đối điện thoại nói, “Cậu út, bảo đảm ngoan, nhất định phải dẫn gấu ngựa về được không!”

Sách Thiệu đối điện thoại cười không ngừng, không đợi trả lời, bên kia điện thoại đã đổi một thanh âm, “Xem ra lần này trở về gặt hái không ít a, nếu đáp ứng thẳng bé nhất định phải làm được.”

Sách Thiệu im lặng, nửa ngày mới trả lời, “Sách Trí nhớ hồi còn nhỏ lừa gạt thế nào không?”

Sách đại gia nghiêm túc mà chuyên tâm trả lời, “Không nhớ rõ.”

Sách Thiệu phát hiện toàn bộ đạo lý chỗ Sách Trí cũng sẽ không thông, y trầm mặc một chút, sau đó chuyển đề tài, “Bọn em đã đến trấn Vân Dĩ, sáng ngày mai đi tảo mộ, có cái gì muốn cùng hai người họ nói không, có thể thay mặt chuyển lời.”

“Không có, nhưng có chuyện cần nói.” Sách Trí nói đến đây, hình như là đứng dậy ra phòng, Sách Thiệu nghe được thanh âm giày da giẫm đá cảm thạch dưới đất, một lát sau, Sách Trí mới tiếp tục nói, “Ngày hôm sau sau khi hai đứa trở về, mẹ vị tình cũ kia cũng mua ngay vé máy bay về trấn Vân Dĩ, chỉ sợ còn đến sớm hơn hai đứa một ngày đấy.”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, “Bả quay về nhà bả, còn phải đặc biệt đi vấn an bả sao?”

“Cùng Cù Triết hiểu tận gốc rễ nhiều năm như vậy, nhà bọn họ đang làm gì, mẹ nó là dạng gì, không biết sao? Làm hại anh ruột bả ngồi tù xứ người, tưởng bả sẽ dễ dàng bỏ qua sao?” thanh âm Sách Trí có một chút nghiêm túc, mặc dù Sách Thiệu cảm thấy anh luôn luôn là giọng điệu này.

Sách Thiệu và An Đức liếc nhau một cái, ngoài bất mãn cười cười, “Nhà bọn họ chẳng qua là mở cái thành giải trí (Entertainment City), có chút mạch cùng tài lực cũng chỉ giới hạn ở trấn Vân Dĩ, chẳng lẽ còn sợ bả sao?”

“Nếu lần này là cùng trở về đương nhiên không sợ. Thành giải trí nhà bọn họ mở ở trấn Vân Dĩ nhiều năm như vậy, vẫn đứng vững không ngã, tưởng chỉ dễ dàng như vậy sao? Ngày mai cùng An Đức đi tảo mộ xong lập tức trở về. Luôn có cảm giác, bả đã biết tin tức đặc biệt trở về, vì trả thù.” Sách Trí đột nhiên giảm thấp thanh âm xuống, “Trấn Vân Dĩ hiện đối hai đứa mà nói, đã thành đất khách, hồ lạc đồng bằng bị chó khinh, chỗ đó không yên tâm.”

Sách Thiệu khẽ thở dài một cái, “Được rồi, đã biết. Ngày mai tảo mộ xong bọn em về ngay.”

“Được rồi, cứ như vậy đi.” Sách Trí nói xong, thì cúp điện thoại, chỉ còn lại Sách Thiệu đối với âm bản lẳng lẳng ngẩn người.

Nửa ngày Sách Thiệu phục hồi tinh thần lại, ném điện thoại qua một bên, hướng An Đức cười cười, “Cảm thấy lá gan Sách Trí càng ngày càng nhỏ, lúc trước anh ấy một mình lang bạt H thị xa lạ, không thấy anh ấy sợ hãi, bây giờ trở về quê nhà, anh ấy ngược lại sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Nhưng mà anh ấy nói thật có lý, người đàn bà kia chưa bao giờ là dễ dãi, nghĩ bả trước kia ở H thị có thể tìm được mạch đưa tiền cho Diệp Thần, bản lĩnh ếch ngồi đáy giếng.”

An Đức giúp y dịch dịch mền, “Nếu nói như vậy, sớm ngày mai chúng ta đi tảo mộ, sau đó thì lập tức trở về S thị đi, coi như vì để cho Sách Trí an tâm.”

Sách Thiệu xoay người lại, tổ vào lòng An Đức, “Được. Dù sao nơi này, cũng không có cái gì có thể lưu luyến.”

Sáng sớm hôm sau, hai người đã sớm, thu dọn một chút ra ngoài. Sách Thiệu nói là đi tảo mộ, nhưng cái gì cũng không mang, vừa không theo phong tục địa phương mang vàng mã đồ cúng gì đó, cũng không mang hoa, chỉ là tay không, đối mặt kinh ngạc của An Đức, y cũng chỉ khẽ cười một cái, “Mỗi lần tảo mộ với Sách Trí đều như vậy, thật ra cũng chỉ là đi thăm bọn họ, nói cho họ biết bọn tôi sống tốt lắm.”

Bởi vì còn tính là cuối thu, chỉ rơi một trận tuyết, tuyết đọng trên núi cũng không tính dày, hai người rất nhẹ nhàng lên núi. Năm cha mẹ Sách Thiệu qua đời, nghĩa trang cũng không phổ biến như thế, bạn bè anh em hai họ giúp sắp xếp hậu sự, an táng hai người họ trên ngọn núi, mỗi lần đến thăm họ mặc dù tốn chút sức lực, nhưng cũng cảm thấy, để họ rời xa ồn ào đông đúc phiền phức.

Núi hai người đi không cao, nhưng rừng cây dày đặc, thời chiến, còn có không biết bao nhiêu bậc tiên liệt anh hùng từng ở đây cùng địch đẫm máu chiến đấu anh dũng. Rừng rậm núi sâu, nếu không phải bản địa trưởng thành, mò mẫm quanh ngọn núi, rất dễ dàng lạc đường.

Không biết đã đi bao lâu, Sách Thiệu đột nhiên nâng ngón tay chỉ chỉ phía trước, mấy cây tùng làm thành vòng, có thể rất rõ ràng nhìn thấy một ngôi mộ, phía trên phủ tuyết trắng.

Sách Thiệu rử mi mắt, chậm chậm đi tới, không nói một lời trực tiếp quỳ xuống, tiếp theo thì dập đầu lạy ba cái, sau đó từ từ đứng lên, phủi sạch tuyết trên tấm bia, khẽ cười cười, “Con về rồi.”

“Sách Trí năm nay không rảnh, anh ấy kêu con về đây thăm hai người.” Sách Thiệu cúi thấp đầu, trên mặt hơi hơi mang theo ý cười, “Anh ấy rất cực tìm được con dâu cho hai người, nhưng mà là nam. Được rồi, cha, biết người sẽ mất hứng. Nhưng người ta là một kiểm sát trưởng, cam tâm tình nguyện theo Sách Trí sống cả đời, có y bởi anh ấy, để anh ấy không phải một mình, có y thay hai người chăm sóc anh ấy, hai người còn gì lo lắng đây?”

An Đức lặng lẽ đứng phía sau Sách Thiệu, nghe Sách Thiệu dùng giọng điệu êm ái chưa từng có nói chuyện với mộ bia, giống như chỉ là một đứa bé chưa trưởng thành, làm nũng với cha mẹ y.

“Cũng tạm a, có y chăm sóc. Sách Trí này không đáng tin, nhưng đối xử không phải là như vậy sao, miệng cứng lòng mềm. Lớn như vậy rồi, hai người yên tâm đi.” tay Sách Thiệu khoác lên bia mộ lạnh băng, An Đức từ sườn mặt nhìn qua, gần như có thể thấy vành mắt đỏ của y.

An Đức đưa tay phủ lên vai y, vừa muốn nói chuyện, Sách Thiệu đột nhiên đứng lên, nhìn chằm chằm rừng cây phía sau An Đức, nhíu mi, “Bên trong có.”

An Đức lặng đi một chút, mặc dù anh không phải hiểu rõ nơi này, nhưng cũng biết, hiện ngọn núi sớm đã không có thú săn, không có gì có thể nhàn rỗi chạy đến ngọn núi chứ, anh quay đầu, ngay sau đó, thì nhìn thấy mấy người từ trong rừng cây đi ra, cầm trong tay, rõ ràng cho thấy một ít dụng cụ quần chế.

Mấy thằng mặc áo khoác ngoài màu xanh quân đội kiểu cũ, trên đầu đội mũ, đeo khẩu trang, nhìn không thấy mặt, lộ ra đôi mắt không mang theo nhiệt độ gì, “Là Sách Thiệu đi, cũng biết bọn tao là gì, thành thật để bọn tao đánh một trận, bọn tao trở về cũng dễ ăn nói. Chuyện của bọn tao cũng chỉ là người giúp đỡ, trút giận mà thôi, không cần giết.”

Sách Thiệu nhìn anh một cái, đột nhiên kéo tay An Đức qua, giảm thấp thanh âm xuống nói, “Chạy mau.”

Đám này rõ ràng là có chuẩn bị mà đến, trong rừng rậm núi sâu này, thực cùng đám này xung đột, hai người bọn họ tuyệt đối chiếm không được lợi. Coi như đám này không hạ độc thủ với hai người bọn họ, chỉ cần đánh bọn họ bất tỉnh ném nơi này, kết cục của hai người bọn họ cũng rất dễ dàng giống như vứt xác hoang dã.

Hai người nắm chặt tay liều mạng chạy về phía trước, chỉ cần từ đây xuống núi, dưới chân núi sẽ có người, đám này cũng không dám động thủ nữa.

An Đức cho tới bây giờ chưa từng nghĩ Sách Thiệu thân thể gầy yếu thể lại có năng lượng lớn như vậy, hai người lao đảo chạy trong đồng tuyết, nghe thấy đám phía sau gần như lập tức đuổi theo ngay. Từng đi núi cũng biết, xuống núi kỳ thật mệt hơn lên, nhất là hiện trên núi còn có tuyết, dưới chân thỉnh thoảng thì trơn trượt.

Cách chân núi càng ngày càng gần, Sách Thiệu chạy về phía trước, quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, dường như bọn chúng thả chậm cước bộ, không định đuổi theo, y vừa phân tâm dưới chân trơn trượt, liền ngã xuống. An Đức nắm tay y, cũng bị kéo ngã, té xuống cùng Sách Thiệu. Hai người đều mất đi trọng tâm, lăn xuống phía chân núi, tốc độ ngược lại nhanh hơn chạy không ít.

Sách Thiệu vừa lăn xuống, theo bản năng nghĩ, thằng cha gốc An Đức này, vậy mà không biết buông tay.

Hai người ngã thẳng tới một cái dốc thoải mới ngừng lại được, An Đức té phía trước Sách Thiệu, nặng nề đụng vào một thân cây phía trước, Sách Thiệu đụng vào người anh, tiếp theo thì nghe thấy một tiếng kêu đau của An Đức.

34. Chương 34: Chưa Biết Sống Chết

Bản thân Sách Thiệu cũng biết va chạm này của mình là quán tính bao nhiêu, trong khoảnh khắc y dừng lại, gần như là lập tức bỏ dậy ngay, muốn nhanh chân đến xem An Đức thế nào.

An Đức nằm ngửa trên đất, khép hờ đôi mắt, giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên đầu không ngừng lăn xuống, một bàn tay vẫn theo bản năng kéo Sách Thiệu. Sách Thiệu ngơ ngậy muốn rút tay ra, nhưng mà An Đức như cũ gắt gao nắm chặt y. Y nhin không được mắng ra tiếng, “An Đức, con mẹ nó anh buông tay, để tôi xem anh.”

An Đức hơi hơi giật giật mí mắt, liếc mắt nhìn Sách Thiệu một cái, sau đó từ từ buông lỏng tay. Sách Thiệu đỡ anh ngồi dậy, dựa vào thân cây phía sau, nửa quỳ trước mặt anh, tay giơ nửa ngày, cũng không dám chạm anh, “Anh vẫn ổn chứ? Có đau chỗ nào không?”

An Đức có chút khó nhọc lắc lắc đầu, “Anh không sao, em xuống núi trước, tìm người lên đón anh.”

“Con mẹ nó anh thúi lắm. Trời băng đất tuyết, tôi có thể ném lại mình anh như vậy?” Sách Thiệu cẩn thận vươn tay, đụng vào người An Đức, muốn xem anh bị thương thể nào, lại đột nhiên bị anh dùng sức che

chở vào trong ngực, sau tiếng xé gió, có vết máu đỏ tươi theo mép tóc anh chảy ra, cả người Sách Thiệu đều cứng đờ.

Y từ trong lòng An Đức giầy dựa ra, mới nhìn thấy đám người ban nãy thế nhưng thay đổi phương hướng quần lại đây, lúc này đã vây tròn hai người. Mà An Đức, đúng là cản cho y một kích gần như trí mạng vừa nãy.

Sách Thiệu không kịp suy nghĩ tình cảnh của chính mình hiện tại, trước mắt y bây giờ chỉ còn lại có một mảnh màu đỏ chói mắt, chỉ còn An Đức ngã trong vũng máu vẫn không nhúc nhích.

Đám người kia tự lại không biết nghiên cứu cái gì, sau đó có hai người cúi xuống kéo Sách Thiệu, một người bên cạnh nhìn thoáng qua An Đức, hỏi người cầm đầu, “Vây người này làm sao bây giờ?”

“Cả người hần là máu, mang về rất phiền phức. Dù sao bà chủ chỉ kêu dẫn cậu ta trở về, này, cứ xem mạng của bản thân hần.” người cầm đầu thản nhiên mở miệng.

Sách Thiệu sợ run hai giây, kịp phản ứng, những người này muốn bắt mình đi, ném hôn mê bất tỉnh An Đức ở nơi băng tuyết tràn ngập này. Y theo bản năng quay người, dùng hết sức lực toàn thân hung hăng đạp một cước vào người bên phải mình, muốn đấu tranh đi xem An Đức. Lần trước y có thể làm cho An Đức đặt mình bên ngoài, bị ném ở trên đường cao tốc, nhưng lần này không được, toàn thân anh là thương tích, nơi này trời băng đất tuyết, không một bóng người, nếu quả thật ném ở đây, đó chính là lấy mạng anh.

Sách Thiệu y có thể không cần mạng mình, nhưng y không thể để An Đức bởi vì mình xảy ra chuyện gì.

Sách Thiệu những năm gần đây, mặc dù thể chất vẫn không thật tốt, thoát nhìn khá gầy yếu, nhưng lúc đi học, cũng đánh bóng rổ, dù sao coi như có một nền tảng tốt, một cước kia không khoan nhượng đạp người bên phải kia ra ngoài. Y bổ nhào vào người An Đức, dùng sức vỗ mặt An Đức, “An Đức, con mẹ nó anh tỉnh, anh mở to mắt nhìn tôi.”

Mí mắt An Đức giật giật, tay anh giơ lên, Sách Thiệu một phen liền bắt lấy tay anh. Chưa kịp nói gì thêm, chỉ nghe thấy phía sau có người mở miệng, “Phiền phức như vậy, trực tiếp đánh bất tỉnh kéo về đi.” Ngay sau đó, Sách Thiệu cũng cảm thấy đầu mình đau xót, sau đó cả người đã mất đi tri giác, ý thức cuối cùng, y còn có thể cảm nhận nhiệt độ của cái tay y đang nắm chặt kia.

Chờ khi Sách Thiệu khôi phục ý thức, trước mắt y là một mảnh tối tăm, y cố sức chớp chớp mắt, mới dần dần thích ứng ánh sáng trước mắt, cậu đang ở trong một cái phòng, tiếng ồn ào từ bên ngoài truyền đến rất dễ dàng đã phân rõ, mình là bị dẫn tới thành giải trí nhà Cù Triết, bị ném vào một phòng thuê riêng.

Y trước kia chưa hề tới đây, bởi vì Cù Triết vẫn nói nơi này không phải là chỗ học sinh đến, ngay cả chính hần cũng rất ít đến đây.

Hai tay y xoay sau người, bị trói trên ghế, trên người rất nhiều chỗ đều nóng rát đau buốt, chắc là lúc từ trên núi lăn xuống tạo thành trầy xước.

Trên núi.

Khi Sách Thiệu nghĩ đến hai từ này cả người đại não trống rỗng, y hôn mê bao lâu? An Đức bây giờ rốt cuộc thế nào rồi?

Đại não Sách Thiệu xoay tròn cực nhanh, cửa phòng từ bên ngoài mở ra, ngay sau đó người đến mở đèn, sáng chói ánh mắt Sách Thiệu hơi đau. Y híp mắt lại, rất nhanh thấy rõ người đến, như y đoán, là mẹ Cù Triết.

Người đàn bà này đã sắp qua tuổi năm mươi trên người mặc một bộ đồ lông thú không biết của động vật nào, thoát nhìn hết sức lộng lẫy quý giá, nếu xem nhẹ nụ cười lạnh như băng trên mặt kia, chắc sẽ được người ta xem thành phu nhân nhà ai. Bà ta đi đến trước mặt Sách Thiệu, cười lạnh mở miệng, “Không ngờ mày tỉnh sớm như vậy.”

Sách Thiệu ngay cả đưa mắt nhìn bà ta cũng không muốn, khề hừ một tiếng, “cần gì phí nhiều sức lực kéo tôi tới đây chứ? Còn không bằng trực tiếp đánh chết tôi, ném trong núi, như vậy bà không phải càng bớt lo sao?”

“Nói như vậy không phải rất hời cho mày sao?” Đối phương cười cười, đột nhiên nâng tay, trái phải liên tiếp bốn cái tát thẳng vào mặt Sách Thiệu, “Tổ tiên nhà họ Cù bọn tao có phải thiếu nợ mày không, mày dụ dỗ con trai tao yêu đàn ông, sau này nó thật vất vả thay đổi thái độ kết hôn sinh con, mày lại hại anh hai tao bị phán chung thân, món nợ này, tao nghĩ tính thế nào với mày mới được đây.”

“Tổ tiên nhà các người không thiếu tôi, là đời này nợ tôi.” Sách Thiệu gần như không cảm giác đau đớn trên mặt, y cắn chặt hàm răng, từ trong miệng thốt ra một câu, “Vị anh trai kia của bà bị phán chung thân là ông ta xứng đáng, tạo nghiệp đã lâu, đương nhiên sẽ gặp quả báo. Nếu bà hôm nay không trực tiếp giết chết tôi, tôi sẽ triệt triệt để để tính toán rõ ràng món nợ này với nhà các người.”

Đối phương chậm rãi cúi đầu, nhìn Sách Thiệu không chớp mắt, “Mày một thằng con trai khỏe mạnh, lớn lên khuôn mặt xinh đẹp như vậy, cũng quá lãng phí, không bằng, cứ xuống tay từ khuôn mặt này, chúng ta từ từ tính toán.”

Cửa phòng bị đẩy ra, Sách Thiệu ngẩng đầu, thấy Cù Triết vội vàng đi tới, kéo tay mẹ hắn lại, mang theo cầu xin mở miệng, “Mẹ, mẹ đừng như vậy, được không?”

Mẹ hắn quay người, nhàn nhạt liếc con trai mình một cái, “Trong lòng con còn chứa thằng này? Con có biết nó đã sớm cùng thằng khác tốt đẹp rồi không, vẫn còn ở đây cầu xin cho nó? Con bây giờ cầu xin cho nó, lúc trước ai giúp cậu con cầu xin?”

Cù Triết nhíu mày, “Mẹ, chuyện cậu là tòa án phán xử, không liên quan gì đến em ấy, mẹ không thể tính món nợ này ở trên người em ấy.” Hắn khẽ thở dài, đột nhiên quay người nói với cánh cửa hé mở, “Phong Nhã, em dẫn mẹ anh ra ngoài nghỉ ngơi trước.”

Phong Nhã từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt thật không tốt, ở bên tai mẹ chồng nói hồi lâu, mới kéo bà ra ngoài. Cửa phòng đóng lại, dưới ngọn đèn lơ lửng, chỉ còn lại hai người Sách Thiệu cùng Cù Triết.

Cù Triết cởi bỏ tất cả dây thừng trên người Sách Thiệu, Sách Thiệu đứng lên động động tay chân, đột nhiên nâng tay cho ngay Cù Triết một quyền, “Cái này xem như tôi trả lại mấy cái tát ban nãy của mẹ anh.” Nói xong, xoay người đi thẳng ra cửa.

Cù Triết từ phía sau kéo Sách Thiệu lại, “Em không biết đây là đâu sao? Em tưởng em có thể dễ dàng đi như vậy sao?”

Sách Thiệu xoay người, lạnh lùng nhìn hắn, “Nói như vậy, là anh với mẹ anh cấu kết muốn dạy dỗ tôi sao?”

“A Thiệu.” Cù Triết vội mở miệng, “Em hiểu chuyện trong này của nhà anh anh chưa bao giờ tham dự, những người bên ngoài đó căn bản cũng không có khả năng nghe anh. Anh hôm trước cùng mẹ về là muốn giải thích với nhà cậu. Anh không ngờ mẹ sẽ...”

“Anh không ngờ mẹ anh sẽ trăm phương ngàn kế xuống tay với tôi thật sao?” Sách Thiệu giương mắt, im lặng nhìn Cù Triết, “Cù Triết, anh từ trước đến nay cũng biết mẹ anh là hạng người gì, anh cũng luôn biết bà ta sẽ làm ra chuyện gì, nhưng anh cũng chưa từng có gan đối mặt, càng không có gan đối nghịch bà ta.”

“A Thiệu, bà là mẹ anh!” Cù Triết đau thương nói.

“Bà ta là mẹ anh, không phải mẹ tôi.” Sách Thiệu dùng sức hất tay Cù Triết, “Tôi bây giờ cứ muốn đi, bằng không anh cứ nhìn bọn họ đánh chết tôi.”

Cù Triết trầm mặc hai giây, đột nhiên mở miệng, “Em là muốn đi tìm cái tên họ An kia sao?”

Sách Thiệu nhanh chóng nâng tay, một phát bắt được cổ tay Cù Triết, “An Đức bây giờ ở đâu? Các người ném một mình anh ta ở trong núi sao?”

Cổ tay Cù Triết bị Sách Thiệu niết đến đau, hắn nâng mắt nhìn Sách Thiệu, hồi lâu mới mở miệng, “Em thật sự yêu thích hắn? Em bởi vì hắn, mới không hòa hảo cùng anh?”

Sách Thiệu buông, “Cù Triết con mẹ nó anh có biết đó là một mạng người không, anh có biết hay không, nếu không có anh ta, tôi đã bị người mẹ ruột kia của anh giết chết ở trong núi không? Tôi cho anh biết, nếu An Đức xảy ra chuyện gì, tôi sẽ không để cả nhà các người yên!”

Cù Triết quay lưng đi, nửa ngày mới mở miệng, “Anh biết hắn bây giờ thế nào, mạng của hắn xem như là ở trong tay anh. Em muốn cứu hắn, nhất định phải đồng ý, quay về bên anh thử một lần nữa.”

Sách Thiệu ngẩn người, đột nhiên giữa đầu cười ha hả, nước mắt theo tiếng cười chảy ra, không ngừng chảy đến miệng vết thương, một cơn đau buốt. Y đưa tay chỉ vào Cù Triết, “Lúc trước là anh bất chấp tình cảm ngày xưa của chúng ta, chết sống cần gia đình mình, muốn kết hôn cùng một ả đàn bà, bây giờ, anh lại dùng một mạng người để uy hiếp tôi hoà thuận với anh? Cù Triết anh còn có thể ghê gớm thêm chút nữa không? Hai người chúng ta đã âm ỉ đến nước này, anh không thể giữ lại cho tôi chút ký ức tốt đẹp cuối cùng sao?”

Cù Triết cắn môi, “A Thiệu, anh biết bây giờ em hận anh, nhưng, anh chỉ muốn một cơ hội, chỉ cần em quay về bên anh, anh sẽ từ từ chứng minh với em, anh thật lòng thích em, anh cho tới bây giờ cũng chưa từng quên em, anh chỉ muốn cùng em một lần nữa bắt đầu.”

Sách Thiệu nâng mắt nhìn hắn, nhìn không chớp mắt, sau một lúc lâu, y đột nhiên chậm chậm cong khóe môi, ý cười tràn ra trên mặt, sau đó đưa tay mở khoá kéo chiếc áo lông loang lổ vết máu, cởi áo lông xuống, tháo từng nút từng nút áo sơ mi, “Cù Triết anh không phải muốn một cơ hội sao? Bây giờ tôi cho anh, tôi để anh lên giường với tôi một lần nữa, nếu sau lúc ăn nằm, tôi vẫn không muốn một lần nữa bắt đầu với anh, con mẹ nó anh sau này mãi mãi biến mất khỏi thế giới của Sách Nhị gia tôi.”

35. Chương 35: Biểu Lộ Chân Tình

Sách Thiệu từ từ cởi nút áo, lột áo sơ mi xuống, lộ ra làn da trắng nõn cùng một mảng màu đỏ sậm chường mắt trên vai trái.

Cù Triết đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Sách Thiệu, tầm mắt chặt chẽ rơi trên vết sẹo kia. Sách Thiệu chú ý tới tầm mắt hắn, cong môi cười khê, “Nhìn thấy rồi sao, toàn bộ tình cảm, toàn bộ quá khứ của chúng ta, đều thành vết sẹo này, nó đã sớm hết đau, chẳng qua thoát nhìn có hơi chướng mắt mà thôi.”

Sách Thiệu nói xong, lại duỗi tay tháo thắt lưng của mình, Cù Triết dường như rớt cục phục hồi tinh thần lại, dè tay Sách Thiệu lại, “A Thiệu, không phải ý này, đừng như vậy.”

Khóe mắt Sách Thiệu nhướng lên, trên mặt mang một vài vết xước, dưới ngọn đèn mờ tối, ánh mắt trong veo hiện ra vô cùng mỉa mai, khiến Cù Triết có chút không biết phải làm sao, trên mặt Sách Thiệu mang theo ý cười giễu cợt, “Cù Triết, cho tới bây giờ đều là đạo đức giả như vậy, luôn miệng nói không phải ý này, thế nhưng cứ có phản ứng. Cái này, thứ bản thân muốn, cũng chưa hề dám thú nhận.”

“A Thiệu.” Cù Triết không biết phải trả lời thế nào. Hắn quả thật là có phản ứng, năm năm nay, hắn đều muốn người trước mặt này, mà lúc này, y cứ như vậy cởi quần áo trước mặt hắn, khóe mắt duỗi mày đều mang theo quyến rũ, hắn làm sao có thể không động tình. Nhưng, hắn nếu lúc này đụng chạm y, hắn không phải thật sự rõ ràng thành cảm thú sao?

Cù Triết dè tay Sách Thiệu, hai bên giằng co, cửa phòng đột nhiên bị dùng sức đá văng, một thân ảnh cao to đứng ngay cửa, liếc mắt nhìn hai người một cái, lạnh lạnh mở miệng, “Xem ra, hình như không nên tới.”

Sách Thiệu giương mắt, thấy Sách Trí đứng ở cửa, tầm mắt nhìn hai người thoáng lạnh, Sách Thiệu gỡ tay Cù Triết ra, cúi người nhặt áo sơ mi lên, thông thả ung dung mặc vào, lại khoác áo lông, sau đó hướng tới Sách Trí mở miệng, “Đi thôi.”

Sách Trí híp mắt nhìn mặt y, hàn ý trên mặt càng sâu, anh muốn nói chuyện, Sách Thiệu đột nhiên xoay người, ánh mắt thật sâu nhìn chăm chăm Cù Triết, “An Đức hiện rất cuộc thế nào?”

Cù Triết nhắm lại mắt, chậm chậm nói, “Bọn họ đưa hắn xuống núi, ném ở chỗ sẽ có người xuất hiện. Sau đó thì phải xem mạng hắn.”

Sách Thiệu nắm chặt quyền, sau đó lại chậm rãi buông ra, y một phen kéo Sách Trí ra cửa, không mang theo một chút cảm tình nói, “Đẫn theo bao nhiêu tới đây, hiện đi tìm An Đức ngay. Nếu An Đức xảy ra chuyện gì, lập tức nổ tung chỗ này.”

Tầm mắt Sách Trí từ từ dời khỏi mặt y, sau đó quay đầu nhìn Cù Triết một cái, khẽ cười, xoay người đi theo Sách Thiệu.

Thành giải trí không biết khi nào thì trở nên một mảng yên tĩnh, Sách Thiệu không biết Cù Triết làm gì, cũng không có tâm tình bàn luận, dựa theo lời Cù Triết, An Đức hiện có thể một mình nằm dưới chân núi, sống chết chưa biết.

Sách Thiệu ngồi ở chỗ ngồi phía sau, bác sĩ mà Sách Trí không biết từ đâu tìm đến mang theo hòm thuốc, dè dặt mở miệng, “Nhị thiếu, cho kiểm tra miệng vết thương một chút a.”

Sách Thiệu không kiên nhẫn gạt tay Bác sĩ, chuyển tầm mắt ra ngoài cửa sổ xe, nhìn phong cảnh không ngừng chớp qua, giọng điệu không tốt trả lời, “Hiện đều tránh xa một chút, còn chưa chết được.”

Bác sĩ ngưng ngưng rút đầu về, nhìn Sách Trí ở ghế phụ một cái, Sách Trí hướng hần lắc lắc đầu, hần lui về trong góc, cố gắng tạo một cảm giác bản thân không tồn tại.

Sách Trí quay đầu lại nhìn Sách Thiệu, qua bao nhiêu năm như vậy, Sách Thiệu có thể nói là dưới sự che chở hết lòng của anh, mấy chuyện lộn xộn của anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng để Sách Thiệu tham gia, trừ bỏ lần bắt cóc trước, Sách Thiệu chưa từng chịu qua một chút tổn thương. Hiện mặt y hơi sưng, trên mặt còn có một vài vết rạch nổi bật, rõ ràng là gặp không ít đau khổ.

Sách Trí nhướn mi nhìn y, “Hiện cảm giác thế nào, chỗ nào khó chịu để Bác sĩ kiểm tra trước một chút.”

Sách Thiệu quay đầu, “Có thể kêu tài xế lái nhanh hơn không?”

Sách Trí xoay quay đầu lại, ý tứ không rõ cười khẽ một tiếng, “Hóa ra vẫn lo lắng chết sống của An Đức. Trong tích tắc mới vừa vào cửa ấy, còn tưởng rằng làm lỡ chuyện âm áp cùng tình cũ chứ.”

Sách Thiệu lại xoay đầu về, không hề nhìn Sách Trí.

Hiện trong đầu y toàn là An Đức, bắt đầu từ lúc hai người bọn họ bị truy đuổi, mỗi một màn, mỗi một cảnh tượng, y đều nhớ rất rõ ràng. An Đức anh ta, cứ như vậy sống chết nắm chặt tay y, cùng y chạy như điên trong đồng tuyết, cho dù y lăn xuống núi, anh ta cũng không buông tay.

Cái tên ngu ngốc kia, anh ta không biết không buông tay sẽ chết sao?

Sách Thiệu sớm cũng không tin sẽ có người có thể vì mình bất chấp tất cả, cho dù tin tưởng An Đức với mình nhất thời thiết tình, nhưng cũng sẽ không liếm láp tin tưởng anh sẽ luôn như vậy với mình. Người đàn ông kia vẫn tốt với mình, trả giá khoan nhượng với mình, y cũng biết, y vẫn cảm thấy đây là chuyện tình nguyện, nhưng, hiện, đối phương vì mình, ngay cả mạng cũng không cần.

Sách Thiệu y trước kia vì tình yêu bất chấp, sau đó bị tình yêu vứt bỏ. Mà hiện giờ, y không hề tin tưởng tình cảm, thời điểm cuộc sống chơi đùa, đã có người vì mình, xem nhẹ tính mạng.

Sách Thiệu y, đáng được sao?

Ô tô từ từ ngừng lại, Sách Trí quay đầu lại nhìn thoáng qua Sách Thiệu, “Chính là chỗ này, xuống xe đi.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, đẩy cửa xe, nhảy xuống. Trên mặt tuyết ở chân núi, là một mảnh màu đỏ chường mắt. Sách Thiệu đứng lại trước vết máu, quay đầu hướng về phía Sách Trí mở miệng, “Đây? Mẹ nó ở đâu?”

Sách Trí cau mày nhìn Sách Thiệu không nói gì, Đặng Đặng trong một chiếc xe khác xem xét chung quanh một vòng sau đó đi tới, “Đại thiếu, bên này không có, xem dấu chân ở đây, hình như đã được cứu đi rồi.”

Sách Thiệu giương mắt lạnh lùng nhìn Đặng Đặng, “Mẹ nó cái gì kêu là hình như, nếu được cứu đi thì cứu đi đâu? Trời đông tuyết phủ, y cả người là thương tích, hiện sống chết chưa biết, cứ nói nhảm thế này?”

Đặng Đặng cúi đầu xuống, không trả lời, Sách Trí nhíu mày, “Phái người đi bệnh viện huyện còn có phòng khám nhỏ tìm xem, động tĩnh đừng quá lớn.”

Sách Thiệu xoay người đi đến ô tô, Sách Trí từ phía sau một phen kéo y lại, “Đi đâu?”

“Đi bệnh viện.”

“Hiện không thể đi bệnh viện. Mấy đứa lập tức rời khỏi trấn Vân Dĩ, để bọn họ ở đây tìm, sau khi tìm được sẽ báo tin.” Sách Trí mặt không chút thay đổi mở miệng, “Cường long không áp bọn răn độc, mấy đứa chặn chừ ở đây bao lâu, thì phiền phức nhiều hơn bấy nhiêu.”

“Nếu tìm được rồi sao? Cứ để một mình y như vậy? Nếu tìm không được? Mặc kệ, tìm không thấy An Đức, thì không rời khỏi đây. Cái mụ diên kia nếu còn muốn xuống tay, thì mẹ nó cân nhắc, mạng cả nhà chúng có đủ trả Sách Nhị gia không.” Sách Thiệu đã hoàn toàn mất lý trí, y túm cửa ô tô, cầm hận nói.

“Hiện biết lo cho cậu ta? Vừa rồi lúc quyền rũ bạn trai cũ sao lại không nghĩ đến An Đức?” sắc mặt Sách Trí lạnh xuống, tiếng nói hết sức nghiêm khắc, “Sách Thiệu, cho tới nay cũng đủ nuông chiều, bởi vì là anh hai, làm cái gì cho cũng là hần nên, nhưng An Đức cậu ta không thân cũng chẳng quen, tất cả cậu ta làm cho, đều bởi vì chủ tâm. Biết đoạn tình cũ ngổn ngan này khó quên, nhưng tự hỏi, năm năm thời gian đủ lâu. An Đức đối thế nào, trong lòng tự mình hiểu rõ nhất. Chuyện tình cảm không muốn can thiệp, nhưng trái tim đó nếu không phải làm bằng sắt đá, nên ngấm lại kỹ càng, sau khi giải quyết chuyện lần này, cùng An Đức, rốt cuộc muốn làm thế nào.”

Sách Thiệu sững sốt hồi lâu, tay nắm cửa xe, từ từ buông lỏng, nửa ngày mới lên tiếng, “Cái gì phải làm thế nào, hai người bọn em không phải đã ở chung rồi sao, từng thấy cùng kẻ khác chơi đùa có thể lâu như vậy sao? Không dám tin tưởng cho y hứa hẹn, cũng không để y hứa hẹn, cứ như vậy cùng nhau trải qua không phải rất tốt sao? Sau này phải làm sao, không phải cần tìm được y trước sao?”

Sách Trí kéo cửa xe, nhét Sách Thiệu vào, sau đó ngồi xuống bên cạnh y, “Mấy đứa đi về trước. Bảo đảm sẽ đem An Đức bình an trở về.”

Sách Thiệu nhắm mắt lại, chậm rãi dựa vào lưng ghế, “Không phải thẳng ngu, hiểu An Đức khác với bạn giường trước kia. Mấy ngày sống cùng y này, là thời gian thoải mái nhất năm năm qua. Trầm mê thanh sắc đã lâu, cũng sắp quên mình là ai. Cùng muôn hình muôn vẻ đàn ông lên giường, mỗi người họ đều là vì khuôn mặt này. Nhưng lúc cùng An Đức, sẽ nhớ rõ mình là Sách Thiệu, không phải Alex ở trong quán bar dựa vào khuôn mặt quyền rũ đàn ông. Trước khi gặp y, đã thật lâu không thể an ổn ngủ một giấc. Thế nhưng sau khi y xuất hiện, lại có thể ngủ thật ngon giấc.”

“Sách Trí, biết nợ y, nếu y xảy ra chuyện gì, dùng cái mạng này trả y, được không?” Sách Thiệu thì thào nói, càng nói thanh âm càng nhỏ, cuối cùng, y bắt tri bắt giác ngủ mất.

Sách Trí nhìn y, cúi đầu thở dài, đưa tay qua, cẩn thận đỡ y, để y nằm lên chân mình. Bàn tay sờ vào trán y, có hơi nóng hâm hấp. Sách Trí cởi áo khoác, đắp lên người Sách Thiệu. Sách Thiệu cuộn cuộn thân mình, tìm một tư thế thoải mái nhất, ngủ.

Đặng Đằng ở phía trước quay đầu lại nhìn thoáng qua Sách Trí, Sách Trí giảm thấp thanh âm mở miệng, “Lái chậm một chút. Ngoài ra, kêu bọn họ tăng cường đi tìm An Đức. Cù gia trước đừng quan tâm bọn chúng. Chờ sau khi tìm được, lại từ từ tính toán với bọn chúng. Dám động em trai ta, sẽ không bỏ qua cho bọn chúng.”

Đặng Đằng gật gật đầu, “Đại thiếu, đã biết.”

Ô tô chạy một mạch hướng về S thị, Sách Thiệu nằm trên đùi Sách Trí, ngủ mê man. Sách Trí cúi đầu xuống nhìn vết rạch trên mặt y, từ trong tay Đặng Đằng nhận hộp thuốc dùng bông gòn, cẩn thận thoa thuốc lên, thật giống như Sách Thiệu chỉ là ở ngoài đánh một trận, mà anh xử lý vết thương cho em trai mình.

Sắc trời ngoài cửa sổ xe dần dần tối xuống, điện thoại Sách Trí vang lên, anh vội vàng tiếp điện thoại, cúi đầu nhìn Sách Thiệu một cái, xác định y còn ngủ, mới mở miệng, “Àn, tìm được A Thiệu rồi, không có gì trở ngại. Dẫn nó trở về trước, bọn họ còn tìm An Đức. Àn, biết, yên tâm đi.”

36. Chương 36: Ngưu Lang Chức Nữ

Lúc Sách Thiệu tỉnh ngủ, đã đến sân bay S thị, y còn sót nhẹ, cả người thoạt nhìn có chút suy yếu, y mệt mỏi mở mắt, nhìn thoáng qua Sách Trí bên cạnh, ý thức từ từ khôi phục, “Người tìm được rồi sao?”

Sách Trí đang cúi đầu xem di động, cũng không ngẩng đầu lên trả lời, “Còn đang tìm.”

Sách Thiệu vùng vẩy ngồi ngay ngắn, “Từ trấn Vân Dĩ đến S thị đã mấy tiếng, trấn Vân Dĩ tổng cộng chỉ có mấy bệnh viện mấy phòng khám, tìm lâu như vậy cũng không thấy, thủ hạ của anh đều là đồ bỏ sao?”

“Có phải đồ bỏ hay không, em nói không tính.” Sách Trí ném thẻ đăng ký cho Sách Thiệu, “Nếu tỉnh, em mới có thể tự mình đăng ký, không cần mấy thủ hạ bỏ đi của anh khiêng em lên nữa.” Cúi đầu nhìn thoáng qua thời gian, quay đầu lại phân phó nói, “Đặng Đằng, sau khi trở về mang nhị thiếu về thẳng đại trạch, sau đó tìm Bác sĩ cẩn thận kiểm tra cho nó. Không có cho phép của ngài Diệp, bất luận kẻ nào cũng không được phép thả nó đi khỏi đại trạch, đến khi tôi về.”

“Dạ, đại thiếu.” Đặng Đằng gật đầu cung kính.

“Đợi một chút.” Sách Thiệu đứng lên, “Anh không quay về?”

Sách Trí nhìn Sách Thiệu một cái, “Em không phải ngại thủ hạ của anh đều là đồ bỏ sao? Anh sao có thể ném một mình người đàn ông của em ở trấn Vân Dĩ không lo.”

“Vậy em với anh cùng trở về.” Sách Thiệu không chút do dự nói.

“Anh bây giờ cho tất cả mọi người rút về, để tự em đi tìm thế nào?” Sách Trí liếc mắt nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu cắn môi, nửa ngày mới mở miệng, “Vậy em đi về trước, anh chú ý an toàn.”

“Cám ơn đã nhớ.” Sách Trí khoát khoát tay, cũng không quay đầu lại đi rồi. Sách Thiệu đi theo Đặng Đằng, lên máy bay.

Sách Thiệu mới vừa xuống phi cơ, đã bị Diệp Thần hầu ở sân bay trực tiếp áp tải về đại trạch. Tiếp theo liền bị mấy Bác sĩ kết hợp, làm kiểm tra từ trên xuống dưới một phen. Cuối cùng xác nhận, trừ bỏ một vài vết trầy xước ngoài da, trên người Sách Thiệu không ngoại thương nào khác nữa. Diệp Thần vừa lòng gật gật đầu, cầm điện thoại, gọi cho Sách Trí, “Anh có thể yên tâm, em trai anh không chết được. Anh tình huống kia thế nào?”

Sách Trí ở bên kia trả lời cái gì, Diệp Thần gật gật đầu, “Biết rồi, anh yên tâm đi.”

Sách Thiệu nằm ở trên giường, trên người đang đắp mền mềm mại, y đáng thương ngửa đầu nhìn Diệp Thần, “Kiểm tra cũng làm xong, thuốc cũng thoa xong rồi, chị dâu, có thể trả quần áo lại cho em không?”

“Bác sĩ nói, cậu hiện tại cần phải nghỉ ngơi, nếu đã nói như vậy, cần quần áo hay không cũng không liên quan gì. Cậu an tâm nghỉ ngơi đi, một hồi Diệp Tiểu Miêu tan học về sẽ qua chơi với cậu. Mặc dù cậu cũng không như hên mang về gấu ngựa về cho nó, nhưng Diệp Tiểu Miêu nghe nói cậu bị thương bày tỏ, chỉ cần cậu an toàn trở về, nó có thể không cần gấu ngựa.” Diệp Thần thản nhiên mở miệng, xoay người đi ra khỏi phòng.

“Chị dâu, ” Sách Thiệu kềm nén không được, rốt cục lại mở miệng, “An Đức tìm được rồi sao?”

Diệp Thần nghiêng đầu nhìn Sách Thiệu, hồi lâu lắc lắc đầu, “Không biết.” Nói xong, xoay người ra phòng.

Bên này Sách Trí cúp điện thoại, quay đầu hướng người trên giường bệnh cười một cái, “Lúc này cậu yên tâm, nó trừ bỏ trầy da, chuyện gì cũng không sao.”

Trên đầu An Đức buộc băng gạc, cả người có chút suy yếu nằm trên giường bệnh, trên mặt cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, “Không sao là tốt rồi.”

Sách Trí hạ xuống mi mắt nhìn anh, “Sách Thiệu lần này, thiếu cậu một mạng.”

An Đức lắc đầu, trên mặt hơi hơi tươi cười, “Chuyện cam tâm tình nguyện, đâu ra thiếu không thiếu, hơn nữa, tôi không phải còn chưa chết sao.”

“Cũng thật khó cho cậu, dưới tình huống đó, còn có thể gọi cho tôi. Bằng không tôi thật không biết sẽ có hậu quả gì nữa.” giọng điệu Sách Trí thản nhiên, nhưng ánh mắt nhìn An Đức lại thâm thúy, “Lần này nếu cậu thật xảy ra chuyện gì, anh em chúng tôi, chỉ sợ đời này cũng trả không hết.”

An Đức hơi hơi dựa dựa về phía sau, “Sách Trí, tôi nhớ anh trước kia không phải người dài dòng như vậy. Nếu anh là tôi, anh có thể liều cái mạng này bảo vệ Diệp Thần không?”

Sách Trí quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Xét đến cùng, cuối cùng là trước kia tôi xem nhẹ cậu. Tôi cho là có một số chuyện, tôi có thể làm, người khác làm không được.” Dừng một chút, anh chuyển tầm mắt về, “cậu bây giờ có dự định gì không?”

“Dự định?” An Đức hơi hơi nhắm mắt, “Tôi bây giờ chỉ muốn có thể chuyển viện sớm một chút, về H thị, có thể mỗi ngày thấy em ấy là được rồi.”

“Chỉ đơn giản như vậy, không dự định gì khác nữa?” Sách Trí híp mắt nhìn An Đức, trong giọng nói rõ ràng là không tin.

An Đức cười nhẹ một tiếng, sau đó nhìn Sách Trí, chậm chậm mở miệng, “Tôi muốn dẫn em ấy ra nước ngoài, lúc trước em ấy không phải vẫn muốn tiếp tục học cao học sao, lần này đúng lúc là một cơ hội. Chỉ là không biết, ý kiến của anh.”

Sách Trí lặng đi một chút, sau đó nhún vai, “Chuyện của nó, tôi chưa bao giờ can thiệp. Cậu nên hỏi ý kiến của nó một chút.”

“Tôi đây còn thật không dám hỏi, em trai của anh, tâm tư quá sâu.” An Đức cười khổ lắc lắc đầu, “Tôi không biết em ấy nghĩ thế nào, cũng không muốn tùy ý làm rối loạn cân bằng hiện tại.”

Sách Trí cười nhìn anh, “Thật ra nó không phải lòng dạ sâu, mà là cậu lo lắng quá nhiều. Kỳ thật đi nước ngoài với nó mà nói cũng tốt. Nếu vậy, chuyện này cứ giao cho tôi đi. Tôi sẽ khiến nó cam tâm tình nguyện đi nước ngoài cùng cậu.”

~~Sách Thiệu nằm trên giường nửa ngày, rốt cục đến khi bạn học Diệp Tiểu Miêu tan học về nhà, nó vui vẻ phấn khích vọt vào phòng Sách Thiệu, lượn vòng quanh giường Sách Thiệu mấy vòng, vẻ mặt lo lắng kéo tay Sách Thiệu, “Cậu út, cậu vẫn khỏe chứ, cậu còn nhớ rõ con là ai sao?”

Sách Thiệu liếc mắt, “Diệp Tiểu Miêu, con mà xoay tròn nữa, cậu sẽ chóng mặt.”

Diệp Tiểu Miêu dè dặt bò lên giường, vươn ngón tay nhẹ nhẹ chọt chọt vết thương trên mặt Sách Thiệu, mắt to mở tròn tròn, “Cậu út, đau không?”

Sách Thiệu nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nó trong tay, “Không đau, đây là Cậu út tự mình vẽ.”

“Oh.” Diệp Tiểu Miêu dường như yên tâm, dừng một chút lại nghĩ tới, “cậu An Đức đâu?”

Ánh mắt Sách Thiệu tối sầm xuống, y ngửa đầu nhìn trần nhà, hồi lâu mới cười cười, trả lời, “Con không phải muốn gấu ngựa sao, anh ấy đi bắt gấu ngựa cho con rồi.”

Diệp Tiểu Miêu bày ra một nụ cười thật tươi, lộ hai cái răng khểnh nhỏ, cười được một nửa, lại ngừng lại, hết sức nghiêm túc nhìn ánh mắt Sách Thiệu, “Gấu ngựa dữ như vậy, cậu có thể bị nguy hiểm hay không?”

Sách Thiệu nhắm lại mắt, ra vẻ thoải mái mà trả lời, “Sẽ không. Nhất định sẽ không.”

Mấy ngày tiếp theo, Diệp Tiểu Miêu đều xin nghỉ ở nhà chơi cùng Sách Thiệu. Diệp Thần cuối cùng cũng phát ý tốt, cho Sách Thiệu một bộ đồ ngủ, phạm vi hoạt động của Sách Thiệu từ giường mình mở rộng đến cả đại trạch. Mỗi ngày cùng Diệp Tiểu Miêu như hai đứa nhóc đùa giỡn không dứt, giống như người lúc trước luôn luôn lo lắng buồn đau ở trên máy bay không tồn tại.

Chỉ là mỗi sáng sớm lúc rời giường, y sẽ dựa cửa nhìn Diệp Thần một cái, nhàn nhạt mở miệng, “Có tin gì không?” Lúc nhận được câu trả lời phủ định, y sẽ mặt không chút thay đổi vào phòng tắm, rửa mặt chải đầu sau đó đi ra. Nếu không phải y ăn càng ngày càng ít, cả người càng ngày càng gầy yếu, Diệp Thần gần như cảm thấy, chết sống của An Đức với y mà nói, thật ra cũng không quan trọng như vậy.

Ánh mặt trời ấm áp buổi chiều chiếu vào, Sách Thiệu chân trần ngồi trước cửa sổ sát đất, cầm trong tay một cuốn truyện thiếu nhi, từng tờ từng tờ lật xem, một bên Diệp Tiểu Miêu đang nằm sấp bên cạnh y, hết sức chuyên chú làm bài tập.

Sách Thiệu bị ánh mặt trời sáng chói có điểm mở mắt không ra, chữ viết trên sách trước mặt hơi mơ hồ, cuộc sống như vậy đã kéo dài một tuần. Y không tin Sách Trí thật không có tin của An Đức. Hay có lẽ, nhận được không phải là tin tốt gì.

Sách Thiệu cảm thấy có một thanh đao cùn đang mài từng chút từng chút trong lòng mình, y sắp chống đỡ không được rồi. Cuộc sống mỗi ngày qua như vậy, cứ càng tuyệt vọng hơn một ngày. Y chưa từng biết, hóa ra bản thân thật sự còn có thể quan tâm một người như vậy.

Diệp Tiểu Miêu viết xong đề mục trong tay muốn Sách Thiệu giúp nó kiểm tra, nhưng kêu mấy lần, Sách Thiệu cũng không phản ứng gì. Nó vươn tay dè dặt kéo quần áo Sách Thiệu, Sách Thiệu giật giật mí mắt, từ từ mở mắt ra, nhìn Diệp Tiểu Miêu, khẽ cười cười, sau đó cả người té xuống.

Diệp Tiểu Miêu ở một vài mặt là một đứa bé vô cùng bình tĩnh, nó sưng sốt nhìn Sách Thiệu một chút, xoay người lấy điện thoại gọi cho Diệp Thần, sau khi cúp điện thoại, mới chạy đến trước mặt Sách Thiệu, ôm Sách Thiệu khóc lớn.

Sách Thiệu rất nhanh được đưa đến bệnh viện, theo người có mặt lúc ấy tự thuật, bởi vì Diệp Tiểu Miêu khóc thật sự rất thảm thiết, thế cho nên lúc được đưa đến bệnh viện, Bác sĩ nghĩ tánh mạng Sách Thiệu bị đe dọa. Thẳng đến sau khi kiểm tra tỉ mỉ, xác nhận Sách Thiệu chẳng qua là bởi vì thân thể bản thân đã suy yếu, trong khoảng thời gian này dinh dưỡng hấp thu lại không đủ, tụt huyết áp mà tạo thành hôn mê.

Sau khi tiêm đường Gluco vào tĩnh mạch, Sách Thiệu được đưa đến phòng bệnh nghỉ ngơi. An Đức ngồi xuống bên giường bệnh, cầm tay Sách Thiệu, nhẹ nhàng sờ sờ mặt y.

Diệp Thần nhìn anh nhẹ lắc đầu, quay đầu đối Sách Trí bên cạnh mở miệng, “Nhìn bọn họ như vậy, anh không cảm giác mình làm kẻ xấu một lần chia rẽ Ngưu Lang Chức Nữ sao? Nếu để Sách Thiệu biết, An Đức sớm đã trở về, anh che giấu toàn bộ tin tức không cho cậu ấy biết, cậu ấy còn không liều mạng với anh?”

Sách Trí nhìn chằm chằm khuôn mặt gầy gò của Sách Thiệu cười cười, “Anh cảm thấy hiệu quả không rồi, ít nhất bây giờ nó đã biết, nó lại nhiều hơn một người quan tâm.”

Diệp Thần nhẹ nhàng nắm tay anh, cười cười, hướng về phía An Đức khe khẽ mở miệng, “Chỉ như vậy đã đau lòng sao? thật ra tôi cảm thấy cậu hoàn toàn có thể tiếp tục diễn, giả bệnh nan y gì gì đó, Sách Thiệu chắc chắn cam tâm tình nguyện cùng anh đi nước ngoài.”

An Đức trên người còn mặc quần áo bệnh nhân, tóc trên đầu đều bị cạo sạch, băng gạc đã tháo xuống, trên vết thương dán băng cá nhân. Ánh mắt anh nhìn chăm chú mặt Sách Thiệu, không chút nào dời đổi, “Chỉ như vậy thôi, em ấy muốn đi thì đi, không muốn đi thì không đi, giống như trước cũng rất tốt. Như thế vừa giầy vò em ấy, cũng là dẫn vật bản thân mình, cần gì chứ?”

37. Chương 37: Em Thích Anh

Sách Thiệu trong mê man cảm thấy có một đôi tay quen thuộc nắm tay mình, trong tiềm thức y cảm thấy, có lẽ là bản thân thật rất nhớ An Đức, mới có thể mơ thấy anh trở về nắm tay mình.

Cho dù là mơ cũng tốt.

Sách Thiệu cuộn tròn thân thể, dán mặt vào bàn tay kia, cảm nhận nhiệt độ ấm áp quen thuộc, mi mắt nhú chặt của Sách Thiệu cuối cùng thả lỏng, ngay cả khóe miệng cũng hơi hơi giương lên.

An Đức nhìn thấy bộ dạng hài lòng của Sách Thiệu, hơi hơi nhếch khóe môi. Hơn một tuần nay, giày vò Sách Thiệu, cũng hành hạ anh, chỉ có lúc này, nhìn thấy y ở trước mặt mình, chân thiết nắm tay y, mới cảm thấy vô cùng an tâm.

Ngày đó, anh trong mê man nhìn thấy y bị những người đó mang đi, lại chịu bó tay. Sau đó anh dùng ý thức cuối cùng bấm số điện thoại Sách Trí, may mắn chính là một đêm trước Sách Trí cảm thấy tình huống bất thường cũng đã vội qua đây, lúc nghe điện thoại, anh ta đã đến trấn Vân Dĩ, một mặt phái người tới cứu anh, tự mình dẫn người đi thành giải trí cứu Sách Thiệu.

Hoàn hảo tất cả đều còn kịp, hai người bọn họ đều không có gì đáng ngại.

Sách Thiệu lúc tỉnh lại cảm giác hình như một người ngồi trước giường, tay y bị người này gắt gao nắm chặt. Y rút một bàn tay ra, dùng sức dụi dụi mắt, lẩm bẩm nói: “Mình rốt cuộc là có bao nhiêu nhớ anh ta, cũng như vậy còn có thể mơ thấy anh ta.”

Sau đó y đã rơi vào một cái ôm ấm áp.

Sách Thiệu tựa vào trước ngực An Đức, nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, híp mắt nhìn An Đức, sau đó hơi hơi nhướn mắt, “Anh là sống?”

An Đức cong môi, cười khê, “Hả là.”

Sách Thiệu cúi đầu xuống dường như là suy ngẫm một hồi, sau đó ngẩng đầu nhìn An Đức, chắc chắn nói, “Anh quay về H thị đã lâu rồi.”

An Đức không phủ nhận, nắm tay Sách Thiệu, mỉm cười nhìn y, “Đúng. Ngày thứ ba em về anh đã quay lại.”

Sách Thiệu trừng mắt nhìn anh, hồi lâu rút tay mình về, vén chăn lên muốn xuống giường. An Đức một phen ngăn y, “Em muốn làm gì?”

“Cút ngay.” Sách Thiệu căm giận nhìn An Đức, “Anh vậy mà hợp cùng tên khốn kiếp Sách Trí kia lừa tôi. Thấy tôi lo lắng hãi hùng như bệnh tâm thần, anh rất vui vẻ phải không?”

“Anh không đùa cợt.” An Đức ấn Sách Thiệu ngồi ở trên giường, cúi đầu xuống nhìn vào mắt y, chân thành nói, “Anh chỉ là không tự tin, anh không biết em đang suy nghĩ gì, cũng không biết sau này phải làm sao. Giày vò em, cũng là hạnh hạ mình.”

Sách Thiệu đối diện ánh mắt dịu dàng như vậy, cảm giác toàn bộ cơ thể của mình đều từ từ tản đi, y nhận không được vươn tay, sờ sờ đầu An Đức, trên đầu bị cạo sạch mấy ngày nay có ít chân tóc màu xanh mới vừa nhú ra, miệng vết thương dán một miếng băng cá nhân rất lớn. Tay Sách Thiệu chần chờ ở trên miếng băng một chút, cuối cùng không dám sờ xuống,

Y nhắm lại mắt, nếu không có An Đức, vết thương này có thể đã ở trên đầu mình.

Sau khi thích ứng kiểu tóc mới của An Đức, Sách Thiệu một lần nữa nâng mắt nhìn An Đức, giọng điệu cũng trở nên hòa hoãn chút, “Anh nghĩ sau này thế nào?”

An Đức ôm hờ eo Sách Thiệu, chậm chậm mở miệng, “Anh muốn dẫn em ra nước ngoài, tiếp tục học thiết kế nội thất, chúng ta đổi hoàn cảnh mới, một lần nữa cùng một chỗ. Nhưng, anh không biết em có bằng lòng không, anh sợ yêu cầu này sẽ phá vỡ hiện cân bằng tại của chúng ta.”

Sách Thiệu đưa tay sờ sờ mặt An Đức, thời gian cũng chỉ một tuần, cả người An Đức cũng gầy hết sức lợi hại, sắc mặt anh cũng hơi tiêu tụy, thấy vậy Sách Thiệu hơi đau lòng, y cười với An Đức một cái, “Anh chính là vì chuyện này trốn em một tuần? Kỳ thật chuyện này, anh hoàn toàn có thể nói với em, hai chúng ta từ từ bàn bạc, bởi vì chúng ta đã ở cùng một chỗ, không có gì không thể nói.” Dừng một chút, Sách Thiệu nói tiếp, “Hơn nữa, em phát hiện, em quan tâm anh nhiều hơn mình tưởng.”

An Đức ngơ ngác một hồi, anh nhìn Sách Thiệu có chút không thể tin được, “Em nói cái gì?” Sau đó, anh thấy Sách Thiệu thò đầu qua, dùng môi khe khê đụng đụng vành tai anh, thanh âm vô cùng mềm mại, “An Đức, em thích anh.”

An Đức ôm chặt Sách Thiệu, trong mắt lấp lánh mừng như điên. Anh đột nhiên cảm thấy vô cùng thỏa mãn, anh luôn cho rằng Sách Thiệu không hề tin tưởng tình cảm, anh muốn chạm được chân tâm của Sách Thiệu, con đường phải đi rất dài rất xa, nhưng giờ phút này, anh có thể nghe thấy Sách Thiệu ghé vào tai mình, dùng thanh âm mềm mại như vậy nói, “Em thích anh.”

Toàn bộ tất cả, có thể đổi lấy một câu này, có thể đổi lấy chân tâm người này, với anh mà nói, vô cùng thỏa mãn.

Hai người im lặng ôm nhau, nhìn nhau thật lâu, Sách Thiệu một lần nữa ngồi xuống giường bệnh, hai người tay nắm dựa vào nhau. Sách Thiệu cảm thấy thần kinh căng thẳng của mình mấy ngày nay cuối cùng thư giãn, dựa vào người đàn ông bên cạnh này làm cho y cảm giác an tâm vô cùng.

Qua nhiều năm như vậy, y vẫn cảm thấy bản thân không chỗ nào kiên cố, không chỗ nào để ý. Nhưng trong bất tri bất giác, y lại chứa người này vào lòng. Y đã nhiều năm không có cảm giác như thế, chất chứa một người trong lòng, cái cảm giác nhớ mong này.

Loại yêu thích này cũng không giống với kiểu ngây ngô thời niên thiếu hay là dạng cuồng nhiệt tuổi thanh niên, mà là chỉ cần người này ở bên cạnh y, y có thể cảm thấy hết sức an tâm. Bọn họ có thể giống như bây giờ, ngồi cùng một chỗ, không nói lời nào cũng không trao đổi, nhưng chỉ cần người này ở, y sẽ cảm thấy tâm tình vô cùng tốt.

Loại thích này, dịu dàng năm tháng, nguyên viễn lưu trường (ngọn nguồn rất xa, dòng nước rất dài).

Hai người đang nhàm chán dựa vào nhau, cửa phòng bệnh đột nhiên bị xô mở từ bên ngoài, Diệp Tiểu Miêu mặt đầy nước mắt nước mũi khóc như con mèo mướp nhào vào, hai người vai kề vai đầu tựa đầu trên giường bệnh kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn thấy Diệp Tiểu Miêu nhào vào trong lòng Sách Thiệu, không ngừng vùi vùi khuôn mặt vô cùng bần vào quần áo Sách Thiệu, “Cậu út, con tưởng cậu sắp chết. Ba ba còn không cho con gạt mặt cậu lần cuối.”

Sách Thiệu kéo Diệp Tiểu Miêu ra khỏi lòng ngực mình, nó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp lên nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu nhéo nhéo mặt nó, cười cười, “Không sao. Cậu ban nãy chỉ là quá mệt nhọc, đang ngủ thôi.”

Diệp Tiểu Miêu đột nhiên chớp chớp mí mắt, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Sách Thiệu, “Ba ba nói không sai, đầu óc Cậu út quả nhiên không thể nào đủ dùng.”

Yêu thích cùng đau lòng của Sách Thiệu đối với đứa bé trước mắt này trong nháy mắt biến mất tăm, y vẫn biết Diệp Tiểu Miêu không phải một đứa bé thực làm cho người ta bớt lo, nhưng mấy ngày nay y vắng mặt, Diệp Thần chắc chắn dạy dỗ nó cái gì đó bất chính, gần như có thể đoán trước được, tương lai một ngày nào đó, Diệp Tiểu Miêu sẽ biến thành một bản thu nhỏ của Diệp Thần, bất kể là thân thể, hay tâm lý.

Cùng ngày, hai người Sách Thiệu và An Đức đều ra viện, nhưng dự định về nhà trải qua thế giới hai người lại bị Sách Trí bóp chết, quan điểm của anh là, bỏ mặc hai người bệnh ở chung chẳng hề tốt chút nào, anh hiện tại bận rộn nhiều việc, không muốn ngày hôm sau còn phải đi nhật xác hai người. Vì thế, hai người từ bệnh viện được đưa thẳng về đại trạch.

Một nhà năm người hiếm khi họp cùng nhau ăn cơm, Sách Thiệu phát hiện, hóa ra có một gia đình, thật sự khác với hai anh em sống dựa vào nhau. Cái loại ấm áp tự nhiên này, là Sách Trí cho dù tốt với y cỡ nào, cũng cho không được.

Cái bàn hình vuông, Sách Thiệu và An Đức ngồi ở bên đây, Diệp Thần và Sách Trí ngồi ở một mặt khác, Diệp Tiểu Miêu ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Diệp Thần, cầm muỗng nhỏ, tự mình ăn cơm.

Kỳ thật Diệp Thần đối với Diệp Tiểu Miêu vẫn là một loại trạng thái nuôi thả, nhưng Diệp Tiểu Miêu ở trước mặt Diệp Thần, hết sức ngoan. Trên người Diệp Thần có khí chất nào đó, cho dù lúc cậu mỉm cười, cũng sẽ khiến người ta cảm thấy không rét mà run. Cậu có thể thuần hóa ác ma Sách Trí, cũng có thể làm cho yêu nghiệt Sách Thiệu sinh lòng sợ hãi. Cho nên, chủ nhân cái nhà này, cậu việc nhân đức không nhường ai.

Sách Thiệu cầm thìa, lơ đãng múc một muỗng canh, đưa đến miệng, mơ hồ không rõ hướng về phía Sách Trí nói, “Em nghĩ kỹ rồi, vài ngày nữa, cùng An Đức đi nước ngoài.”

Sách Trí gấp một đĩa cải thìa đặt vào trong bát Diệp Tiểu Miêu, “Không được kén chọn.” Sau đó quay đầu hướng Sách Thiệu “Ân” một tiếng.

Phản ứng này của Sách Trí làm cho Sách Thiệu thất vọng cực độ, y buông thìa, thực chăm chú nhìn Sách Trí, “Em nói là, em muốn đi nước ngoài.”

Sách Trí gạt đầu, “Ân, anh biết.”

Sách Thiệu tràn đầy hi vọng nhìn Sách Trí, “Anh không có cảm nhận gì đặc biệt sao?”

Sách Trí để đĩa xuống suy nghĩ một hồi, “Con gái lớn rồi không thể giữ.” Sau đó lại cầm đĩa lên, tiếp tục ăn cơm.

Sách Thiệu nhin xuống xúc động bưng canh trên bàn tạt vào mặt Sách Trí, chỉ có thể vùi đầu tiếp tục ăn cơm. An Đức gấp đồ ăn cho Sách Thiệu, ánh mắt mang theo cưng chiều nhìn về phía y.

Diệp Tiểu Miêu nuốt cơm trong miệng xuống, chớp mắt nhìn Sách Thiệu, “Cậu út, nước ngoài rất xa sao? Vậy con có phải thật lâu cũng gặp không được cậu không?”

Lòng Sách Thiệu mềm xuống, dù sao cũng là đứa bé, còn biết không nữa, y mỉm cười nhìn Diệp Tiểu Miêu, “Cũng được, không phải rất xa, nếu con nhớ Cậu út, kêu ba ba con dẫn đi tìm cậu.”

“Cậu út đến lúc đó thì sẽ trả lại gấu ngựa cậu thiếu cho con sao?” Diệp Tiểu Miêu để đĩa xuống, sờ sờ cái bụng tròn vo, hướng tới Sách Thiệu nghiêm túc nói, “Ba ba nói, nói phải giữ lời.”

Sách Thiệu chậm chậm buông đĩa xuống, mặt không chút thay đổi đứng lên, “Đầu em có hơi choáng, đi lên nghỉ trước.”

Sách Thiệu cứ như chạy trốn lên lầu, Diệp Thần quay đầu hướng Diệp Tiểu Miêu nói, “Diệp Tiểu Miêu, con ăn xong rồi sao? Ăn xong rồi thì lên xem Cậu út con một chút.”

Diệp Tiểu Miêu ngoan ngoãn gật gật đầu, “Dạ.”

Trong phòng ăn chỉ còn lại có ba người lớn chân chính trên ý nghĩa. Sách Trí ngẩng đầu lên nhìn An Đức, “Hai người bàn bạc xong rồi? Không ngờ, cậu có thể làm cho nó cam tâm tình nguyện đồng ý rồi đi cùng cậu.”

An Đức cong môi cười, khoe mắt đuôi mày mang theo hạnh phúc tràn đầy, “Em cũng không ngờ.”

Sách Trí để đĩa xuống, thu lại ý cười trong khóe mắt, giọng điệu hết sức nghiêm túc, “Mặc dù là tôi tự tay đưa nó vào vòng tay cậu, nhưng tôi vẫn muốn cảnh cáo cậu, nếu, cậu dám có lỗi với nó, tôi sẽ không tha cho cậu.”

38. Chương 38: Có Được Hạnh Phúc

Sau khi An Đức cùng Sách Trí trao đổi một hồi, về tới phòng. Cũng không biết Sách Thiệu dùng cách gì, Diệp Tiểu Miêu đã nằm ngủ say ở trên giường. Sách Thiệu nằm cạnh nó, cầm di động đang chơi game. Nghe thấy tiếng cửa mở ngẩng đầu liếc An Đức một cái, tiếp tục chơi.

An Đức Diệp thật cẩn thận bế Tiểu Miêu lên, đưa nó về phòng.

Sách Thiệu nằm ở trên giường, như trước hết sức chuyên chú, ngay cả An Đức bò lên giường cũng gần như không có cảm giác. An Đức cầm một cái gối tựa vào đầu giường, lười biếng nhìn Sách Thiệu chơi game. Sách Thiệu chơi xong một cửa, kéo kéo cánh tay, sau đó dựa vào khuỷu tay An Đức, tiếp tục chơi.

An Đức ôm hờ Sách Thiệu, tay kia thì vuốt ve mặt Sách Thiệu, lúc tay đụng đến vết sẹo dờm một chút, sau đó cúi đầu thở dài, “Mặt cũng quệt xấu rồi.”

Sách Thiệu nâng mắt nhìn anh, “Anh chê sao?” Y ngồi thẳng người, sờ sờ đầu An Đức một cái, “Em cũng chưa chê anh là một người trọc đầu.”

An Đức cười nhẹ một tiếng, cầm lấy di động trong tay Sách Thiệu, ném qua một bên, tỉ mỉ hôn mặt y, “Dù sao hai người chúng ta tám lạng nửa cân, ai cũng đừng chê ai.”

Sách Thiệu ngửa đầu, tùy ý nụ hôn của An Đức lan tràn, mặc cho bàn tay to của anh thăm dò trong áo ngủ mình, đốt lên tia lửa khắp nơi.

Hai người ở trên giường lăn một vòng, Sách Thiệu hơi đè trên người An Đức, hai người dùng một tư thế đặc biệt thân mật hôn thật sâu, thân thể quấn lấy cùng một chỗ, Sách tay Thiệu theo dưới thân An Đức mò vào, vuốt ve lung tung trên thắt lưng anh, An Đức đột nhiên rên một tiếng, sau đó nhú mi.

Sách Thiệu lặng đi một chút, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ngồi dậy, đưa tay phải kéo quần áo An Đức, An Đức cười dè tay Sách Thiệu lại, “Em đã gấp thành như vậy sao?”

Sách Thiệu tròng mắt liếc anh một cái, đánh tay anh sang một bên, sau đó không quan tâm mà lột quần áo An Đức xuống, thấy được một mảng tím bầm lớn sau lưng anh. Sách Thiệu ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn, đột nhiên cảm thấy đôi mắt hơi chua xót, y nhớ ngày đó hai người từ trên núi lăn xuống, An Đức gắt gao nắm chặt tay y, lúc sau đụng phải thân cây, tiếp đó y đụng vào người An Đức.

Người đàn ông này, liều mạng che chở y. Từ nhỏ đến lớn, trừ bỏ Sách Trí, chưa từng có ai che chở y như vậy.

An Đức chống người dậy, thấy vẻ mặt Sách Thiệu, thò đầu qua hôn hôn sườn mặt y, “sao vậy, đột nhiên thương xuân bi thu(đa sầu đa cảm)sao?”

Sách Thiệu ấn An Đức ngã xuống giường, cười ở trên người anh, cắn răng nhìn An Đức, “Em vẫn quên hỏi anh, anh là thằng ngọc sao, ngày đó tại sao anh không buông tay, cùng nhau té xuống thích thú lắm sao?”

An Đức ngửa đầu nhìn Sách Thiệu, khẽ cười cười, “Anh buông tay, em thân thể này còn không té xuống sao? Dù sao cuối cùng anh có thể đệm cho em.”

Sách Thiệu đỏ vành mắt, “Sách Nhị gia cần anh đệm sao, em từ nhỏ ở ngọn núi kia chơi đùa lớn, còn sợ ngã chết sao? Anh thân thể đại thiếu gia, thật nếu xảy ra chuyện gì làm sao bây giờ?”

An Đức vươn tay sờ sờ mặt Sách Thiệu, chỉ chỉ vết sẹo trên mặt y, “Cũng không biết hai chúng ta ai thân thể đại thiếu gia.”

Sách Thiệu đỏ hồng mắt không nói lời nào, đưa tay cởi quần An Đức, An Đức chống người cười khê, “Để anh tới đi.”

Sách Thiệu đè An Đức, hung dữ nói, “Anh nằm đằng hoàng.”

An Đức cong khoe môi, nằm xuống đằng hoàng. Sách Thiệu lột quần An Đức xuống, sau đó rất nhanh cởi áo ngủ của mình xuống, để hai người trần truồng đối mặt. Sách Thiệu cúi xuống , một lần nữa hôn lên môi An Đức, hạ thân hai người cọ xát, nhiệt độ cơ thể không ngừng tăng lên.

Sách Thiệu ở trên giường từ trước đến nay là một người bị động hưởng thụ, y chưa bao giờ để ý cảm nhận của đối phương, càng sẽ không chủ động làm gì đó cho đối phương, y chỉ thụ động tiếp nhận, chờ đợi người kia mang đến khoái cảm cực hạn cho mình.

Mà giờ khắc này, y lại đang tỉ mỉ hôn An Đức, khiêu khích thần kinh của An Đức. Y chỉ là muốn, làm chút gì cho anh, muốn nói cho anh biết, toàn bộ yêu thương anh dành cho y, y đều nhìn thấy tất cả, muốn cho anh biết, mình cũng quan tâm anh.

Môi Sách Thiệu một đường trần xuống, lướt qua xương quai xanh, dừng lại chốc lát ở trước ngực, cuối cùng một mạch xuống phía dưới, sau đó ngậm dục vọng bị khiêu khích vô cùng mãnh mẽ của An Đức vào miệng.

Khoang miệng ẩm áp mang đến khoái cảm thật lớn làm An Đức mở to mắt, anh cúi đầu nhìn Sách Thiệu đang vui đầu vào háng mình, Sách Thiệu hơi hơi chớp chớp mắt, bên môi treo một nụ cười mỉa mai.

Sách Thiệu chưa bao giờ khẩu giao cho người khác, lúc còn trẻ, kiêu ngạo lại khác người, đến sau này, y cùng đủ loại người lên giường cũng không cần lấy lòng người khác, mà lúc này, y lại chôn dưới thân An Đức, nịnh nọt bộ phận đã cương cứng đến nóng rực của anh.

Động tác của Sách Thiệu trúc trắc cực kỳ, không có một chút kỹ xảo cùng quy luật đáng nói, toàn bộ dựa vào bản năng của y, nhưng này đã đủ khiến An Đức kích động, bất kể là mặt thân thể, hay tâm lý, đều mang đến khoái cảm thật lớn.

Ý thức An Đức bị Sách Thiệu khiêu khích cũng sắp tan, nhưng thời điểm sau cùng vẫn vùng vẫy đẩy Sách Thiệu một cái, rút bản thân ra, không phóng thích vào miệng Sách Thiệu.

Sau khi phát tiết An Đức chống người dậy ôm chặt Sách Thiệu, mạnh mẽ hôn lên môi y, lưỡi quét quanh trong miệng y, chiếm đoạt mười phần. Anh trước đây vẫn luôn hâm mộ oán giận Cù Triết thời niên thiếu, bởi vì anh cảm thấy có thể được cậu thiếu niên Sách Thiệu yêu, nhất định vô cùng hạnh phúc.

Mà lúc này, anh rốt cuộc cũng không cần hâm mộ ghen tị người khác. Bản thân anh cuối cùng cảm nhận được, con người Sách Thiệu như vậy một khi yêu thích một người, thì sẽ chân thành như thế, ngọt ngào như thế.

Anh cảm giác đáy lòng mình tràn đầy hạnh phúc, chỉ cần ôm người này vào ngực, anh sẽ không bao giờ muốn nhiều hơn nữa.

Đêm hôm đó hai người gần như dây dưa cùng nhau cả đêm, An Đức vừa lấy lòng Sách Thiệu, vừa từ từ đưa mình vào trong cơ thể y, ở trong thân thể y dịu dàng luật động, cảm nhận hơi ấm của nhau, nghe Sách Thiệu ghé vào tai mình rên rỉ thổ dốc.

Hậu quả ham muốn quá độ chính là, sáng sớm ngày hôm sau, hai người thực thành công bị chắn trong ổ chăn.

Diệp Tiểu Miêu ở bên ngoài gõ cửa thật lâu, cũng không thấy trả lời, chỉ có thể quay đầu đi tìm Diệp Thần. Diệp Thần vừa thông thả ăn điểm tâm, vừa nói với Sách Trí, “Hai người họ có thể dục vọng quá độ, chết ở trên giường rồi không?”

Sách Trí nghĩ một chút, lấy ra một cái chìa khóa ném cho Diệp Tiểu Miêu, vì thế bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu vui vẻ phấn khích cầm chìa khóa xông lên lầu, tiếp đó mở cửa thì nhìn thấy cảnh tượng không hề phù hợp thiếu nhi.

An Đức sớm đã bị tiếng đập cửa của Diệp Tiểu Miêu đánh thức, nhưng Sách Thiệu còn úm trong ***g ngực anh ngủ say, vì thế, anh cứ giả vờ điếc trong nháy mắt. Lúc Diệp Tiểu Miêu bước vào, anh đang cúi đầu hôn lên môi Sách Trí, Diệp Tiểu Miêu ngơ ngác ở cửa, nhìn An Đức một hồi, nhưng sau đó xoay người lao xuống lầu, rêu rao với Diệp Thần, “Ba ba ba ba, cậu vẫn chưa chết.”

Sách Thiệu rốt cục bị Diệp Tiểu Miêu đánh thức, y giật giật mí mắt, thu cách tay lộ ra bên ngoài về, An Đức đang tùy ý vuốt ve thân thể trần trụi, nhiệt độ cơ thể đối phương làm cho y cảm thấy hết sức thoải mái. Ý thức dần dần khôi phục, y đối diện An tâm mắt Đức, sau đó vòng tay qua thắt lưng An Đức, khe khẽ chạm chạm, “Đây còn đau không?”

An Đức lắc lắc đầu, “Sớm đã tốt rồi. Căn bản không hề nghiêm trọng như em tưởng.”

Sách Thiệu nhích vào lòng An Đức, khép hờ mắt, “An Đức, sau này anh đừng như vậy, đừng đặc biệt chiều chuộng em, đừng đặc biệt bảo vệ em, hai chúng ta sống chung, cứ bình bình đẳng đẳng.”

An Đức cào cào mái tóc lộn xộn của y, “Không phải đặc biệt chiều chuộng em, chỉ là anh không thể để em bị thương, bằng không anh sẽ đau lòng.”

Sách Thiệu giỡn đầu hôn hôn môi anh, “Em cũng sẽ đau lòng.”

Thật sự sẽ đau lòng, sau khi bạn được một người che chở như vậy, chăm sóc như vậy, bạn sẽ không cách nào không đặt người này ở trong lòng, cũng không có cách nào không thích y, đau lòng y.

An Đức gật đầu, chậm chậm giương khóe môi, “Được rồi, sau này lúc bảo vệ em, anh sẽ bảo đảm không để mình bị thương.”

Hai người thừa dịp trong khoảng thời gian An Đức dưỡng thương nhì oai (làm hay nói một vài chuyện thân mật giữa tình nhân với nhau) đủ kiểu, hận không thể bổ sung cả đoạn thời gian trước kia. Sách Thiệu đọc lai đọc văng nhiều năm như vậy, rốt cục hiểu được cảm giác có một người bên cạnh, có một người bầu bạn.

Ở đại trạch ở mấy ngày, rốt cục bị Sách Trí lấy cớ trở ngại thiếu niên nhi đồng trưởng thành, trục xuất hai người. Khi Sách Thiệu rời đi oán thầm, lúc hai người các anh nhì oai, càng bất lợi bạn học Diệp Tiểu Miêu trưởng thành. Nhưng vẫn vui vẻ phấn khích dọn về quán bar.

Vết thương trên người An Đức bình phục vô cùng nhanh, vết thương trên đầu sau khi mờ bớt liền quay về công ty, phải đi nước ngoài, trong công ty còn rất nhiều việc phải giao phó, còn phải xử lý đủ loại giao tiếp, bận chết đi được.

Sách Thiệu cũng không sao rảnh rồi, lo liệu đủ loại thủ tục cùng lúc, y còn phải nghĩ quán bar nên giải quyết thế nào. Ý kiến của Sách Trí là sang quán, bởi vì cho dù anh hay Diệp Thần cũng không có thời gian quản lý một quán bar như vậy, cũng không thể giao cho Diệp Tiểu Miêu. Nhưng Sách Thiệu vẫn không sao bỏ được, sau khi do dự mấy lần, y quyết định để lại quán bar cho Donald trông coi, bất kể nói thế nào, y cũng phải lưu một phần của cải cho mình, cũng không thể để An Đức hay Sách Trí một mực nuôi mình.

Có bàn tay thông thiên của Sách Trí hỗ trợ, toàn bộ thủ tục Sách Thiệu cần làm đều rất nhanh giải quyết xong, ngày đi rất nhanh đã định, Sách Thiệu mới chân chân chính chính ý thức được, mình thật sự phải rời khỏi thành phố đã nán lại năm năm này, tha hương ngoại quốc.

Nơi đó sẽ có hoàn cảnh thế nào, con người ra sao y cũng không biết, y chỉ muốn, có thể đổi một môi trường, sống cùng người bên cạnh kia, bắt đầu một cuộc sống hoàn toàn mới.

Vì thế, yêu nghiệt sắp ở quốc gia chủ nghĩa tư bản nào đó bên kia đại dương bắt đầu cuộc sống hoàn toàn mới.

39. Chương 39: Tha Hương Ngoại Quốc

Sách Thiệu rất cục đi theo An Đức, bước chân vào ôm ấp của chủ nghĩa đế quốc.

An Đức trước đó tìm một căn hộ ở gần trường học Sách Thiệu, xuống máy bay, thì trực tiếp vào ở. Sách Thiệu lắc lắc chìa khóa trong tay, dạo mấy vòng quanh căn hộ, hai phòng ngủ một phòng khách rất đơn giản, nhưng rất rõ ràng nhìn ra trang trí và thiết kế đều là tiêu tốn tâm tư, hơn nữa đầy đủ mọi thứ đồ dùng hằng ngày, rõ ràng chính là An Đức đặc biệt tìm người chuẩn bị.

Sách Thiệu dạo xong quay đầu nhướn mi nhìn An Đức, “Căn phòng này sao có mùi son phấn, có phải tình nhân trước kia của anh ở hay không?”

An Đức cười khê nhìn Sách Thiệu, “Trước kia có ở không anh không biết, nhưng từ nay về sau, là phải ở a.”

Sách Thiệu ném chìa khóa lên bàn, lưỡi biếng làm tổ trên sofa, giương mắt nhìn An Đức, “Anh không về nhà ở, ở bên ngoài với em thật sự không có vấn đề gì sao?”

An Đức ngồi xuống bên cạnh y, kéo y vào lòng, “Anh tự lập lâu rồi. Hơn nữa, anh cuôm em tha hương ngoại quốc, lại ném em ở đây, sao anh yên tâm được?”

Sách Thiệu liếc xéo anh, “Anh tưởng nước ngoài đất khách thì có thể ức hiếp Sách Nhị gia của anh sao? Em biết đây là địa bàn của anh, nhưng chỉ cần anh dám chọc em, em nhất định sẽ biến mất trước mắt anh, cho anh tìm cũng không tìm được nữa.”

An Đức gạt đầu, hôn một cái lên mặt y, “anh làm sao dám.”

Sách Thiệu đưa tay sờ sờ đầu An Đức, vết thương đã muốn kết vảy, tóc cũng dài ra một chút, sờ lên có chút đâm tay, nhưng Sách Thiệu lại rất thích sờ tới sờ lui. An Đức cũng một bộ dáng tốt tính, mặc y muốn làm gì thì làm.

Hai người ngồi y trên sofa lon một hồi, thì đứng lên thu dọn đồ đạc. Sách Thiệu bình thường lười nhác, nhưng một khi bắt đầu làm việc, thì sẽ hết sức chuyên chú, chất lượng cũng là vô cùng cao. Thật ra căn hộ đã rất sạch sẽ gọn gàng, nhưng lại không phù hợp ánh mắt Sách Thiệu, y ném tất cả đồ trang trí không vừa mắt ngoài cửa, toàn bộ đồ dùng trong nhà đều dựa theo ý y xếp đặt lại một lần nữa, mà An Đức, cũng mặc cho y dày vò.

Chờ sau khi thu xếp trợn vẹn căn phòng xong, Sách Thiệu ngồi phịch trên ghế sofa lon, cả người đều mệt mỏi. An Đức vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm chiều cho hai người.

Sách Thiệu cầm điều khiển từ xa, tùy ý đổi kênh TV. Đổi đi đổi lại, đều là gương mặt của người nước ngoài, còn có tiếng Anh rập theo một khuôn làm cho Sách Thiệu có chút đau đầu, y mới đột nhiên chân chân chính chính ý thức được, chính mình thật sự đã tới một nơi hoàn toàn xa lạ, ngay cả ngôn ngữ và gương mặt, cũng không hề quen thuộc.

Sách Thiệu không đến nỗi hoang mang, đổi một hoàn cảnh đối với y và An Đức mà nói, là một chuyện tốt. Quan hệ của hai người từng bước ổn định, y cũng bắt đầu ý thức được, bản thân thật sự ỷ lại người này. Đồng ý đi nước ngoài, một là tiếp tục học tập, hai là một kiểu chấp nhận đối phương. Y muốn nói với An Đức, y bằng lòng vì anh, bắt đầu một lần nữa.

Hoàn toàn quên hết tất cả đau đớn trước kia, chính thức yêu một lần nữa.

Sách Thiệu đang miên man suy nghĩ, đột nhiên nghe được tiếng chuông cửa, y lặng đi một chút, xác nhận không phải mình nghe nhầm, thật sự có người đang nhấn chuông cửa. Căn hộ này là An Đức đặc biệt chuẩn bị, trừ bỏ người làm việc cho anh, không ai biết, lúc này, có người đến nhấn chuông cửa, chẳng lẽ là đi nhầm sao?

Sách Thiệu cào cào mái tóc rối bời, kéo cửa, đập vào mặt chính là một khuôn mặt người Hoa có chút lạnh nhạt, Sách Thiệu hơi mê mang mở miệng, “Tiên sinh, anh tìm ai?”

Đối phương trả lời thẳng, “Tìm cậu.”

Tầm mắt Sách Thiệu quét qua người đối phương, áo thun trắng rộng thùng thình, kết hợp quần ở nhà đơn giản, thoát nhìn sạch sẽ chỉnh chu. Ánh mắt Sách Thiệu cuối cùng dừng trên mặt đối phương, ngũ quan tinh xảo, mặt mũi trắng nõn, bộ dạng thật sự là hết sức không tệ, nhưng Sách Thiệu tỉ mỉ lục lọi trong trí nhớ một chút, xác nhận bản thân không biết người này, người đẹp như vậy nếu y từng trên chóc, chắc cậu sẽ có ấn tượng.

An Đức phía sau nghe tiếng chuông cửa đã từ phòng bếp đi ra, “A Thiệu, là ai?”

Sách Thiệu lắc lắc đầu, lại nhìn người ngoài cửa một cái, “Em hình như không biết anh ta.”

Tầm mắt đối phương đảo qua người y, sau đó lại chuyển tới trên người An Đức phía sau y, “Tôi tìm anh.”

Sách Thiệu nhướn mi, quay đầu lại nhìn An Đức, lại nhìn người trước mắt, đột nhiên linh quang chợt lóe, chẳng lẽ ngày đầu tiên mình dọn đến, đã bị tình nhân cũ của An Đức tìm tới cửa?

Sách Thiệu lui về phía sau một bước, mặt không chút thay đổi nhìn An Đức, “Tìm anh.”

An Đức đi tới cửa, lia nhanh người này một cái, sau đó thò đầu ra ngoài nhìn một chút, đột nhiên cười một cái, “Cậu là ở đối diện a, hôm nay chúng tôi mới dọn đến, thật ngại, ảnh hưởng cậu. Chờ một lát ăn cơm tối xong, chúng tôi sẽ xử lý mấy thứ đó ngay.” Nói xong, đi tới ngoài cửa, kéo cái ghế dựa chất ở cửa đối diện về, dọn trống cửa nhà đối diện trước.

Người đến rất rõ ràng tỏ vẻ vừa lòng với phản ứng nhanh nhẹn của An Đức, hơi hơi héch khước môi một chút, nở nụ cười, “Chào mừng.” Sau đó xoay người lách qua đủ thứ đồ đạc trước cửa nhà An Đức, cực kỳ bình tĩnh lấy chìa khóa, mở cửa, đi vào.

An Đức xoay người vào nhà, Sách Thiệu ôm cánh tay nhìn anh, “Hai người không quen biết?”

An Đức từ cổ họng tràn ra tiếng cười, sau đó thay Sách Thiệu cào cào tóc, “Ăn cơm đi.”

Sách Thiệu xưa nay là một người ăn uống không quy luật, nhưng từ sau khi sống cùng An Đức, bất kể là ăn uống hay sinh hoạt, đều trở nên cực kỳ quy luật. An Đức nấu cơm chưa hẳn ngon miệng bao nhiêu, nhưng, nói chung cũng là dinh dưỡng phối hợp cân đối, khiến Sách Thiệu cực kỳ vừa lòng, hơn nữa y phát hiện thân hình trăm năm không thay đổi của mình, hình như có xu hướng tăng thêm thịt.

Trước lúc hai người ở chung đều không biết, hóa ra hai người sống chung có thể chỉ im im lặng lặng ăn một bữa cơm cũng vô cùng ấm áp. An Đức không phải một người nói nhiều, Sách Thiệu chỉ có thỉnh thoảng lúc cảm xúc thật tốt mới đặc năng nói dông dài, hai người ở chung, phần lớn thời gian, chính là dựa vào nhau, làm đủ chuyện, nhưng cho tới bây giờ cũng không thấy nhàm chán.

Cái cảm giác an tâm này, kiếp này chỉ sợ không còn ai có thể mang đến.

Sách Thiệu ngày hôm sau phải đến trường làm đủ loại thủ tục, sau đó với tuổi tác gần ba mươi phải một lần nữa bắt đầu kiếp sống học hành. Hôm nay có lẽ là ngày nhân nhâ cuối cùng, ăn cơm tối xong, liền kéo An Đức xuống lầu tản bộ tiêu cơm.

Hai người nắm tay đi tới. Đối với Sách Thiệu mà nói, nơi này là nước ngoài đất khách, y càng không có gì kiêng dè. Nhiệt độ lòng bàn tay An Đức ấm áp, làm y cảm thấy vô cùng thoải mái.

Ở dưới lầu đi không bao xa, Sách Thiệu đột nhiên phát hiện một người ngồi xổm phía trước, với một tư thế nửa quỳ dưới đất cuộn tròn cả người. Y và An Đức liếc nhau một cái, bước nhanh đi tới, mới phát hiện, đúng lúc là cái người nhà đối diện ban này.

Cả người cậu đều cuộn cùng một chỗ, mồ hôi lạnh to như hạt đậu từ trên trán lăn xuống, túi đồ vừa mới mua ở siêu thị bị vứt dưới đất. Sách Thiệu chỉ nhìn lướt qua, đã thấy một đồng thực phẩm đóng hộp.

Hai người ngồi xổm xuống bên cạnh cậu, Sách Thiệu nhin không được mở miệng, “Này, cậu có khỏe không?”

Đối phương ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, nửa ngày mới mở miệng, “Không sao, chút nữa thì tốt rồi.”

“Cậu bị đau dạ dày phải không?” Sách Thiệu cẩn thận giúp cậu lau mồ hôi lạnh trên trán, nhìn về phía An Đức, “Dìu cậu ấy lên trước đi?”

Hai người cẩn thận dìu người này lên lầu, vào thẳng nhà bọn họ, ngồi xuống ghế sa lon, An Đức rót ly nước cho cậu uống, Sách Thiệu ở trong hòm thuốc lục lục tìm tìm, tìm ra một vỉ thuốc dạ dày đưa cho cậu, đối phương nhận lấy nhìn thoáng qua, dùng nước ấm, uống vào.

Qua một hồi lâu, cậu mới từ từ tỉnh lại, sắc mặt cũng không thê thảm như ban nãy, gương mặt nhìn hai người trước mặt một cái, giật giật khóe môi, “Cám ơn.”

Sách Thiệu giống như nhẹ nhàng thở ra, khoát khoát tay, “Không sao thì tốt rồi.”

“Hai người hôm nay mới dọn đến?” tầm mắt chàng trai tùy ý quét qua căn hộ, tùy tiện tìm đề tài.

“Àn.” Sách Thiệu lên tiếng, “Tôi tên Sách Thiệu, anh ấy là An Đức, còn cậu.”

“Thẩm Kiệt Thần.” Đối phương nhàn nhạt trả lời một tiếng, cuối cùng tầm mắt đảo tới tới lui lui trên người hai người, đột nhiên cười một cái, “Hai người đến hưởng tuần trăng mật?”

Sách Thiệu lặng đi một chút, không ngờ đối phương nhanh như vậy đã nhìn ra quan hệ của mình và An Đức, cũng không kiêng dè, nở nụ cười, “Kỳ thật chúng tôi là bỏ trốn.”

Thẩm Kiệt Thần đầu tiên hơi ngẩn ra, lập tức nở nụ cười, “Tôi là người C thị, hai người sao?”

C thị là một thành phố rất gần S thị, Sách Thiệu trước kia cũng từng đến vài lần, hiện tại nhắc tới, cứ như gặp được đồng hương, nháy mắt cảm thấy nụ cười lãnh đạm của người trước mặt này thoát nhìn vô cùng thân thiết. Y nghiêm túc đánh giá chàng trai này một chút, không mang theo một chút thành kiến cảm thấy, diện mạo Thẩm Kiệt Thần thật sự là không tồi, cười lên hết sức điềm đạm, thư thái người nhìn.

Hai người rất sảng khoái trò chuyện, Thẩm Kiệt Thần một mình ở nước ngoài phiêu bạt rất lâu, cả ngày tiếp xúc đủ kiểu người ngoại quốc, sớm đã chán ngán, khó được lúc này có thể gặp được một người cùng màu da, cùng ngôn ngữ, hơn nữa diện mạo Sách Thiệu hết sức vô hại, lại vừa mới giúp chăm sóc mình, cũng để lại ấn tượng vô cùng tốt với Sách Thiệu.

Đương nhiên, ấn tượng của bọn họ với nhau sau khi dần dần quen thuộc, đã từ từ sụp đổ.

Hai người trò chuyện sục sôi ngắt trời, An Đức một lần nữa sắp xếp tốt mấy thứ Thẩm Kiệt Thần từ siêu thị đem về, đặt trên bàn, đột nhiên mở miệng, “dạ dày cậu không tốt, bình thường cứ như vậy ứng phó sao?”

Thẩm Kiệt Thần cười khẽ một tiếng, “Nếu không phải ứng phó như vậy, sao dạ dày lại không tốt.”

Qua quá trình nói chuyện phiếm ban nãy, Sách Thiệu đã hiểu rõ, Thẩm Kiệt Thần là sinh viên tốt nghiệp đại học y khoa nào đó ở C thị, một mình du học ở đây đã gần hai năm, vì thế y lập tức mở miệng, “Dù sao, hai chúng tôi ăn cũng là ăn, sau này cậu có thể tùy thời đến ăn kè.”

Vì thế, một tình bạn ở nước ngoài dắt khách do ăn nhờ bắt đầu thuận lợi phát triển.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Bác sĩ Thẩm của chúng ta xuất hiện! Chuyện kể rằng hai người này trở thành cơ hữu thân thiết thật ra là bởi vì ăn!

40. Chương 40: Đêm Giao Thừa

Thẩm Kiệt Thần xuất hiện, không thể nghi ngờ mang đến niềm vui và hi vọng rất lớn cho cuộc sống mới của Sách Thiệu. Thật ra tính theo tuổi tác, Sách Thiệu còn lớn hơn Thẩm Kiệt Thần hai tuổi, nhưng, Sách Thiệu trưởng thành với một khuôn mặt trẻ trung, thoát nhìn giống như thanh niên mới ngoài hai mươi, cho nên, phần lớn thời gian, ngược lại là Thẩm Kiệt Thần chịu nhờ vả của An Đức, chăm sóc y nhiều hơn.

Là một con yêu nghiệt, năng lực thích ứng của Sách Thiệu rất giỏi, cách năm năm quay lại trường học, y cũng không có gì khó chịu. Mỗi ngày sáng sớm đi học, tan học trở về nhà, cũng dần dần quen thuộc với bạn cùng lớp, trong thoáng chốc, thật sự tưởng như bản thân lại quay về thời đại học. Chỉ là người bên cạnh kia đã không còn, mà một người khác xuất hiện bên cạnh y, cho y bình yên.

An Đức bắt đầu bắt tay tiếp quản công ty của cha anh, mỗi ngày càng thêm bận rộn, ban ngày anh đều ngâm mình ở công ty, nhưng, mỗi ngày nhất định hết khả năng tan tằm về nhà đúng giờ, làm cơm cho Sách Thiệu và vị Bác sĩ tương lai cực kỳ kén chọn Thẩm Kiệt Thần.

Năm tháng tĩnh hảo, hiện thể bình thần. (Năm tháng an nhàn, bình yên)

Trong nháy mắt chính là tết âm lịch. Sách Thiệu trước kia cùng Sách Trí hai người cũng hiếm khi chính thức trải qua ngày tết truyền thống này, nhưng sau khi đến nước khác, lại đột nhiên phát hiện được tầm quan trọng của nó.

An Đức lại cứ phải tăng ca vào hôm nay, Sách Thiệu hết giờ học về nhà, tựa vào ghế sa lon, trên đầu gối đặt Computer, bên kia màn hình, Diệp Tiểu Miêu đang nhắm mắt làm trò với y. Chuông cửa bị ấn vang, Sách Thiệu đứng dậy đi mở cửa, Thẩm Kiệt Thần mặc áo khoác, trên cổ quàng khăn, trên đầu còn giắt bông tuyết, vừa vào cửa, đã mang đến một luồng khí lạnh.

Sách Thiệu nhún nhún vai, để cậu vào bên trong, mình về sofa ngồi, Diệp Tiểu Miêu đang giơ phiếu điểm bài thi cuối kỳ trong tay, “Cậu út, cậu mau nhìn, học kỳ này con thi hạng nhất, ba ba nói kêu cậu chuẩn bị quà cho con.”

Sách Thiệu cong khóe môi, “Được rồi, chờ cậu đi chọn quà cho con nha.”

Thẩm Kiệt Thần tự nhiên cởi áo khoác xuống, treo xong, ngồi xuống bên cạnh Sách Thiệu, cậu trong khoảng thời gian này vẫn đang bận luận văn, ngay cả đến thời gian ăn cơm cũng thiếu, Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn cậu, sắc mặt cậu hơi tiêu tụy, dưới mắt đã có quầng thâm rõ rệt, nhưng cả người thoát nhìn, lại càng thêm tuấn tú.

Bên kia màn hình truyền qua một tiếng ho nhẹ, thanh âm của Diệp Thần truyền tới rõ ràng, “Sách Trí, xem ra anh không cần lo cho em trai anh, thời gian mới mấy tháng, cậu ta lại đổi bạn, thoát nhìn bộ dạng đẹp trai hơn An Đức.”

Sách Thiệu liếc mắt, vừa muốn giải thích, thì nghe thấy Sách Trí bên kia thần nhiên trả lời, “Nó từ khi sống cùng An Đức, ngay cả quán bar cũng không dám đi, còn trông chờ nó đổi bạn?”

Sách Thiệu trầm mặc một hồi, đột nhiên khép màn hình lại, đứng lên, kéo áo khoác Thẩm Kiệt Thần qua, ném vào lòng cậu, trở tay lấy áo khoác của mình, Thẩm Kiệt Thần hơi hơi kinh ngạc, “Anh làm gì?”

Sách Thiệu mặc áo khoác vào người, “Sách Nhị gia hôm nay dẫn cậu đi ra ngoài tiêu sái một phen.”

Môi Thẩm Kiệt Thần lộ ra nụ cười mỉm, “An Đức làm sao bây giờ?”

Sách Thiệu liếc mắt, “Tăng ca ăn tết lớn, ai thềm quan tâm anh ta.” Cái gì gọi là “Nó từ khi sống cùng An Đức, ngay cả quán bar cũng không dám đi?” Nói cứ như y bị quản chế. Sách Nhị gia hiện giờ tuy không làm loạn, nhưng không có nghĩa là ngay cả ra ngoài chơi cũng không được.

Vì thể để chứng minh quyền hạn và địa vị của mình ở cái nhà này, Sách Thiệu không thềm phân minh kéo Thẩm Kiệt Thần, đi một quán bar nổi tiếng ở địa phương.

Đẩy cửa quán bar ra, không khí bên trong làm cho Sách Thiệu cảm thấy vô cùng quen thuộc, trong phút chốc có điểm phân không rõ nơi này có phải ở địa bàn của mình không. Thẩm Kiệt Thần nghiêng đầu nhìn y một cái, tự nhiên đi đến ngồi trước quầy bar, vẫy tay gọi hai ly rượu.

Sách Thiệu hơi hơi kinh ngạc, Thẩm Kiệt Thần trong ấn tượng của y hẳn là sinh viên hiền lành lịch sự, đến môi trường này không bị kinh hách đã không tồi rồi, nhưng hiện tại xem ra, cậu hình như rất thích ứng?

Thẩm Kiệt Thần uống một ngụm rượu, quay đầu lại nhìn biểu tình của Sách Thiệu, không khỏi lộ ra một nụ cười tươi, “Quán này trước kia tôi thường tới, chẳng qua gần đây bài vở có phần nặng, mới vẫn không rảnh qua đây.”

“Cậu thường đến?” Sách Thiệu nhíu nhíu mày, “Đây chính là một gay bar.”

Thẩm Kiệt Thần cười nhìn y, “Tôi từng nói tôi không phải sao?”

“Kháo.” Sách Thiệu nhướn mí mắt, chẳng thể trách lúc trước cậu nhanh như vậy đã nhìn ra quan hệ của mình và An Đức, ở chung với hai người họ lâu như vậy, cũng không cảm thấy khó chịu, hóa ra căn bản chính là cùng một loại người với bọn họ.

Sách Thiệu ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kiệt Thần, tiếng động huyền não quen thuộc, còn có bóng người lắc lư trong quán bar, mặc dù gương mặt và ngôn ngữ khác biệt, nhưng không khí thì lại giống nhau làm cho người ta dễ dàng hưng phấn và mê loạn.

Sách Thiệu cởi áo khoác xuống, lộ ra áo len đen vừa người bên trong, xương quai xanh tinh xảo đẹp đẽ phơi bày ra ngoài, thoát nhìn vô cùng dụ hoặc. Vài ly rượu xuống bụng, tầm mắt y hơi hơi rời rạc, Thẩm Kiệt Thần nghiêng đầu nhìn y một cái, nhíu nhíu mày, “Anh uống nhiều quá rồi?”

Sách Thiệu cười nhẹ một tiếng, cong khóe môi, “Cậu có biết Sách Nhị gia của cậu trước kia làm gì sao? Chút rượu ấy nghĩ sao nói tôi uống nhiều?”

Thẩm Kiệt Thần uống một ngụm rượu, “Anh trước kia làm gì?”

Tầm mắt Sách Thiệu dừng lại một tí trên người hai chàng trai đang quần quýt nhau cách đó không xa, cười khê, “Sống mơ mơ màng màng, hoang đường độ nhật.”

Tầm mắt Thẩm Kiệt Thần nhìn thoáng qua theo, quay đầu lại cười khê, “An Đức có thể cải tạo anh lại, xem ra thực không thể tưởng tượng nổi.”

“Tôi cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.” tầm mắt Sách Thiệu dừng ở ly rượu trước mặt, hình như đang suy nghĩ sâu xa, hồi lâu khê cười, “Từng có một đoạn thời gian rất dài, tôi vẫn cho rằng, nửa đời sau của mình chính là sẽ trôi qua hoang đường như vậy, vẫn một mình về phía trước, cho dù là phải đối mặt vực sâu, mãi mãi không thể quay đầu lại. An Đức anh ấy làm cho tôi hiểu được, hóa ra mình còn có thể có một lựa chọn khác, hóa ra còn có thể có một người cùng mình, một mục đi tiếp.”

Thẩm Kiệt Thần rủ mi mắt, khê cười một cái, “Nói rõ anh cũng đủ may mắn.”

Sách Thiệu giương mắt nhìn cậu, “Cậu vẫn cứ một mình như vậy?”

Khóe môi Thẩm Kiệt Thần mang ý cười, thoát nhìn vân đạm phong khinh, “Từ rất sớm trước kia sau khi tôi biết mình khác biệt người khác, thì đã chuẩn bị tốt. Thịnh thoảng có người xuất hiện, chẳng qua cũng là gặp dịp thì chơi, một người xuất hiện, cùng anh một đoạn thời gian, sau đó thì rời đi, cũng chỉ là người qua đường.”

Sách Thiệu thấy được một tia cô đơn rất rõ ràng trong đáy mắt Thẩm Kiệt Thần, y cười lắc lắc đầu, “Không ai đã định trước là sẽ một mình. Mãi đến người kia xuất hiện cậu chắc mới có thể tin.”

Thẩm Kiệt Thần uống một ngụm rượu, từ trong túi tiền móc ra một hộp thuốc, đưa cho Sách Thiệu, Sách Thiệu nhận một điều, sau đó châm, khói thuốc nhàn nhạt tỏa ra, Sách Thiệu nhìn Thẩm Kiệt Thần, “Cậu hôm nay thực sự khiến tôi kinh ngạc.”

Thẩm Kiệt Thần châm điều thuốc của mình, trên mặt mỉm cười, “Anh cho rằng người có thể thân thiết với con yêu nghiệt anh có thể là người tốt sao?”

Sách Thiệu liếc mắt, đột nhiên trong âm ĩ nghe thấy tiếng chuông quen thuộc, y móc điện thoại ra, quả nhiên thấy tên An Đức chớp chớp trên màn hình, biểu tình trên mặt y đột nhiên liền trở nên nhu hòa, đứng dậy, hướng Thẩm Kiệt Thần ra dấu nghe điện thoại, đi tìm một chỗ yên tĩnh.

Thanh âm An Đức từ bên kia điện thoại truyền đến, thanh âm trầm trầm làm cho Sách Thiệu cảm thấy vô cùng thân thiết, hai người chẳng qua một ngày không gặp, nhưng ở trong một vùng ồn ào này, y lại đột nhiên cảm thấy có chút nhớ nhung đối phương, thanh âm cũng không khỏi trở nên dịu dàng, “Anh tan tâm rồi sao?”

An Đức trả lời, “Đang chơi ở đâu đấy? anh mua bánh chéo rồi, trở về cùng ăn tất niên.”

Có thể là đầu óc chéch choáng, Sách Thiệu khe khê mở miệng, “An Đức, em nhớ anh.”

An Đức dường như lạng đi một chút, sau đó trong thanh âm mang theo âm áp đặc biệt của anh, “Anh chờ em về.”

“Được.” Sách Thiệu cầm điện thoại xoay người, y hiện tại cái gì cũng không muốn làm, chỉ muốn trở lại bên cạnh người kia, cùng anh một chỗ. Còn đi chưa được mấy bước, cả người đã sững sốt, hồi lâu y mới nói tiếp “hình như, có phiền phức.”

Một ngày này đổi mới hoàn toàn ấn tượng của Sách Thiệu với Thẩm Kiệt Thần, y chính một ngày này không chỉ biết tính hướng của Thẩm Kiệt Thần, hơn nữa, còn tận mắt nhìn thấy nụ cười mỉm trong ngày này, Bác sĩ tương lai nhìn như hiền hòa, đang ẩn một người đàn ông trung niên hèn mọn xuống đất, sử dụng bạo lực.

Trong quán bar nơi nơi đều là người hormone quá mức dồi dào, một mình Thẩm Kiệt Thần đánh người lập tức liền có xu hướng mở rộng thành kéo bè kéo lũ đánh nhau, Sách Thiệu yên lặng thở dài, muốn kéo Thẩm Kiệt Thần ra, lại không ngờ, bị cuốn vào.

Hai giờ sau, An Đức từ cục cảnh sát lĩnh về Thẩm Kiệt Thần về mặt hồ hững không có bất kỳ thương tích gì, còn có Sách Thiệu với cái trán bầm tím. Cũng thuận tiện hiểu biết một chút nguyên nhân cả sự kiện, chính là vị đàn ông trung niên hèn mọn sau khi hơi say, thấy được gương mặt Phương Đông hiếm thấy của Thẩm Kiệt Thần, muốn qua bắt chuyện, ban đầu Thẩm Kiệt Thần chỉ là muốn khéo léo từ chối ông ta, lại không ngờ, ông già kia dừng cảm khen một chút sắc đẹp của Thẩm Kiệt Thần, không cẩn thận biểu đạt không tốt, chạm đến tới điểm bùng nổ không hề hiền hòa của Thẩm Kiệt Thần.

Mà Sách Thiệu muốn can ngăn bị đám người hỗn loạn đẩy sang một bên, đụng phải quầy bar. Mà người chân chính đánh nhau, lại không có một chút tổn thương.

Từ nay về sau, An Đức và Sách Thiệu không thể không nhìn Thẩm Kiệt Thần với cặp mắt khác xưa.

Khi về đến nhà, đã gần nửa đêm, Thẩm Kiệt Thần từ chối lời mời của An Đức, trở về nhà, Sách Thiệu ấn cái trán về mặt ai oán theo sát An Đức vào cửa.

An Đức ấn Sách Thiệu xuống ghế sa lon, lột áo khoác dính đầy mùi rượu thuốc trên người y, bôi thuốc lên đầu y. Sách Thiệu rúc vào trong sofa, ngửa đầu nhìn An Đức, An Đức vẫn nghiêm mặt không nói lời nào, Sách Thiệu ngẩng đầu lên, chạm chạm môi anh, chớp chớp mắt nhìn anh, “Anh giận sao?”

An Đức bôi thuốc xong, cúi đầu nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu mở to mắt nhìn An Đức, An Đức cuối cùng không làm ra vẻ nổi nữa, lộ ra một nụ cười tươi, “Anh nào dám giận Sách Nhị gia. Nhưng xin lần sau em có thể xem xem thân thể của mình không, nếu xảy ra chuyện gì, em bảo anh làm sao bây giờ?”

Sách Thiệu kéo An Đức trở lại ghế sa lon, ồ vào ngực anh, nửa ngày mới mở miệng, “An Đức anh có cảm thấy em bây giờ quá ỷ lại vào anh không?”

“Như vậy không tốt sao?” An Đức cúi đầu xuống, nhìn vào mắt y.

Sách Thiệu lắc lắc đầu, “Em không biết. Em chưa từng bao giờ ỷ lại một ai như vậy, cảm giác này, hơi bất an.”

An Đức ôm chặt Sách Thiệu, nhẹ giọng mở miệng, “Anh cảm thấy như vậy tốt lắm, có thể được em ỷ lại, anh mới cảm thấy an tâm. Giữa hai chúng ta, chiếm địa vị chủ đạo, vẫn là em.”

Sách Thiệu dường như có chút mê mang, y cúi thấp đầu, ngón tay vô ý vuốt vuốt đầu An Đức, An Đức hôn hôn vành tai y, “Hôm nay ba anh gọi điện đến, kêu anh có rảnh về nhà một chuyến.”

Sách Thiệu gật gật đầu, “Vây anh cứ về là được, không cần xin chỉ thị.”

“Chúng ta ngày mai cùng trở về đi.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ân, lúc này Bác sĩ Thẩm còn chưa quen biết chú cảnh sát đâu! Chú cảnh sát chương sau chưa chắc sẽ xuất hiện, cho dù xuất hiện nhiều nhất chỉ là người qua đường.

41. Chương 41: Có Người Tới Thăm

Sách Thiệu mơ mơ màng màng “Ân” một tiếng, đột nhiên phục hồi tinh thần lại, y ngồi ngay ngắn nhìn An Đức, “Anh nói cái gì?”

An Đức ôm bờ vai y, nghiêm túc mở miệng, “Anh nói, ngày mai, anh và em cùng nhau về nhà.”

Sách Thiệu mở to hai mắt nhìn An Đức, sau một lúc lâu, y khe khẽ lắc lắc đầu, bình tĩnh trả lời, “En không đi.”

An Đức dường như có hơi giật mình, “Vì sao không đi, quan hệ của chúng ta từng bước từng bước phát triển, anh cũng phải dẫn em về gặp người nhà mình.”

Vì sao không đi? Bản thân Sách Thiệu cũng đang tự hỏi. Xét đến cùng, là khúc mắc của y đang quấy phá. Ngày đó còn trẻ, cũng muốn tình cảm của hai người quang minh chính đại, muốn mọi người chúc phúc, cảm thấy như vậy tình cảm mới lâu dài, mới ổn định. Càng về sau, y mới rõ tình cảm bản thân đã không vững vàng một khi phơi bày, không thể nghi ngờ sẽ bộc lộ toàn bộ bất an trong lòng.

Y không biết tình huống trong nhà An Đức thế nào, nhưng y biết dù cha mẹ tiến bộ cỡ nào, cũng vô pháp chấp nhận con cái mình chọn một con đường như vậy. Phần tình cảm này, bản thân mình đã không thể công khai, có lẽ một ngày nào đó, bọn họ sẽ chia tay, nhưng, y không hi vọng là bây giờ, không hi vọng y vừa mới ỷ lại người trước mắt này, lại phải đổi mặt chuyện này.

Cho dù tương lai sớm muộn gì cũng phải đổi mặt, y cũng hy vọng có thể chờ thêm nữa, đợi y có thể thích ứng đầy đủ, mặc kệ là cùng một chỗ hay chia tay y đều có thể thần nhiên đổi mặt. Bây giờ đối với bọn họ mà nói, phần tình cảm này chỉ là chuyện của hai người họ, mà một khi gặp người nhà anh, thì trở thành chuyện giữa hai gia đình.

Y biết mình sợ đầu sợ đuôi, trốn tránh sự thật. Nhưng, y thà rằng làm như vậy.

Sách Thiệu chống người dậy, nhìn An Đức thật lâu, rốt cục chậm chậm mở miệng, “An Đức, em sẽ không đi, em chưa chuẩn bị tốt tâm lý.”

An Đức nhìn Sách Thiệu, nửa ngày, hơi hơi mỉm cười, “Được, vậy không đi.”

Sách Thiệu ngửa đầu hôn hôn môi An Đức, hơi cẩn thận quan sát vẻ mặt anh, ghé vào tai anh nói khẽ, “Em muốn cứ như vậy, chỉ hai người chúng ta. Em biết như thế có phần ích kỷ, nhưng em hi vọng anh có thể cho em thời gian.”

An Đức hiểu rõ gật đầu, “Được.” Anh biết y đang lo lắng cái gì, cũng biết trong lòng y đang suy nghĩ gì. Anh dùng thời gian chờ đợi y, cũng sẵn lòng dùng thời gian chậm chậm để y tin tưởng, anh khác người kia. Anh luôn luôn biết mình muốn gì, mà anh muốn, tuyệt đối sẽ không buông tay.

Sách Thiệu hôn nhẹ An Đức, nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ, năm mới ở đây, không náo nhiệt cũng không có không khí như trong nước, nhưng, y lại cảm thấy an tâm biết bao, bởi vì bên cạnh y là một người tuyệt vời. Y cảm kích An Đức, biết ơn anh xuất hiện ở bên mình, cảm ơn anh sẵn lòng cho mình thời gian, bằng lòng để cho mình từ từ thích ứng.

An Đức ôm chặt Sách Thiệu, nhìn thoáng qua phòng bếp, “Anh mua bánh chèo rồi, nấu cho em ăn.”

Sách Thiệu lắc lắc đầu, y ôm lấy An Đức, mắt nhìn thời gian, cong môi cười, “Chúng ta đi ngủ đi.”

Hai người ôm nhau vào phòng ngủ, kích tình đi qua, ôm nhau thật lâu. Sách Thiệu rử mi, lông mi bởi vì dư âm ban nãy vẫn còn đang run rẩy, cả người có vẻ càng thêm thon gầy, được An Đức ôm trọn vào lòng. An Đức cúi đầu nhìn y, siết chặt cánh tay, anh không thể không thừa nhận mình để ý chàng trai trước mắt này biết bao, anh muốn đi cùng y đến cuối con đường, mãi mãi cũng không buông tay.

Sách Thiệu đã buồn ngủ, hiu hiu nhắm mắt lại, An Đức ghé vào tai y khe khẽ mở miệng, “A Thiệu, anh yêu em.”

Sách Thiệu giật giật mí mắt vẫn không mở, chỉ là nhích sâu vào lòng An Đức. An Đức nhìn vẻ mặt ngủ say của y, chậm chậm giương khóe môi.

An Đức sáng sớm đã bị hành hạ trở về công ty, Sách Thiệu đúng lúc không có lớp, hơn nữa sau tình cảm mãnh liệt đêm qua, ổ trong chăn ngủ say sưa, ngay cả nụ hôn rời giường của An Đức cũng không cảm giác được.

Một giấc ngủ thẳng đến trưa, Sách Thiệu mở mắt ra, mặt trời ngày đông đã len vào cửa sổ, chiếu lên người Sách Thiệu. Sách Thiệu tùy ý mặc một cái quần lót, trần trụi bước xuống giường, đóng hỗn độn đêm qua sớm được An Đức thu dọn sạch sẽ, cả nhà thoát nhìn càng thêm ấm áp. Bước lên tắm tắm mềm mại đi vào phòng bếp, mở nắp nồi, cháo bên trong còn lưu lại độ ấm, Sách Thiệu hít hít mũi, lại đóng nắp, định đi rửa mặt, sau đó ăn điểm tâm.

Lúc chuông cửa vang, Sách Thiệu đang đánh răng, y ngậm bàn chải đánh răng, có chút bất mãn đi ra cửa. Khách của cái nhà này, bình thường chỉ có một mình Thẩm Kiệt Thần, tối qua cậu ta gây phiền phức cho mình, bây giờ cái trán vẫn bầm tím, còn mặt mũi qua đây.

Mở cửa ra, Sách Thiệu mơ hồ không rõ mở miệng, “Cậu còn mặt mũi.” Tiếng nói rơi xuống, y mới nhìn rõ, đứng ở cửa là một cô gái trẻ tóc vàng mắt xanh.

Sách Thiệu lặng lẽ lấy bàn chải xuống, sau đó lau bọt kem đánh răng bên môi một cái, theo bản năng dùng tiếng Trung hỏi, “Tiểu thư, cô tìm vị nào?”

Tầm mắt đối phương vẫn ở trên người y, dường như hoàn toàn không nghe thấy lời y, Sách Thiệu vỗ vỗ đầu mình, y nói tiếng Trung với một cô gái nước ngoài, còn trông chờ người ta trả lời? Đang chuẩn bị dùng tiếng Anh một lần nữa hỏi lại, y nghe thấy đối phương dùng tiếng Trung rành mạch trả lời, “Cậu chính là Alex đi?”

Sách Thiệu trầm mặc ba giây, “Là tôi, cô có việc gì thế?”

Đối phương cong môi cười, thật vui vẻ kéo Sách Thiệu qua ôm một cái, hoàn toàn không để ý đối phương còn trần thân trên, mà trên đó còn lưu lại dấu vết kích tình đêm qua.

Sách Thiệu bị ôm sững sốt, y có chút không chắc hỏi lại, “Alex cô muốn tìm, chắc chắn là tôi?”

“Đương nhiên chắc, cậu quả nhiên như lời y nói thật là xinh đẹp.” trên mặt đối phương nhiễm ý cười, hoàn toàn không có cái kiểu lúng túng như Sách Thiệu, “Đúng rồi, đã quên giới thiệu, tôi là Julie. Cậu không mời tôi vào sao?”

Sách Thiệu lặng đi một chút, mới nhớ tới bản thân còn ở trần đứng ở cửa nhà, lui về sau một bước, mời đối phương vào, “Tôi muốn hỏi một chút, cô là ai sao lại biết tôi?”

Julie trừng mắt nhìn y, thực tự giác ngồi xuống ghế sa lon, “Tôi là vợ của An.”

Sách Thiệu nhìn người đẹp tóc vàng mắt xanh trước mặt này, nửa ngày mới hồi thần, “Cô nói cái gì?”

Julie không ý thức được bản thân nói gì, nhưng bộ dáng đối phương dường như rất không tin, cô nói thêm, “Tôi và An kết hôn mấy năm rồi, cậu không biết sao?”

Tôi không biết sao? Sách Thiệu mãnh liệt đè xuống lửa giận của mình, y mẹ nó nếu biết còn có thể quần cùng An Đức sao, tên khốn này, đêm qua còn muốn dẫn y về nhà, dẫn y về làm gì, gặp người vợ đã kết hôn nhiều năm của anh ta sao? Nhìn bộ dáng vui vẻ và hiền lành của cô gái trước mặt, anh ta định để bọn họ hòa bình ở chung sao?

Sách Thiệu vút bàn chải nắm chặt trong tay xuống, xoay người vọt thẳng vào phòng ngủ, nặng nề đóng cửa phòng lại, về mặt Julie mờ mịt ngồi ở phòng khách, nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng mắng chửi của Sách Thiệu, “An Đức, anh tên khốn này, con mẹ nó anh lập tức, lập tức, lăn về cho tôi ngay.”

Sách Thiệu mặc một cái áo thun rộng thùng thình, từ trong phòng ngủ đi ra, nhìn thấy Julie ban nãy kia đã không ở phòng khách, mà ngồi trong phòng bếp, đang ăn cháo An Đức nấu hồi sáng. Sách Thiệu hít một hơi thật sâu, mới kiểm chế bản thân không đi đến lật tung cái bàn, y hung hăng trừng người phụ nữ kia một cái, xoay người đi đến sa lon, nặng nề ngồi xuống.

Nửa giờ sau, truyền đến thanh âm mở cửa, Sách Thiệu quay đầu nhìn thoáng qua, thấy An Đức đi đến, áo khoác cũng chưa cởi, gần như mang theo hơi thở hỗn hển chạy đến bên Sách Thiệu, “Sao lại thế này?”

Sách Thiệu chỉ chỉ nhà bếp, “Con mẹ nó anh tự mình nhìn đi.”

An Đức hơi kinh ngạc, đi vào nhà ăn, sau đó thanh âm mang theo ý cười truyền đến, “Julie, cô đã đến rồi.”

Sách Thiệu đột ngột đứng lên, đôi mắt nam nữ này, còn định ở trước mặt y liếc mắt đưa tình sao? Y đứng ở trước sô pha, còn chưa di chuyển, đã nhìn thấy An Đức dẫn người phụ nữ kia đi vào phòng khách, mời đối phương ngồi xuống sa lon, lại lấy đồ uống, sau đó mới mở miệng, “sao cô tới đây?”

Julie thông thả uống thức uống, cười trả lời, “An nghe nói hai người hôm nay không về, kêu tôi đến thăm.”

Sách Thiệu dựng thẳng tai nghe hai người nói chuyện, nghe đến câu này có chút mê mang, An Đức không phải an vị ở trước mắt sao, vị An kia là ai? Y đầy bụng nghi hoặc, vừa muốn mở miệng, An Đức đưa tay kéo y đến trước sô pha ngồi xuống, “Giới thiệu với em, vị này chính là vợ ba anh, Julie. Julie, em ấy chính là Alex.” Anh đưa tay sờ sờ đầu Sách Thiệu, ánh mắt nhìn về phía y cũng mang theo tình yêu.

Julie gật đầu, “Chúng ta đã giới thiệu với nhau.”

An Đức quay đầu nhìn Sách Thiệu, rất dễ dàng hiểu được cơn tức vừa nãy của Sách Thiệu từ đâu tới, “Xem ra hai người ban nãy giới thiệu không hề chuẩn xác.”

Sách Thiệu cuối cùng biết rõ người phụ nữ trước mắt này là ai, y ban nãy lại vì vị mẹ kế trẻ trung của An Đức ăn một bữa dấm chua lâu năm, cái mặt mo này của y không biết nên để đâu.

Julie hiển nhiên hoàn toàn không nhận biết Sách Thiệu ban nãy hiểu lầm cái gì, chỉ là hơi ngạc nhiên, vừa nãy lúc Sách Thiệu gọi cho An Đức hung dữ như vậy, bây giờ lại thân mật ngồi chung, quả nhiên là người khác nhau hình thức ở chung cũng không giống.

Julie ngồi một hồi thì rời đi, trước khi đi, cô cười cười với Sách Thiệu, “Tôi muốn tiện thể thay mặt An mời cậu đến nhà chúng tôi, có được không?”

Sách Thiệu bởi vì hiểu lầm hồi nãy, vẫn cảm thấy hơi lúng túng, y hơi hơi giương khóe môi, gật gật đầu, “Được.”

Julie cười cười thật vui vẻ, “Vậy tôi đi trước đây, không làm phiền hai người.”

Đóng cửa nhà, Sách Thiệu nhìn ý cười cố nén trên mặt An Đức, đen mặt.

42. Chương 42: Đối Xử Chân Thành

Sách Thiệu nhú chặt mày, trừng An Đức, trên mặt dày rõ ràng là thẹn quá hoá giận, xoay người muốn vào phòng ngủ, bị An Đức một phen kéo lại, mỉm cười nhìn y, “Tức giận sao?”

“Thấy em thất bại, anh rất thỏa mãn sao?” Sách Thiệu nhướng mi nhìn An Đức, “Nhà anh đều là cái quan hệ lộn xộn gì a, sao anh không sớm nói rõ cho em?”

An Đức ôm ôm bờ vai y, “Trước kia vẫn không có cơ hội nói, vốn định đợi lúc dẫn em về nhà nói luôn, nhưng em không muốn theo anh về, anh cũng không tiện nói a.”

“Vậy Julie là mẹ kế của anh?” Sách Thiệu nghĩ một chút, “Xem tuổi của cô ta, hẳn là không lớn hơn em đi.”

An Đức gật đầu, “Cô ấy lúc đầu là học muội đại học, sau này quen biết ba anh, vì thế, bọn họ đã ở cùng một chỗ.”

“Vậy mẹ anh đâu?” Sách Thiệu tiếp tục truy vấn hỏi ngọn ngành.

“Hai người trước kia là gia tộc liên hôn, sống chung rất nhiều năm cũng không có tình cảm, đến trước khi anh lên đại học, rốt cục chịu không được, ly hôn. Sau đó mẹ anh kết hôn với một người nước ngoài, cuộc sống bây giờ cũng rất hạnh phúc.” An Đức khe khẽ cười cười, nói thực thoải mái.

Sách Thiệu ngẩng đầu nhìn anh, “Anh không khó chịu?”

An Đức cười, “Đều là người trưởng thành rồi, có trách nhiệm với tình cảm của mình là được, không có tình cảm miễn cưỡng sống chung cũng không ý nghĩa gì.”

Sách Thiệu nhích lại gần người anh, cúi đầu nghĩ một hồi, ngẩng đầu lên nhìn An Đức, “Anh từng nói với baba chuyện của em?”

“Đương nhiên nói rồi.” An Đức cười nhìn y, “Bằng không em nghĩ anh có thể cùng em sống ở đây lâu như vậy sao, bọn họ một chút phản ứng cũng không có? Hơn nữa, nhà này cũng là Julie đặc biệt tìm giúp.”

Sách Thiệu có chút bất an, “Ba ba anh, không có ý kiến?”

An Đức hôn hôn mặt y, “Chính em gặp ông rồi sẽ biết. Là tự em đồng ý với Julie, anh không có bắt buộc em, em cũng không thể đổi ý.”

Sách Thiệu rủ mi mắt, nửa ngày mới mở miệng, “Được, em về với anh.”

Cho dù An Đức một bộ dáng thoải mái, nhưng Sách Thiệu vẫn cảm thấy nặng nề không yên, y đã lâu lắm không có cảm giác như thế, y luôn luôn không hề gì sống qua ngày, mà bây giờ, y vẫn có sợ hãi, có bất an.

Tất cả chuyện này, đều là bởi vì An Đức.

Y quan tâm anh, y quý trọng cuộc sống thế này, y sợ mất đi anh, sợ mất đi cuộc sống như thế.

An Đức thu vào mắt toàn bộ cảm xúc nhỏ của Sách Thiệu, anh không giải thích, cũng không an ủi, bởi vì anh biết những điều này là uống công, còn không bằng để Sách Thiệu đối mặt sự thật, để y cảm nhận một chút không khí này, từng chút từng chút an lòng.

Bởi vì ngày hôm sau Sách Thiệu lại phải mỗi ngày đi học, vì thế, chuyện quay về An gia được định vào cuối tuần. Mà Sách Thiệu, vì thế phải trải qua một tuần tra tấn.

Tối thứ sáu, An Đức mới vừa tan tầm về nhà, đang bận rộn trong phòng bếp, Sách Thiệu lê dép bông, từng chuyển từng chuyển kéo quần áo từ phòng ngủ đi ra, “An Đức, ngày mai em mặc cái này thế nào?”

An Đức quay đầu lại nhìn thoáng qua trong âu phục tay y, dở khóc dở cười, “Em yêu, ngày mai em theo anh về nhà, không phải đi phỏng vấn.”

Sách Thiệu nhú nhú mày, ném âu phục lên ghế sa lon, xoay người lại vào phòng ngủ, lục tung tủ quần áo nửa ngày, lại rút ra một cái quần thể thao trăm năm không mặc một lần, trở lại phòng bếp, “Cái này thì sao?”

An Đức buông thìa, lấy cái quần trong tay Sách Thiệu, vứt qua một bên, kéo Sách Thiệu vào lòng, hôn hôn trán y, “Em bình thường mặc cái gì, ngày mai cứ mặc cái đó, không cần làm đặc ý chuẩn bị gì. Là anh muốn sống cùng em, không phải bọn họ, cho nên, em không cần để ý bọn họ thấy thế nào. Anh muốn dẫn em nguyên bản không cần chải chuốt gì về cho bọn họ xem.”

Sách Thiệu chống cái trán vào người An Đức, nhỏ giọng nói lầm bầm, “Nếu không, chúng ta đợi thêm một thời gian nữa rồi về?”

An Đức lấy tay nâng cằm y, nhìn y, “Em tin tưởng anh, ngày mai trở về, sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì giữa chúng ta, được chứ?”

Sách Thiệu gật gật đầu, nửa ngày trả lời, “Được.”

An Đức còn muốn nói chuyện, chuông cửa vang lên, An Đức xoay người nhìn nồi canh đang nấu, “Đi mở cửa đi, có thể là Kiệt Thần.”

Sách Thiệu vượt qua một đống quần áo ngổn ngang dưới đất, kéo cửa, quả nhiên là Thẩm Kiệt Thần đứng ở cửa, đưa túi trong tay cho Sách Thiệu, mặt không chút thay đổi đi vào, quét một vòng trong phòng, sau đó mở miệng, “Hai anh đang chơi tình thú hả? Dị trang?”

“Dị ông cậu.” Sách Thiệu liếc mắt, với tay đóng cửa, đưa mấy thứ Thẩm Kiệt Thần mang đến vào phòng bếp. Kể từ sau khi biết bản chất của Thẩm Kiệt Thần, Sách Thiệu và cậu không bao giờ làm ra vẻ nữa, trái lại bắt đầu cư xử càng thêm thoải mái, cũng càng thêm tín nhiệm đối phương.

Thẩm Kiệt Thần cởi áo khoác, treo ở cửa, ngồi xuống sa lon, nhìn Sách Thiệu một đường nhặt quần áo ôm vào phòng ngủ, nhét về tủ quần áo, sau đó, khe khẽ mở miệng, “mấy ngày nữa tôi về nước rồi.”

Sách Thiệu ngồi xổm dưới đất, giương mắt nhìn cậu, “Cậu hoà thuận với mẹ rồi sao?”

Thẩm Kiệt Thần lắc đầu, “Cứ như vậy. Tôi nhận chứng nhận tốt nghiệp rồi. Viện trưởng bệnh viện tôi từng làm trước kia ở trong nước là giáo sư của tôi, hồi tôi trở về.”

Sách Thiệu như không có việc gì đứng lên, “Cậu rất cực phải về gây họa cho tổ quốc và nhân dân rồi.”

Thẩm Kiệt Thần cười khê, “Tôi về giải cứu cho tổ quốc và nhân dân từng bị anh làm hại.” Dừng một chút, Thẩm Kiệt Thần giương mắt nhìn y, “Hai anh cứ định ở nước ngoài luôn à?”

Sách Thiệu nhún nhún vai, “Dù sao cũng chờ tôi nhận được học vị rồi nói. Mặc dù sống ở đây không bằng trong nước, nhưng, bởi vì H thị có người tôi không muốn nhìn thấy, cho nên vẫn ở đây tốt hơn.”

“Tình nhân cũ của anh?” Thẩm Kiệt Thần móc ra một điều thuốc, chậm rãi châm, “Anh và An Đức bây giờ cũng yên ổn như vậy, sao phải sợ anh ta xuất hiện gây rối? Cần gì vì trốn anh ta ngay cả nhà cũng không dám về, giống như trong lòng anh có quỷ vậy.”

“Có câu nói là mắt không thấy tâm không phiền. Tôi thực trân trọng cuộc sống hiện tại thế này, không muốn mất đi nó, tôi chỉ không muốn, thêm nguy hiểm gì nữa cho nó.” Sách Thiệu thu dọn xong một đồng lộn xộn, ngồi xuống bên Thẩm Kiệt Thần, chộp đoạt được thuốc trong tay cậu, dụi tắt, “An Đức không thích hút thuốc, cậu cũng không phải không biết.”

Thẩm Kiệt Thần cũng không giận, chỉ là nâng mắt nhìn, “Sách Thiệu, anh không có lòng tin với đoạn tình cảm này?”

Sách Thiệu cười khê, “Tôi cũng không có lòng tin với bất kỳ đoạn tình cảm nào.”

“Vậy anh thích An Đức sao?”

“Thích.” Sách Thiệu không chút do dự.

Thẩm Kiệt Thần chậm chậm giương khóe môi, “Tự anh hiểu được lòng mình là được, chỉ cần tình cảm hai anh vững chắc, anh còn sợ cái gì? Tình nhân cũ của anh chính là một mụn nhọt độc, anh phải khoét sạch nó. Anh đối với anh ta, chính là có khúc mắc, khúc mắc này chôn trong lòng anh lâu quá lâu rồi. Cho nên, dù cho anh luôn luôn trốn tránh, nó cũng vẫn tồn tại.”

Sách Thiệu ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng bếp, “Tôi chưa từng chắc chắn như vậy, tin chắc mình muốn cùng người trước mắt này sống chung như thế. Lúc trước tuổi trẻ vô tri, hai người cùng nhau chỉ dựa vào dư thừa mấy thứ hormone và dũng khí, lúc đối mặt với đủ loại cám dỗ bên ngoài, tôi cũng từng hoa mắt, chính là khi đó, một lòng muốn một đoạn tình cảm hoàn mỹ, cho nên chưa từng bị lạc.”

Sách Thiệu dừng một chút, nói tiếp, “Mà bây giờ, An Đức anh ta cho tôi cuộc sống bản thân luôn muốn, cho tôi một gia đình, trong lòng tôi rất rõ, cái này dù cho ai cuối cùng cũng không cho được. Tôi đã sớm hiểu rõ, cảm tình tôi đối Cù Triết, sớm đã tiêu tan theo thời gian, tôi không nỡ chính là đoạn năm tháng kia, tôi không thể quên được, chính là anh ta đã thêm vết nứt vào đoạn tình cảm không tỳ vết trong lòng tôi. Những điều này, tôi đều hiểu.” Sách Thiệu chỉ chỉ vai trái mình, “Chính là vết sẹo vẫn còn, cho dù nó không đau, nó vẫn ở đó.”

Thẩm Kiệt Thần nhìn y, “Anh lý trí tình tường hơn tôi tưởng.”

“Tôi cho tới bây giờ đều rõ hơn bất cứ ai, bản thân muốn cái gì.” Sách Thiệu chậm chậm đứng dậy, “Tôi bây giờ, chỉ cần người ở trong phòng bếp kia, muốn sống cùng anh ấy, muốn mỗi ngày đều có thể nhìn thấy anh ấy.”

“Anh đột nhiên cảm tính như vậy, thật đúng là khiến cho tôi hơi buồn nôn.” Thẩm Kiệt Thần hếch khóe môi, “Như vậy tôi an tâm. Tôi còn lo anh sẽ bởi vì cái khúc mắc kia mà mất phương hướng, làm không rõ tình cảm giữa anh với EX.”

Sách Thiệu cười cười với cậu, vào phòng bếp. Thẩm Kiệt Thần dựa vào ghế sa lon, nhìn hai bóng hình trong phòng bếp kia, ý cười bên môi nhạt đi, cậu có phần hâm mộ Sách Thiệu, hâm mộ y sau những đau đớn đã trải qua, có thể tìm được cuộc sống y muốn, hâm mộ y có thể có một người cùng y đi đoạn đường không được người chúc phúc.

Thẩm Kiệt Thần cười khổ một cái, cậu lại từng có cơ hội, gặp gỡ một người như vậy?

An Đức đã biết tin Thẩm Kiệt Thần phải về nước, lại làm vài món ăn nóng hôi hổi bày đầy bàn, ba người ngồi trước bàn ăn, nâng ly rượu lên, Thẩm Kiệt Thần giương môi hồng, “Trong khoảng thời gian này nhờ phước Sách Thiệu, dạ dày cũng tốt không ít. Chỉ sợ cũng càng làm kiêu.”

An Đức gấp một miếng cánh gà lớn vào chén cho Sách Thiệu, mỉm cười nhìn cậu, “Chỉ cần cậu muốn, có rất nhiều người sẵn lòng nấu cơm cho cậu, giúp cậu nuôi dạ dày.”

Thẩm Kiệt Thần mỉm cười, “Phải không?”

An Đức mỉm cười, “Không ai sinh ra đã định cô đơn, sẽ có người thuộc về cậu xuất hiện trong đời cậu, chờ nắm tay cậu, cùng cậu cả cuộc đời này.”

“Nhờ cát ngôn của anh.” Thẩm Kiệt Thần giơ ly rượu, cười nhìn về phía Sách Thiệu chuyên tâm gặm cánh gà bên cạnh, dường như đột nhiên nhớ tới hồi, “Nghe nói ngày mai anh phải đến nhà chồng đúng không?”

Sách Thiệu một khi nhắc lại một lần nữa nghĩ tới khiêu chiến mà bản thân còn phải đối mặt ngày mai, y ném dưa, xoay người lại vào phòng ngủ, chỉ chốc lát, lại ôm ra một đồng quần áo, “Vừa lúc cậu ở đây, mau giúp tôi nhìn xem, ngày mai mặc cái gì?”

An Đức nhú mày nhìn Thẩm Kiệt Thần, “Cậu nhắc, tự cậu đối phó.”

Thẩm Kiệt Thần cong môi cười, nhả nhận nói với Sách Thiệu, “Anh là nữ sao? Theo tôi được biết, chỉ khi phụ nữ phải gặp cha mẹ mới có thể như vậy.”

Sách Thiệu trừng cậu, “Cậu mới là nữ, cả nhà cậu đều là nữ.”

Tác giả có lời muốn nói: a, Thẩm Bác sĩ rất cục phải về nước rồi, sau đó cậu sẽ gặp được đoạn tình cảm thuộc về mình.

43. Chương 43: Vui Mừng Ngoài Ý Muốn

Mặc kệ Sách Thiệu không tình nguyện cỡ nào, mặt trời ngày hôm sau theo thường lệ mọc lên như cũ. Sách Thiệu rất tiến bộ không bám giường vào cuối tuần, rất sớm đã bò dậy, chờ y tắm xong ra, An Đức rất cục tính lại, lười biếng dựa vào giường, nhìn Sách Thiệu không tác sớ đứng trước tủ quần áo tìm quần áo.

Sách Thiệu nghiêng đầu thấy tầm mắt của anh trong gương, đi đến ngồi xuống bên giường, đưa tay chọc chọc mặt anh, “Vẫn chưa chịu rời giường, một hồi còn muốn đi nhà anh không?”

An Đức vén chăn lên, ôm y vào trong ngực, giọt nước trên đầu Sách Thiệu nhỏ xuống ngực An Đức, Sách Thiệu hơi chống người, “Anh nếu không dậy, em đối ý.”

An Đức cười hân hân lên môi y, sau đó buông Sách Thiệu, ngồi dậy, “Em bây giờ đối ý cũng đã muộn.”

Sách Thiệu đứng dậy đi lấy quần áo, An Đức đi theo phía sau y, dè tay y lại, từ bên trong lục ra quần jean Sách Thiệu thường mặc, thuận tay cầm một cái áo len, “Cứ mặc như vậy là được.”

Sách Thiệu nhận lấy quần áo, không nói gì, An Đức hân hân lên mặt y, vào phòng tắm.

Sau khi chỉnh lý mọi thứ ổn thỏa, Sách Thiệu ôm tâm tình thấp thỏm theo An Đức ra khỏi nhà. Nhớ tới đại trạch An gia ở trong nước, Sách Thiệu cảm thấy nhà An Đức hẳn hẳn là càng thêm phồn xa (rườm rà xa xỉ), lúc An Đức dừng xe, y không khỏi có chút kinh ngạc, nơi này không có khác biệt gì quá lớn so với sở hữu của gia đình giai cấp tư sản nước ngoài, không trang trí xa hoa như An gia trong nước, cũng không có người hầu nào.

Sách Thiệu quay đầu nhìn An Đức, An Đức khẽ cười một tiếng, “cái nhà trong nước là của ông nội anh để lại, ba ba anh rất không thích. Từ sau khi tái hôn, ông cùng Julie hai người vẫn ở nơi này.”

Sách Thiệu gật đầu một cái, đi theo An Đức xuống xe, thì nhìn thấy Julie đã đợi ở cửa rồi, thấy hai người rất tự nhiên tiến lên, đầu tiên ôm ôm Sách Thiệu, sau đó ôm An Đức, “An đang đợi hai người.”

Trước khi đến An gia, Sách Thiệu ở trong đầu suy nghĩ bộ dáng ba ba An Đức rất nhiều, nhưng, không hề khớp với người trước mặt này, người đàn ông này mặc một bộ đồ thể thao, đang tập trên máy chạy bộ đầu đầy mồ hôi, thoát nhìn không quá năm mươi tuổi, thật là ba ba An Đức?

Sách Thiệu do dự một chút, cuối cùng mở miệng, “Chào chú, con là Sách Thiệu.”

Ba An bước xuống máy chạy bộ, dùng khăn ở cổ lau lau mồ hôi trên đầu, tầm mắt mang theo tò mò dừng trên người Sách Thiệu, sau đó gật gật đầu, “Chẳng thể trách An Đức không thích phụ nữ, đổi thành thích nam, bộ dạng con còn đẹp hơn nhiều so với mấy bạn gái trước kia của nó, không tồi, không tồi.”

Sách Thiệu ngẩn người, miệng người này vừa mới nói chính là, không tồi? Ý là, ông không để ý? Y nghiêng đầu nhìn An Đức, An Đức một điệu bộ rõ ràng đang nói chuyện cùng Julie. Sách Thiệu liếc An Đức, hại y lo lắng vô ích lâu như vậy.

Chỉ trong chốc lát, Sách Thiệu đã hiểu tính cách vị ba chồng hoặc ba vợ tương lai này của mình, ông có thể kết hôn với cô gái Tây tuổi nhỏ hơn con trai mình, đương nhiên có tâm tính người thường không thể với tới. Ông đổi chuyện An Đức và Sách Thiệu ở chung, dường như không có bất kỳ bất mãn, thay vào đó càng nhiều là, tò mò.

Ví như hiện tại, ông và Sách Thiệu hai người ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện phiếm.

Nói chuyện phiếm, phân tán một chút lực chú ý của ông. Bởi vì không cha không mẹ, Sách Thiệu chưa từng có kinh nghiệm trò chuyện cùng trưởng bối, lúc này lại cũng không thể không kiên trì mở miệng, “Chú, chú bình thường thích làm những gì?”

“Chạy bộ, chơi bóng rổ, khiêu vũ, chơi game, chú gần đây cảm thấy parkour không tồi. Ngày nào đó dẫn con đi thử thể nào?” Ba An cười mỉm nhìn Sách Thiệu, “Sống cùng An Đức cảm giác thế nào?”

Sách Thiệu cười cười, gật đầu. Do dự một chút, y lại hỏi, “Chú không để ý anh ấy sống chung với đàn ông sao?”

Ba An cười nhìn Sách Thiệu, “An Đức không phải nói, con không chấp chuyện vật sao, làm gì mà dè dặt với chú như vậy, nên thế nào thì cứ thế ấy, chú không cần con ở đây quy củ với chú. Chú biết con lo lắng chú phản đối hai đứa, nó ở cùng ai là chuyện của nó, ông già chú đây không xen vào.”

Sách Thiệu ngẩn người, trên mặt Ba An lại treo một nụ cười thật tươi, nghiêm túc nhìn Sách Thiệu, chợt hỏi, “Ai, hai đứa ai trên, ai dưới?”

Sách Thiệu nghẹn lời, có chút không dám tin nhìn Ba An, “A, cái gì?”

Ba An đứng lên, kéo kéo cánh tay, nhìn Sách Thiệu một cái, “Căn bản không thể nói chuyện thích thú như vậy với An Đức. Chú đi chơi game, con muốn chơi cùng không?”

Sách Thiệu ngơ ngác một chút, vội vàng gật đầu, trên mặt Ba An lập tức hiện ra nụ cười hết sức vui mừng.

Bất kể thế nào, Sách Thiệu cũng không cách nào ngờ, y đến An gia là trải qua một ngày bởi ba An chơi game. An gia có một phòng chơi rất lớn, bên trong có đủ loại thiết bị chơi game, làm cho Sách Thiệu rất giật mình. Hai người ở trong phòng chơi mấy tiếng, Sách Thiệu phát hiện, ở chung với Ba An, căn bản không cần có kinh nghiệm giao tiếp với trưởng bối, y bình thường chơi với Diệp Tiểu Miêu thế nào, thì bây giờ có thể chơi cùng Ba An như thế.

Y thật sự rất tò mò, tính cách ba ba như thế, thì sao sinh ra được con trai nghiêm trang như An Đức vậy?

Lúc ăn cơm tối, hai người bị An Đức cùng Julie kéo ra khỏi phòng chơi, ném tới trước bàn ăn. An Đức vươn tay lau lau mồ hôi trên đầu giúp Sách Thiệu, tâm tình Sách Thiệu dường như không tồi, tâm tình Ba An lại càng tốt, đối người con dâu tương lai này hình như càng thêm hài lòng. Ông hơn năm mươi tuổi, chỉ có đứa con trai, nhưng bản tính trưởng thành sớm, căn bản không thể chơi đùa cùng ông, nhưng thật ra đứa con dâu này, bộ dạng đẹp, lại biết chơi đùa, giới tính gì đó, với ông mà nói, căn bản chỉ là mây bay.

Hai người bình thường rất ít ăn cơm Tây, An Đức cắt thịt bò dằm Sách Thiệu, nghiêng đầu thấy khóe môi gương lên của y, “Lúc này em yên tâm rồi?”

Sách Thiệu gạt đầu, y chưa bao giờ ngờ tính cách ba ba An Đức lại là như thế, không chỉ không khiến y sợ hãi, trái lại giống như là thêm một người bạn. An Đức cầm khăn giấy thay y lau khóe miệng, “Anh tự lập lâu rồi, toàn bộ chuyện của mình đều là tự anh quyết định, miễn là anh không muốn, bất luận kẻ nào cũng không thể tách chúng ta ra, lúc này đây, em tin chưa?”

Sách Thiệu lại một lần nữa gạt đầu, “Tin tưởng.”

Hai người cứ liếc mắt đưa tình như không ai bên cạnh, Ba An vừa ăn cơm, vừa quan sát hai người, nửa ngày, đột nhiên mở miệng, “Đêm nay cứ ngủ ở nhà đi.”

An Đức nhìn thoáng qua thời gian, nghĩ tâm tình Sách Thiệu không tệ, dứt khoát đồng ý. Anh bên ngoài nhiều năm như vậy, rất ít về nhà ở, lần này nhưng cũng vì Sách Thiệu, dứt khoát ở lại.

Sách Thiệu vốn tưởng rằng, ăn cơm xong, Ba An còn có thể kéo mình chơi tiếp một hồi, lại không ngờ, mới ăn cơm xong không lâu, ông đã đuổi An Đức và mình trở về phòng.

Sách Thiệu chân trần ngồi bên cửa sổ, ngoài cửa sổ là một vườn hoa nhỏ, bên trong đủ loại kỳ lạ hiếm thấy, lúc này đã muốn rơi đầy tuyết, xem ra, lại càng có cảm giác gia đình.

Nhà?

Sách Thiệu nghĩ nghĩ, quay đầu lại nhìn An Đức đang trải giường chiếu, y bây giờ cũng có nhà, thật không? Người này mang đến nhà cho y, miễn người này ở, nhà, sẽ vẫn tồn tại.

An Đức ngẩng đầu phát hiện Sách Thiệu đang nhìn mình, ánh mắt nhu hòa, đôi mắt long lanh, dường như lóe sáng. An Đức đi đến phía sau y, cũng ngồi xuống, ôm cả bờ vai y, “Đang suy nghĩ gì, cũng say sưa rồi?”

Sách Thiệu nhích về phía sau, hơi hơi nhắm mắt, sau đó khe khẽ mở miệng, “An Đức, chúng ta sẽ luôn ở cùng nhau sao?”

Luôn cùng nhau, y trước kia chưa hề nghĩ tới vấn đề này, bởi vì y cảm thấy căn bản không có khả năng, cho dù bọn họ bây giờ cùng một chỗ, tương lai có một ngày, có lẽ sẽ có gì đó xuất hiện, chia cách bọn họ, cuối cùng không thể quay đầu.

An Đức khe khẽ cười cười, “Anh vẫn suy nghĩ, nhưng không biết em nghĩ thế nào.”

“Em?” Sách Thiệu cúi đầu nghĩ nghĩ, nghiêm túc trả lời, “Em muốn thử một lần.”

An Đức cong môi cười, chậm chậm ấn một nụ hôn lên môi Sách Thiệu, “Được, anh cùng em thử.”

Nụ hôn của hai người rất nhanh đã trở nên dây dưa, Sách Thiệu áp hờ trên người An Đức, giữa môi lưỡi đan xen, một đôi tay cũng không nề nếp sờ lên sờ xuống, rất nhanh đã châm ngòi dục vọng của An Đức, tay An Đức luồn vào áo lông y, nhiệt độ nóng cháy chậm chậm lướt qua bụng y, Sách Thiệu nhếch khóe mắt, chống người lên, từng nút từng nút cởi áo sơ mi An Đức, ở trước ngực anh lưu lại một cái một cái dấu vết.

Hai người đều hết sức quen thuộc thân thể của nhau, rất nhanh đã lột sạch quần áo nhau, dây dưa cùng một chỗ, dục vọng của An Đức để ở phía sau Sách Thiệu, hết sức căng thẳng.

Sách Thiệu bị An Đức khiêu khích cả người xụi lơ, ánh mắt mê loạn nhìn An Đức, chỉ còn chờ đối phương tiến vào, lấp đầy chính mình.

Ý thức hai người đều hơi dao động, chỉ nhìn thấy được người trước mắt mình, muốn có được đối phương, cùng đối phương hòa hợp một chỗ.

An Đức đỡ eo Sách Thiệu, dịu dàng đưa bản thân vào cơ thể y, Sách Thiệu theo động tác của đối phương không khỏi phát ra rên rỉ, trong mê loạn, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng vang thật lớn, tiếp theo là một tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó cửa phòng bị đẩy ra, một người té vào.

An Đức theo bản năng liền che người Sách Thiệu, thân thể hai người còn vướng cùng một chỗ, thân thể trần trụi nằm trên thảm, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Ba An, đối phương cười hì hì một tiếng, “Hai đứa tiếp tục, hai đứa tiếp tục.”

An Đức tỉnh táo lại trước tiên, anh vươn tay kéo mền từ trên giường qua, che thân thể hai người, lạnh mặt nhìn ba anh, “Ba ở đây, còn kêu bọn con tiếp tục thế nào?”

Ba An ngồi ở một bên cười nhìn hai người, “Ba chỉ là rất tò mò, hai đứa con trai rốt cuộc là thế nào... khả khà.”

Sách Thiệu chôn mặt mình vào trước ngực An Đức, hết khả năng che khuất bản thân, y bây giờ đột nhiên hiểu được cái gì gọi là không phải không báo mà thời điểm chưa tới. Y cũng hiểu được ngày đó Diệp Thần có bao nhiêu xấu hổ, hơn nữa bản thân hiện tại đối mặt chính là ba chồng tương lai.

Ba An rốt cục bị Julie nghe tiếng mà đến lôi đi, cửa phòng đóng lại, Sách Thiệu một khuôn mặt sợ hãi, cảm giác mình hăng hái gì cũng không còn, hận không thể lập tức quần đem gói về nhà. Y mới vừa động động thân thể, mới phát hiện chỗ nào đó của An Đức ban nãy vẫn cứ chôn trong cơ thể mình, hơn nữa giữ nguyên tư thế như vậy giao tiếp trao đổi với ba anh.

Mặt Sách Thiệu vốn đã đỏ giờ càng thêm gay gắt, y đưa tay đẩy An Đức, An Đức mỉm cười nhìn y, “Được rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục.”

“Tiếp tục cái đầu anh.” Sách Thiệu cảm giác cái mặt dày của mình, bắt đầu từ khi gặp được An Đức, đã không giữ được.

An Đức áp môi xuống, thuần thực khiêu khích thân thể Sách Thiệu, hai người rất nhanh lại dây dưa.

44. Chương 44: Quyết Định Mới

Sách Nhị gia sáng ngày thứ hai lúc rời giường, đột nhiên tỉnh ngộ bản thân tối qua lại thêm một lần mất mặt, y đột nhiên tức giận xốc tay An Đức ngồi dậy, cúi đầu nhìn thoáng qua đầu hôn sắc sỡ trên người mình, lại quay đầu nhìn thoáng qua An Đức vẫn đang ngủ say sưa, không khỏi nổi hỏa, y dùng cả tay chân trèo lên, hung hăng đá An Đức một cú, sau đó xuống giường.

An Đức lúc mở mắt, Sách Thiệu đang mặc quần áo. An Đức chống người dậy, cười nhìn Sách Thiệu, “Em muốn làm gì?”

Sách Thiệu lườm anh một cái, “Còn không nhanh về nhà, một hồi xuống lầu gặp phải ba anh muốn bao nhiêu xấu hổ a?”

An Đức thần nhiên cầm di động ở đầu giường nhìn một cái, lạnh lạnh nói, “Ba anh bây giờ đã dậy rồi, em xuống lầu, chắc chắn sẽ đụng phải ông.”

Sách Thiệu trầm mặc ba giây, ném quần áo trong tay mình xuống đất, chỉ mặc cái quần dài lượn vòng trong phòng, “Vậy anh nói em phải làm sao bây giờ? Bây giờ em leo cửa sổ ra ngoài được không?”

An Đức cười xuống giường, kéo Sách Thiệu lại, ôm vào trong ngực, “Được rồi, đừng ngượng ngùng. Tính cách Ba anh là thế, em quen thì tốt rồi. Hơn nữa, anh nghe nói lúc trước em cũng từng trải qua chuyện kiểu này phải không?”

Sách Thiệu bị An Đức kéo ngã xuống giường, một bộ không đếm xỉa. An Đức nhẹ nhàng hôn hôn gương mặt y, “Ngày hôm qua anh cùng Julie bàn bạc một việc.”

Sách Thiệu giương mắt nhìn anh, “Chuyện gì?”

“Chúng ta kết hôn đi.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, “Anh nói cái gì?”

An Đức không biết từ đâu lấy ra một chiếc nhẫn, không khỏi phân trần đã đeo vào tay Sách Thiệu, Sách Thiệu trầm mặc ba giây, cúi đầu nhìn ngón tay mình, sau đó ngẩng đầu nhìn An Đức, biểu tình trên mặt có chút ngỡ ngàng.

Hai người nằm trên giường, trán cụng trán, An Đức cẩn thận nhìn biểu tình của Sách Thiệu, anh một đoạn thời gian trước đã chuẩn bị chiếc nhẫn này, vẫn muốn sắp đặt một màn cầu hôn kinh hỉ, nhưng ngày hôm qua, lúc anh cùng Julie thảo luận vấn đề kết hôn, An Đức đã tâm động. Anh biết Sách Thiệu vẫn có chút bất an, anh tại sao lại không?

Thật ra anh lại càng bất an hơn Sách Thiệu, bởi vì anh là người động tâm trước, anh vẫn luôn chờ, chờ y động tâm, chờ y thích ứng. Anh không biết Sách Thiệu sẽ ở bên cạnh mình bao lâu, anh cũng không biết Sách Thiệu một ngày nào đó sẽ rời xa anh không, nhưng anh muốn thần nhiên đối mặt, anh nhất định phải cho Sách Thiệu cảm thấy tràn đầy tin tưởng với anh, như vậy đoạn tình cảm này của họ mới có thể càng thêm vững chắc.

Thăng đến tối hôm qua Sách Thiệu nói với anh, thử mãi sống cùng nhau được không.

Anh cho tới bây giờ đều muốn mãi sống cùng người trước mắt này, đây là tín niệm trước nay của anh chưa từng thay đổi.

Sách Thiệu cúi đầu, mi mắt run run, vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh. An Đức im lặng nhìn y, anh không biết Sách Thiệu rốt cuộc đang nghĩ gì, anh thậm chí đã chuẩn bị xong tinh thần cho việc Sách Thiệu lột nhẫn thẹn quá hoá giận ném anh.

Hồi lâu, Sách Thiệu mới chầm chậm mở miệng, “Anh chỉ mua một chiếc nhẫn sao?”

“Àn?” An Đức có chút kinh ngạc, anh vừa mới là đang cầu hôn mà, phản ứng của Sách Thiệu rốt cuộc là thế nào đây?

Sách Thiệu dùng tay đeo nhẫn sờ sờ mặt An Đức, hỏi lại, “Chiếc nhẫn kia đâu?”

An Đức phục hồi tinh thần lại, từ dưới gối lấy ra một chiếc nhẫn khác, đưa cho Sách Thiệu. Sách Thiệu đặt nhẫn trong lòng bàn tay, cười cười, sau đó nắm tay An Đức, nhẹ nhàng đeo nhẫn vào ngón vô danh của anh, sau đó cầm tay An Đức, mười ngón đan xen, “Em bằng lòng. Em muốn cùng anh xây dựng một gia đình thuộc về chúng ta.”

Trái tim thấp thỏm của An Đức cuối cùng cũng thả lỏng, anh dùng lực nắm lại tay Sách Thiệu, ôm chàng trai tình yêu đích thực của mình vào lòng, anh không cách nào hình dung hạnh phúc của mình giờ này khắc này, anh chỉ muốn ôm y, mãi mãi ôm y, không bao giờ buông tay.

Không khí vô cùng ấm áp cuối cùng bị tiếng đập cửa cắt đứt, An Đức yên lặng thở dài, cho dù ở trong nước hay nước ngoài, thế nào cũng có người tới làm phiền họ? An Đức ôm Sách Thiệu, muốn giả dờ như không nghe thấy.

“Đã dậy chưa? Xuống dưới ăn điểm tâm.” thanh âm của Ba An ở ngoài cửa vang lên, mặt Sách Thiệu nhất thời đỏ ửng.

An Đức buồn cười nhìn Sách Thiệu, hướng về phía cửa trả lời, “Đã biết.”

Thăng đến ăn xong điểm tâm rồi đi An gia, Sách Thiệu cũng chưa ngẩng đầu, đối diện Ba An. Ba An nhưng lại một bộ cười mỉm, liên tục nhìn hai người. An Đức uống một ngụm canh, sau đó thuận miệng nói, “Bọn con đã quyết định kết hôn.”

Julie bộ dạng thật vui mừng, cô cười nhìn về phía Sách Thiệu, “Chúc mừng hai người.”

Sách Thiệu ngẩng đầu, nhìn cô, đồng thời đối diện tầm mắt Ba An, từ đáy lòng tràn ra một cảm giác thỏa mãn, y cúi đầu xuống, nhìn thoáng qua chiếc nhẫn trên tay mình, y biết, cho dù kết hôn cũng không thể có ý nghĩa mãi mãi, nhưng, lại hàm ý hai người họ, muốn vì sống chung mãi mãi mà cố gắng.

Ném xong điểm tâm, hai người rời khỏi An gia, chuyến bay về nước của Thẩm Kiệt Thần là vào hôm nay, hai người vội vàng đến sân bay tiễn cậu.

Lúc chạy tới sân bay, Thẩm Kiệt Thần đã đến nơi, đang nhàn nhã ngồi ở phòng chờ chơi di động. Thấy hai người đi tới, cậu khẽ cười cười, “Cũng nói không cần đến rồi, tôi là về nước, cũng không phải chạy nạn.”

Sách Thiệu ngồi xuống bên cạnh Thẩm Kiệt Thần, “Để một mình cậu thê thảm như vậy trở về bao nhiêu đáng thương đi.”

Tầm mắt Thẩm Kiệt Thần nhạy bén dừng ở trên ngón tay Sách Thiệu, hơi hơi nhếch khóe môi, “Chúc mừng.”

Sách Thiệu dựa dựa ra sau, “Cậu có thể đưa tiền lì xì cho tôi trước.”

“Được, tôi sẽ chuẩn bị một phần quà lớn cho hai người.” Thẩm Kiệt Thần cười cười, lắng tai nghe được thông báo của radio, “Tôi phải lên máy bay.”

Sách Thiệu tiến lên một bước, chủ động ôm Thẩm Kiệt Thần, “Mang lời chào hỏi của tôi đến tổ quốc và nhân dân.”

An Đức cũng vỗ vỗ bả vai Thẩm Kiệt Thần, “thuận buồm xuôi gió.”

Thẩm Kiệt Thần giương giương môi, cười cười, chậm chậm xoay người. Cậu cuối cùng phải về quê hương nơi cậu sinh ra, vẫn tâm tâm niệm niệm trước nay. Sẽ có cuộc sống hoàn toàn mới, đang đợi cậu.

Từ sân bay lái xe về nhà, Sách Thiệu tựa vào ghế phụ, tùy tiện ngâm nga bài hát, nhàn nhã nhìn phong cảnh ven đường, thuận miệng hỏi, “An Đức, chúng ta sau này, còn về nước không?”

An Đức vặn nhỏ tiếng nhạc, sau đó nhìn Sách Thiệu, “Em muốn quay về sao?”

“Muốn.” Sách Thiệu trả lời chắc chắn, “Mặc dù ở cùng anh rất tốt, nhưng dù sao nơi đó cũng là quê hương em, có người nhà em.”

“Được thôi, chờ em nhận học vị xong, chúng ta trở về nhé.” An Đức dường như đã sớm đoán được Sách Thiệu sẽ nói như vậy, không hề rối rắm trả lời.

Sách Thiệu về đến nhà, giơ tay mình lên trước cameras, bày chiếc nhẫn trên tay cho người bên kia Computer xem. Diệp Thần mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm màn hình một hồi, sau đó gật đầu, “Àn, nhẫn đẹp lắm.”

Sách Thiệu thu tay về, nghiêm túc báo cáo cho chị dâu, “Bọn em quyết định kết hôn.”

Diệp Thần “Nha” một tiếng, sau đó ngẩng đầu, đối Sách Trí ở trước bàn làm việc mở miệng, “Anh phải dành chút thời gian chuẩn bị của hồi môn rồi.”

Thanh âm Sách Trí theo máy tính truyền tới, thanh âm không lớn, nhưng rõ ràng truyền vào tai Sách Thiệu, “Anh chỉ có đứa em trai này, hỏi trước An gia đưa lễ vật gì đi.”

Nhớ nhưng ban nãy của Sách Thiệu đối Sách Trí, đối cái nhà kia, không còn sót lại chút gì, y đen mặt nói với Computer, “Anh có thể kêu Sách Trí yên tâm, em sẽ bán mình giá tốt.”

Diệp Thần lại gật đầu, “Được lắm, tôi đây an tâm. Bán được tiền, cậu có thể giữ làm phí sinh hoạt. Đúng rồi, thu nhập của quán bar tôi đã bảo Donald chuyển vào tài khoản cậu, nếu muốn kết hôn, cậu nhất định phải tích chút vốn riêng.”

“Em thật sự là, cảm ơn anh rồi, chị dâu.”

Mặc dù về thực tế Sách Thiệu quyết định kết hôn, chồng chồng Sách Trí không tỏ ra bộ dạng đặc biệt vui sướng gì, nhưng bọn họ vẫn rất nhanh nhẹn xử lý xong thủ tục và chứng nhận cần thiết chuyển đến tay Sách Thiệu.

Đồng thời tài khoản Sách Thiệu đích xác nhiều hơn một khoản tiền lớn, vượt quá xa thu nhập của quán bar Sách Thiệu trong khoảng thời gian này. Đối với lần này giảng giải của Sách Trí là, của hồi môn không thể quá keo kiệt.

Hai người sau khi bàn bạc, quyết định đi đăng ký trước, sau đó chờ Sách Thiệu tốt nghiệp, tiếp tục lo liệu hôn lễ. Kỳ thật đối với hai người đàn ông mà nói, hôn lễ cần bản là không quan trọng, nhưng không ngăn nổi Julie chủ động ra quân muốn lo liệu hôn lễ cho hai người.

An Đức nhìn Sách Thiệu một hồi, cuối cùng quyết định phải làm một hôn lễ, anh muốn nắm tay người bên cạnh giữa những lời chúc mừng của người thân, có rất nhiều lời, không cần nói đã hiểu.

Thời tiết lạnh gay gắt, Sách Thiệu trừ bỏ đi học, kiên quyết không ra ngoài, chuyện đăng ký kéo lại kéo, rốt cục kéo dài tới mùa xuân.

Vạn vật hồi sinh.

Sách Thiệu vừa mới nộp làm luận văn xong trước đó, cả người cũng thở phào nhẹ nhõm, hai người thật không dễ dàng rảnh rỗi, quyết định đi đăng ký. Còn chưa ra khỏi nhà, An Đức đã nhận được một cuộc điện thoại, anh cúp máy nhìn Sách Thiệu, “Hôm nay chúng ta sợ là đi không được rồi?”

Sách Thiệu ngã vào ghế sa lon, “công ty anh lại có việc gì sao?”

An Đức lắc lắc đầu, “Mẹ anh muốn gặp em.”

45. Chương 45: Lại Tới Khảo Nghiệm

Sách Thiệu đứng trước sofa, nhìn người phụ nữ ung dung lộng lẫy, phục trang đẹp đẽ ngồi trên ghế sa lon, lúc tâm mắt đối phương dừng trên người An Đức mang theo ý cười, chuyển tới người Sách Thiệu thì trở nên lạnh như băng không chút độ ấm. Sách Thiệu mới thật thật ý thức được, so với Ba An tâm tính vui vẻ, y lúc này mới thật sự xem là gặp mặt gia trưởng của An Đức, hơn nữa, y biết rõ, người trước mắt này căn bản sẽ không dễ dàng đối phó.

An Đức giống như không cảm thấy bất mãn trên người mẹ mình, mỉm cười nhìn bà, “mẹ hôm nay sao rảnh rỗi đến thăm con thế?”

Mẹ An nhếch chân, mỉm cười nhìn con trai mình, “mẹ nghe nói, con sắp kết hôn?”

“Àn.” An Đức nhìn lại bà, “Hôm nay chuẩn bị đi đăng ký.”

“Andy, con không biết là con kết hôn hẳn phải nói với mẹ một tiếng sao?” trên mặt Mẹ An dường như có một chút bất mãn, tâm mắt quét đến người Sách Thiệu, “Càng miễn bàn, là cùng một chàng trai Hoa kiều.”

An Đức nhả nhặn cười cười, “Hồi đó lúc mẹ kết hôn không cho con biết, con cũng không tính toán, càng khỏi nói, là cùng một ông già ngoại quốc.”

Sách Thiệu đứng ở bên cạnh lẳng lặng nghe đối thoại giữa hai mẹ con, y không thể không khâm phục phong thái của Mẹ An, nếu An Đức là con y, y nhất định sẽ không chế không được nhào qua bóp chết anh.

Mẹ An cúi đầu xoay xoay chiếc nhẫn kim cương óng ánh trên tay mình, ngẩng đầu nhìn An Đức ánh mắt dường như mang theo đau lòng, “Andy, con đừng như vậy, mẹ chỉ có một mình con.”

An Đức bất vi sở động, “Mẹ hoàn toàn có thể cùng Brian sinh một đứa, như vậy mẹ lại thêm một đứa con. Nhưng con không có khả năng tìm thêm một người mẹ.”

Khổ nhục kế dường như không sao dùng được, Mẹ An đột nhiên đứng lên, chỉ vào Sách Thiệu, “Cậu nói, cậu rất cuộc muốn bao nhiêu tiền mới chịu chia tay với con trai tôi?”

Sách Thiệu ngẩn người, quay đầu nhìn về phía An Đức, An Đức khe khẽ vỗ vỗ tay, đứng lên, kéo tay Sách Thiệu, “Xem ra gần đây mẹ ở nhà lại xem không ít phim thần tượng, học được phương pháp rồi.”

Mẹ An nhíu mày, “Andy, con có tin mẹ ngừng tài khoản của con không?”

“Mrs Wilson, con độc lập đã lâu rồi, mẹ chẳng lẽ đã quên?” bờ môi An Đức tràn ra nụ cười tươi, “Được rồi, giỡn đủ rồi chưa?”

Mẹ An sụp đổ gương mặt tinh xảo, nhìn An Đức một hồi, “Con là nghiêm túc?”

An Đức giơ chiếc nhẫn trên tay lên, “Ngài cảm thấy thế nào?”

“Mẹ còn trông mong con tìm một đứa con dâu xinh đẹp, bởi mẹ đi dạo phố với đám chị em.” Mẹ An quay đầu đánh giá Sách Thiệu.

An Đức cười nhẹ một tiếng, “Ngài nếu có thể tìm được người hợp mắt con hơn em ấy, con bằng lòng nghe theo lời ngài.”

Mẹ An nhìn cái tay nắm chặt của hai người, một hồi, lại lần nữa nở nụ cười, “Hai đứa đã đợi lâu như vậy, đăng ký trễ thêm một ngày cũng chẳng sao. Con từ trong nước về cũng không tới thăm mẹ, mẹ tới thăm con, con còn muốn đuổi mẹ sao?”

An Đức quay đầu nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu gật đầu, không nhận được cho phép của vị phu nhân trước mắt này, hai người họ muốn kết hôn chỉ sợ cũng không dễ. An Đức cầm tay Sách Thiệu an ủi, sau đó nhìn thoáng qua thời gian, “Chúng ta đi ăn cơm trưa đi, ngài muốn ăn gì?”

Mẹ An khoát khoát tay, “Hai đứa bình thường không ăn ở bên ngoài đi, hôm nay cứ để mẹ xem xem tay nghề của con dâu tương lai.”

An Đức nhún nhún vai, “Mrs Wilson, con đặt lời trước, cho dù lại mẹ ra chủ ý gì hoành hợc bọn con, cũng sẽ không thay đổi kết cục.”

Mẹ An cười khê, vỗ vỗ bả vai con trai mình, “Andy, hết thấy đều có thể.”

Sách Thiệu từ nhỏ đến lớn, lần đầu tiên vào phòng bếp. Mặc dù y biết, vị mẹ chồng tương lai này của y rõ ràng là đang bới móc, nhưng y cũng không thể không kiên trì nhận thách thức.

An Đức dựa vào tủ lạnh nhìn Sách Thiệu cau mày trước bồn rửa rau dưa, ngón tay trắng nõn ngâm vào dòng nước có vẻ càng thêm xinh đẹp, An Đức khe khê cười cười, “Để anh làm cho.” Nói xong đã xắn tay áo, muốn đi qua.

Sách Thiệu ngẩng đầu trừng mắt liếc anh một cái, “Anh đứng đó nhìn, anh còn sợ Sách Nhị gia em đốt phòng bếp nhà anh sao?”

An Đức thành thật đứng lại, nhìn Sách Thiệu rửa thức ăn, quay đầu xắt thịt, thủ pháp thoạt nhìn vô cùng không thạo, mang theo vụng về. An Đức rất sớm đã biết, Sách Thiệu luôn không biết chăm sóc bản thân thế nào, con người y, có người chăm sóc là có thể sống đặc biệt tinh tế, không ai chăm sóc thì sống hết sức tùy tiện. Anh đã quen chăm sóc y, đã quen làm hết khả năng cho đối phương thuận lợi trên mọi phương diện, hơn nữa, chưa từng dự định thay đổi.

Anh không muốn cho đối phương chịu chút uất ức nào.

An Đức nghĩ, liền đi tới, đè lại tay cầm dao của Sách Thiệu, ghé vào tai y khê nói, “Để anh làm, anh nói rồi, sau khi gặp cha mẹ, sẽ không tạo ra bất kỳ thay đổi nào với cuộc sống chúng ta.”

Tay Sách Thiệu dừng một chút, y ngẩng đầu nhìn An Đức, trên mặt dính giọt nước bắn lên lúc rửa rau vừa nãy, bên môi tràn ra nếp cười, “Anh cố gắng trả giá vì hai ta, em đều nhìn thấy hết. Cũng đến lúc em làm chút gì đó. Tuy rằng em biết những dụng ý này sẽ không tạo thành thực chất gì, nhưng em chính là muốn nói cho anh biết, em cũng sẽ cố gắng vì tình cảm của chúng ta.”

An Đức gật đầu, “Anh nhìn thấy rồi, anh đều nhìn thấy được.”

Vì thế, làm một bữa cơm trưa mà hai người ở trong phòng bếp nhị nhị oai oai hai tiếng mới xong, Sách Thiệu cảm thấy sau khi ăn cơm trưa ánh mắt Mẹ An nhìn mình càng thêm bất thường.

Nắm qua cơm trưa, Mẹ An ngồi trên ghế sa lon, nhìn An Đức và Sách Thiệu bận rộn giúp bà dọn dẹp khách phòng, đột nhiên mở miệng, “Andy, ban nãy Lê Thanh gọi cho mẹ, nghe nói mẹ qua đây, muốn hẹn mẹ cùng đi dạo phố.”

An Đức cũng không quay đầu lại, “Vậy ngài cứ việc đi, buổi tối con có thể đón ngài về.”

“Con biết rõ Lê Thanh muốn gặp chính là con.” Mẹ An cười trả lời, “Cùng đi chứ.”

Sách Thiệu quay đầu nhìn An Đức, “Lê Thanh là ai?”

An Đức ngẩn người, hướng về phía phòng khách hỏi, “Lê Thanh là ai.”

Bên trong phòng khách trầm mặc vài giây, Mẹ An trả lời, “Con ngay cả vị hôn thê của mình cũng quên rồi sao?”

“Vị hôn thê?” Trong khách phòng hai người cùng lúc mở miệng, trong thanh âm đều mang theo nghi hoặc.

Ý cười trong thanh âm Mẹ An càng đậm, “Đúng a, con quên rồi sao, con gái của chú Lê, hai đứa lúc nhỏ còn chơi cùng nhau kia mà.”

Sách Thiệu mỉm cười, “Hóa ra còn là thanh mai trúc mã.”

“Đúng a. Năm đó tình cảm của Andy và Thanh Thanh tốt lắm, hai nhà chúng ta lại là thế giao, cho nên cứ dứt khoát cho đính hôn. Mấy năm nay không gặp, Andy gần như quên mất con người ta, nhưng Thanh Thanh chính là vẫn nhớ con, còn nhớ rõ hôn ước kia đấy.” Mẹ An đứng dậy tựa ở cửa khách phòng, quan sát vẻ mặt Sách Thiệu, “Ôi, mẹ quên mất, hai đứa còn chuẩn bị kết hôn mà, vậy phải làm sao mới tốt bây giờ? Andy cũng không thể nói không giữ lời đi?”

Sách Thiệu nhìn An Đức, mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng buông ra giường trên tay xuống, xoay người ra khỏi khách phòng vào phòng ngủ, tiếng đóng cửa nặng nề vang lên.

An Đức vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn thoáng qua biểu cảm thực hiện được của mẹ mình, “Cái gọi là đính hôn lúc ấy con mới 8 tuổi, Lê Thanh cũng chưa được 5 tuổi, con nít nhà nào cũng thế, bây giờ lại lôi ra, rất thú vị sao?”

Mẹ An ý vị thâm trường nhìn cửa phòng ngủ đóng chặt, “Đương nhiên, thú vị cực kỳ.”

An Đức cười lắc lắc đầu, “Vô ích, bất cứ dụng ý gì cũng sẽ không thể.”

Mẹ An nhìn con trai mình, khe khẽ cười cười, thấp giọng mở miệng, “Con là đứa con duy nhất của mẹ, con muốn cùng người yêu sống chung, mẹ đương nhiên rất ủng hộ, nhưng điều kiện tiên quyết là, người này cũng quan tâm con như thế. Con thật sự cho rằng mẹ không liên lạc với con, chuyện của con ở trong nước, còn mấy chuyện lung tung lộn xộn kia, mẹ cũng không biết?”

An Đức nhướn mi, “Mẹ có ý gì?”

“Mẹ có thể đồng ý cho hai đứa sống chung, nhưng mẹ muốn xác nhận con trai mẹ không phải làm thế thân cho người khác. Cho dù là cùng đàn ông, cũng nhất định phải xác nhận nó là thật lòng thích con.” ý cười trên mặt Mẹ An tiêu tan, vẻ mặt hết sức nghiêm túc.

“Em ấy thích con hay không, bản thân con là rõ ràng nhất.” biểu tình An Đức không nghiêm túc như vậy, nhẹ nhàng nói.

Mẹ An lắc đầu, “Mẹ cũng muốn rõ ràng. Andy, lần này con là chân thành, nếu hai đứa muốn thuận lợi kết hôn, bắt đầu bây giờ, con phải nghe lời mẹ, thẳng đến khi nó qua khảo nghiệm của mẹ, bằng không, con có thể thử xem mẹ con rốt cuộc có khả năng can thiệp hai đứa không.”

An Đức cúi đầu chăm chú nhìn ánh mắt mẹ mình, nửa ngày, gật gật đầu, “Được thôi, nhưng ngài phải đồng ý với con, làm khó em ấy ít thôi.”

Mẹ An mỉm cười, tao nhã, “Đương nhiên.”

Sách Thiệu tự nhốt mình trong phòng, lấy mền phủ kín đầu. Y không ngờ, An Đức vậy mà còn dám tìm cho mình thanh mai trúc mã, còn chuẩn bị một vị hôn thê, vậy Sách Nhị gia y coi là gì, người thứ ba sao?

Sách Thiệu ngồi dậy, dựng thẳng tai nghe ngóng thanh âm ngoài cửa, lấy điện thoại ra nhìn nhìn, cũng hơn mười phút rồi, anh ta thế mà lại không vào giải thích với mình?

Sách Thiệu nhảy xuống giường, mở cửa, lại phát hiện An Đức không ở phòng khách, đẩy cửa khách phòng, thế nhưng cũng không có ai, phòng bếp và phòng tắm cũng dạo qua một vòng, vẫn là trống không.

Sách Thiệu trầm mặc vào phòng ngủ, cầm điện thoại, quen thuộc bấm số An Đức, điện thoại kết nối y vừa muốn phát hỏa, chỉ nghe thấy bên kia truyền tới một giọng nữ mềm mại, “Là Alex a, Andy đưa đi đi tìm Thanh Thanh rồi, hồi này lúc đi thấy con đang ngủ, cũng không làm phiền con. Andy có thể cùng ăn cơm chiều với dì, một mình con ở nhà, nhớ ăn cơm đúng giờ a.”

Toàn bộ cơn tức của Sách Thiệu đều bị nghẹn trong cổ họng, y hít một hơi thật sâu, hơi hơi giương khóe môi, đối với điện thoại nhã nhặn nói, “Dì, chúc ngài đi chơi vui vẻ.”

Điện thoại ngắt, Mẹ An nhét di động An Đức vào túi xách mình, hướng An Đức cười cười, “bắt đầu từ giờ, toàn bộ điện thoại của nó, đều để mẹ nhận.”

An Đức yên lặng nhìn mẹ mình, xoay đầu lại. Tính cách mẹ mình anh hiểu rõ hơn hết, anh còn nhớ lúc trước bà vì cùng ba ba thành công ly hôn mà gỡ bao nhiêu mảnh khoe với ông bà ngoại, nếu bà đã đáp ứng

chỉ là một cuộc khảo nghiệm, cứ thuận theo tính tình bà là ổn rồi. Về phần Sách Thiệu, chỉ có thể chờ sau khi qua cửa ải này thì từ từ giải thích đỡ dành.

46. Chương 46: Không Phải Lừa Gạt

An Đức đưa mẫu thân đại nhân đi gặp Lê Thanh, nhiều năm không gặp, Lê Thanh với anh mà nói, sớm đã thành một người xa lạ, Lê Thanh mặc một bộ váy liền thân dài, khẽ mỉm cười, quả nhiên phong cách một tiểu thư khuê các, mầu chốt nhất chính là, bên cạnh cô là một chàng trai trẻ tuổi da trắng mắt xanh, hai người tay nắm tay, vô cùng thân mật.

Lê Thanh khẽ cười cười với An Đức, tự nhiên hào phóng mở miệng, “An Đức, đã lâu không gặp.”

An Đức cũng cong môi cười, “Đã lâu không gặp.” Trong lòng một mảnh thần nhiên, mặc dù cái gọi là đỉnh hôn chỉ trò đùa trẻ con, nhưng người lớn hai bên không khỏi không xem thật, như bây giờ, không còn gì tốt hơn.

Nghĩ vậy, tâm tư An Đức cũng thả lỏng, anh vốn đang lo lắng có thể xảy ra khó khăn gì khác không, hiện tại xem ra, chỉ cần về đỡ dành tốt Sách Thiệu là được rồi. Nội tâm thần nhiên, bên cùng mọi người đi dạo ăn cơm chiều.

Sách Thiệu một mình ở nhà, cảm giác vô cùng buồn bực. Sống chung với An Đức tới nay, trước khi An Đức ra ngoài ắt hẳn phải báo cho y biết, hai người tuy rất ít gọi điện thoại nhị oai, nhưng cũng chưa từng không liên lạc cả buổi chiều. Càng làm cho y buồn bực chính là, trạng thái này của y giống như một nữ sinh có người thầm mến, đang đợi người mình thích liên lạc.

Sách Thiệu mặt không chút thay đổi đối diện màn hình máy tính đến quá trưa, nhìn thấy sắc trời bên ngoài tối dần từng chút từng chút, trong phòng một mảng u ám, Sách Thiệu thấy khuôn mặt ảm đạm của bản thân trong màn hình, từ từ khép Computer lại, đứng lên.

Trong nhà khung cảnh tối tăm. Sách Thiệu mở tất cả đèn trong nhà, đi đến phòng khách, nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, bất tri bất giác, vậy mà đã trễ thế này, An Đức chưa về ăn cơm chiều cũng không có cho y tin tức gì, tên khốn này.

Sách Thiệu ngã vào ghế sa lon, tức giận bất bình nghĩ, An Đức bây giờ chắc đang cùng vị hôn thê ăn cơm? Chờ mẹ anh ta đi rồi, Sách Nhị gia nhất định tính sổ rõ ràng với anh ta.

Sách Thiệu cầm điều khiển từ xa đổi kênh lung tung, bỗng nhiên nghe được tiếng chuông di động, y từ trên ghế salon nhảy dựng lên mới thấy dây số quốc nội trên màn ảnh, Sách Thiệu lười biếng tiếp điện thoại, nghe thấy bên kia truyền đến thanh âm của Donald, “Ông chủ, là anh sao?”

Sách Thiệu nhíu nhíu mày, Donald vì tiết kiệm tiền điện thoại, không có việc gì cũng sẽ không liên lạc với y, lúc này lại gọi điện thoại, là vì cái gì? Y ngồi dậy tựa vào ghế sa lon, “Cậu còn có ông chủ nào khác sao? Chuyện gì?”

Donald ở bên kia điện thoại thở dài, “Ngài vốn đã đi bên kia đại dương, vẫn không học được chút hòa nhã nào. Nếu không phải em bị quần thật sự chịu không nổi, mới không gọi điện thoại nghe ngài hủy hoại mình.”

“Bị quần? cô nương hay là thiếu gia nhà ai? Xem ra tôi đi vắng, hoa đào của cậu vợ không ít.” tâm tình buồn bực ban nãy của Sách Thiệu bình tĩnh trở lại, đừng phải bệnh cũ muốn bắt chẹt Donald giải sầu.

Donald bên kia quang minh chánh đại trợn trắng mắt, “Ông chủ, quý ngài kia tên là Cù Triết, anh ta liên tục quần em, nói muốn liên lạc với ngài, từ sáng tới tối.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, y cũng sắp quên mất Cù Triết, vừa mới nghe được tên này y ngỡ ngàng trong nháy mắt, “Anh ta muốn làm gì? Cậu đưa số điện thoại cho anh ta, kêu anh ta tự liên lạc với tôi.”

“Anh ta bây giờ đang ở trước mặt em, hai người nên tự mình nói đi.” Donald nói xong, điện thoại im lặng một lát, tiếp theo thì đổi một thanh âm khác, “A Thiệu, là em sao?”

Sách Thiệu trầm mặc một chút, “Là tôi, anh tìm tôi?”

“Anh biết em vẫn trốn tránh anh.” thanh âm của Cù Triết rất thấp, “Nhưng lần này anh thật sự là không có cách, anh chỉ muốn xin em, hạ thủ lưu tình, buông tha gia đình anh.”

Sách Thiệu mày nhướn lên, “Anh có ý gì?”

“Anh biết có lẽ anh mang đến cho em rất nhiều phiền phức, nhưng anh chỉ thật lòng muốn một lần nữa bắt đầu cùng em. Em không cần phải chuyển điện thoại của anh tới chỗ An Đức để anh ta làm nhục anh. A Thiệu, anh biết em hận anh, anh cũng biết mẹ anh làm rất nhiều chuyện em không thể tha thứ, nhưng dù sao bà cũng là mẹ anh, anh có thể xin em nể tình chúng ta quen biết nhiều năm tha cho bà được không? Em có thể trả thù lên người anh.” Cù Triết hạ thấp giọng điệu, trong thanh âm mang theo cầu xin trước nay chưa từng có.

Sách Thiệu cảm thấy đầu óc mình có phần trống rỗng, giọng điệu Cù Triết biến thành như vậy y có chút không biết phải làm sao, mà chuyện Cù Triết nói lại làm cho y có chút mờ mịt, y lần lựa mới chậm chậm hỏi, “Cù Triết, tôi không biết anh đang nói cái gì, cho nên, anh có thể nghiêm túc giải thích rõ ràng những lời anh vừa mới nói với tôi không?”

Cù Triết bên kia hình như cũng lặng đi một chút, “Ý của em là, em không biết?”

“Anh muốn cho tôi biết cái gì?” Sách Thiệu hít một hơi thật sâu, cố gắng khống chế tâm tình mình, “Tôi không muốn để ý anh, tuyệt đối sẽ không nhận điện thoại của anh, tôi cần gì phải chuyển cuộc gọi của anh tới An Đức làm phiền anh ấy? Còn có, trả thù mẹ anh, à, Sách Nhị gia không thời gian rảnh rỗi tính toán với anh, được chứ?” Sách Thiệu nhắm mắt lại, nói tiếp, “Cù Triết, tôi thật sự thực quý trọng cuộc sống bây giờ, những cái khác với tôi mà nói đều không quan trọng.”

Cù Triết trầm mặc một hồi lâu, sau đó hắn nghe Sách Thiệu mở miệng tiếp, “Chuyện này tôi sẽ làm rõ ràng, bất kể là ai làm, tôi cũng sẽ kêu người đó dừng lại, coi như là trả lại những điều tốt đẹp của anh với tôi mấy năm đó. Từ nay về sau, chúng ta thật sự không cần lôi kéo quan hệ gì nữa được chứ?”

“Làm phiền em.” Cù Triết im lặng nghe thanh âm truyền qua điện thoại, dường như hắn nghe được một tiếng cười lạnh, tiếp theo điện thoại đã bị ngắt.

Sách Thiệu cúp điện thoại, tựa vào ghế sa lon, cố gắng bình phục tâm tình mình, đại não y xoay tròn cực nhanh, từ từ làm rõ mạch suy nghĩ, vừa nãy Cù Triết nói, toàn bộ cuộc gọi của anh ta đều bị chuyển đến chỗ An Đức? Sau đó, có người trả thù mẹ anh ta?

Sách Thiệu cầm điện thoại do dự một hồi, gọi cho Sách Trí. Sau khi cúp điện thoại, y ngồi ở trên ghế sa lon lặng im hồi lâu, cuối cùng gọi cho An Đức.

Điện thoại vang lên thật lâu, đường dây mới được nối, Sách Thiệu vừa muốn nói chuyện, bên kia đã truyền tới một giọng nữ trẻ trung, “Cậu tìm An Đức sao? Anh ấy đang tắm.”

“Cô là ai?”

“Tôi là Lê Thanh.”

Sách Thiệu khẽ cười một tiếng, gọn gàng dứt khoát cúp điện thoại.

Bên này, Lê Thanh ngơ ngẩn nghe âm bạn trong điện thoại, có chút không xác định nhìn Mẹ An một cái, “Dì, như vậy thật sự không sao chứ? Có thể gây phiền phức gì cho An Đức không?”

Mẹ An cười cười, “Vậy đã nói lên giữa bọn họ vốn có vấn đề.”

An Đức lái xe, đưa tay tìm di động trong túi, muốn xem thời gian, nhưng tìm không thấy, lúc chiều điện thoại bị Mẹ An lấy đi đã quên đòi về, bị ba người bọn họ lôi kéo ăn cơm, thẳng đến bây giờ mới thả về, không biết về nhà Sách Thiệu có phát điên không, hơn nữa đã giờ này, không biết Sách Thiệu có vì tức giận mà không ăn cơm chiều không?

An Đức nghĩ, liền giảm mạnh chân ga.

Sách Thiệu ngửa mặt nằm ở trên ghế sa lon, suy nghĩ hỗn loạn, y đột nhiên phát hiện, y hoàn toàn không hiểu An Đức như mình tưởng. An Đức làm trò trước mặt y, vô cùng thuận theo, nhưng lại giấu y chuyển cuộc gọi của Cù Triết, thậm chí còn lặng lẽ trả thù mẹ Cù Triết mà không hề hé một lời.

Anh ta có phải cho tới bây giờ vẫn không tin tưởng tình cảm của mình đối anh ta? Vậy tình cảm của anh ta với mình thì sao? Anh ta bây giờ, lại đang ở đâu?

Sách Thiệu cảm giác mình dường như bị biểu hiện giả dối trước mắt mê hoặc, y quên nhìn lòng dạ của người kẻ gối. Trên đời này nào có người đơn giản như vậy, nào có ai tốt với mày không màng hồi báo?

Sách Thiệu a Sách Thiệu, mày cô quạnh lâu lắm rồi sao? Vết sẹo lành thì mày quên mất đau rồi sao? Mày vậy mà lại toàn tâm toàn ý tin tưởng một người, tin tưởng tình cảm anh ta đối mày, xem tình cảm anh ta đối với mày như toàn bộ chỗ dựa?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Sách Thiệu ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn chăm chăm đồng hồ treo tường, thấy bên ngoài trời dần dần sáng lên, An Đức anh ta vậy mà suốt đêm không về?

Chẳng lẽ lần này y lại trầm mê trong một giấc mơ sao? Bây giờ tất cả đã sắp kết thúc rồi ư?

Lúc An Đức mở cửa nhà, thấy đèn phòng khách sáng rõ, một thân ảnh quen thuộc nằm trên ghế sa lon. Anh nhướn mi, thả nhẹ bước chân đi tới, lại phát hiện Sách Thiệu vẫn mở to mắt, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

An Đức kéo kéo khóe miệng, cười cười hết khả năng, giọng điệu nhẹ nhàng chậm chậm hỏi han, “Sao ngủ ở đây? Thực xin lỗi, là anh không tốt, anh về trễ.”

Sách Thiệu giật giật mí mắt, ngửa đầu nhìn áo sơmi trắng trên người An Đức, khe khẽ mở miệng, “Áo khoác của anh đâu?”

An Đức lặng đi một chút, từ từ đi qua, ngồi xuống bên cạnh Sách Thiệu, “Ngày hôm qua anh không nói tiếng nào đã đi là anh không tốt, nhưng chỗ mẹ anh ít nhiều phải hơi thuận theo một chút, mẹ mới có thể sớm bỏ qua cho chúng ta. Hôm qua điện thoại cũng bị mẹ lấy đi, cho nên vẫn không thể gọi cho em, là anh không tốt, đừng nóng giận, được chứ?”

Sách Thiệu ngồi ngay ngắn, hơi mỉm cười nhìn An Đức, “An Đức, em vừa mới hỏi anh, áo khoác anh đâu? Còn có, anh suốt đêm không về, chẳng lẽ không nên cho em một lời giải thích sao? Em nghĩ rằng, chúng ta là người yêu, giữa chúng ta hẳn nên thẳng thắn.”

“Anh tối qua vội chạy về trên đường xảy ra tai nạn nhỏ, sau đó ở cục cảnh sát dày dò một đêm, áo khoác cũng không biết bị ném đi đâu rồi.” An Đức cầm tay Sách Thiệu, một mảng lạnh lẽo, giống như là biểu tình giờ phút này của Sách Thiệu làm cho anh cảm thấy lạnh lùng khó hiểu, “Lời anh nói đều là thật, em tin anh được chứ?”

An Đức tối qua vội vàng trở về, không ngờ tông vào đuôi một chiếc xe trước mặt, bả vai bị va chạm tổn thương, ở bệnh viện băng bó lại cùng cảnh sát đàm phán. Anh ban nãy không nhắc tới, là sợ Sách Thiệu lo lắng, nhưng giờ phút này, anh càng sợ Sách Thiệu không tin mình.

“Em tin tưởng anh.” Sách Thiệu nhẹ nhàng nói, “Cho nên, anh giấu em chuyển điện thoại Cù Triết, cho nên, anh đã lặng lẽ trả thù mẹ Cù Triết? An Đức, anh tin em sao?”

Biểu tình trên mặt An Đức hơi biến “A Thiệu, anh không phải không tin em. Điện thoại Cù Triết, anh đã chuyển rất lâu trước đó, anh lúc ấy chỉ không muốn cậu ta quấy rầy cuộc sống của chúng ta nữa. Lúc ở trong nước cậu ta từng gọi cho em mấy lần, sau chúng ta ra nước ngoài đổi số, việc này anh đã quên mất. Về phần chuyện mẹ Cù Triết, An Đức anh sẽ không chịu thiệt thòi lớn rồi cứ dễ dàng bỏ qua như vậy, anh giấu giếm em là lo em sẽ không đồng ý.”

47. Chương 47: Sách Nhị Về Nước

Sách Thiệu khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng lắc đầu, từ từ đứng dậy tới trước mặt An Đức, đưa tay chọc chọc ngực An Đức, “Đừng kiêu căng, thật ra anh căn bản không hề tin tưởng em như mình nói, cũng hoàn toàn không có lòng tin với tình cảm giữa hai chúng ta như bản thân biểu hiện.” Sách Thiệu khẽ mỉm cười môi mỏng, rú mi mắt, “An Đức, thật ra em cũng không có lòng tin. Nếu chúng ta đều không có lòng tin với nhau, còn quây quần cùng nhau làm gì chứ?”

An Đức ngăn người nắm chặt tay Sách Thiệu đích, vội vội vàng vàng nói, “A Thiệu, không phải như thế. Anh thừa nhận lúc mới bắt đầu anh không có lòng tin, nhưng từ sau khi em theo anh ra nước ngoài, anh cũng nhìn thấy em thay đổi vì anh, anh biết em đang cố gắng thích ứng đoạn tình cảm này, đang cố gắng trả giá cho đoạn tình cảm này. Tín nhiệm giữa chúng ta đang dần dần bồi dưỡng.”

Sách Thiệu mặc cho An Đức nắm lấy tay mình, khe khẽ nói, “Nhưng An Đức, anh làm em không cách nào tin tưởng anh. Anh cũng biết, em không thể chịu đựng chút lừa gạt hay phản bội nào nữa, em không muốn mỗi ngày sống cùng anh, lại mỗi ngày phải suy đoán tâm lý anh, nghĩ lời anh nói với em câu nào là thật câu nào giả dối, nghĩ anh có phải lại gạt em lại làm gì đó không.”

An Đức nhìn biểu tình của Sách Thiệu, khủng hoảng dâng lên trong lòng, ngày đó anh thật sự lo lắng sự tồn tại của Cù Triết. Nhưng sau này trong cuộc sống, hai người sớm chiều ở chung tâm ý tương thông, anh đã dần dần hiểu được tâm ý của Sách Thiệu đối mình. Quá khứ đã qua, anh không muốn dây dưa gì nữa. Đối với mẹ Cù Triết, An Đức anh từ nhỏ chưa từng chịu thiệt thòi lớn như vậy, lần này, lại thiếu chút nữa bị người đàn bà kia giết chết ở trong núi, nếu bỏ mặc không quan tâm, cũng quả thật không phải tính tình của An Đức anh.

Anh một lòng muốn tự mình thu phục chuyện này không liên lụy Sách Thiệu, tình cảm của hai người đã dần dần ổn định, anh không muốn xảy ra một chút ảnh hưởng nào. Chuyện này anh vốn làm không hề áy náy, nhưng giờ phút này, anh mới phát giác bản thân đã xem nhẹ cảm nhận của Sách Thiệu.

“Đúng anh sai rồi. Anh cam đoan, ngoài hai chuyện này, anh không còn lừa dối hay phản bội em. Mỗi một lời anh nói với em đều là thật lòng thật dạ, anh đảm bảo từ nay về sau, sẽ không bao giờ lừa gạt em nữa.” An Đức cầm tay Sách Thiệu, vô cùng chân thành nói, anh không hề chớp mắt nhìn vào mắt Sách Thiệu, muốn từ trong mắt đối phương nhìn ra thái độ của y.

Sách Thiệu chậm chậm thở ra một hơi, có chút mệt mỏi nói, “Chuyện trả thù cứ dừng ở đây đi? Em không phải mềm lòng với ai, em chỉ muốn chấm dứt những chuyện quá khứ ở đây, có thể không?”

An Đức cắn chặt môi dưới, cuối cùng gật gật đầu, “Anh đáp ứng em.”

Sách Thiệu giương khóe môi, rốt cục lộ ra một nụ cười, An Đức nhẹ nhàng lắc lắc tay y, dịu dàng mở miệng, “Chuyện này cứ như vậy bỏ qua đi, tha thứ cho anh, được không?”

Sách Thiệu giương mắt, thấy sắc mặt có chút tiêu tụy vành mắt đã thâm đen của An Đức, đêm qua rõ ràng là ngủ không được ngon giấc, trong đáy mắt mang theo lo âu còn có lo lắng, nhìn thấy ánh mắt này y hơi đau lòng, Sách Thiệu chậm chậm gật gật đầu, sau đó mở miệng, “Tối qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

An Đức thấy Sách Thiệu hình như có dấu hiệu chuyển ám, bất chấp bộ dạng chính trực ngày thường, có chút đáng thương bĩu bĩu môi, “Anh tối qua vội vàng trở về, sau đó lại phát hiện mình không mang điện thoại, sợ em tức giận, tiếp đó không cẩn thận tông vào đuôi xe người ta.”

“Bị thương chỗ nào?” Sách Thiệu đưa tay sờ soạng lưng tung trên người An Đức. An Đức cầm tay Sách Thiệu, “Không sao, chỉ cần em không tức giận, là được rồi.”

Sách Thiệu vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy An Đức có chút vô lại như vậy, y không biết làm sao cười cười, đưa tay đẩy anh một phen, “Đi tắm rửa đi, sau đó ngủ một giấc thật ngon, em nhin đối một đêm rồi, đi tìm chút gì ăn đây.”

An Đức kéo Sách Thiệu, nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên trán y, “Ăn chút gì lót dạ trước, một hồi anh nấu cháo cho em.”

Sách Thiệu cười cười, sau đó gật gật đầu. An Đức rốt cục xoay người vào phòng tắm. Sách Thiệu đứng ở phòng khách, nghe tiếng nước ào ào trong phòng tắm, tiếp đó gọi một cú điện thoại.

An Đức ra khỏi phòng tắm, Sách Thiệu đang dựa vào ghế sa lon xem TV, thấy An Đức đi ra, mắt cũng không nâng mở miệng, “Vừa nãy công ty anh gọi tới, nói có chút việc kêu anh đi xử lý một chút.”

An Đức ngồi xuống bên cạnh Sách Thiệu, tóc ướt sũng nhỏ giọt, anh có chút bất mãn nhíu mi, “Còn cần bọn họ có ích lợi gì. Anh nấu cháo cho em trước rồi sẽ đi.”

Sách Thiệu giương mắt nhìn, cười khê, “Em cũng không phải không thể tự gánh vác. Chờ anh bận xong về, hai chúng ta đến nhà hàng Trung Quốc trên phố ăn nhé.”

An Đức nghĩ nghĩ, cuối cùng gật đầu, “Được rồi, anh sẽ về sớm một chút.”

An Đức lau khô tóc, thay quần áo liền vội vội vàng vàng ra cửa, Sách Thiệu lười biếng tựa ghế sa lon, không khác ngày xưa, giống như thật sự không có chuyện cãi vả hồi sáng, An Đức rốt cục cũng yên tâm.

Nhưng sự thật chứng minh, Sách Thiệu căn bản không có rộng lòng như anh nghĩ. An Đức chân trước ra cửa, Sách Thiệu chân sau đã đứng dậy thu dọn đồ đạc, thẳng đến sân bay. Mà hiệu suất làm việc rất cao, bản lĩnh quá lớn cũng không phải một chuyện tốt, Sách Thiệu vừa tới sân bay đã có người đưa vé cho y, thật thuận lợi lên máy bay.

Chờ An Đức tan tầm về nhà phát hiện Sách Thiệu buổi sáng còn hoà nhã ân cần, một bộ không có việc gì vậy mà đã ở mấy vạn thước trên bầu trời, hơn nữa, còn tiện thể mang đi hộ chiếu của anh.

Sách Thiệu ở trên máy bay vẫn mờ mờ, mà lúc này, tâm tình y đã tỉnh táo lại. Y suy nghĩ cẩn thận lời An Đức nói, cũng tin An Đức không phải gạt mình, nhưng thật sự không thể đại biểu chuyện này cứ bỏ qua như vậy.

Sách Thiệu đôi khi quá mức nhạy cảm, ví dụ lần này với hai người mà nói thật ra cũng chỉ xem như một lần cãi nhau, nhưng y lại vì chuyện này mà tỉnh táo cả người. Cân nhắc rất nhiều y phát hiện, bản thân quá mức tín nhiệm An Đức, thật giống như cô gái đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào, hoàn toàn tin tưởng mỗi một câu của đối phương, mất đi lý trí của ngày xưa, hết sức ỷ lại đối phương.

Nếu như thời niên thiếu, cảm giác này cũng chỉ là xúc động do hormone gây ra, nhưng, đối Sách Thiệu bây giờ mà nói, kỳ thật chưa hẳn là một chuyện tốt. Toàn bộ ỷ lại của y với An Đức đều đến từ yêu thương của đối phương, xây dựng trên tình cảm của đối phương. Mà tình cảm, cố tình là thứ không đáng tin nhất trên đời này.

Y từng toàn tâm toàn ý trả giá, cuối cùng lại dẫn đến mất hết cả vốn, y cho là mình sẽ nhờ kỹ kinh nghiệm này, ở trong đoạn tình cảm này ít nhiều sẽ có giữ lại, nhưng không ngờ một lần nữa bị làm cho mê mang đầu óc.

Y nghĩ như vậy không phải vì y không tín nhiệm An Đức, y rất tín nhiệm đối phương, mỗi một câu nói hôm nay của An Đức y đều tin tưởng. Nhưng y không biết, An Đức có phải vẫn sẽ đáng giá tín nhiệm như vậy, có phải An Đức mãi mãi cũng sẽ không hề giấu giếm mình? Tương lai một ngày nào đó, An Đức có phải cũng sẽ giống Cù Triết rời khỏi y, lựa chọn cuộc sống của người bình thường?

Càng nghĩ tiếp, Sách Thiệu lại càng thấy sợ hãi, y cảm thấy cứ như vậy bản thân sớm muộn gì cũng sẽ trở nên suy tính hơn thiệt, nghi thần nghi quỷ. Nếu mỗi ngày đều phải suy đoán đối phương, ngờ vực đối phương, tình cảm kiểu này thật sự là quá mệt mỏi. Nhưng Sách Thiệu lại cố tình không cam lòng chia tay An Đức, chấm dứt cuộc sống hiện tại. Vì sự phản bội có khả năng xảy ra trong tương lai mà chia tay, lý do như vậy cũng thật sự là quá ngu ngốc.

Sách Thiệu nghĩ tới nghĩ lui cũng không biết làm sao bây giờ, dứt khoát nghĩ trước rời khỏi An Đức vài ngày, về nước giải sầu. Hai người cả ngày dính cùng một chỗ, làm cho Sách Thiệu mất đi năng lực phán đoán vốn có với rất nhiều việc, y cần một mình từ từ suy nghĩ.

Vì thế y đã đặt vé máy bay về nước, lúc thu dọn đồ đạc cũng thuận tiện cuốn đi hộ chiếu của An Đức, dùng cách này để bảo đảm đối phương không thể một khắc đã đuổi tới bắt mình trở về.

Trong lòng Sách Thiệu có cảm giác, bản thân cuối cùng cũng sẽ về bên An Đức. Nhưng ít nhất không phải bây giờ, y biết mình hiện tại chui vào ngõ cụt, đối An Đức sinh ra nghi ngờ vô căn cứ. Hai người mang theo nghi ngờ lung tung này nhị oai cùng một chỗ sớm muộn gì cũng sẽ khiến cho mâu thuẫn càng lớn hơn.

Hơn nữa, Sách Nhị gia bị giam cầm ở nước ngoài đã lâu, rất nhớ tổ quốc quê cha đất tổ, lần này hiếm khi An Đức vắng mặt, y có thể thoải mái thả lỏng một lần.

An Đức về đến nhà, đen mặt nhìn tủ quần áo trống trơn, anh gọi điện thoại mới phát hiện Sách Thiệu vậy mà đặt vé máy bay về nước. Xem thời gian hiện tại, máy bay cũng đã cất cánh, anh đuổi tới sân bay cũng

không kịp.

An Đức có chút nôn nóng bất an, Sách Thiệu lần này thật sự giận muốn thoát khỏi anh? Anh giật vali da qua loa thu dọn đồ đạc, kết quả phát hiện không thấy hộ chiếu của mình, Sách Thiệu về nước vậy mà lại mang theo hộ chiếu của anh.

Nếu đổi người khác vào thời khắc này nhất định sẽ nghĩ, Sách Thiệu có phải không muốn gặp lại mình nữa không, nhưng An Đức lại đột nhiên nở nụ cười, anh hiểu rất rõ con người Sách Thiệu, nếu y muốn hoàn toàn rời khỏi anh, nhất định sẽ lẫn mất sạch sẽ, không hề kéo theo chút liên hệ nào với mình. Mà lần này y lại mang hộ chiếu của An Đức đi, chỉ là muốn làm cho anh đừng đuổi theo về nước nhanh quá, anh nghĩ, có lẽ chính là thời gian.

Hai người cùng một chỗ lâu rồi, đã qua thời gian ngọt ngào nhất ấm áp nhất, lại bắt đầu bộc lộ vấn đề, chỉ có tìm ra giải quyết từng vấn đề một mới có thể lâu dài. An Đức hiểu rõ điểm này, chỉ cần Sách Thiệu còn muốn sống cùng anh, Sách Thiệu cần thời gian, anh sẵn lòng cho y.

Nghĩ như vậy, tâm tình thấp thỏm của An Đức cũng thả lỏng, anh đến Lê gia lấy điện thoại về, quả nhiên vào buổi tối, nhận được điện thoại của Sách Trí.

Thanh âm Sách Trí như trước không mang theo cảm tình gì, dường như không chút nghi hoặc với chuyện Sách Thiệu đột nhiên về nước, anh nhại nhẽo mở miệng, “Sách Thiệu nói lúc nó thu dọn hành lý không cần thân mang luôn hộ chiếu của cậu, chờ hôm nào tâm tình nó tốt sẽ gửi về cho cậu.”

An Đức tâm tình tốt trả lời, “Em ấy đang bên cạnh anh sao? Bảo em ấy tự nói với em.”

Đầu kia điện thoại im lặng một lúc, sau đó truyền đến thanh âm lười nhác lộ vẻ mệt mỏi của Sách Thiệu, “Tìm Sách Nhị gia của anh có chuyện gì?”

An Đức nghe thanh âm quen thuộc, cảm thấy đột nhiên bình tâm lại, anh khe khẽ mở miệng, “A Thiệu, anh cho em thời gian một tháng, sau một tháng anh về đón em, được chứ?”

Sách Thiệu đổi điện thoại do dự một hồi, “Được.”

48. Chương 48: Hòa Hảo Như Lúc Ban Đầu

An Đức cố gắng giữ vững sự kiên nhẫn của mình, tận khả năng không làm phiền Sách Thiệu. Thẳng đến ba ngày sau đó, rốt cục nhện không được, gọi một cú điện thoại đến Sách gia, sau đó nghe thấy Diệp Thần bên kia điện thoại dùng giọng điệu phong khinh vân đạm trả lời, “Cậu tìm Sách nhị a, cậu ta bỏ nhà đi rồi. Cái gì? Cậu hỏi đi đâu? Biết đi đâu còn kêu là bỏ nhà đi sao? Tôi đã nói Sách Trí hẳn nên dẫn em trai anh ấy đi khám nào, lớn vậy rồi còn chơi chiêu này. Ai, cậu còn có việc sao?”

An Đức nắm chặt điện thoại, hòa nhã mở miệng, “Không có việc gì, đã làm phiền rồi.”

Cúp điện thoại, An Đức trầm mặc một hồi nhìn tấm ảnh Sách Thiệu trên bàn làm việc, tấm hình kia là Sách Thiệu chụp ở trong sân trường, áo thun trắng phối quần jean đơn giản, bên ngoài là một cái áo khoác lông màu xám, nụ cười thoát nhìn hết sức chói mắt. An Đức một lần nữa cầm điện thoại, “Giúp tôi đặt vé máy bay về nước.”

“Nhưng thiếu đồng, hộ chiếu của ngài...” Bên kia trợ lý cẩn thận nhắc nhở.

An Đức nghĩ nghĩ, bây giờ trông chờ Sách Thiệu gửi hộ chiếu về có lẽ là không có khả năng, anh bất đắc dĩ mở miệng, “Được rồi, tôi biết rồi, tôi bổ sung hộ chiếu trước.”

Sách Thiệu đương nhiên không phải trốn đi, y quang minh chánh đại rời đi trước mặt Diệp Thần cùng Sách Trí, chỉ bất quá đối với chuyện y đi đâu đôi phu phu bận rộn không có thời gian quan tâm mà thôi.

Vậy Sách Nhị gia đi đâu đây? Đáp án rất đơn giản, C thị, đến đây nhờ Bác sĩ Thẩm đã bắt đầu ổn định.

Sách Thiệu khi học đại học đã tới C thị vài lần, nhưng đã cách nhiều năm, C thị đã xảy ra biến hóa long trời lở đất. Sách Thiệu bóc lột thời gian nghỉ ngơi hiếm có của Thẩm Kiệt Thần, sau khi dạo quanh thành phố đã ra một quyết định, y muốn bắt đầu ổn định ở C thị.

Thẩm Kiệt Thần nghe xong quyết định này của y ngẩng đầu nhìn y một cái, mang theo giọng điệu xem thường hỏi, “Anh không muốn về nước ngoài sao? Vậy An Đức anh định làm thế nào?”

Sách Thiệu không đồng ý nhíu mày, “Rõ ràng là anh ta theo đuổi Sách Nhị gia, vì sao tôi phải chiều ý anh ta sống ở nước ngoài xa lạ kia? Nếu anh ta thực bằng lòng, thì phải giúp tôi mở một quán bar ở đây làm lại từ đầu.”

Thẩm Kiệt Thần liếc mắt, “Sách Thiệu anh có biết anh đang cố tình gây sự không?”

“Anh ta giấu Nhị gia làm nhiều chuyện như vậy, còn xuất hiện vị hôn thê gì đó, tôi không chia tay với anh ta đã không tồi rồi, cố tình gây sự thì sao chứ?” Sách Thiệu một tư thế cậu có thể làm gì tôi nào, không hề sợ hãi nhìn Thẩm Kiệt Thần.

Thẩm Kiệt Thần im lặng nhìn chằm chằm y một hồi, cuối cùng đi đến kết luận, “Anh thật ra là nữ đúng không, anh kỳ thật mười bảy tuổi phải không?”

Mặc dù cảm thấy Sách Thiệu đang cố tình gây sự, nhưng Thẩm Kiệt Thần vẫn rất nhanh lợi dụng nhân mạch của mình giúp Sách Thiệu thu phục một quán bar, vì thế Sách Thiệu lại bắt đầu cuộc sống ăn chơi đàng ***, điên đảo trắng đen của mình lúc trước.

Kỳ thật Sách Thiệu chỉ muốn cho cuộc sống của mình hết mức như trước kia, suy nghĩ hiện tại của y có chút rối loạn, đơn giản không muốn suy nghĩ miên man. Cuộc sống ngày qua ngày thuận theo tính cách bản thân, y muốn thử một cuộc sống không có An Đức, sau đó để mình hiểu rõ tầm quan trọng của An Đức đối với mình.

Nhưng Sách Thiệu rất nhanh đã phát hiện, y rốt cuộc không thể quay về cuộc sống như trước kia. Y mỗi ngày ở trong quầy bar nhìn người bên ngoài trêu chọc, bắt chuyện với nhau. Bản thân rất ít uống rượu, thỉnh thoảng lúc Thẩm Kiệt Thần xuất hiện châm biếm nhau một chút. Ngày cứ hờ hững trôi qua, Sách Thiệu sâu sắc cảm thấy mình thật sự bắt đầu nhớ nhung An Đức.

Buổi tối trước khi ngủ, Sách Thiệu tựa vào đầu giường cầm hộ chiếu của An Đức lật tới lật lui xem, ngơ ngẩn ngẩn ngẩn nhìn hình thẻ phía trên. Đã quen người kia ở bên cạnh, cuộc sống hiện tại thế này y đã không thể thích ứng.

Không có An Đức chăm sóc, Sách Thiệu rất nhanh bắt đầu gầy xuống, ngay cả Thẩm Kiệt Thần cũng nhận thấy được biến hóa trên thân thể và cảm xúc của y, mang theo ngữ khí cười nhạo hỏi y, “Bây giờ là tương tư thành họa sao? Nếu chịu không nổi thì trở về đi, tiếp tục như vậy nữa, chờ An Đức tìm đến, anh có thể cũng không còn.”

Sách Thiệu trước đó đã đáp ứng An Đức gửi trả hộ chiếu, một tháng thì theo anh về, nhưng ngày hôm sau đã mai danh ẩn tích, đến bây giờ cũng không liên lạc với anh, y có chút không dám nghĩ đến cảm xúc hiện tại của An Đức. Huống chi, y cũng xem như trốn nhà đi, cứ như vậy trở về, Sách Nhị gia ở trước mặt An Đức sợ là cuối cùng không ngẩng đầu lên được.

Vì cái mặt mo còn lại của mình, Sách Thiệu cắn răng cảnh cáo Thẩm Kiệt Thần, “Cậu nếu dám tiết lộ hành tung của tôi, Nhị gia của cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cậu.”

Thẩm Kiệt Thần cười cười, nếu con yêu nghiệt này tự tìm khổ ăn, cậu cũng vui vẻ đứng nhìn, nhìn xem đến cuối cùng, rốt cuộc là ai không chịu nổi.

Hộ chiếu của An Đức một lần nữa tới tay đã là một chuyện tháng sau, đang vấp phải quý cuối năm, chuyện của công ty có tình lại nhiều lên. Anh ngày vội đêm gấp hơn mười ngày, mới rốt cục rảnh rỗi, lập tức trở về nước.

Tới H thị, quả nhiên như trong dự liệu không tìm được Sách Thiệu, An Đức thở dài, một tháng rồi, Sách Thiệu rốt cuộc muốn làm gì đây? Vào lúc An Đức cảm giác tương hồ đây đầu mình thì nhận được một cuộc gọi có thể nói là cứu mạng, cùng ngày đó liền bay đi C thị.

Thẩm Kiệt Thần dẫn An Đức tới một tiểu khu, ném cho anh một cái chìa khóa, thêm một câu, “Ở đây đợi anh chàng tâm trí chưa trưởng thành của anh đi.”

An Đức cầm chìa khóa lên lầu, dạo quanh phòng một vòng, căn phòng vô cùng sạch sẽ ngăn nắp, đầy đủ mọi thứ vật dụng. An Đức cười khẽ, xem ra Sách Thiệu trong khoảng thời gian này quả thật cũng rất hưởng thụ. An Đức thăm thú căn phòng xong, đẩy cửa phòng tắm, đi đường một nhọc, anh rốt cục tìm được người kia, có thể yên tâm tắm rửa một cái.

Dưới làn nước ấm áp, An Đức cảm giác thần kinh căng thẳng thật lâu của mình cuối cùng cũng thả lỏng, anh khẽ cười nhìn vào gương, người kia nhìn thấy anh, biểu tình sẽ thế nào đây?

Tắm xong, An Đức quần khăn tắm đang chuẩn bị thay quần áo, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa. Anh không kịp cân nhắc đi thẳng tới cửa, mở cửa, nụ cười tràn đến bên môi thì dừng lại, một chàng trai xa lạ đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt sững sờ nhìn An Đức, sau đó mở miệng, “Thật ngại, có thể tôi đi nhầm rồi.”

An Đức liếc mắt nhìn y, trở tay đóng cửa, cúi đầu thở dài, còn chưa kịp xoay người, tiếng đập cửa lại vang lên, An Đức mở cửa, quả nhiên lại nhìn thấy chàng trai ban nãy, An Đức không kiên nhẫn mở miệng, “Đừng nói với tôi, cậu lại đi nhầm?”

Chàng trai cảnh giác nhìn chằm chằm An Đức, móc ra thẻ cảnh sát cẩn thận gấp hỏi, An Đức vẫn dậm phong khinh nói cho đối phương biết, mình là bạn trai Sách Thiệu, biểu tình của chàng trai lập tức cứng lại.

An Đức cúi đầu xuống nhìn thoáng qua cái túi lớn đối phương xách trong tay, trên cùng lộ ra rau dưa và thịt. An Đức cảm thấy tâm tình mình bỗng nhiên rất không tốt, nhìn về mặt đối phương, chẳng lẽ Sách Thiệu lại rời bỏ anh ăn vụng ở bên ngoài? Ép buộc đè ép lửa giận của mình, An Đức mang theo giọng điệu châm chọc mở miệng, “Tính tình em ấy thích chơi đùa, tôi đã quen rồi. Cho nên nếu hai người xảy ra chuyện gì, vẫn là đừng dây dưa níu kéo. Mọi người đều là đàn ông, cậu tình tôi nguyện, một giấc tỉnh lại nên quên thì quên đi.”

Chàng trai kia trầm mặc, nội tâm dường như đang đấu tranh dữ dội, sau đó y thản nhiên cười cười, bình tĩnh mở miệng, “Anh có lẽ hiểu lầm rồi, Bác sĩ Thẩm là Bác sĩ của mẹ tôi, tôi chỉ là tới thăm cậu ấy.”

“Bác sĩ Thẩm?” An Đức nghi hoặc nhướn mi, vừa muốn nói chuyện thì nghe thấy thanh âm của Thẩm Kiệt Thần, xoay tầm mắt qua, thì nhìn thấy Thẩm Kiệt Thần cau mày và Sách Thiệu bị cậu nắm chặt cổ tay.

Tầm mắt An Đức khóa chặt trên người Sách Thiệu, chẳng qua mới hơn một tháng, cả người Sách Thiệu cũng gầy gò không ít, hai má đều hơi lõm vào, xương gò má nhô ra. Lúc y nhìn thấy An Đức, cả người dường như cũng cứng lại ngơ ngẩn nhìn chằm chằm mặt An Đức không nhúc nhích.

An Đức âm thầm thở dài, không chút nào để ý mình lúc này chỉ quần một cái khăn tắm, lại là ở cửa nhà người ta, tiến lên một tay kéo Sách Thiệu vào lòng, mùi vị quen thuộc đối phương tràn ngập cõi lòng, An Đức đột nhiên cảm thấy tức giận, xúc động của mình, còn có tháng rưỡi chịu đựng dằn dặt này, đều không quan trọng.

Sách Thiệu có chút thất thần, thẳng đến bị An Đức ôm vào trong ngực, mới rốt cục phục hồi tinh thần lại, y giương mắt thấy tầm mắt hai người bên cạnh, có điểm thẹn quá hoá giận, giây phút muốn thoát khỏi cái ôm của An Đức, lại bị An Đức không thêm phân trần kéo vào phòng ngủ.

Cửa phòng đóng lại thật mạnh, ngăn cách toàn bộ xấu hổ cùng hiểu lầm ban nãy ngoài cửa. Trong phòng ngủ sạch sẽ của Thẩm Kiệt Thần, chỉ còn lại An Đức quần khăn tắm và Sách Thiệu cảm xúc không ổn định.

An Đức im lặng đánh giá Sách Thiệu, anh nhìn tấm hình kia lâu như vậy, bây giờ người này rốt cục một lần nữa hiện ở trước mặt anh. Anh nhẹ nhàng thở ra một hơi, “A Thiệu, đã một tháng rồi em định không gặp anh nữa sao?”

Sách Thiệu ngửa đầu nhìn chằm chằm An Đức, một bộ biểu tình anh có thể làm gì em.

An Đức khe khẽ cười cười, vươn tay ôm Sách Thiệu vào lòng, “Tức tối hơn nữa cũng nên tiêu tan đi? Là anh không tốt, anh cam đoan, sau này không bao giờ lừa gạt em nữa, sẽ tín nhiệm em, tôn trọng cảm nhận của em, tha thứ cho anh, được không?”

Thanh âm dịu dàng của An Đức ở bên tai, Sách Thiệu vùi đầu vào hõm vai anh, ban nãy ở ngoài cửa còn ra vẻ trấn định duy trì mặt mũi buồn cười của mình, giờ phút này, y mặc kệ tất cả. Y giờ tay lên, nhẹ nhàng

ôm chặt lại An Đức, có chút bất mãn nhỏ giọng lầm bầm, “Sao giờ này anh mới chịu tìm đến đây?” lại đồng dài, Sách Nhị gia sớm muộn chịu đựng không được, nghĩ mình mặt xám mày tro trở về.

An Đức bất đắc dĩ thở dài, “Bản thân anh muốn lập tức tới đây, anh cũng phải có hộ chiếu a.”

Sách Thiệu giương mắt trừng anh, “Nói như vậy, anh còn trách em?”

An Đức cúi đầu xuống, trán kề trán y, “Là lỗi của anh, không phải trách em.”

Sách Thiệu vừa lòng gật gật đầu, môi An Đức dần dần đi xuống hôn hôn đôi môi mỏng của Sách Thiệu, mang theo giọng điệu khẩn cầu, “A Thiệu, có thể đồng ý với anh, sau này mặc kệ vì nguyên nhân gì nữa, em có thể cãi nhau, có thể tức giận với anh, nhưng đừng bỏ đi không nói tiếng nào, nhất là lâu như vậy.” Anh nâng tay sờ sờ hai má gầy gò của đối phương, “Một tháng rưỡi này, anh thật sự, rất nhớ em.”

Sách Thiệu chạm chạm môi đối phương, xiết chặt eo đối phương, thầm nỉ non, “Em cũng nhớ anh, rất nhớ anh.”

49. Chương 49: Tiểu Biệt Tân Hôn

Hai người ôm nhau hôn say đắm, tay Sách Thiệu lơ đãng lướt qua lưng trần của An Đức, cảm nhận nhiệt độ cơ thể và hơi thở của nhau. An Đức cảm thấy mình rất nhanh đã bị Sách Thiệu trên trọc có cảm giác, anh hận không thể lập tức đè người này xuống giường, hung hăng chiếm đoạt y. Nhưng anh nói chung còn đủ tỉnh táo, lập tức phát hiện mình đang ở phòng ngủ của Thẩm Kiệt Thần.

Anh biết nếu hai người họ dám ở phòng ngủ Thẩm Kiệt Thần làm chút chuyện gì đó không hài hòa, hậu quả nhất định vô cùng thảm thiết. Chỉ có thể hít vào một hơi thật sâu, từ từ buông cánh tay ôm chặt Sách Thiệu ra.

Sách Thiệu hơi tựa vào người An Đức, cúc áo sơ mi bị tháo mở lộ ra làn da trắng nõn, y hơi hơi mở mắt ra, có chút khó hiểu nhìn An Đức, đáy mắt dường như có nước, vừa thấy trong lòng An Đức khẽ động. An Đức hôn hôn môi y, thấp giọng nói, “Chúng ta về nhà đi?”

Ý thức của Sách Thiệu bị châm ngòi cũng có chút yếu ớt, y dựa vào An Đức nửa ngày mới tỉnh táo chút, đứng vững thân mình, chậm chậm thắt nút, sau đó dựa vào bên cạnh nhìn An Đức chậm rãi mặc quần áo.

Hai người đều thu thập xong đi ra khỏi phòng ngủ, liền nhìn thấy Thẩm Kiệt Thần cùng vị cảnh sát xa lạ kia đứng ở phòng khách không biết đang nói cái gì, Sách Thiệu vừa nhìn thấy Thẩm Kiệt Thần, đã bùng lửa giận trong lòng, cắn răng đánh cậu một cái, cái gì gọi là bạn xấu, dù cho Sách Nhị gia muốn gặp An Đức, cũng không cần cậu phải bán đứng tôi, thấy Nhị gia của cậu thất bại rất thỏa mãn phải không.

An Đức kéo Sách Thiệu vào lòng, mang theo ánh mắt ngậm cứu nhìn Thẩm Kiệt Thần còn có vị cảnh sát xa lạ kia, sau đó ý vị thâm trường cười cười, “Chúng tôi đây sẽ không làm phiền.”

Thẩm Kiệt Thần hừ lạnh một tiếng, đem khăn tắm An Đức vừa mới dùng qua ở trong phòng ngủ ra, trực tiếp ném vào mặt Sách Thiệu, “Này tặng anh. Nhà tôi không giữ thứ mà đàn ông khác đã dùng qua.”

Sách Thiệu sâu sắc liếc Thẩm Kiệt Thần một cái, chuyện này, tuyệt đối không để yên.

An Đức khe khẽ nói mấy câu vào tai Sách Thiệu, hai người liền tay nắm, thật vui vẻ về nhà.

Cái gọi là nhà, chính là quán bar của Sách Thiệu, ông chủ Sách mở cửa lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên dẫn đàn ông về, làm nhân viên trong quán đều thực kinh ngạc. Sách Thiệu kéo An Đức băng qua quán, khoát khoát tay, “Hôm nay nghỉ, muốn làm gì thì làm đi.” Sau đó không chờ bọn họ phản ứng, kéo ngay An Đức lên lầu.

Cửa phòng ngủ vừa mới đóng, An Đức không thèm phân trần đặt Sách Thiệu lên giường, sau đó liền hôn lên môi y, nụ hôn kia vô cùng gấp gáp, dường như biểu đạt toàn bộ áp lực trong khoảng thời gian này.

Sách Thiệu ngửa đầu, thừa nhận toàn bộ tình cảm mãnh liệt của đối phương, y cũng như thế khao khát người trước mắt này, từ thân thể đến đáy lòng. Nếu nói trước kia là bị lạc trong dụ dỗ của An Đức, như

vậy, trải qua thời gian hơn một tháng này, y hoàn toàn có thể thừa nhận mình quan tâm người trước mắt này bao nhiêu, toàn tâm toàn ý yêu anh.

An Đức ở trên giường luôn luôn kiên nhẫn mười phần, nhưng lúc này, lại có chút nôn nóng. Anh vài cái đã lột sạch sẽ Sách Thiệu, lộ ra làn da trắng nõn quen thuộc, An Đức phủ , lưu lại trên người Sách Thiệu từng dấu từng dấu vết, dục vọng của Sách Thiệu rất nhanh bị An Đức châm ngòi, y xoay vặn eo, trong cổ họng phát ra rên rĩ.

An Đức qua loa xoa dịch bôi trơn lên tay, một bàn tay tinh chuẩn cầm hạ thân Sách Thiệu, tay kia thì thăm dò phía sau, làm khuếch trương cùng bôi trơn. An Đức dùng ngón tay khiêu khích hạ thân Sách Thiệu, cũng không cho rất nhiều, Sách Thiệu cảm giác mình cũng sắp dục hỏa đốt người, y nhẹ nhàng nâng chân lên, dùng ngón chân cọ xát dục vọng đã nóng lòng muốn thử của An Đức, tầm mắt nhìn về phía An Đức mang theo khao khát rõ ràng.

An Đức bắt lấy mắt cá chân Sách Thiệu, xoay cả người y lại, từ phía sau đưa bản thân vào thật mạnh. Sách Thiệu đột nhiên bị cực nóng căng đầy nóng đến cả người run lên, khẽ hừ một tiếng, “An Đức, anh nhẹ chút.”

An Đức áp lên người y, xoay đầu Sách Thiệu lại hôn môi y, đồng thời trườn sát thật mạnh vào cơ thể y, toàn bộ thở dốc và rên rĩ của Sách Thiệu đều bị An Đức độ quay về cổ họng, y cảm thấy mình ngay lúc đó có thể sẽ ngạt thở ở trong lòng An Đức.

Y nâng tay đẩy mặt An Đức ra, muốn chút không khí, lại bị An Đức ấn tay lên đỉnh đầu. An Đức liếm liếm vành tai y, thanh âm khàn khàn, ghé vào lỗ tai y chậm chậm nói, “Em trong thời gian này trải qua thật phóng khoáng, ném một mình anh ở nước ngoài, tự mình mở quán bar mỗi ngày hái hoa ngắt cỏ phải không?” Nói xong, anh nhẹ nhàng đưa mình lui ra ngoài, sau đó lại lần nữa nhấp vào, một cái tận cùng.

Sách Thiệu bị va chạm choáng đầu hoa mắt, sau một lúc lâu, y mới từ từ tiêu hóa An Đức đang nói cái gì, vùng vẫy muốn đứng lên, “An Đức, anh vậy mà lại trả miếng.”

An Đức lưu lại trên lưng y một dấu hôn thật sâu, khe khẽ mở miệng, “Ở dưới giường anh đều nghe theo em, còn không cho anh ở trên giường chiếm chút lợi sao?”

An Đức thay đổi điệu dáng ngày thường, dùng phương thức cường thế cướp đoạt Sách Thiệu, ban đầu Sách Thiệu còn có sức lực cảnh cáo An Đức, đến cuối cùng, chỉ còn lại có rên rĩ cùng hừ khẽ, càng thêm châm ngòi kích thích của An Đức.

Lúc cuối cùng, An Đức nhẹ nhàng rút chính mình ra, lật Sách Thiệu lại, nhìn vào mắt y, lại từ từ đưa vào, chân Sách Thiệu quăn ở trên lưng An Đức, cánh tay vòng quanh lưng đối phương, không tự giác lưu lại một vết cào. Rốt cuộc phát tiết, An Đức nhìn thấy vết sẹo đỏ sẫm trên vai Sách Thiệu, không nặng không nhẹ cắn một cái, sau đó chậm chậm nằm ở trên người Sách Thiệu.

Sách Thiệu ôm chặt lưng anh, nửa ngày mới ngừng thở dốc, đáng vẻ kiêu ngạo ban đầu đều mất, y đưa tay sờ lên vai trái mình, nhẹ giọng than thở, “Mỗi lần đều phải cắn chỗ này, rất đau.”

An Đức lui mình ra, nằm ngửa bên cạnh Sách Thiệu, kéo y ôm vào lòng, hai người đều đắm mê hơi, nằm cùng nhau không hề muốn động.

Sách Thiệu nhích vào lòng An Đức, “Ngày nào đó em đi xăm một lần nữa.”

An Đức kéo mền che lên người hai người, nhìn y một cái, “Em muốn xăm cái gì?”

“Xăm tên anh, cứ xăm lên chỗ vết sẹo này, để anh khỏi thấy nó không vừa mắt, mỗi lần đều cắn.” Sách Thiệu lầm bầm, không tự giác vuốt ve vết sẹo, nơi này từng là vết sẹo không thể nhắc đến của y, nhưng bây giờ, ngoài màu sắc, cũng khác bất kỳ chỗ nào trên người y.

An Đức lắc lắc đầu, cầm tay Sách Thiệu, “Quên đi. Máy cái đó đều không quan trọng, chỉ cần em có thể an tâm sống bên cạnh anh là tốt rồi.”

Sách Thiệu vươn tay sờ sờ mặt An Đức, có chút đau lòng nói, “An Đức anh gầy, vừa rồi em cũng cảm thấy xương cốt trên người anh cần em a. Anh trong thời gian này ăn cái gì sống a.”

An Đức dở khóc dở cười, “Là em gãy đi? Em xem xem trên người em vốn đã không có mấy lượng thịt, bây giờ cũng chỉ còn lại có xương.” Nói xong bàn tay to đã không an phận sờ soạng người Sách Thiệu một lượt.

Sách Thiệu vắn vắn eo, “Nói thật, thời gian này anh rất cuộc trải qua thế nào?”

An Đức cười cười, còn có thể thế nào, “Mỗi ngày ở công ty tăng ca, lại kêu người đi thức giục hỏi hộ chiếu khi nào thì xong, còn phải lúc nào cũng nghĩ đến hỏi Sách Trí em có quay về không, còn thường nhìn hình của ai đó mà ngẩn ngơ, lo lắng bây giờ em ấy đang ở đâu, có phải lại quán cùng thằng nào khác không.”

Sách Thiệu nhẹ nhàng đánh vào ngực anh một cái, “Quán với thằng khác? Một anh nghĩ ra được, bản thân em nghĩ rằng đổi thành phố, có thể có trai đẹp vừa mắt, nhưng quán bar mở lâu như vậy, khách có bộ dạng đẹp trai nhất cũng chỉ là Thẩm Kiệt Thần. Cho nên nghĩ tới nghĩ lui, em cũng chỉ có thể với những anh một bước thôi a.”

An Đức từ cổ họng tràn ra tiếng cười, “Rất cảm ơn Sách Nhị gia xem trọng.”

Sách Thiệu ngửa đầu, nhìn trần nhà, “Trong thời gian này em cũng đã suy nghĩ thật lâu. Em thời gian trước đột nhiên phát hiện, dường như mình quá mức ỷ lại anh, loại ỷ lại này làm cho em có chút sợ hãi, em sợ, sợ một ngày nào đó anh đột nhiên cũng sẽ đi không trở về. Cho nên em nghĩ, mình ở đây mở một quán bar, nhìn xem chừng nào anh sẽ tới tìm em.”

“Nếu anh không đến thì sao?” An Đức nhìn Sách Thiệu, hỏi, “Em cuốn hộ chiếu của anh bỏ nhà trốn đi, lại một mình chạy đến thành phố xa lạ, không để lại cho anh chút tin tức nào, em không sợ anh tìm không được sao?”

Sách Thiệu hơi hơi rủ mi mắt, “Em lúc ấy nghĩ, nếu anh không đến, chứng minh anh cũng không hề quan tâm em như thế, vậy thì chuyện anh rời khỏi em có lẽ chỉ là vấn đề thời gian. Em cứ ở đây mở quán, ngắm trai đẹp qua quảng đời còn lại cũng được.”

An Đức khe khẽ thở dài, vừa muốn mở miệng, lại bị Sách Thiệu che lại, “Anh hãy nghe em nói xong.” An Đức gật đầu.

“Nhưng thời gian càng dài, em lại càng cảm thấy nhớ anh, cảm thấy vô cùng buồn chán, cứ tiếp tục như vậy, cả đời này của em cũng quá thảm. Sau em lại nghĩ, em sẽ chờ anh ba tháng, nếu anh vẫn chưa tới, em sẽ về tìm anh, từ từ mà chinh đồn anh một trận. Em trốn tránh đã năm năm, có đôi khi, em cũng nên chủ động một lần, em không thể chờ anh một mình nỗ lực, như vậy có một ngày, anh sớm muộn gì cũng sẽ mệt mỏi, thế thì anh lại càng dễ rời khỏi em.” Sách Thiệu đôi mắt long lanh nhìn vào mắt An Đức chân thành nói, “An Đức, em biết anh nuôi chiều em bao dung em bao nhiêu, cũng biết anh tốt với em cỡ nào, Sách Thiệu em không phải thằng ngu, đời này em cũng khó có khả năng gặp được người như vậy, em đồng ý thử vì anh dừng cảm một lần từ từ bỏ xuống toàn bộ gánh nặng quá khứ học quá khứ tin tưởng một lần.”

“An Đức, em cược một lần mãi mãi, một lần cuối cùng, anh sẽ không để em thất vọng chứ.” Sách Thiệu lời còn chưa nói xong, đã bị An Đức hôn lên, lưỡi An Đức ở trong miệng y quét qua, dịu dàng liếm láp.

Hồi lâu, An Đức buông y ra, cùng y mười ngón đan xen, thanh âm vừa dịu dàng vừa chân thành của anh truyền vào tai Sách Thiệu, “Anh vẫn cảm thấy không cần phải hứa hẹn gì, anh sẽ dùng hành động chứng minh tất cả với em, nhưng A Thiệu, bây giờ anh muốn nghiêm túc nói với em, An Đức anh đời này, chỉ muốn sống cùng em, sẽ không làm cho em thất vọng, tuyệt đối sẽ không.”

50. Chương 50: Ném Chuột Sợ Vỡ Bình

Xương cốt lão hóa của Sách Nhị gia sau khi bị An Đức dần dặt một phen rất nhanh đã cảm thấy mệt mỏi, An Đức nói hơn nói thiệt kéo y tới phòng tắm tắm rửa sạch sẽ trở về, y liền ngã xuống giường ngủ mê man. An Đức kéo mền đắp cho y, hôn hôn lên trán y, nhặt quần áo rơi trên mặt đất lên, nhét vào máy giặt, thuận tiện giúp Sách Thiệu thu dọn lại căn phòng lộn xộn xong mới nằm xuống bên cạnh Sách Thiệu.

Sách Thiệu dường như cảm nhận được, lập tức nhích lại gần, ỏ mình vào lòng An Đức. An Đức ôm trọn vòng eo gầy yếu của y, khe khẽ thở dài, trong khoảng thời gian này yêu nghiệt này cũng chịu không ít đau khổ.

An Đức hiểu Sách Thiệu, y nhìn như không tìm không phổi, duy ngã độc tôn, nhưng kỳ thật, đáy lòng y lại có tâm tư và lưu tâm của riêng mình. Y hết sức lo sợ, suy tính hơn thiệt, bởi vì từng bị tổn thương, biết mùi vị kia rất đau, cho nên kiên quyết không muốn tái diễn nữa. Nhưng, y vừa mới nói với anh, y muốn cực một lần mãi mãi, mãi mãi cùng An Đức anh.

An Đức anh, có tài có đức gì?

Anh sẽ dốc hết toàn bộ trả y một lần vĩnh viễn, anh sẽ không để y bị thương nữa, sẽ không để y chạy trốn nữa, anh sẽ làm cho y hiểu rõ anh vẫn luôn nắm chặt tay y, mãi mãi không buông.

Có thể là có Sách Thiệu bên cạnh, An Đức cảm thấy thần kinh của mình cũng thư giãn, mệt mỏi dần dần kéo tới. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, di động đầu giường vang lên, An Đức lập tức tỉnh táo, vội vàng cầm điện thoại, tiếp điện thoại trước khi đánh thức Sách Thiệu.

Điện thoại kia quả thực là Sách Trí, điện thoại mới vừa kết nối, anh liền trực tiếp mở miệng, “Tìm được Sách Thiệu sao?”

“Àn, tìm được rồi, em ấy đang ngủ.” thanh âm của An Đức rất thấp, anh cẩn thận quan sát để Sách Thiệu không bị ồn tỉnh.

Thanh âm của Sách Trí dường như hòa hoãn, sau đó anh mở miệng, “Nếu tìm được rồi, hai người lập tức đặt vé máy bay chuyến gần nhất, nhanh trở về.”

An Đức nhíu nhíu mày, thanh âm Sách Trí khiến anh cảm thấy hơi bất an, “Làm sao vậy?”

“Diệp Tiểu Miêu bị bắt cóc.” Sách Trí bên kia dường như hơi ồn ào, “Có thể có liên quan với chuyện lúc trước của cậu.”

An Đức cắn chặt môi, “Tôi đã biết.”

Sách Thiệu ngủ một giấc thực an ổn, y thức dậy đã là buổi chiều, mơ mơ màng màng dụi dụi mắt, thấy dưới đất bày ra một cái vali, An Đức tựa vào bên cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì.

Sách Thiệu nhíu nhíu mày, đi đến bên anh, “Sao thế?”

An Đức quay đầu, vươn tay giúp Sách Thiệu vuốt mái tóc rối bời, “Anh đã đặt vé máy bay tối nay, chúng ta quay về H thị một chuyến.”

Sách Thiệu vẫn không nhúc nhích, thu ý cười trên mặt, “Đã xảy ra chuyện gì?”

An Đức hơi hơi cúi đầu, nửa ngày mới mở miệng, “Diệp Tiểu Miêu bị bắt cóc.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, nâng tay đánh rớt tay An Đức, “Sách Trí là thằng ngốc sao, con mình cũng giữ không nổi, mấy thủ hạ vô dụng kia còn nuôi làm gì?”

“Em có biết Sách Trí vẫn đang tẩy trắng, thời gian trước về trấn Vân Dĩ cứu chúng ta lại gây sức ép không ít nhân lực, sau khi trở về, anh ấy đã định khiêm tốn một chút, Diệp Thần cũng thích để cuộc sống Diệp Tiểu Miêu như đứa bé nhà bình thường, cho nên đã bỏ đi bảo tiêu bên cạnh Diệp Tiểu Miêu. Ngày đó Sách Trí không rảnh, Diệp Thần tự mình đi đón Diệp Tiểu Miêu tan học, mắt thấy Diệp Tiểu Miêu bị một đám người kéo đi, chính anh ấy cũng bị đả thương.” An Đức thấp giọng nói.

Sách Thiệu kéo mạnh cửa sổ, “Đứa bé nhà bình thường? Hai người bọn họ sống hạnh phúc đến ngốc luôn rồi sao? Dù Sách Trí muốn tẩy trắng, nhưng anh ấy trước kia có nhiều kẻ thù như vậy, bọn họ có thể bằng lòng để anh ấy tẩy? Không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm vào anh ấy đâu, sao lúc này anh ấy lại hồ đồ?”

An Đức lắc lắc đầu, “Không phải Sách Trí hồ đồ, cho dù anh ấy tẩy trắng, đối phương nhìn chằm chằm vào cũng chẳng ai dám xem thường. Lần này trách anh, là anh đánh rần không chết, trái lại để lại hậu họa.”

Sách Thiệu xoay đầu, ánh mắt sắc bén chăm chú vào mặt An Đức, “Anh có ý gì?”

An Đức nhìn thẳng vào mắt Sách Thiệu, chậm chậm mở miệng, “Trước khi về nước, anh phái người đi trấn Vân Dĩ ở T thị tiến hành một số đầu tư lớn, sau đó thu phục một số lãnh đạo, làm cho họ tạo áp lực với lãnh đạo trấn Vân Dĩ, điều tra thành giải trí tiêu khiển của Cù gia. Em cũng biết, thành giải trí nhà đó

hiều năm qua không làm hoạt động đứng đắn gì, tùy tiện điều tra thì ra không ít thứ, chỗ dựa vững chắc của bọn họ ở huyện cũng không dám che chở bọn họ. Thành giải trí rất nhanh đã bị niêm phong, cha mẹ Cù Triết cũng bị tạm giam. Sau lại...”

“Sau đó anh vì lời em nói thu tay lại sao?” Sách Thiệu mở miệng cắt ngang lời An Đức.

An Đức gật đầu, “Hai người bọn họ cuối cùng được thả, thành giải trí bị niêm phong, cũng phạt không ít tiền.”

Sách Thiệu hít một hơi thật sâu, khoát khoát tay, “Chuyện này trách em, là em lòng dạ đàn bà. Em biết rõ người đàn bà kia sẽ không chịu để yên, lại suy nghĩ khờ dại kết việc này. Có một số chuyện anh muốn chấm dứt, người ta chưa chắc.”

Hai người ngồi máy bay đêm đó quay về H thị, dọc theo đường đi, Sách Thiệu vẫn mặt không chút thay đổi. An Đức nhìn dáng vẻ y mới phát hiện, y lúc này cực kỳ giống Sách Trí, dung mạo cảm giác giống hệt Sách Trí. Dù tính cách riêng của hai người thế nào, nhưng từ trong bản chất anh em bọn họ giống nhau, cứng cỏi, cố chấp, thà rằng bản thân bị thương tuyệt không cho phép người khác thương tổn người bên cạnh mình.

Sách Thiệu ngày thường không đứng đắn tất cả đều không thấy, giống như trong vòng một đêm đã thay đổi, từ một đứa bé trẻ người non dạ trở thành một người đàn ông trưởng thành, dường như đây mới là bộ mặt thật của y.

Y tựa lưng vào ghế ngồi, suy nghĩ hỗn loạn. Kỳ thật, dù y có cuộc sống mới, người yêu mới, y cũng không muốn trở mặt với Cù Triết, mặc kệ người kia hiện tại biến thành dạng gì, mặc kệ người kia lúc trước đã làm ra chuyện gì, hẳn dù sao cũng là người y từng yêu, là người từng bồi bạn từng che chở y. Toàn bộ hạnh phúc, toàn bộ tổn thương đã mãi mãi chôn sâu trong trí nhớ, không nên lôi ra nữa.

Cho nên lúc trước y thà chọn đến nước khác xa lạ một lần nữa bắt đầu, cũng không muốn ở lại cùng đây đưa Cù Triết, xóa nhòa hết những hồi ức tốt đẹp ngoài vết thương cái gì cũng không còn. Sớm đã thành người không có khả năng, xé miệng vết thương của nhau còn có ý nghĩa gì? Ngay cả thương tổn mẹ hẳn mang đến, y cũng xem như hậu quả của thời niên thiếu khờ dại bằng lòng trả giá cho nó.

Bây giờ nghĩ lại, thật ra An Đức đúng. Đánh rấn không chết, hậu hoạn vô cùng. Thương tổn Sách Thiệu y coi như năm đó y thiếu Cù Triết, Sách Nhị gia vẫn thoải mái, nhưng, nếu có người dám tổn thương người nhà y.

Sách Thiệu hí híp mắt, y cùng chúng không đội trời chung.

Máy bay hạ cánh ở sân bay H thị đã là nửa đêm, hai người ra sân bay trực tiếp lên xe Sách Trí phải tới đón về đại trạch.

Hạ nhân không biết đã đi đâu, trong đại trạch vô cùng im lặng, Đặng Đăng chờ ở cửa lớn, mặt lạnh nói với Sách Thiệu, “Nhị thiếu, đại thiếu họ ở thư phòng.”

Sách Thiệu hừ một tiếng, tầm mắt tìm tòi ở trên người Đặng Đăng, “Đặng Đăng, bình thường nếu rảnh rồi là cậu trông chừng Diệp Tiểu Miêu a? ngày đó lúc Diệp Thần đi đón nó cậu ở đâu? Cậu theo Sách Trí nhiều năm như vậy, ngay cả vợ con anh ấy cũng trông coi không được sao?”

Đặng Đăng cúi đầu, không nói gì. Hẳn biết tình cảm của Diệp Tiểu Miêu và Sách Thiệu rất tốt, Sách Thiệu cũng chỉ là lo lắng tích tụ trong lòng không chỗ xả. Nhưng trong lòng hẳn quả thật không dễ chịu, từ ngày đầu tiên Diệp Tiểu Miêu đến đại trạch đã do hắn phụ trách an toàn, ngày đó nếu hắn đi theo Diệp Thần đón Diệp Tiểu Miêu, có lẽ, cũng sẽ không xảy ra chuyện.

An Đức đưa tay nhẹ nhàng kéo kéo Sách Thiệu, Sách Thiệu bắt được tầm mắt chán nản thậm chí hối hận của Đặng Đăng, không nói nữa nhấc chân thẳng lên lầu. An Đức ở phía sau vỗ vỗ bả vai Đặng Đăng, cũng lên lầu. Người này từ mười mấy tuổi đã đi theo bên cạnh Sách Trí, vẫn luôn tận tâm tận lực với Sách Trí, lần trước nếu không phải hắn cứu giúp, anh cũng có thể đã chết ở trấn Vân Dĩ.

Sách Thiệu cứ đi thẳng vào không thèm gõ cửa, đã là nửa đêm về sáng, Sách Trí và Diệp Thần ai cũng không nghỉ ngơi. Trong thư phòng ánh đèn sáng chói, Sách Trí đang đứng trước cửa sổ gọi điện thoại, dưới

đất rải rác một đồng tàn thuốc. Diệp Thần tựa vào ghế sa lon khép hờ mắt, trên người đang đắp chăn mỏng, Sách Thiệu chỉ nhìn cậu một cái, đã thấy vết thương nổi bật trên mặt cậu.

Tiếng cửa mở vang lên, Diệp Thần lập tức mở mắt ra, thấy Sách Thiệu và An Đức đi tới, gật gật đầu ngồi ngay ngắn. Sách Thiệu ngồi xuống bên cạnh cậu, tỉ mỉ nhìn vết thương trên mặt cậu, mặt mày cũng chon chớn lên.

Ở trong lòng Sách Thiệu, mặc kệ Diệp Thần bình thường giấu cợt bất nạt y thế nào, nhưng, cậu là người nhà y. Hơn nữa trong lòng Sách Thiệu vẫn còn có chút tư tưởng trọng phụ, cho rằng Sách Trí cưới một chị dâu xinh đẹp như hoa thế này về chính hẳn là để yêu thương, nhưng y bây giờ nhìn vết thương trên khuôn mặt tinh xảo, cảm thấy lửa giận bốc lên.

Đám khốn khiếp này, khinh người quá đáng.

Diệp Thần hơi nhếch khóe miệng cười cười với Sách Thiệu, “Không sao, chút vết thương thế này tính cái gì.” Vành mắt đen hiện ra dưới mắt, trong mắt một mảnh tơ máu, cả người thoát nhìn vô cùng tiêu sái, nhưng, lại nhìn không ra một tia cảm xúc bối rối.

Diệp Thần người này, cho tới bây giờ không thể xem nhẹ.

Sách Trí gọi điện thoại xong, quay đầu thấy Sách Thiệu và An Đức, lại thuận tay lấy một điều thuốc đặt bên môi. Sách Thiệu đi đến trước mặt anh, vươn tay lấy thuốc trong tay anh ném xuống đất, khề hừ một tiếng, “Nếu cai thuốc rồi, lúc này hút có gì thú vị.”

Sách Trí giương mắt nhìn y không nói gì, đi đến ngồi xuống bên cạnh Diệp Thần. Sách Thiệu hơi dựa vào bàn làm việc rộng rãi của anh, “bây giờ rốt cuộc thế nào?”

“Người đàn bà kia thủ đoạn không tệ, vậy mà tìm được kẻ tử thù trước kia của anh, liên hợp muốn động thủ với anh. Anh đã phái người đi điều tra, nhưng vẫn tìm không được Diệp Tiểu Miêu bị dẫn đi đâu. Anh bây giờ ném chuột sợ vỡ bình, cái gì cũng không dám làm.” Sách Trí hơi hơi nhướn mi, lộ ra lo lắng mơ hồ.

“Vậy bọn chúng hiện tại muốn thế nào?”

“Một muốn giết chết An Đức, một muốn khiến anh chết, nhất lao vĩnh dật (vất vả một lần làm tốt mọi chuyện, sau đó thì có thể không cần mất công nữa).” Sách Trí hừ nhẹ một tiếng, trả lời.

51. Chương 51: Như Trút Được Gánh Nặng

Ánh mắt Sách Thiệu khề xoay, bên khóe môi treo nụ cười lạnh lùng, “Nghĩ thật tốt.” Ánh mắt lại xoay, “Vậy bây giờ định làm thế nào?”

“Đợi.” Sách Trí đứng lên, xốc tấm thảm mỏng đắp trên người Diệp Thần, cúi người bế Diệp Thần lên, Sách Thiệu mới nhìn rõ trên đùi Diệp Thần bó thạch cao kền cằng, Sách Trí ngẩng đầu nhìn y một cái, “Về phòng ngủ đi, có việc mai nói sau.”

Sách Thiệu dùng sức nắm mép bàn làm việc, nhìn Sách Trí mang Diệp Thần về phòng ngủ, lo lắng cho Diệp Tiểu Miêu khiến y hiện tại không thể bình tĩnh. An Đức đi đến trước mặt y ôm y vào lòng, khe khẽ mở miệng, “Đừng suy nghĩ lung tung, về nghỉ ngơi thật tốt trước.”

Mấy giờ bay, Sách Thiệu đã cảm thấy có chút mệt mỏi, nhưng nằm trên giường lại cảm thấy đại não hết sức thanh tỉnh, y xoay người nhìn thoáng qua An Đức bên cạnh đã ngủ. Hồi sáng bản thân còn ngủ một giấc, An Đức lại trong vòng hai ngày ngược xuôi từ H thị đến C thị, mệt mỏi không chịu nổi nằm xuống không lâu đã ngủ say.

Sách Thiệu chậm chậm ngồi dậy, từ đầu giường lấy điện thoại xuống lầu.

Trong phòng khách đèn sáng, Sách Thiệu ngã vào ghế sa lon cảm di động suy nghĩ một hồi, sau đó gọi một cú điện thoại. Thanh âm nhắc nhở vang lên thật lâu, Sách Thiệu mang theo kiên nhẫn im lặng chờ, quả nhiên nghe thấy bên kia truyền tới thanh âm kèm theo buồn ngủ của một người, “Xin chào, xin hỏi vị nào?”

“Cù Triết, là tôi.” Sách Thiệu chậm chậm mở miệng.

Điện thoại kia quả nhiên Cù Triết giống như thực giật mình, hình như đây là lần đầu tiên sau khi bọn họ gặp lại Sách Thiệu chủ động gọi cho hắn, cơn buồn ngủ của hắn tất cả đều biến mất không thấy gì nữa, nghi hoặc mở miệng, “A Thiệu? Chuyện gì?”

“Mẹ anh gần đây đến H thị sao?” Sách Thiệu đi thẳng vào vấn đề.

“Sao em biết?” Cù Triết lại càng kinh ngạc.

“Tôi làm sao biết?” Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, lạnh nhạt mở miệng, “Mẹ anh liên hợp với kẻ tử thù của Sách Trí bắt cóc cháu tôi, không phải là muốn ép chết Sách Trí và An Đức sao? Cù Triết, chúng ta tốt xấu gì cũng từng quen nhau, tôi không muốn âm ỉ quá mức với anh. Tôi biết anh chỉ nghe theo mẹ mình, vậy xin anh chuyển lời, Sách Nhị gia hiện tại một mình đến cầu Nhất Đài đợi bà, bà muốn tôi thế nào cũng được, nhưng nhất định phải thả thẳng bé về.”

“A Thiệu...” Cù Triết lời còn chưa thốt ra đã bị cắt ngang, “Cù Triết, anh đầu gì cũng là người cha, đừng gây khó dễ cho một đứa bé, đừng khiến tôi xem thường anh. Được rồi, cứ như vậy đi, anh giúp tôi chuyển lời cho mẹ anh.”

Điện thoại ngắt, Sách Thiệu hít vào một hơi thật sâu đột nhiên xoay người, “Nghe đủ rồi sao? Nghe đủ thì bây giờ theo tôi đi.”

Đặng Đăng luôn trầm mặc nhịn không được mở miệng, “Nhị thiếu, ngài như vậy quá mạo hiểm. Hay bàn bạc một chút với đại thiếu còn có ngài An đi.”

“Bàn bạc, bàn bạc thế nào? Cậu còn rõ hơn tôi, vị Lý gia kia rốt cuộc hận Sách Trí bao nhiêu, hắn ta có thể dễ dàng đối phó như Vu Thắng trước kia không? Diệp Tiểu Miêu vẫn còn con nít, chờ lâu một phút đồng hồ tôi chịu không nổi.” Sách Thiệu ngẩng đầu nhìn thoáng qua cầu thang, “Hơn nữa, cũng là thời điểm tôi làm chút gì đó cho người nhà mình.”

“Nhưng bọn họ nếu không thả cậu chủ về, trái lại còn góp thêm ngài vào thì làm thế nào?” Đặng Đăng cắn môi, lo lắng nói.

“Có tôi ở đây, tốt xấu gì tôi cũng có cơ hội đảm bảo Diệp Tiểu Miêu.” Sách Thiệu cười cười, “Cậu theo Sách Trí vào sinh ra tử lâu như vậy cảnh gì chưa thấy qua, hiện tại sao lè mề thế? Nếu bọn họ không thả Diệp Tiểu Miêu về tôi cần phải có người bảo đảm đưa nó trở về an toàn, cậu nghĩ tôi muốn kêu cậu theo làm gì a?”

“Nhưng, nhị thiếu ngài nếu xảy ra chuyện gì, tôi không có cách nào ăn nói với đại thiếu.”

Sách Thiệu vỗ vỗ bờ vai hắn, “Tôi một người trưởng thành, cần cậu ăn nói ý vị gì? Từ năm đó Sách Trí bắt đầu đi con đường này, tôi đã chuẩn bị kỹ càng. Nếu tôi xảy ra chuyện gì, Sách Trí bây giờ tốt xấu không phải một mình.”

Đặng Đăng phát hiện mình dường như luôn đánh giá thấp vị thiếu gia nhìn như quen nuông chiều này, hắn ngơ ngẩn ngẩn nhìn Sách Thiệu, nửa ngày mới trả lời một câu, “Vậy Ngài An thì sao?”

Ý cười trên mặt Sách Thiệu ngừng một chút, y từ từ thu hồi bàn tay đặt trên vai Đặng Đăng, khe khẽ thở dài, “Đời này, người mà tôi có lỗi nhất, chính là anh ấy a.” Y hướng Đặng Đăng khẽ cười một cái, “Đi thôi.”

Đặng Đăng dừng một chút đi theo Sách Thiệu ra cửa đại trạch.

Đặng Đăng lái xe, Sách Thiệu nửa nằm ở chỗ ngồi phía sau, một đường chạy dọc bờ sông. Y giương mắt nhìn chằm chằm trần xe, câu nói vừa nãy của Đặng Đăng kia, “Vậy Ngài An thì sao?” Đột nhiên làm cho ngực y đau xót, lần này y đã chuẩn bị xong tất cả xấu nhất mới có thể một đi không trở lại, không còn được gặp lại người kia nữa. Nhưng y chỉ có thể làm như vậy.

Sách Thiệu hơi hơi nhắm mắt lại, cứ xem như y là người ích kỷ đi, đau đớn khi mất đi bất kỳ ai trong bọn họ y đều chịu không được.

Ô tô từ từ ngừng lại, Đặng Đăng quay đầu lại, khe khẽ mở miệng, “Nhị thiếu, tới.”

Sách Thiệu chậm chậm ngồi dậy, vươn tay đẩy cửa xuống xe.

Vị trí dừng xe vừa vặn trên cầu, vị trí vô cùng vắng vẻ lại vì là đêm khuya mà có vẻ vô cùng tĩnh lặng. Sách Thiệu đứng ở bên cầu, gió ban đêm không chút khách khí thổi vào áo sơ mi y, thế nhưng y lại giống như không cảm giác dựa vào lan can cầu không nhúc nhích.

Đặng Đăng ngồi trong xe im lặng nhìn y, thấy y móc điện thoại ra nhìn lại nhìn, dường như muốn gọi cho ai, nhưng cuối cùng lại do dự.

Sách Thiệu nắm chặt di động, trên màn hình là tấm ảnh ngày hôm qua sau khi tình cảm mãnh liệt y cùng An Đức ỏ trên giường chụp, cực kỳ mập mờ, bị y quai đả đặt làm screensaver. Y nhìn chăm chăm mặt An Đức trên màn hình, có chút mất hồn. Vừa nãy y vẫn muốn gọi cho người này, y không biết bản thân chuyển này cuối cùng có thể trở về không, như vậy câu nói quay về phòng ngủ kia của An Đức có phải trở thành lời nói cuối cùng giữa hai người không?

Nhưng y cuối cùng không gọi y hiểu rất rõ tính cách An Đức, người kia sẽ không bằng lòng để y liều lĩnh dấn thân vào nguy hiểm. Thế nhưng nguy hiểm này, y nhất định phải liều.

Sách Thiệu cầm di động nhìn một hồi, khẽ cười cười, nhét lại vào túi xoay người mở cửa ghế phụ chui vào xe, quay đầu nói với Đặng Đăng, “Tôi trước ngủ chút.”

Đặng Đăng gật đầu.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Đặng Đăng tựa vào ghế lái tay phải vẫn đặt ở thắt lưng, chỉ cần tình huống không ổn hần lập tức có thể lấy súng ra. Hần vẫn duy trì mười phần cảnh giác, đồng thời đại não xoay chuyển ở tốc độ cao, nếu một hồi người thật sự đến đây, hần phải làm sao mới có thể bảo vệ Diệp Tiểu Miêu cùng Sách Thiệu?

Trời dần dần sáng lên, trên đường phía trước đột nhiên có đèn xe chớp chớp, một chiếc xe lái qua đây, Đặng Đăng ngồi thẳng lên đang do dự nên kêu Sách Thiệu không, Sách Thiệu lại đột nhiên mở mắt ra nhìn chiếc xe ngừng lại ở cách đó không xa, trở tay dè dặt tay mò mẫm súng của Đặng Đăng, trầm giọng nói, “Thành thật ở trong xe, nghe chỉ thị của tôi.”

Đặng Đăng nhìn thấy Sách Thiệu giương khoe môi, đẩy cửa xuống xe, hần móc súng ra, lên nòng, nắm chặt.

Sách Thiệu đi tới chiếc xe kia lại thấy cửa xe mở ra, Cù Triết từ bên trong đi xuống lách đến phía sau mở cửa xe, sau đó ôm một đứa bé ra, từng bước một hướng tới Sách Thiệu.

Sách Thiệu đứng nguyên tại chỗ, thấy Cù Triết ôm Diệp Tiểu Miêu khẽ cười một cái thả nó xuống đất, “Thằng bé anh dẫn về cho em, bây giờ em yên tâm rồi chứ?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tiểu Miêu vô cùng bần, lúc thấy Sách Thiệu giương lên một khuôn mặt tươi cười, “Cậu út.”

Một tiếng Cậu út làm cho hốc mắt Sách Thiệu cay cay, y ngồi xổm xuống ôm Diệp Tiểu Miêu vào lòng, khe khẽ vỗ vỗ lưng nó, “Tiểu Miêu ngoan.”

Diệp Tiểu Miêu ôm cổ Sách Thiệu, “Con còn tưởng sẽ không gặp lại được Cậu út nữa rồi chứ. Quà cậu hứa vẫn chưa cho con mà, cậu còn nói dẫn con đi vườn bách thú nữa đấy.”

Sách Thiệu sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Trở về Cậu út sẽ dẫn con đi, con muốn cái gì Cậu út cũng mua cho con.”

Diệp Tiểu Miêu nhú mày nghĩ một hồi, đột nhiên mở miệng, “Cậu út, thương tích của ba ba tốt hơn chưa, ngày đó vì cứu con, ba để mấy người khốn nạn đánh.”

“Con về là tốt rồi.” Tâm thấp thỏm của Sách Thiệu rốt cục từ từ thả lỏng, y quay đầu hướng Đặng Đăng trong xe ra hiệu, Đặng Đăng lập tức đẩy cửa xe đi xuống, Sách Thiệu hôn một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Diệp Tiểu Miêu, “Tiểu Miêu theo chú Đặng Đăng vào xe trước đi, Cậu út muốn nói vài câu với chú này a.”

“Dạ.” Diệp Tiểu Miêu quay đầu cười cười với Cù Triết đứng bên cạnh, “Cám ơn chú, chú là người tốt.” Sau đó ngoan ngoãn rời khỏi cái ôm của Sách Thiệu, quay đầu chạy chậm tới chỗ Đặng Đăng. Đặng Đăng tiến

lên vài bước bẻ nó lên, sắc mặt luôn sa sầm cũng dịu xuống, hần giương mắt nhìn Sách Thiệu, Sách Thiệu hướng hần gật gật đầu, “Không sao, vào xe chờ tôi.”

Đặng Đăng ôm Diệp Tiểu Miêu lên xe, Sách Thiệu chậm chậm đứng lên, nhìn Cù Triết cười cười, “Cám ơn nhiều.”

Cù Triết lắc lắc đầu, nụ cười như trút được gánh nặng của Sách Thiệu làm cho hần có phần mất hồn, hần ngẩng đầu nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Miêu trong xe, cũng khẽ cười cười, “Đứa bé kia lá gan rất lớn, hơn nữa thực thông minh. Hoàn hảo nó tin nhiệm anh, chịu theo anh về, giảm đi không ít phiền phức.”

Sách Thiệu khẽ nhếch khóe môi, “Nó nói rất đúng, anh là người tốt, nó nhìn người luôn rất chuẩn.”

“Phải không, anh là người tốt?” Cù Triết thì thào mở miệng, dường như đang hỏi Sách Thiệu, cũng là đang hỏi chính mình, “mẹ anh làm chuyện sai quá nhiều. Nếu em thật sự xảy ra chuyện gì, anh làm sao có thể tâm an.”

Sách Thiệu nhìn hần, nửa ngày mới mở miệng, “Kỳ thật, tôi gọi cho anh cũng là đang đánh cược với bản thân, cược anh có thể mặc kệ để tôi đi chịu chết không, rốt cuộc hoàn toàn không khiến tôi đến mức hối hận. Cho nên, Cù Triết cám ơn anh, cám ơn anh, không hề làm tôi thất vọng.” Sách Thiệu vươn tay, “Thế đây, bạn tốt bắt tay một cái, tạm biệt nhé.”

Cù Triết cúi đầu nhìn bàn tay đưa tới của Sách Thiệu, trên ngón vô danh đeo một chiếc nhẫn óng ánh, hần giật mình. Tay Sách Thiệu dừng ở không trung, theo tầm mắt Cù Triết nhìn ngón tay mình, khẽ cười một cái lặp lại, nói “Tạm biệt nhé.”

Cù Triết chậm chậm đưa tay qua cùng bàn tay đã từng nắm chặt nhẹ nhàng bắt tay. Sách Thiệu thấy trên ngón vô danh của Cù Triết cũng đeo một chiếc nhẫn, đó là chiếc nhẫn lúc trước khi chia tay y tặng hần. Y khẽ cười thu tay, sau đó xoay người, hướng tới ô tô cách đó không xa.

Cù Triết đứng nguyên tại chỗ nhìn Sách Thiệu mở cửa lên xe, thẳng đến ô tô đi xa.

Tác giả có đôi điều muốn nói: muốn xem tình tiết oanh oanh liệt liệt hiên ngang lẫm liệt lẽ gì đó đã thất vọng rồi...

Sách Thiệu thật sự là quyết tâm chết, nhưng cũng là đang đánh cược người mình từng yêu có thể không có giới hạn nhẫn tâm nhìn y đi vào chỗ chết, nhìn một đứa bé gặp nguy hiểm không.

Chuyện kể rằng ta ngày hôm qua nói đặt ra CP là Đặng Đăng x Diệp Tiểu Miêu a, trung khuyến đại thúc, thiếu gia nhìn như gốc manh kì thực nữ vương quá mức manh a. Nhưng nói thật, ta một thời gian dài mở không được hồ tiếp, nhưng cũng sẽ mở a.

52. Chương 52

Ô tô dùng tốc độ cao chạy về đại trạch, Sách Thiệu ngồi ở phía sau ôm Diệp Tiểu Miêu lên đùi mình, lấy tay lau khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn của nó, “Mấy ngày nay có chịu khổ gì không?”

Diệp Tiểu Miêu một bộ dáng người lớn suy nghĩ một hồi, sau đó gật gật đầu, nghiêm túc nói, “Trong thức ăn họ cho con có cà rốt, còn nhất định phải ăn hết! Rất đau khổ a Cậu út.”

Sách Thiệu đang kiểm tra Diệp Tiểu Miêu từ trên xuống dưới có bị thương không, sau khi nghe nói thể yên lặng thu tay thả Diệp Tiểu Miêu về lại chỗ ngồi, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, “Con thực nên vui mừng vì họ còn cho con cơm ăn.”

Diệp Tiểu Miêu trừng Sách Thiệu, “Kỳ thật cậu cùng họ là một nhóm đúng không, mục đích của cậu chính là ép con ăn cà rốt phải không?”

Sách Thiệu vui vẻ gật đầu, “Rất vui mừng con rốt cuộc rõ ràng.” Sách Thiệu giương khóe miệng gãi gãi tóc Diệp Tiểu Miêu, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông di động của mình, y móc điện thoại ra thấy tên trên màn hình, ý cười càng đậm, “Uy, An Đức.”

“Sách Thiệu em hơn nửa đêm đi đâu?” thanh âm An Đức rất dồn dập Sách Thiệu cách điện thoại cũng có thể cảm giác được lo lắng của anh, thả mềm thanh âm trả lời, “Em đón Diệp Tiểu Miêu đang trên đường trở về, Đặng Đăng đi theo cho nên yên tâm đi.”

An Đức dường như hơi hơi nhẹ nhàng thở ra, đối diện ngày xưa đối diện thoại nói một câu, “Chờ em về lại trừng phạt em.” Sau đó cúp điện thoại.

Sách Thiệu nghe âm bản gần người, quay đầu thấy ánh mắt xem thường rõ rệt của Diệp Tiểu Miêu, y cắn chặt răng, “Này, Diệp Tiểu Miêu, ánh mắt này của con là ý gì?”

Diệp Tiểu Miêu bĩu môi, “Cậu út, cậu chọc cậu An Đức tức giận đúng không, đêm nay cậu nhất định sẽ bị đuổi xuống giường chứ gì? Bị đuổi xuống giường còn tốt, tính tình cậu xấu như vậy lại không trẻ tuổi, nếu Cậu An Đức không cần cậu nữa đời sau cậu phải làm thế nào nha, con cũng không phụng dưỡng cậu a.”

Sách Thiệu yên lặng nhìn chằm chằm Diệp Tiểu Miêu một hồi, đột nhiên quay đầu nói với Đặng Đăng, “Đặng Đăng, dừng xe, chúng ta có thể cứu nhầm đứa nhỏ rồi, ném cái đứa ăn xin không biết ở đâu ra này đi a.”

Đặng Đăng theo kính chiếu hậu nhìn Sách Thiệu một cái, lẳng lặng cảm khái ban nãy tại sao mình cảm thấy người này giống đại thiếu a.

Cuối cùng Diệp Tiểu Miêu vẫn bình an thuận lợi đến nhà, ô tô dừng ở cổng lớn Sách Thiệu xuống xe đã thấy được An Đức về mặt lạnh như băng đứng ở cửa, không đợi phản ứng, Diệp Tiểu Miêu đã từ bên kia đi xuống chân ngắn rất nhanh nhẹn chạy đến trước mặt An Đức, nũng nịu chào hỏi, “Cậu An Đức.”

An Đức bế Diệp Tiểu Miêu lên, quay đầu hướng Sách Thiệu nói, “Sách Trí họ đang đợi em.” Sau đó ôm Diệp Tiểu Miêu thẳng vào đại trạch.

Sách Thiệu đứng ở cửa giật giật khóe miệng, thực giận sao?

Vào phòng khách thì nhìn thấy Sách Trí và Diệp Thần đều thở dài nhẹ nhõm một hơi khi thấy Diệp Tiểu Miêu. Diệp Tiểu Miêu xuống khỏi lòng An Đức leo lên ghế sa lon, chìa tay nhỏ bé thật cẩn thận sờ sờ mặt Diệp Thần, nhìn thấy vết bầm trên mặt nước mắt trực tiếp lăn xuống, “Ba ba, có phải rất đau không? Cũng tại con không tốt, nếu không phải con ba cũng sẽ không bị thương.”

Diệp Thần cảm giác lòng mình mềm nhũn ngổn ngan, đôi mắt cũng đỏ lên một mạch ôm Diệp Tiểu Miêu vào ngực. Cậu cũng không phải một người thích biểu lộ tình cảm, nhưng giờ phút này cậu đột nhiên cảm thấy đứa con này là một món quà vô cùng quý báu của cậu, may mắn cậu không mất nó, may mắn nó có thể trở về hoàn hảo không tổn thương gì.

Sách Trí im lặng nhìn cha con họ một hồi, quay đầu nhìn về phía Sách Thiệu, “Sách Thiệu em nghĩ mình còn là học sinh trung học sao, làm việc có thể dừng liều lĩnh không?” Nói xong lại nhìn về phía Đặng Đăng, “Cậu muốn chết sao, cứ đi theo nó làm liều?”

Sách Thiệu khe khẽ cười cười, “Được rồi, con cũng cứu về cho anh rồi, em cũng không thiếu tay thiếu chân, cứ cho qua được chưa. Bây giờ anh không chỗ kiêng dè nên làm gì thì làm đi, động vào người con anh cũng nên dạy bảo một chút. Em lần qua lần lại một đêm rồi, mau tha em để em về ngủ một giấc đi.”

Sách Trí nghiêng đầu nhìn thoáng qua An Đức, xoay người đối Diệp Thần mở miệng, “Anh đưa em về phòng trước rồi tắm rửa cho Diệp Tiểu Miêu một chút.”

Diệp Thần gật gật đầu sờ sờ mặt Diệp Tiểu Miêu, chống tay vịn sofa muốn đứng lên bị Sách Trí ngăn lại, trực tiếp bế lên giống như ngoài cậu ra những người khác đều không tồn tại.

Sách Thiệu nhìn một nhà ba người kia biến mất khỏi phòng khách, Đặng Đăng cũng về nghỉ ngơi. Y quay đầu nhìn An Đức, nhẹ nhàng mở miệng, “Chúng ta cũng trở về phòng ngủ đi.”

Ánh mắt An Đức nhìn y một cái thật sâu, xoay người lên thẳng lầu. Sách Thiệu ở phía sau ồn ào, “Này, An Đức anh ngắt điện thoại của em, lại mặt lạnh với em cả buổi thế đủ rồi đi, đừng không để yên a.”

Hai người một trước một sau vào phòng, Sách Thiệu xoay tay đóng cửa phòng lại, mới vừa xoay người đã bị An Đức đặt ở trên cửa, cắn răng mở miệng, “Sách Thiệu, anh hỏi em, hôm nay trước khi ra ngoài rất cuộc

có nghĩ tới anh hay không, em không nghĩ tới nếu em xảy ra chuyện gì, anh phải làm sao đây?”

Sách Thiệu chậm chậm vươn tay ôm An Đức, tựa đầu chôn ở hõm vai anh, khe khẽ mở miệng, “An Đức, anh đừng động để em ôm thỏa thích một hồi.”

An Đức lặng đi một chút cuối cùng cũng giơ tay ôm Sách Thiệu, Sách Thiệu tựa vào người anh, “Làm anh lo lắng, thực xin lỗi. Nhưng em không thể để bất luận anh hay Sách Trí mạo hiểm, em chịu không nổi bị vứt bỏ nữa, An Đức thực xin lỗi em ích kỷ như thế.”

An Đức dần dần ôm chặt người trong lòng, ghé vào lỗ tai y khe khẽ thở dài, cuối cùng trách cứ gì cũng thốt không nên lời, chỉ một cái ôm đã đủ rồi.

Toàn bộ tâm tư đều thả lỏng người yêu nhất ở bên cạnh, hai người một đêm này đều ngủ vô cùng an ổn. Chờ Sách Thiệu tỉnh lại đã là buổi trưa, An Đức đang tựa vào đầu giường xem sách không biết từ đâu tìm ra, thấy Sách Thiệu tỉnh lại, thò đầu qua khe hôn hôn trán y, “Đói bụng chứ, xuống ăn cơm đi.”

“Được.” Sách Thiệu hôn lại một cái, tắm qua loa một chút rồi đi xuống lầu. Vừa xuống đã nhìn thấy Diệp Thần một mình ngồi ở sofa đọc báo, cái người dịu dàng hiền lành cảm tính ngày hôm qua đã hoàn toàn biến mất không còn, lại khôi phục bộ mặt lúc đầu của cậu, thấy Sách Thiệu xuống ngay cả lông mi cũng chẳng động một cái, “Bọn tôi đã ăn xong cơm trưa rồi.”

Sách Thiệu gãi gãi đầu tóc, liếc mắt, “Chị dâu, em sáng trưa ăn chung một bữa anh còn sợ lãng phí lương thực nhà anh sao?” Y thò đầu qua nhìn tờ báo trên tay Diệp Thần một cái thuận miệng hỏi, “Sách Trí đâu?”

“Đi giải quyết hậu hoạn rồi.” Diệp Thần ngẩng đầu lên nhìn Sách Thiệu, “Đúng rồi, nghe Diệp Tiểu Miêu nói tối qua là Cù Triết dẫn nó về?”

Sách Thiệu quay đầu lại nhìn thoáng qua biểu tình của An Đức, “Àn.”

“Nghe nói Lý gia sau khi biết rất tức giận, bởi vì cậu ta làm như vậy trong tay Lý gia sẽ không còn lợi thế áp chế Sách Trí. Một cái kết cục hoàn hảo đã bị cậu ta làm rối tung, nghe nói Lý gia nhất định phải cho cậu ta một bài học.” Diệp Thần buông báo chậm chậm nói.

Sách Thiệu lặng đi một chút, mấp máy môi nhưng không biết mình muốn nói gì quay đầu nhìn An Đức, anh cầm tay y hỏi Diệp Thần, “Vậy cậu ta bây giờ có sao không?”

Diệp Thần vẫn chưa trả lời cửa lớn của đại trạch bị đẩy ra, Sách Trí phong trần mệt mỏi đi vào, “Không cần lo lắng, nó không sao.”

Sách Thiệu từ từ thở hắt ra, nếu Cù Triết vì y mà xảy ra chuyện gì, đời này y cũng không cách nào tâm an, như bây giờ tốt nhất ai cũng không nợ ai.

Sách Trí ngồi xuống ghế sa lon, thò qua hỏi Diệp Thần, “hôm nay cảm thấy thế nào?”

“Tốt hơn nhiều.” Diệp Thần nâng tay phất đi bụi bặm không biết từ đâu dính trên người anh, “Bên kia thế nào?”

“Đều giải quyết xong rồi.” Sách Trí nhẹ nhàng mở miệng, “Lý gia cây to đón gió, muốn trừng trị hần cũng không chỉ mình anh. Cũng chưa cần động thủ gì, bây giờ bên kia đã loạn thành một đồng loạn lại thêm chết người, cảnh sát đang tụ tập ở đó.” Nói xong anh quay đầu nhìn Sách Thiệu một cái, “Bạn trai cũ của em bây giờ cảm xúc có thể không tốt lắm, người chết kia là mẹ nó.”

Sách Thiệu lặng đi một chút, “Cái gì?”

“Lý gia xưa nay là người lòng dạ độc ác, người phá hủy chuyện của hần sao có thể bỏ qua dễ dàng. Hần muốn giết chết Cù Triết một là trút giận, hai là cho hạ nhân một lời cảnh cáo, đến giây phút cuối cùng mẹ nó chần cho. Lúc anh qua người đã chết rồi bên kia đã là một mảnh hỗn loạn, anh kêu người đưa Cù Triết về nhà trước khi cảnh sát đến xem như trả ơn nó cứu Diệp Tiểu Miêu một mạng đi.” Sách Trí nói xong hạ tầm mắt, không phân rõ cảm xúc.

Sách Thiệu bị kết cục ngoài ý này làm ngỡ ngàng, y từng cảm thấy mình hận người đàn bà kia đến mức mong muốn bà chết đi. Nếu không phải bà, có lẽ y đã không phải kết cục như thế, hơn nữa người đàn bà

này chưa bao giờ nương tay với y, ngay cả con trai mình cũng lấy ra lợi dụng. Nhưng đến cuối cùng bà dù sao vẫn là một người mẹ, một người mẹ bằng lòng dùng mạng mình để đổi mạng con mình.

Sách Thiệu thở dài một hơi, cuối cùng cũng không nói lời nào.

Mọi chuyện nói chung cũng xử lý xong rồi, hai người ở lại nhà mấy ngày sau cùng quyết định về C thị tiếp tục dự tính trước.

Sau khi tới C thị, đơn giản thu dọn đồ đạc xong Sách Thiệu tựa vào cửa sổ ngắm người, từ phía sau ôm lấy y khe khẽ hôn hôn vành tai y, Sách Thiệu hơi hơi nghiêng đầu nhìn An Đức một cái, mỉm cười mở miệng, “Cùng em đến một chỗ nhé?”

An Đức gật đầu, “Được.”

Sách Thiệu mỉm cười nhìn anh, “Anh cũng không hỏi đi đâu sao?”

“Anh biết em muốn đi đâu.” An Đức thò người qua hôn nhẹ lên trán y, “Ngày mai chúng ta đi nhé.”

Sáng sớm ngày thứ hai, An Đức lái xe một lần nữa trở lại trấn Vân Dĩ.

Thành nhỏ năm năm này phát triển không ít, mới xây rất nhiều tiểu khu trung tâm thương mại. An Đức ngừng xe dưới sự chỉ huy của Sách Thiệu, hai người sóng vai chậm chậm đi dạo thành nhỏ. Thị trấn nhỏ xe và người cũng không phải rất nhiều, hai người không nói lời nào im lặng vô cùng.

Bất tri bất giác bước đến trước một trường học quen thuộc, Sách Thiệu nhìn mấy chữ trên đá cẩm thạch “Trung học hạng nhất Trấn Vân Dĩ”, dừng bước nghiêng đầu nhìn An Đức, hơi hơi giương khóe môi, “Em vào một mình, anh vào quán trà sữa đối diện chờ em, được không?”

An Đức không chút nghi hoặc hay bất mãn gì, “Được.”

Sách Thiệu xoay người hướng tới cổng chính, An Đức đột nhiên gọi y lại, Sách Thiệu quay đầu lại, An Đức đi qua thay y cài nút áo sơ mi, hơi hơi mỉm cười, “Đi đi.”

Sách Thiệu từ từ xoay người giương khóe môi. Y không quay đầu lại, nhưng lần này y biết cho dù y đi thật xa người kia cũng vẫn ở đó, lúc này đây y không bao giờ bị vứt bỏ nữa.

Y thả chậm bước chân từ từ đi tới, mặt trời qua trưa ôn hòa, gió dịu dàng thổi vào người, thực ấm áp.

Sách Thiệu đi vào dãy phòng học đúng thời gian nghỉ trưa, dãy phòng chỉ có ngẫu nhiên một vài học sinh. Y thuận tay đẩy cửa một gian phòng học, đủ loại sách, văn phòng phẩm bày ngay ngắn trên bàn học. Y tựa cửa, ánh mắt có chút phiêu tán dường như nhìn thấy bản thân mười năm trước, ngây ngô đơn thuần như thế.

Trong phòng học còn có người, cửa bị đẩy ra dọa người bên trong nhảy dựng. Một giọng nam mang theo nghi hoặc hỏi, “Anh tìm ai?”

Sách Thiệu theo thanh âm nhìn lại, một nam sinh ngồi ở vị trí dựa tường, bên cạnh hắn một nữ sinh đang cầm bút trong tay, hình như vừa mới giảng bài cho nam sinh.

Sách Thiệu khẽ cười, “Tôi tùy tiện nhìn một chút.” Sau đó xoay người xuống lầu.

Xuyên qua sân thể dục, Sách Thiệu đi đến sân bóng rổ, ngừng lại nhìn chằm chằm giá rổ màu lam, ngồi xuống.

Nơi này y và Cù Triết cùng nhau đấu rất nhiều trận, nơi này là nơi y và hắn thổ lộ.

Sách Thiệu im lặng ngồi đột nhiên nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu thấy Cù Triết đi tới bên cạnh mình, giương khóe môi, “Anh đến rồi.”

Cù Triết gật đầu, toàn bộ cảm xúc đều viết ở đáy mắt giương cười cười, “Anh tưởng em sẽ không bao giờ về đây nữa.”

Sách Thiệu cười cười, “Ngồi đi, giữa đầu nói với anh mới quá.”

Cù Triết ngồi xuống bên cạnh trầm mặc, dường như không biết phải nói gì. Còn có thể nói gì, ngàn thuyền đã qua(trải qua nhiều gió táp mưa sa)hắn rốt cục hiểu được, bọn họ rốt cuộc không thể quay lại.

Sách Thiệu nghiêng đầu nhìn hắn, rốt cục mở miệng đánh vỡ trầm mặc, “Chuyện mẹ anh, tôi thật xin lỗi “

Cù Triết nhẹ nhàng lắc lắc đầu, “Anh vẫn luôn tin tưởng một chuyện, sinh tử do mệnh. Đó là mệnh của bà cũng chẳng thể trách ai. Đến cuối cùng, bà ít nhất để anh biết, bà yêu anh.”

“Anh có thể nghĩ thông suốt là tốt rồi.” Sách Thiệu đưa tay vỗ nhẹ nhẹ bờ vai hắn, đột nhiên nói, “Đây có lẽ là lần cuối cùng tôi trở về. Sau này có lẽ hai người bọn tôi sẽ xuất ngoại, hay đến thành phố khác một lần nữa bắt đầu cuộc sống mới.”

Cù Triết đáy mắt lướt qua mắt mát, vẫn cười cười, “Như vậy rất tốt.”

“Cù Triết.” Sách Thiệu nhìn sâu bóng rổ, nhẹ giọng kêu.

Cù Triết giương mắt nhìn y.

Sách Thiệu quay đầu nhìn hắn một cái, “Tôi cho tới bây giờ không nghĩ tới, chúng ta còn có cơ hội cùng nhau ngồi phơi nắng nói chuyện như vậy.”

“Anh cũng vậy.” Cù Triết nhẹ giọng nói tiếp, “Anh nghĩ rằng em mãi mãi sẽ không tha thứ cho anh.”

“Tôi cũng từng nghĩ như vậy.” Sách Thiệu nhẹ nhàng mở miệng, “Sau An Đức làm cho tôi hiểu được, tôi chỉ là làm một cái kén cho mình, không tha thứ anh cũng là không buông tha bản thân. Kỳ thật tôi chỉ không cam tâm mình thành một người bị vứt bỏ, cho nên thật lâu không thể buông. Mà hiện tại, có người cho tôi quên, cho tôi có thể hoàn toàn buông đoạn quá khứ kia, một lần nữa bắt đầu, một lần nữa yêu.”

Cù Triết hơi hơi nhắm lại mắt, “Em có thể buông, là tốt rồi.”

“A Triết, ” Sách Thiệu nói tiếp, “Tôi hi vọng anh cũng có thể quên. Có lẽ, anh cũng đã sớm không thương tôi, hoặc anh yêu thủy chung là thiếu niên Sách Thiệu đơn thuần thiện lương. Anh vẫn cảm thấy thẹn với tôi cho nên anh không chịu tha thứ bản thân. Tôi cũng từng cho rằng, là anh có lỗi với tôi sau mới hiểu được chuyện tình cảm không ai có lỗi với ai. Mỗi ngày chúng ta bên nhau, anh đều dùng hết toàn lực yêu tôi cho tôi một mối tình đầu ẩn tượng sâu sắc, thế đã đủ rồi. Chẳng qua chúng ta vẫn còn thiếu một chút duyên phận không thể đi đến cuối cùng, nhưng không có nghĩa tình cảm trước kia của chúng ta là giả dối. Ít nhất nó mãi mãi trong trí nhớ.” Sách Thiệu đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ ***g ngực mình, tiếp tục nói:

“A Triết, cảm ơn anh từng yêu tôi.”

Cù Triết vươn tay che hai mắt mình, hắn cảm giác nước mắt nóng ẩm từ trong vành mắt tuôn ra. Bắt đầu từ giờ phút này, hắn rốt cục hoàn toàn hiểu được toàn bộ của hắn cùng Sách Thiệu đều đã thành quá khứ, Sách Thiệu rốt cục buông xuống tất cả, một lần nữa có một người yêu thương. Mà lần này là một lần cuối cùng bọn họ bình tĩnh hòa nhã cùng nhau nói chuyện, tất cả toàn bộ đều chấm dứt. Cuộc đời này bọn họ cũng sẽ không còn đan xen gì nữa.

Sách Thiệu quay đầu nhìn hắn, chậm chậm giơ tay lên nhẹ nhàng lau mặt hắn, “A Triết, đây là lần cuối cùng anh khóc vì em. Từ nay về sau, anh phải gánh vác trách nhiệm cần có của một người đàn ông, có trách nhiệm với vợ con mình. Kỳ thật đôi khi, anh không nếm thử mãi mãi sẽ không biết mình có thể yêu người kia không, cô ấy có thể mang đến hạnh phúc cho mình không.” Sách Thiệu thu tay về, mỉm cười nhìn hắn, “Tôi hi vọng anh hạnh phúc.”

Cù Triết từ từ đứng lên, gật gật đầu, “A Thiệu, tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Sách Thiệu ngồi nguyên tại chỗ nhìn thân ảnh Cù Triết càng ngày càng xa, lấy điện thoại ra thuận thực gọi một cú điện thoại, vừa vang một tiếng đường dây đã được nối, Sách Thiệu đứng lên vừa đi tiếp về phía sau vừa mở miệng, “Băng qua sân thể dục, phía sau dãy phòng học có một sân thể dục nhỏ, em ở đó chờ anh.”

“Được.” An Đức cúp điện thoại mỉm cười đứng dậy, cách cửa kính quán trà sữa thấy Cù Triết từ trong sân trường đi ra. Anh quay đầu lại nhận nước mát vừa đóng gói xong từ tay bà chủ, trả tiền xoay người hướng vào trường học.

Sách Thiệu đang đứng giữa sân thể dục nhỏ cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì, nghe thấy tiếng bước chân y xoay người nhìn An Đức khéo miệng giương lên.

An Đức đưa nước trong tay qua, “Trông em nóng, uống ly nước mát đi.” Nói xong dùng tay kia lau mồ hôi thấm ra trên trán Sách Thiệu.

Sách Thiệu nhận lấy nước mát như nghĩ tới cái gì, “Lúc em học trung học, thường uống trà sữa quán này, không ngờ lâu vậy rồi nó vẫn còn.”

An Đức giúp Sách Thiệu cầm ống hút, đút vào miệng y thuận miệng hỏi, “Cù Triết đi rồi?”

Sách Thiệu giương mắt nhìn anh, “Anh thấy anh ta vào sao vẫn có thể chờ ở ngoài? Anh không sợ em và anh ta tình cũ bùng cháy sau đó bỏ trốn?”

An Đức cười nhìn, “Ngoài anh còn ai dám bỏ trốn với em?”

Sách Thiệu uống một ngụm lớn nước mát, giơ tay lên chỉ hướng cách đó không xa, “Anh biết không, nơi đó là nơi em cùng Cù Triết bắt đầu, nụ hôn đầu tiên, cái ôm đầu tiên, lần nắm tay đầu tiên đều là ở đây.”

“Sao nào, muốn anh ghen?” An Đức mỉm cười nhìn.

Sách Thiệu trừng mắt nhìn, “Vậy anh ghen không?”

An Đức cười lắc đầu rũ mi mắt nghiêm túc nhìn Sách Thiệu, “Anh không ghen anh chỉ tiếc nuối không thể gặp em sớm hơn một chút. Khi đó em nhất định sẽ đơn thuần như tờ giấy trắng khiến người vừa nhìn thấy đã muốn thương yêu thật nhiều. Giữ em ở bên cạnh không để em bị thương không để em chịu uất ức, nắm tay em mãi mãi không buông.”

Sách Thiệu ôm thức uống, lắc lắc đầu, “An Đức, không muốn chút nào hoàn hảo anh xuất hiện hoàn hảo anh ở bên cạnh em.” Y ngẩng đầu lên, trực tiếp hôn lên môi An Đức.

Cảm ơn anh xuất hiện khiến em cho dù bị bao nhiêu tổn thương, cuối cùng vẫn có một người ở bên cạnh, để em không sợ hãi bị ném bỏ nữa, để em không hoang mang nữa, để em không phải cô độc sống quãng đời còn lại, để em biết sẽ có một người luôn luôn nắm chặt tay em mãi mãi không buông.

53. Chương 53: Phiên Ngoại Dị Dàng Cuối Đời (1)

Sau khi hai người nào đó trở về C thị liền làm một loạt dự định và kế hoạch cho cuộc sống tương lai, cuối cùng quyết định định cư ở C thị, cách khoảng thời gian về H thị thăm bọn Sách Trí, lại thường xuyên ra nước ngoài thăm cha mẹ An Đức.

Về phần tại sao ở lại C thị hai người cũng đã bàn bạc kỹ lưỡng. Sách Thiệu mặc dù không bài xích môi trường nước ngoài nhưng cũng không đến mức quá yêu thích, xét đến cùng nơi đó dù sao cũng là đất khách quê người, cho nên hai người cũng đã sớm thương lượng xong chờ y nhận học vị rồi về nước. C thị dù sao gần quê nhà, Sách Thiệu hợp với khí hậu nơi này hơn Phương Nam H thị.

An Đức vốn cũng dự định chuyển trọng điểm công ty về trong nước, thế này cũng là một cơ hội không tồi. Hai người đạt được nhận thức chung, liền lưu tại C thị.

Vấn đề đối mặt kế tiếp, dĩ nhiên là vấn đề nghề nghiệp của Sách Thiệu. Tuy rằng người nào đó lấy được học vị, nhưng từ sau khi tốt nghiệp vẫn chưa từng đi làm sợ là đi đâu cũng không thể lâu dài, An Đức tự nhiên không để ý người nào đó đợi việc ở nhà làm bà chủ, nhưng bị Sách Thiệu nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt, quan niệm từ nhỏ nói cho y biết một người đàn ông hẳn nên tay làm hàm nhai.

Sách Thiệu cảm giác quán bar vốn có của mình không tệ, cứ dứt khoát tiếp tục mở.

An Đức sau khi nhận được đề nghị này trầm mặc một hồi, anh dạo quanh quán bar của Sách Thiệu một vòng sau đó nghiêm túc nói với y, “Em muốn tiếp tục mở quán bar có thể nhưng anh hy vọng có thể xem xét đơn giản điều chỉnh một chút, không thể giống dạng hỗn loạn trước kia của em.”

Sách Thiệu khéo hiểu lòng người đương nhiên hiểu cái An Đức gọi là hỗn loạn có ý gì, y có thể hiểu ý nghĩ An Đức hơn nữa bản thân cũng không phải cô đơn trống vắng như trước kia không cần phải làm cho quán bar quá mức cảm dỗ, vì thế đáp ứng An Đức mà còn an tâm lớn mật giao chuyện điều chỉnh cho An Đức.

Một tuần sau, chờ tới khi Sách Thiệu rốt cục nhớ ra mình còn có một quán bar lắt lư từ nhà mới của y và An Đức đi qua cả người đều chết lặng. Y đứng ở cửa quán bar thấy bảng hiệu nổi bật chói mắt trước kia đã bị đổi tới đâu rồi, người ngoài đứng chỗ này hoàn toàn nhìn không ra đây là quán bar.

Lúc Sách Thiệu đi vào mới hiểu được, nơi này hoàn toàn không phải là quán bar. Y đứng bên cửa yên lặng nhìn chăm chú một hồi, sau đó thu hồi tầm mắt bình thản mở miệng, “Thực xin lỗi, tôi đi nhầm.”

An Đức đứng ở quầy bar, hay là nói trước sân khấu đi tới kéo tay y, “Thế nào, hài lòng chứ?”

Sách Thiệu giương mắt nhìn anh sau đó lại nhìn quán bar, “Anh có thể giải thích với em không? Quán cà phê này là chuyện gì xảy ra, đây là điều chỉnh anh nói sao?”

An Đức quay đầu lại nhìn thoáng qua, khe khẽ cười cười, “Anh cam đoan nơi này trang trí hoàn toàn dựa theo thẩm mỹ của em, tuyệt đối sẽ không chỗ nào chướng mắt em.”

“Em chỉ muốn hỏi một câu, rượu em đi đâu rồi?” Sách Thiệu đen mặt, “An Đức anh hơi quá đáng, em muốn gọi cho Sách Trí, em muốn quay về H thị.” Nói xong, Sách Thiệu lấy ngay điện thoại quen thuộc bấm số Sách Trí, mới vừa kết nối liền mở miệng, “Sách Trí, bây giờ kêu người đặt vé máy bay về H thị cho em, An Đức rất không tôn trọng ý kiến của em, em muốn đi về.”

Đầu kia quả thực là ngán ngửi trầm mặc, sau đó Sách Thiệu rõ ràng nghe thanh âm Diệp Thần truyền đến, “Sách Trí, điện thoại của em trai anh, cậu ấy nói muốn về nhà mẹ đẻ.”

Tiếp theo truyền đến thanh âm Sách Trí, “Em muốn làm gì?”

Sách Thiệu điều chỉnh tâm tình của mình, nghiêm túc trả lời, “Em muốn ly hôn với An Đức.”

Sách Trí chần chờ một chút, sau đó mới hỏi, “Hai đứa đã kết hôn? Vậy sao sính lễ của An Đức anh chưa nhận được?”

Sách Thiệu rốt cục ý thức được mình đang tự rước nhục, cảm giận đối Sách Trí nói một câu, “Ông nội anh.” Sau đó cúp điện thoại, ngẩng đầu nhìn gương mặt đỏ khấc đỏ cười của An Đức, “Cười cái gì mà cười?”

An Đức ôm chầm Sách Thiệu, “Em yêu, ông nội của em với Sách Trí không phải một người sao?”

Sách Thiệu đánh một quyền vào ngực An Đức, “Cút ngay.”

“Được rồi, là anh không tốt nhưng anh thật sự không muốn để em mở một quán bar nữa. Hiện tại yên tĩnh như thế, sáng thức dậy mở quán tới anh tới đón em tan tầm đứng đứng đắn đắn không tốt sao?” An Đức ấn vai Sách Thiệu, nói.

Sách Thiệu nghĩ nghĩ rốt cục gật gật đầu, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đưa ra yêu cầu, “Nếu như vậy, An Đức anh phải bồi thường cho em.”

“Bồi thường thế nào?”

Sách Thiệu cười cười, vẻ mặt thần bí.

Rất nhanh An Đức đã biết muốn bồi thường của Sách Thiệu, y yêu cầu An Đức mặc vào tạp dề y mua màu hồng nhạt in hình Hello Kitty muốn bao nhiêu nữ tính có bấy nhiêu, muốn bao nhiêu mơ mộng có bấy nhiêu lắt lư trong quán một tháng, bằng không Sách Thiệu sẽ tiếp tục bỏ nhà đi.

An Đức nhìn chằm chằm khuôn mặt sắp nứt vì cười của Sách Thiệu, rốt cục vẫn phải đồng ý. Coi như thỏa mãn một chút hứng thú xấu xa của người nào đó là được, dù sao anh có thể lấy lại bồi thường ở chỗ khác sao lại không làm.

Sách Thiệu thỏa mãn vươn tay giúp An Đức mặc tạp dề, sờ sờ cảm vẻ mặt xấu xa cười bình luận, “Xem ra ánh mắt em không tồi, tạp dề này là chuẩn bị tặng cho bạn gái tương lai của Diệp Tiểu Miêu, nhưng bây giờ xem ra cũng là anh mặc đẹp.”

An Đức nhìn nhìn biểu tình tiểu nhân đắc chí của y, không có bất kỳ phản ứng gì quay đầu nên làm gì thì làm thôi.

Chỉ vậy căn bản không thể thỏa mãn tâm lý biến thái của Sách Thiệu, mắt nhìn thời gian đợi Thẩm Kiệt Thần tan tầm liên bấm gọi cho cậu, vốn là muốn mời Thẩm Kiệt Thần qua thăm quan quán bar bị An Đức sửa đổi cùng An Đức bị y cải tạo, lại không ngờ một lần nữa bị giễu cợt. Mà cuối cùng sau khi Thẩm Kiệt Thần nhìn thấy An Đức chỉ hơi hơi kinh ngạc một chút cũng không có biểu hiện gì nữa, yêu nghiệt tỏ vẻ hết sức buồn bực.

Sau khi tất cả đều đi vào quỹ đạo, chuyện kết hôn của hai người lại đưa lên lịch trình, mặc dù đối với Sách Thiệu hiện tại mà nói kết hay không cũng chỉ là một hình thức, nhưng An Đức lại hi vọng thực hiện hình thức này, mặc dù hình thức này không hề ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, nhưng đối An Đức mà nói, anh muốn bày tỏ với Sách Thiệu, anh chân thành thành thành muốn cho y một cái mãi mãi.

Hôn lễ thật sự hết sức đơn giản, hiện diện ngoài người chứng hôn chỉ có họ hàng hai bên, thêm Thẩm Kiệt Thần và bạn trai của cậu Thịnh Phong Nam.

Sách Thiệu mặc một bộ Âu phục màu trắng nụ cười mỉm bên môi, An Đức đứng bên cạnh một thân Âu phục màu đen tỏ ra cả người vừa bình tĩnh vừa đẹp, ngay cả Diệp Tiểu Miêu cũng giữ an tĩnh nghiêm túc nhìn hai người. Giữa hai người tràn ra loại hơi thở làm cho người ta vừa nhìn đã cảm thấy hạnh phúc.

Hai người dưới chứng kiến của người chứng hôn ký tên vào giấy đăng ký kết hôn. Sách Thiệu cầm chặt bút ngẩng đầu nhìn An Đức bên cạnh, vừa lúc An Đức cũng nghiêng đầu sang nhìn y, hai người đối mặt sau đó Sách Thiệu chậm chậm nhếch khóe môi, từng nét từng nét ký tên mình vào giấy đăng ký kết hôn tiếp đó chậm rãi buông bút, lại giương mắt một bàn tay to ấm áp nắm chặt tay y lan ra hơi ấm quen thuộc.

Sách Thiệu cảm thấy tâm tình của mình lúc này đúng là vô cùng bình tĩnh, mặc dù một ngày trước y khẩn trương thật lâu nhất là tối hôm trước, lăn qua lộn lại thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, gần như suốt đêm không ngủ. Sách Trí bị bắt ngủ cùng phòng y từ giường khác bò xuống đến đứng trước giường y, nghiêng rằng nhìn y, “Sách Thiệu em nếu còn muốn sống đến ngày mai kết hôn, thì thành thật ngủ cho anh. Nếu em ngủ không được cứ giả xác chết, anh ngồi máy bay hơn mười tiếng lệch giờ còn chưa đảo lại, em không ngủ anh còn muốn ngủ.”

Mà hiện tại, người kia nắm chặt tay y toàn bộ căng thẳng đều biến mất bất vô âm tín, y không thể xác định tâm tình lúc này, y muốn sống chung với người đàn ông này cả đời, không bao giờ buông tay nữa.

Lúc lời thề xưa cũ được người chứng hôn thốt ra, Sách Thiệu cảm thấy nếu đây là hôn lễ người khác y nhất định sẽ cười ra tiếng, nhưng lúc này y lại vô cùng nghiêm túc trả lời, “Tôi đồng ý.”

Đúng vậy, y đồng ý, y đồng ý cùng người trước mắt này, vô luận anh trở nên xấu xí cỡ nào không thú vị bao nhiêu ngang ngạnh cỡ nào đều sẽ mãi mãi cùng một chỗ với anh. Y sẽ không tập trung tầm mắt trên người bất luận kẻ khác nào, anh hướng nơi nào y cũng hướng nơi đó.

Nguyễn diệu dàng cuối đời này, mây trắng không ước làng tiên.

54. Chương 54: Phiên Ngoại 2

Một,

Cuộc đời này Sách Trí chưa bao giờ sống hoàn toàn vì bản thân mình. Cha mẹ chết sớm toàn bộ phần đầu của anh cũng là vì em trai mình, Sách Thiệu thông minh khiến anh tự hào người thân duy nhất của anh.

Lúc Sách Trí rời nhà đi còn chưa đủ 18 tuổi, thân thể thiếu niên mang theo một chút ngây ngô sót lại đến thành phố kỳ quái rực rỡ, chỉ vì xây một thiên hạ để Sách Thiệu có thể bình thản, có thể tiếp tục không tìm không phổi.

Anh đã làm rất nhiều nghề nghiệp rất nhanh đã thích ứng đối mặt cuộc sống, anh biết làm thế nào có thể cho bản thân trở nên càng thêm mạnh mẽ. Anh trăm phương ngàn kế từng bước vững chắc từng chút tranh giành tất cả mình muốn. Gần như là ung dung thản nhiên, nhưng lại cương quyết chứng minh sự hiện hữu của mình. Quan trọng hơn là anh không sợ chết, anh không có gì cả cho nên không sợ. Không ai không sợ

người như vậy, anh ngay cả mạng mình cũng không quan tâm, càng không khả năng trông mong anh xem trọng tánh mạng của người khác.

Cho nên, thiếu niên đến từ thành nhỏ Đông Bắc dùng không đến mười năm thời gian, không hề nghi ngờ ở H thị người tài lớp lớp xác lập vị trí của mình, không còn ai dám xem thường anh.

Lập nghiệp thành gia Sách Trí rất cực hoàn thành xong cái trước. Mà lúc này, khi anh quay đầu lại muốn hưởng thụ ấm áp gia đình anh mới phát hiện, Sách Thiệu dường như tìm được người có thể thay thế anh rồi. Y dẫn người kia đến trước mặt Sách Trí, kiên định và lại nghiêm túc nói cho Sách Trí biết, người này là người y yêu nhất muốn cùng một chỗ cho dù đó là một người đàn ông. Không đúng, chỉ tính là một nam sinh, ở trước mặt trưởng thành nội liêm của Sách Trí vừa liếc mắt đã nhìn thấu ngây ngô, ngu muội, còn có do dự của hắn.

Cái loại do dự này khiến Sách Trí rất phản cảm, mặc dù anh đối em trai mình tìm một đàn ông hay con gái là như nhau, nhưng anh vẫn thực bài xích Cù Triết. Sách Trí là một người dứt khoát quyết đoán, kiểu lưỡng lự này không chút do dự khiến anh sinh ghét.

Nhưng Sách Thiệu cười đến thực vui vẻ y không ngại phiền phức nhắc tới Cù Triết trước mặt Sách Trí, muốn nói cho anh biết đối phương tốt với y bao nhiêu, muốn làm cho Sách Trí chấp nhận Cù Triết. Cái phương thức mang theo nịnh nọt, mang theo làm nũng khiến Sách Trí không biết làm sao. Đứa em trai kiêu ngạo của anh lại vì một thằng đàn ông buông toàn bộ kiêu ngạo như một con thiêu thân dùng hết tất cả nhào vào đóm ánh sáng trong mắt y, hoàn toàn không để ý như vậy có thể sẽ tổn thương bản thân.

Sách Trí cuối cùng cam chịu số phận, anh hiểu Sách Thiệu. Thời gian mười năm này anh lẻ loi một mình dốc sức ở thành phố xa lạ, mà Sách Thiệu lại cũng lẻ loi một mình trưởng thành. Người kia đúng lúc xuất hiện ở đoạn thời gian đó cùng y đi qua giấc mộng thanh xuân đẹp đẽ, thời gian này cho dù Sách Trí làm cái gì đi nữa cũng không thể đền bù.

Đó là mệnh của Sách Thiệu là thương là đau tự y lựa chọn, tương lai ắt hẳn cũng phải tự gánh vác.

Mãi thật lâu sau này, Sách Trí mới hiểu được có một số người cho dù bạn biết rõ y sẽ tổn thương bạn, bạn cũng vui vẻ nhào vào, người đang trong tình yêu chính là M như thế.

Hai,

Người trèo càng cao cũng muốn hưởng càng nhiều, Sách Trí rất rõ đạo lý này. Cho nên, lúc Sách Thiệu vui sướng gọi cho anh nói mình muốn cùng Cù Triết về quê gặp gia trưởng, anh cũng chỉ là ừ một tiếng, cúp điện thoại nâng tay chỉnh chỉnh cả vật đi vào cổng toà án.

Anh không phải Sách tiểu nhị, anh còn chuyện của mình chỉ có anh bảo vệ trời đất của mình, anh có thể bảo đảm lúc Sách Thiệu thiêu thân lao đầu vào lửa vẫn không đến mức hai bàn tay trắng.

Anh có thể cho y sự bảo đảm, làm đường lui làm chỗ dựa vững chắc cho y.

Những điều này Sách Thiệu cũng sẽ không biết. Y biết Sách Trí làm rất nhiều cho y, nhưng còn có nhiều lắm Sách Trí sẽ không cho y biết. Ví như Sách Trí mua cho mình một phần bảo hiểm lớn tên người thừa hưởng là Sách Thiệu. Cho dù hiện tại rất khó có người có thể động đến anh, anh vẫn muốn đảm bảo nếu quả thật xảy ra ngoài ý muốn, ngoại trừ Sách Thiệu mất đi một người thân những cái khác đều không thay đổi, không có Sách Trí y cũng có thể có cuộc sống thoải mái. Mà anh chưa bao giờ cho mua bảo hiểm cho Sách Thiệu, bởi vì với anh mà nói mất Sách Thiệu chẳng khác nào mất tất cả.

Sách Trí nhìn thoáng qua đồng hồ, biểu tình hơi hơi không kiên nhẫn. Kỳ thật đây không phải một vụ án lớn, nhưng anh mọi việc đều tự mình động thủ anh muốn đảm bảo tất cả nắm trong tay.

Mọi việc đã sớm thăm hỏi xong rồi giờ chỉ là thủ tục, Sách Trí giương mắt nhìn về phía thẩm phán, lại nhạy cảm phát hiện có người đang nhìn mình chằm chằm. Là nhìn chằm chằm không phải nhìn bình thường, làm cho Sách Trí cảm thấy rất không được tự nhiên.

Anh xoay đầu tìm được ngọn nguồn tầm mắt, đó là một kiểm sát trưởng rất trẻ tuổi lại còn xinh đẹp. Anh em Sách gia di truyền từ cha mẹ một vẻ ngoài rất đẹp, hơn nữa khuôn mặt tinh xảo của Sách Thiệu khiến nam nữ đều có thể điên cuồng. Có một em trai như vậy, khiến Sách Trí rất khó phát sinh ấn tượng gì với

tướng mạo một người. Nhưng kiểm sát trưởng kia, lại khiến anh cảm thấy không khỏi hấp dẫn, đó là một khuôn mặt tuần tú, mắt kiếng gọng vàng làm cho cả người mang theo dáng vẻ thư sinh, nhưng đôi mắt lấp lánh có thần kia sắc sảo nhìn chằm chằm Sách Trí, khiến sau khi Sách Trí đối diện với nó rất cực nhọc không được trốn tránh.

Trong ánh mắt đó mang theo nghiêm nghị chính trực làm cho Sách Trí không chỗ che thân, Sách Trí chưa bao giờ cho mình là người tốt lành gì, nhưng anh cũng sẽ không bởi vậy sinh ra cảm giác tội lỗi. Trên đời này cá lớn nuốt cá bé, anh không như thế người khác sẽ ăn luôn anh, nhưng ánh mắt kia lại làm anh hoảng hốt, giống như bản thân thật sự làm sai cái gì.

Sách Trí lấy lại bình tĩnh thu hồi tầm mắt, chờ mở phiên tòa.

Tất cả sau đó làm cho Sách Trí vội không kịp phòng bị, anh vốn đã tính trước mọi việc tưởng rằng tất cả đều nằm trong lòng bàn tay mình, nhưng phát hiện phát triển sau đó khiến anh không thể không chế.

Mà ngọn nguồn này đều bởi vì một người, một người vừa cất tiếng nói càng khiến người ta cảm thấy tuyệt vời hơn khuôn mặt của người đó. Sách Trí chưa từng thấy một người như vậy, nổi bật chói mắt làm cho người ta có thể dễ dàng nhìn thấy cậu trong biển người.

Phiên tòa lần đó vì sự xuất hiện của người đó thay đổi cả đi hướng, thủ hạ kia của Sách Trí vốn đã thu xếp xong nhiều nhất chỉ cần phạt ít tiền, nhưng lời nói của kiểm sát trưởng kia khiến tất cả mọi người tìm về điểm mấu chốt đạo đức của mình, thậm chí cả Sách Trí cũng bắt đầu nghi ngờ mình có phải thật sự làm sai hay không?

Lúc kết thúc phiên tòa mấy anh em đi theo Sách Trí có chút kích động ồn ào muốn cho kiểm sát trưởng không biết điều kia một bài học. Sách Trí cười cười không nói gì, khi đưa tay mở cửa xe đúng lúc đối diện một đôi mắt sáng rực, đối phương mặc đồng phục Tây trang sẫm màu quốc huy rạng rỡ phát sáng trước ngực.

Sách Trí giật mình đột nhiên hướng tới người nọ, tay mở cửa xe của đối phương cũng dừng lại tựa bên cạnh xe hồ hững nhìn Sách Trí. Trong tầm mắt kia thậm chí mang theo chút xem thường làm cho Sách Trí không khỏi buồn bực, chưa từng có ai dùng ánh mắt này nhìn anh, cho dù thời niên thiếu cho dù anh không có gì anh luôn luôn có cách khiến người khác nhìn thẳng vào mình.

Sách Trí cuối cùng vẫn là Sách Trí, cho dù trong lòng muôn vàn suy nghĩ nhưng ngoài mặt như trước vẫn đậm phong khinh. Anh đi đến trước mặt người nọ hữu nghị vươn tay, “Sách Trí.” Dừng một chút nói thêm: “Xin chào.”

Đối phương khe khẽ chớp chớp mắt, sau đó cũng vươn tay, “Tôi là Diệp Thần.”

Ngón tay thon dài trắng nõn vừa nhìn đúng là đã được chăm sóc. Sách Trí cùng cậu khẽ nắm một cái, thu tay về sau đó nhìn cậu thốt ra lời từ nội tâm, “Cậu bây giờ cùng ban nầy giống như hai người.” Người ban nầy quá chói mắt quá cường thế khiến không ai có thể không suy xét vấn đề theo suy nghĩ của cậu.

Diệp Thần hơi hơi cong khóe môi, giương mắt liếc anh em Sách Trí cách đó không xa đang nhìn hai người trợn mắt sừng sừng đón địch, cười khẽ mở miệng, “Sách đại thiếu hiện tại nhất định hận chết tôi, muốn giết chết tôi báo thù cho người anh em kia phải không?”

Sách Trí khóe mắt hơi hơi nhướn, “Cậu hỏi hận?”

“Hỏi hận?” Diệp Thần cười khê, “Tôi dựa vào cái gì hỏi hận? Trái pháp luật cũng không phải tôi, tôi chỉ là làm chuyện mình nên làm tôi không có lỗi với lương tâm của mình, anh có thể gây khó dễ tôi thế nào?”

Anh có thể gây khó dễ tôi thế nào?

Những lời này làm cho Sách Trí quả thực sửng sốt, đúng vậy a, anh có thể gây khó dễ cậu thế nào, giết cậu? Hay đe dọa tượng trưng? Cậu nói không sai chỉ là làm chuyện cậu nên làm? Sách Trí anh mặc dù không phải người tốt gì, nhưng chính là vẫn còn có điểm mấu chốt của mình anh có thể gây khó dễ thế nào cho người tốt chính trực này?

Nhưng nhiều năm như vậy đều là người khác không có cách nào bắt chẹt anh, anh vẫn chưa từng gặp phải một người như vậy khiến anh không biết xử lý cậu thế nào.

Sách Trí từ túi móc ra một liều thuốc thuận tay chân, nhẹ phun làn khói khe khẽ lắc đầu, sau đó mở miệng, “Rất hân hạnh được biết cậu, ngày khác có cơ hội gặp lại.” Nói xong xoay người vừa mới đi về phía trước một bước, lại nghe thấy người đứng sau mở miệng, “Tôi cũng hi vọng có cơ hội này, nếu khi đó Sách đại thiếu còn chưa chết vì hút thuốc, tôi hi vọng lúc chúng ta gặp mặt anh có thể không hút thuốc trước mặt tôi bởi vì tôi vô cùng ghét hít khói thuốc, cũng như ghét có người phạm pháp.”

Sách Trí chậm chậm quay đầu nhìn cậu đối phương hơi hơi nhếch khóe môi, lời nói mới này vô cùng chân thành như thế khiến Sách Trí đột nhiên bật cười sau đó lắc lắc đầu lên xe.

Anh không biết thanh niên phía sau vẫn luôn nhìn chăm chú anh mãi đến xe anh biến mất mới mở cửa lên xe.

Có một số việc vận mệnh đã định như ban đầu của họ đã định trước con đường sau này của họ. Sách Trí làm những chuyện như vậy rõ ràng là không bối rối trước Diệp Thần xuất thân giáo dục nền nếp, nhưng cậu nhìn người đàn ông kia lại không hề sinh ra một tia chán ghét, cậu thậm chí nhớ kỹ mỗi một biểu tình của y bao gồm cái bật cười cuối cùng kia. Mà Sách Trí, kiểm sát trưởng này rõ ràng phá hủy chuyện của anh, anh hạ thủ lưu tình đã là quá đủ, nhưng càng vô cùng tán thưởng chàng trai kia, thậm chí thực hi vọng có cơ hội có thể gặp lại cậu.

Ba,

Tất cả hi vọng cùng cơ hội của Sách Trí đều không thể không tạm dừng bởi vì Sách Thiệu đã trở về.

Đó là Sách Thiệu anh chưa bao giờ thấy, thoát nhìn không khí trầm lặng không có hi vọng. Sách Trí nhìn y một cái đã hiểu rõ, như anh đoán thẳng nhóc kia đúng là vẫn còn lưỡng lự, nó thậm chí vì Sách Thiệu tranh đấu một lần cũng không dám đã trực tiếp chọn từ bỏ. Toàn bộ những người đứng xem đều nhìn ra được nó là người như vậy cũng chỉ có Sách Thiệu bị vây trong đó nhìn không rõ.

Sách Thiệu cả ngày tự giam mình trong phòng không hạ nhân nào dám làm phiền. Tính tình Sách nhị thiếu là một tay Sách đại thiếu nuông chiều ra, trên dưới Sách gia không có bất cứ người nào dám trêu y.

Lúc Sách Trí về đến nhà mở cửa phòng Sách Thiệu bị khói thuốc bên trong làm sặc lui về sau một bước. Anh mở to mắt thích ứng ánh sáng u ám bên trong sau đó anh thấy em trai duy nhất của mình nằm trên giường gương mặt tinh xảo không chút huyết sắc nào cả người thật giống như đã chết rồi.

Sách Trí dừng một chút đột nhiên vọt tới, anh thấy chai thuốc rỗng rơi dưới đất, anh vuốt thân thể lạnh lẽo của Sách Thiệu trong nháy mắt như vậy anh thật sự tưởng rằng Sách Thiệu đã chết. Sau đó anh cảm giác được mạch mỏng manh của đối phương còn đập, đột nhiên phục hồi tinh thần ôm Sách Thiệu chạy xuống lầu.

Sách Trí đã nhiều năm không ôm Sách Thiệu. Lúc nhỏ anh thích ôm hay công Sách Thiệu ra ngoài chơi, giống như Sách Thiệu là một thứ quý báu anh có thể khoe khoang, anh có một em trai, một đứa em trai vô cùng vô cùng thông minh, vô cùng xinh đẹp, vô cùng đáng yêu khiến người người yêu thích.

Khi đó Sách Thiệu gầy teo nho nhỏ, một đoàn nho nhỏ ôm vào trong lòng đôi mắt to chớp chớp. Sách Trí khi đó đã nghĩ, anh phải bảo vệ em trai mình, anh muốn làm một anh trai tốt.

Mà giờ khắc này, anh mới phát hiện đã là một Sách Thiệu người trưởng thành vẫn gầy yếu như trước, lúc anh ôm vào lòng gần như không cảm giác được trọng lượng của y.

Sách Trí ôm Sách Thiệu lao xuống lầu, thủ hạ của anh lập tức xông tới kinh hoảng một mảng. Có người muốn tiếp nhận Sách Thiệu từ trong lòng Sách Trí bị anh đẩy sang một bên, “Mẹ nó cút hết cho tôi, ông đây tự mình ôm bây giờ lái xe đến bệnh viện.”

Ngồi vào phía sau trong lòng là thân thể lạnh lẽo của Sách Thiệu, tâm Sách Trí trầm xuống anh gắt gao nắm chặt tay Sách Thiệu, sau đó anh nhìn thấy di động Sách Thiệu, nhìn tin nhắn trên màn hình,

“A Thiệu, xin lỗi nhưng anh phải kết hôn, anh phải qua cuộc sống bình thường.”

“Em muốn gặp anh nếu anh không đến em sẽ chết cho anh xem.”

Sách Trí nắm chặt điện thoại sau đó đột nhiên mở cửa sổ xe ném ra ngoài. Anh nghĩ tất cả biện pháp bảo vệ người trước mắt này, lại không ngờ y vậy mà vì một người khác từ bỏ mạng mình, bỏ rơi người anh trai duy nhất của y? Cái thằng yếu đuối kia quan trọng như vậy sao? Cái tình yêu chó má kia quan trọng hơn người anh trai gần bó này sao?

Sách Trí hít một hơi thật sâu, hồi lâu đột nhiên mở miệng, “Đặng Đăng, cậu bây giờ lập tức đến trấn Vân Dĩ cho tôi, nhìn xem thằng kia đang làm gì.”

Đặng Đăng là người vẫn luôn ở bên cạnh anh, tới bệnh viện lập tức chạy tới sân bay không có bất kỳ dị nghị gì.

Sách Trí đứng trước phòng cấp cứu cả đêm, anh đuổi sạch toàn bộ thủ hạ chỉ một mình giống như thời niên thiếu trông coi đứa em trai duy nhất của mình, nhìn bác sĩ từ trong tay tử thần giành giật thân nhân duy nhất của anh về. Anh thề với trời, nếu Sách Thiệu có gì bất trắc anh nhất định sẽ giết cả nhà thằng kia, anh muốn bọn chúng chôn cùng Sách Thiệu.

Sách Thiệu ở lại phòng chăm sóc đặc biệt ba ngày cuối cùng tỉnh lại. Tầm mắt của y có chút rời rạc nhìn Sách Trí, nhấp nháy môi không phát ra một chút thanh âm. Sách Trí nhìn y đỏ vành mắt, toàn bộ hoang mang, toàn bộ sợ hãi rốt cục đều biến mất, anh cuối cùng lại có thể trở thành Sách Trí không gì làm không được.

Anh ngồi xuống bên giường Sách Thiệu, cúi đầu nhìn y anh muốn hỏi trước khi y uống thuốc có nghĩ tới anh phải làm thế nào không? Y có biết y là thân nhân duy nhất của anh không?

Nhưng anh cái gì cũng không nói, chỉ không kiên nhẫn từ trong túi lấy ra một điều thuốc vừa muốn châm thì Đặng Đăng đứng phía sau nhin không được mở miệng, “Đại thiếu, đây là bệnh viện. Hơn nữa thân thể nhị thiếu vẫn chưa khôi phục.”

Sách Trí chậm chậm thu tay về lơ đãng vuốt vuốt hộp quẹt trong tay nhẹ giọng mở miệng, “Sách Thiệu em biết không? Trong mấy ngày em đấu tranh với tử thần thì vị người yêu kia của em đã như nguyện kết hôn với một người phụ nữ, anh đã phái Đặng Đăng đi qua còn thuận tiện giúp em đưa tiền mừng.”

Sách Thiệu mở to mắt, Sách Trí có chút không đành lòng nhìn vào mắt y, anh dường như nhìn thấy có cái gì đó vỡ vụn. Anh biết đó là giấc mơ thanh xuân của Sách Thiệu, là mười năm y cùng chàng trai kia nghiêng ngả lão đảo trải qua, là tình yêu tín ngưỡng của y, gần như là tất cả của y. Sau đó Sách Thiệu thông thả vươn tay sờ sờ vai trái mình, tiếp đó đột nhiên đưa tay giật lấy hộp quẹt từ tay Sách Trí không chút do dự bật lên đốt làn da trên vai trái mình.

Mùi da thịt thiêu đốt khiến người tại chỗ biến sắc, Đặng Đăng gần như lập tức nhào tới ngay nhưng Sách Trí đè tay hấn nhìn chăm chăm động tác của Sách Thiệu, nhìn y đốt hình xăm đại biểu cho người kia đến mờ nhạt sau đó đưa tay đoạt hộp quẹt trong tay Sách Thiệu, bình tĩnh đối Đặng Đăng nói, “Đi gọi Bác sĩ.”

Về mặt vừa rồi của Sách Thiệu gần như đứt khoát không hề cảm thấy đau đớn giống như căn bản cháy không phải là da y. Nhưng y chung quy vẫn là một bệnh nhân, loại đau đớn này khiến y gần như ngất đi. Sách Trí bình tĩnh nhìn y nửa ngày đột nhiên giương khóe môi, “Như vậy mới là em trai Sách Trí này. Sách Thiệu em nhớ kỹ cho anh, là em chọn con đường này là tự em bằng lòng ngu ngốc tin tưởng người khác, cho nên bất kể là hậu quả gì em đều phải gánh vác. Bây giờ có lẽ rất đau nhưng chờ khi đau đớn qua đi em sẽ phát hiện, em không bao giờ cảm thấy đau nữa.”

“Sách Thiệu, bắt đầu từ bây giờ em là người đã từng chết một lần, tất cả chuyện của em và người đều đã thành chuyện của kiếp trước. Nếu em còn muốn vì người kiếp trước quên mạng mình, anh sẽ không bao giờ cứu em, anh sẽ để em chết đi, chính anh nhìn xem người kia có thể cùng chết với em không.”

Sách Thiệu nằm ngửa trên giường biểu tình trống rỗng nhìn thẳng mặt Sách Trí, hồi lâu dường như rút cục tìm về thân trí của mình, y vươn tay kéo kéo tay Sách Trí cảm nhận khớp xương của anh, nhấp nháy môi thanh âm khàn khàn mở miệng, “Anh hai, xin lỗi, thực xin lỗi.” Hai hàng nước mắt nóng ẩm lăn xuống mặt Sách Thiệu, Sách Trí nói rất đúng y là người đã chết một lần, người từng chết mới hiểu rõ cái gì quan trọng nhất, hiểu rõ ai mới xem y là sinh mệnh.

Sách Trí cảm giác dây cung căng chặt trong lòng mình rất cục buông lỏng, Sách Thiệu nói như vậy anh cuối cùng yên tâm. Anh tin tưởng em trai mình, tin tưởng y sẽ không đại đột lần thứ hai.

Bác sĩ đã bước vào thấy vết thương của Sách Thiệu quả thực khó có thể tin, nhìn Sách Trí nửa ngày không nói lời nào. Sách Trí từ từ rút tay ra, nhẹ nhàng đặt trên mặt Sách Thiệu, “Ngoan, ngủ một chút trước.”

Sách Thiệu nghe lời nhắm mắt lại lông mi dài run run, khôn ngoan như hồi còn bé. Sách Trí thở dài, quay đầu nói với Đặng Đăng, “Cậu trông chừng trước, tôi đi nghỉ chút.” sau đó xoay người ra khỏi cửa phòng bệnh.

Bốn

Sách Trí muốn nghỉ ngơi không phải thân thể mà là thần kinh của anh là cảm xúc của anh. Một đường ra cửa bệnh viện vào bãi đỗ xe lên xe tựa lưng vào ghế ngồi khe khẽ nhắm mắt lại, nhớ tới bộ dạng ban nãy của Sách Thiệu, nhớ tới câu xin lỗi vừa mới của y, nước mắt vẫn cố nén rất cục cứ rơi xuống.

Sách Trí anh nhiều năm như vậy chỉ khóc một lần chính là vào đêm cha mẹ đều qua đời, anh đỡ Sách Thiệu ngủ xong một mình ngồi trong sân khóc lớn một trận. Dù kiên cường anh cũng chỉ là thiếu niên mất đi cha mẹ, bả vai nhỏ gầy phải gánh vác cả gia đình, gánh vác tương lai của anh cùng Sách Thiệu, ai cũng không biết anh cũng biết sợ, cũng biết đau.

Mấy ngày nay, anh trải qua đủ loại sợ hãi, anh không thể tưởng tượng được nếu Sách Thiệu cũng bỏ đi nửa đời còn lại của anh phải sống dựa vào cái gì?

Sách Trí khẽ nhắm mắt mặc cho nước mắt tuôn ra, dung túng yếu đuối hiếm có của mình. Đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa kính xe, anh phản xạ có điều kiện mở mắt ra đối diện một đôi mắt xinh đẹp mang theo kinh ngạc cùng nghi ngờ.

Sách Trí biết đối phương nhìn thấy cũng không muốn che dấu, không biết vì sao anh dường như không để ý bị cậu thấy cho dù bọn họ chỉ từng gặp một lần. Anh vươn tay lau mặt một cái mở cửa xe, nhìn Diệp Thần đứng trước có chút mê mang, “Có chuyện gì sao?”

Diệp Thần cười cười, “Tôi nhìn thấy xe anh ở trong này, muốn tới chào hỏi, không ngờ... anh không sao chứ?”

Sách Trí nhìn chằm chằm nụ cười trên mặt cậu, đột nhiên gật gật đầu, “Có việc.”

Diệp Thần không ngờ được Sách Trí lại có thể trả lời như vậy, đại danh của Sách Trí cậu đã sớm nghe qua, trong ấn tượng của cậu người đàn ông này hẳn là kiêu ngạo mạnh mẽ. Cậu tưởng rằng không có gì có thể làm cho người đàn ông này yếu thế, nhưng ban nãy cậu lại rõ ràng thấy được nước mắt của anh, hàng thật giá thật.

Diệp Thần cúi đầu xuống nhìn mặt Sách Trí, cặp mắt luôn luôn tinh nhuệ kia đỏ hoe dường như còn mang theo ánh nước, khuôn mặt vẫn luôn căng thẳng nhìn không ra biểu tình giờ phút này hình như cũng trở nên mềm mại, Sách Trí như vậy khiến ngực Diệp Thần vô thức mềm nhũn không tự giác vươn tay sờ lên khuôn mặt này.

Lúc ngón tay chạm đến làn da ấm áp Diệp Thần đột nhiên phục hồi tỉnh thần lại ngay, bản thân vẫn yêu thích đàn ông đặc biệt không hề có sức chống cự với loại hình kiểu như Sách Trí. Nhưng cậu luôn luôn nội liễm tự động kiềm chế chưa bao giờ thất thố như thế ở trước mặt người khác, mà lúc này Diệp Thần hơi bất an cậu dè dặt nhìn vào mắt Sách Trí lại phát hiện đối phương dường như cũng không có nhận ra được điều gì, chỉ ngẩng mặt lên cười cười với Diệp Thần sau đó cả người ngã vào lòng cậu.

Thật ra Sách Trí chỉ là quá mệt mỏi ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ thần kinh lại căng thẳng quá mức, mà giờ khắc này tinh thần thả lỏng toàn bộ mệt mỏi một luồng kéo tới, anh cứ thế ngủ luôn lại không nghĩ giấc ngủ này làm cho người trước mắt ngạc nhiên.

Lúc Sách Trí tỉnh lại, ý thức được mình đang ở một cái hoàn cảnh xa lạ đầu óc anh xoay tròn, sau khi suy xét nhiều loại khả năng anh mới phát hiện một người ngồi trước giường, Sách Trí dụi dụi mắt, “Diệp Thần?”

Đối phương mở rộng hai tay, hướng tới Sách Trí cười cười, “Anh đã tỉnh?”

Sách Trí nhìn cậu một hồi, từ từ ngửa mặt lên, “Cám ơn cậu.” Không có lời dư thừa không phí công giải thích nguyên nhân nhưng Sách Trí tin tưởng đối phương biết ý anh, quả nhiên đối phương chớp chớp mắt nhìn thoáng qua bóng đêm ngoài cửa sổ, dịu dàng mở miệng, “Đói bụng đi? Tôi đi hâm nóng đồ ăn, anh đi tắm rửa một cái đi?”.

Sách Trí không hề từ chối ba ngày ba đêm không rời bệnh viện, anh bây giờ quả thật cần phải điều chỉnh thật tốt để duy trì tỉnh táo cho mình.

Chờ Sách Trí tắm rửa xong đi ra đã ngửi được mùi thức ăn, điều này làm cho anh thực giật mình, bộ dạng kiểm sát trưởng trẻ tuổi kia bất kể thế nào thoát nhìn cũng không giống người phạm.

Sách Trí trên đầu còn nhỏ giọt nước theo mùi thơm đi vào bếp, Diệp Thần tựa trước bàn ăn hưởng Sách Trí cười cười, “Ăn đi?”

“Đều là cậu làm?” Sách Trí nhìn thức ăn trên bàn nói.

“Đúng là tôi làm.” Diệp Thần đưa tay ấn Sách Trí ngồi xuống ghế đưa cơm tới trước mắt anh đồng thời dâng đĩa.

Sách Trí khẽ cười cười nhận đĩa bắt đầu ăn cơm, anh đã thật lâu không như vậy, chỉ hai người mặt đối mặt im lặng ăn bữa cơm.

Ăn cơm xong, Sách Trí nhìn thoáng qua tay Diệp Thần đột nhiên đứng lên, “Để tôi rửa chén.” Không biết vì sao anh không muốn để đôi tay kia rửa chén. Diệp Thần nhìn anh một cái, thực dứt khoát nói, “Cũng tốt, tôi vừa lúc không thích rửa chén lắm.”

Sách Trí xắn tay áo sơmi lên lộ ra cánh tay rắn chắc, không giống Sách Thiệu trắng nõn màu da Sách Trí trời sinh nghiêng màu lúa mạch, thêm lớn lên lang bạt đặt định anh bây giờ cho dù rửa chén cũng lộ ra một khí thế bức người.

Diệp Thần im lặng nhìn Sách Trí đột nhiên nở nụ cười, để một người đàn ông giống như Vua ở phòng bếp nhà mình rửa chén, loại cảm giác này thật sự vi diệu. tầm mắt Diệp Thần đặt trên lưng Sách Trí cậu đột nhiên đi đến bên cạnh Sách Trí vươn tay đặt lên vai anh, nhẹ giọng hỏi: “Sách đại thiếu anh có vợ chưa?”

Sách Trí lặng đi một chút quay đầu lại nhìn Diệp Thần, “Chưa, sao vậy?”

“Vậy anh cảm thấy tôi thế nào?” hơi thở của Diệp Thần phả vào mặt Sách Trí, hơi gần từng tiếng.

Tay Sách Trí trượt một cái chén rớt vào bồn tóe lên một mảng nước lớn ướt nhẹp ngực Sách Trí, còn có sườn mặt Diệp Thần. Sách Trí chưa bao giờ làm gì xác nhận tính hướng bản thân, địa vị như anh rất nhiều người muốn nịnh bợ lên giường anh, anh cho tới bây giờ chỉ chọn người bản thân vừa mắt bất kể giới tính, mà người trước mắt này không thể nghi ngờ là rất thuận mắt.

Lúc Sách Trí hồi thần bàn tay ướt sũng của anh đã khoát lên lưng Diệp Thần, khắc tiếp theo đã có thể chạm vào môi cậu, ngay lúc anh đang muốn chắc chắn điểm này đột nhiên một bàn tay đặt tại ***g ngực anh ngăn động tác lại. Sách Trí sững sốt sau đó thấy người kia trong lòng đang cười nhìn anh, “Sách đại thiếu, anh cần phải hiểu rõ tôi hỏi chính là anh có vợ chưa? Mà không phải anh muốn đối tượng tình một đêm không? Nếu anh định tùy tiện chơi đùa, như vậy mời tay anh rời khỏi cơ thể tôi sau đó anh rời đi nhà tôi, nếu anh tiếp tục chính là ý nghĩa anh bằng lòng cùng tôi bắt đầu một mối quan hệ lâu dài ổn định.”

Sách Trí nhướn mi nhìn chăm chăm vào mắt Diệp Thần, đối phương cười nhìn lại anh không tránh không né, cứ giằng co như vậy hồi lâu Sách Trí từ từ nở nụ cười sau đó cúi đầu áp lên đôi môi mỏng của Diệp Thần.

Năm

Như vậy xem như có vợ rồi sao? Tầm mắt Sách Trí theo trên trần nhà dời đến trên người chàng trai bên cạnh, kính mắt từ lúc hỗn loạn tới qua không biết mất nơi nào. Sách Trí nhìn chăm chăm đôi mắt nhắm chặt kia dường như lập tức nghĩ ngay tới đêm qua chàng trai này ở dưới thân anh hai mắt mê ly ướt hơi nước khe khẽ nhếch mi run run theo va chạm của anh.

Sách Trí không tự giác vươn ngón tay lướt qua đôi môi mềm mại của Diệp Thần, chàng trai này chỉ dựa vào khuôn mặt cũng xứng đôi Sách Trí anh chứ. Sách Trí thầm nghĩ sau đó đối diện một đôi mắt hơi mơ màng.

Diệp Thần mở mắt ra nhìn Sách Trí một cái lại khép hai mắt, từ cổ họng phát ra một tiếng cười khẽ sau đó lần thứ hai mở mắt, “Buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.” Sách Trí chậm chậm thu ngón tay về, hướng Diệp Thần cố gắng cười thật dịu dàng.

Diệp Thần nhìn anh chậm chậm mở miệng, “Không có nụ hôn rời giường sao?”

Sách Trí mở to hai mắt cuối cùng nhận mệnh cúi đầu nhẹ nhàng ấn một nụ hôn lên môi Diệp Thần. Bờ môi Diệp Thần tràn ra một nụ cười giống như thực thỏa mãn gật gật đầu, “Anh hôm nay muốn làm gì?”

Sách Trí đưa tay ấn ấn trán nhớ tới Sách Thiệu còn ở bệnh viện ánh mắt lại tối xuống, “Anh hôm nay phải đến bệnh viện xin lỗi ngày đầu tiên xác lập quan hệ với em lại không thể cùng em.”

Diệp Thần chống người dậy cười nhìn Sách Trí, “Vây em đi cùng anh, thế nào?”

Sách Trí có chút kinh ngạc nhìn cậu. Nhiều năm như vậy, Sách Trí đã quen cái gì cũng dựa vào chính mình chẳng lẽ bắt đầu từ bây giờ người này đều dự định cùng anh? Anh mở miệng hỏi: “Sau này cho dù anh làm gì, em cũng sẽ theo giúp anh?”

Sách Trí nhìn Diệp Thần thật lâu cuối cùng mới nghe tiếng, “Em không ngại.”

Hai người đơn giản chỉnh lý một chút xuống dưới lầu nhà Diệp Thần tìm một nhà hàng tùy ý ăn chút điểm tâm, Diệp Thần còn cố ý kêu phòng bếp ninh canh mang đến bệnh viện.

Sách Trí vẫn không biết ở toà án là lần đầu tiên anh gặp Diệp Thần nhưng không phải lần đầu tiên đối phương gặp anh. Sách Trí vì duy trì địa vị của mình, mỗi tầng mỗi lớp ở cái thành phố này đều có không ít nhân mạch. Cho nên rất sớm trước kia Diệp Thần đã biết anh, gặp qua anh, thậm chí đã điều tra toàn bộ về anh.

Vì thế Sách Trí đối với cậu mà nói đã thành một sự tồn tại đặc biệt.

Cậu thích người đàn ông này hiểu tất cả về người đàn ông này thậm chí có một loại tâm tình ngưỡng mộ với anh, trong ngưỡng mộ lại mang theo một tia đau lòng. Bởi vì cậu hiểu biết người đàn ông này, cho nên cậu biết người đàn ông này có địa vị hôm nay phải trả giá bao nhiêu, cho dù sự nghiệp anh dần thân là cái ác được nhận định trong giáo dục ngày xưa của Diệp Thần.

Nhưng cái gì là thiện, cái gì lại là ác? Mọi người cứ thích theo quan điểm của mình tùy ý đặt tính chất cho người khác. Diệp Thần không muốn như vậy.

Sự tồn tại của Sách Trí với cậu càng giống một kiểu thần tượng, cậu thích anh nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày bọn họ sẽ quen biết, càng không thể tưởng được có một ngày anh sẽ xuất hiện ở bên cạnh cậu.

Nhưng khi tất cả chuyện này đều xảy ra, Diệp Thần ngược lại không có một tia bối rối giống như tất cả chuyện này đã sớm như cậu dự liệu, thuận theo tự nhiên. Cậu sẽ phải xuất hiện ở bên cạnh người đàn ông đó, từ nay về sau toàn bộ anh trải qua dù tốt hay xấu, thiện hay ác, cậu đều muốn ở bên cạnh anh và anh cũng sẽ ở bên cạnh cậu.

Diệp Thần biết người trong bệnh viện là ai, y là em trai Sách Trí là em trai Sách Trí coi như sinh mệnh. Trước kia lúc cậu biết sự tồn tại của Sách Thiệu cảm thấy đây nhất định là một thiếu niên vui vẻ, y trưởng thành dưới sự che chở của Sách Trí cả người hẳn là tràn đầy thanh xuân cùng sức sống mang theo một ít ngây ngô cùng ngây thơ.

Chờ lúc cậu gặp Sách Thiệu mới cảm thấy giạt mình. Nằm trên giường là một thanh niên gầy yếu sắc mặt tái nhợt hai mắt nhắm chặt vô cùng tiêu tụy, cả người thoát nhìn tử khí trầm trầm không có sức sống.

Sách Trí ngẩng đầu nhìn thoáng qua Đặng Đăng, Đặng Đăng lập tức nói: “Nhị thiếu tới qua vết thương đau đến cả đêm ngủ không được, ban này mới tốt chút vừa ngủ.”

Sách Trí gật gật đầu, “Cậu vất vả rồi đi về nghỉ đi.”

Đặng Đăng gật đầu ánh mắt lơ đãng chuyển tới trên người Diệp Thần hơi kinh ngạc, Sách Trí cũng không hề ngẩng đầu trả lời, “Từ bây giờ vị Diệp Thần này, ngài Diệp là bạn đời của tôi.”

Trong mắt Đặng Đăng rõ ràng giật mình nhưng nhiều năm đi theo Sách Trí dường thành cho hắn một thói quen tốt, hắn gật gật đầu, “Ngài Diệp xin chào.” Sau đó liền thối lui ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Sách Thiệu mê man, Sách Trí trầm mặc cùng Diệp Thần. Sách Trí đứng trước giường bệnh tầm mắt dừng thật lâu ở mặt Sách Thiệu, hồi lâu biểu tình trên mặt anh mềm mại xuống mang theo yêu thương rõ rệt, sờ sờ lên mặt Sách Thiệu sau đó giúp y dịch mền, nhẹ nhàng mở miệng, “Đủ rồi A Thiệu, chỉ lần này thôi từ nay về sau anh cũng sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn em nữa.”

Thanh âm lời nói này của Sách Trí rất nhẹ nhưng không chút nào mất tự nhiên vì trong phòng bệnh còn có một người khác tồn tại, ngay cả chính anh cũng thầm nghi ngờ anh vậy mà đã có thể thích ứng với sự tồn tại của Diệp Thần.

Diệp Thần đi đến phía sau anh nhẹ nhàng đưa tay ôm bả vai anh, đây là một tư thế bảo hộ, mà Sách Trí cho tới bây giờ đều là bảo vệ người khác chưa bao giờ được người khác bảo vệ. Nhưng giờ phút này, anh lại cảm thấy thở phào nhẹ nhõm. Anh khe khẽ nhắm mắt thầm cười khổ, hóa ra anh cũng biết mệt cũng sẽ mệt mỗi cũng muốn có một người có khả năng xuất hiện để cho anh dựa vào.

Mà Diệp Thần đúng lúc chính là người đó, cậu xuất hiện ở thời điểm chuẩn xác nhất thành người thích hợp nhất.

Hình thức ở chung của Sách Trí và Diệp Thần thực ổn định, đoạn thời gian Sách Thiệu xuất viện về đại trạch, Sách Trí từng nghĩ mang Diệp Thần đi gặp Sách Thiệu lại bị Diệp Thần từ chối. Cậu nhớ lại ngày đó ở trong bệnh viện nhìn thấy Sách Thiệu, có lẽ gặp người em trai này không phải là ý kiến gì hay. Ít nhất đối Sách Thiệu mà nói y bây giờ còn Sách Trí, nếu ngay cả Sách Trí cũng cùng một chỗ với người khác y có thể cảm thấy bản thân bị vứt bỏ hay không?

Sách Trí rất cảm kích đối với sự săn sóc của Diệp Thần, sau khi suy nghĩ quyết định nếu em trai ruột không thể gặp vậy gặp anh em thủ hạ một chút. Lại không ngờ quyết định này phải đợi thật lâu mới có thể thực hiện.

Sách Trí vì Sách Thiệu làm lỡ rất nhiều chuyện mà trong khoảng thời gian này cũng đủ đối thủ của anh phát triển lên đối kháng với anh. Sách Trí cuối cùng chỉ có thể thu ý niệm trong đầu chuyên tâm bận rộn việc của mình. Anh là người sống ở nơi đầu sóng ngọn gió, một Sách Thiệu đã đủ anh lo lắng, nếu anh không mạnh mẽ đủ khiến mọi người khuất phục, thêm một người nhà chính là thêm một uy hiếp.

Vì thế người vợ Diệp Thần này ngoài hai người ngầm thừa nhận, còn có không phát biểu bình luận Đặng Đăng thì không còn người khác biết. Sách Trí mỗi tuần sẽ tới chỗ Diệp Thần qua đêm, hai người cùng một chỗ hết như hai chồng chồng già, giống như thật lâu trước kia bọn họ đã sống chung hiểu biết thích ứng lẫn nhau.

Sách Trí thực ngạc nhiên Diệp Thần lại có thể hiểu anh như thế, hiểu rõ thói quen sinh hoạt của anh, hiểu rõ công việc của anh. Hiểu cái gì nên hỏi cái gì không, hiểu thế nào làm cho Sách Trí chậm chạp ý lại vào cậu. Sách Trí không khỏi cảm khái, nhân sinh thật sự là kỳ quái, rõ ràng là cả hai chưa từng có chút nào liên quan nhưng lại có thể chung sống phù hợp như thế.

Anh không thể không thừa nhận anh bắt đầu ý lại Diệp Thần, người kia thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống của anh.

Sau khi Sách Thiệu khỏe hơn nhiều, do Sách Trí ra tiền ra người mở một quán bar cho y trải qua cuộc sống tùy tâm sở dục. Cả ngày cùng những người như vậy dây dưa ăn chơi đàng *** coi trọng vật chất. Mỗi tuần đúng giờ quay về nhà một lần, cùng Sách Trí ăn một bữa cơm giữu cột nhau bồi đắp một tý tình anh em.

Khi đó Sách Thiệu từng thầm nghĩ cuộc đời mình hoàn toàn không biết anh hai rốt cuộc đã trải qua cái gì, cũng không phát hiện có một người xuất hiện trong sinh mệnh của anh hai không bao giờ có thể khuyết thiếu.

Sách Trí vẫn luôn hiểu rõ tầm quan trọng của Diệp Thần đối với mình, nhưng anh chưa từng nhìn thẳng và không cách nào đối mặt chuyện trong cuộc sống mình ngoài Sách Thiệu lại xuất hiện một người quan trọng

như sinh mệnh của anh.

Thủ đoạn của Sách Trí mạnh mẽ nhưng xử lý xong đối thủ kia vẫn dùng thời gian vài năm phí không ít công phu. Thân phận Diệp Thần cũng theo nguy cơ dần dần giải trừ dần dần trong sáng. Trừ bỏ Sách Thiệu lơ đãng trên dưới Sách gia đều biết Sách Trí có một người bạn đời, họ đều cung kính gọi chàng trai thoát nhìn nhà nhận này là Ngải Diệp. Mặc dù họ đều không hiểu Sách Trí luôn luôn cường thế mà tại sao bên cạnh có thể có một chàng trai thoát nhìn cư gia nghi thất như vậy.

Ngày đó là tròn bốn năm Sách Trí và Diệp Thần sống chung, tình cảm của hai người nguyên viễn lưu trường một đường đi được bốn năm cũng biết quý trọng lẫn nhau. Sách Trí hiếm khi nhân rồi đuổi mọi người chỉ muốn mang theo Diệp Thần hai người an bình qua một ngày.

Cho nên vì an tĩnh, Sách đại thiếu đã lái xe dẫn Diệp Thần một mạch chạy đến vùng ngoại thành. Sách Trí nghe nói vùng ngoại thành có một khu du lịch thôn dã nổi tiếng, dự định hai người cùng nhau leo núi xuống sông ăn những thức ăn không có hại.

Nhưng không ngờ Sách đại thiếu luôn luôn cẩn thận cũng sẽ có thời điểm sơ sẩy, hai người bắt đầu rời Sách gia đã bị người một đường đuổi kịp. Lúc Ô tô mới vừa quẹo khỏi đường cao tốc vào đường nhỏ nông thôn, đã bị mấy chiếc xe bao vây không thể không ngừng lại ở ven đường.

Chẳng qua giết chết người thoi thóp nhưng gần như muốn mạng hai người. Sách Trí theo bản năng che chở Diệp Thần ở phía sau, đó là người yêu của anh là người nhà anh. Nhưng Sách Trí không biết, Diệp Thần cho tới bây giờ cũng không phải người cần anh che chở cậu là người luôn luôn có thể sống vai cùng anh, luôn luôn đứng bên cạnh anh, cùng anh vinh nhục, đồng sinh cộng tử.

Tình hình lúc đó là một mảnh hỗn loạn hai tay không thể nắm lại bốn tay, trên người Sách Trí cùng Diệp Thần đều ít ít nhiều nhiều bị thương, mà Sách Trí mới lần đầu tiên ý thức được chàng trai kia kỳ thật cho tới nay đều là một người không thể xem thường.

Sách Trí không biết cái người hạ độc thủ với anh xuất hiện từ đâu cũng không biết Diệp Thần thế nào xông lại thay anh chịu một đòn này, anh có thể nhìn thấy chính là màu đỏ chói mắt.

Bọn Đặng Đăng xuất hiện coi như đứng lúc xử lý tàn cuộc chỉ nhìn thấy Sách Trí ôm Diệp Thần toàn thân là máu cả người đều có chút hoảng loạn. Khi đó bản thân Sách Trí mới nhận thức được chàng trai này sớm đã không thể thiếu như sinh mệnh của anh.

Ô tô một đường bắn nhanh tới bệnh viện, Sách Trí gất gao ôm Diệp Thần chẳng nói câu nào. Diệp Thần yếu ớt mở mắt hướng Sách Trí nở nụ cười, khe khẽ mở miệng, “Sách Trí, anh đừng thế, giống như em sẽ có chuyện gì vậy.”

Sách Trí vuốt mặt cậu nửa ngày mới mở miệng, “Chỉ cần em đồng ý không rời khỏi anh, sau này anh sẽ tốt với em hơn, sẽ bảo vệ em thật tốt, nhất định.”

“Sách Trí, em sống chung với anh cho tới bây giờ cũng không phải vì để anh bảo vệ, em chỉ muốn đứng ở bên cạnh anh, như vậy dù xảy ra chuyện gì anh cũng không phải một mình đối mặt. Như tình cảnh hôm nay vậy, còn có em thay anh gánh vác.” Diệp Thần dùng sức nhéo nhéo cánh tay Sách Trí, “Sách Trí, em sẽ vẫn bên cạnh anh, luôn luôn.”

Ngày đó Sách Trí mới hiểu được người mình vốn vẫn xem nhẹ bên cạnh kia. Anh luôn cảm thấy mình có thể bảo vệ mọi người, có thể che chở Diệp Thần cùng Sách Thiệu dưới cánh chim của mình. Nhưng tới giờ khắc này anh mới hiểu được, Diệp Thần vẫn như lần đầu tiên anh gặp kiêu ngạo mạnh mẽ khiến anh không thể kiểm soát.

Chàng trai này cho tới bây giờ đều không cần sự bảo hộ của anh, mà cậu cần chính là cùng anh sống vai.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 3

Sách Tiểu Kê, tên thật An Lý, mẹ không rõ, cha hai người, một tên Sách Thiệu, một gọi An Đức.

Về nguồn gốc sự xuất hiện của Sách Tiểu Kê là như vậy, chuyện kể rằng sau khi Sách Thiệu và An Đức trở thành chồng chồng hợp pháp, ngày thực thuận theo tự nhiên hướng theo cuộc sống chồng chồng già. Vì thế, đồng chí yêu nghiệt Sách Thiệu vô cùng buồn chán có một ngày cùng bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu xem video, ý tưởng đột phát ần ần đồng chí An Đức xuống giường, nghiêm túc nói, “An Đức, chúng ta cần một đứa bé chứ?”

An Đức nhìn Sách Thiệu ba giây, thuận lợi áp đảo y dưới thân hôn hôn vành tai y, hàm hồ nói, “Nếu em có thể sinh anh đương nhiên bằng lòng.”

Đồng chí Sách Thiệu không kịp thẹn quá hoá giận đã bị ăn xong lau sạch tạm thời không đề cập tới, lúc đó An Đức đã phái người bắt tay vào sắp xếp. Đối với quyết định của hai người Sách Trí đương nhiên ủng hộ mặc dù ước nguyện ban đầu của Sách Thiệu cũng không thể nào đáng được khen ngợi, nhưng nếu có thể có đứa bé họ Sách anh tự nhiên vừa lòng.

Vì thế, Sách Thiệu liền đi thụ tinh trong ống nghiệm. Về phần tại sao là Sách Thiệu thì do An Đức quyết định dù nguyên nhân anh chưa từng nói ra. Anh muốn có một đứa nhỏ giống Sách Thiệu, vừa sinh ra đã được anh úm trong tay, cố hết sức mình có thể cho nhóc những thứ tốt nhất không cho bất luận kẻ nào thương tổn nhóc.

Anh đã bỏ qua quá khứ của Sách Thiệu mãi mãi không bù lại được, anh chỉ hi vọng có một đứa nhỏ chảy cùng dòng máu với Sách Thiệu hạnh phúc trưởng thành vì anh.

Vì thế, bạn nhỏ Sách Tiểu Kê cứ như vậy đi tới thể gian này.

Về phần tại sao lại kêu cái tên Sách Tiểu Kê chỉ có thể trách thẳng nhóc Diệp Tiểu Miêu xấu hóa. Lúc bạn nhỏ Sách Tiểu Kê tên thật An Lý sinh ra cả nhà vui vẻ phấn kích vây quanh, Diệp Tiểu Miêu đã học năm thứ ba tiểu học chen chúc ở giữa chìa một ngón tay chọc chọc khuôn mặt nhăn nhó nhúm nhúm của em bé, sau đó mở miệng, “Em trai nhỏ thật giống gà con mới nở, cậu út vậy kêu Sách Tiểu Kê được không?”

Sách Thiệu đen mặt nhìn đôi mắt to tròn của Diệp Tiểu Miêu, khi đó Sách nhị gia còn chưa phát hiện bản mặt thật của bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu, vừa bị đối phương bán manh đã mềm xuống, chỉ ngẩng đầu liếc mắt nhìn Diệp Thần một cái lạnh lạnh mở miệng, “Diệp Tiểu Miêu nhất định là con trai ruột của anh, năng lực đặt tên cũng hoàn toàn kế thừa được.”

Thật lâu sau Sách Thiệu mới hiểu được bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu chẳng qua là vì oán niệm tên mình trả thù xã hội mà thôi. Sau khi lớn lên bạn nhỏ Sách Tiểu Kê đổi tên mình vô lực quả trách chỉ hận không thể bóp chết ông anh họ của mình.

Căn cứ thái độ chân thành chịu trách nhiệm Sách Thiệu vẫn đặt cho Sách Tiểu Kê một cái tên, An Lý. An Đức dù chưa từng nhắc tới vì sao để Sách Thiệu làm thụ tinh nhân tạo nhưng Sách Thiệu đều biết được tất cả, dùng huyết thống của y thêm họ của anh hai người họ gắn bó không bao giờ chia xa.

Chuyện kể rằng sau khi bạn nhỏ Sách Tiểu Kê ra đời đã tự hợp ba nghìn cứng chiều. Sách Thiệu giật mình phát hiện bản thân vốn không khuôn phép nhất dường như thành người khuôn phép nhất. An Đức cứng chiều cậu bạn nhỏ quả thực vượt quá sức tưởng tượng của Sách Thiệu, cho nên Sách Thiệu không thể không giật cáu kinh vì thế rất tự nhiên Sách Thiệu đã trở thành người Sách Tiểu Kê ghét nhất.

Quán cà phê Sách Thiệu vốn đã không thể nào bận rộn, vì thế chuyện chăm sóc cậu bạn nhỏ y toàn quyền phụ trách. Y cũng rất cục hiểu được lúc nhỏ bản thân không bị Sách Trí bóp chết quả thật là anh trai ruột.

Bạn nhỏ Sách Tiểu Kê không khóc không nháo là một đứa trẻ đặc biệt ngoan ngoại trừ có sức phá hoại cùng sức chiến đấu siêu cường. Nhất là khi nhóc nhận biết Thịnh Phong Nam cùng Thẩm Kiệt Thần, một cặp cha nuôi không khuôn phép.

Mỗi lần Sách Thiệu dẫn Sách Tiểu Kê xuống lầu chơi, mấy đứa nhỏ cùng tuổi dưới lầu cũng sẽ bị chọc khóc một loạt, sau nữa trong tiểu khu không còn phụ huynh nào vui lòng cho bạn nhỏ nhà mình chơi với Sách Tiểu Kê, cho nên bạn nhỏ bị cô lập.

Vì thế, Sách Thiệu càng thêm khổ cực.

Sách Tiểu Kê mới vừa biết đi khi chơi cùng Nhị Mao nhà Thịnh Phong Nam lại giật cả nhúm lông trên cổ Nhị Mao làm cho nó không ngừng kêu. Lúc Thẩm Kiệt Thần nhìn thấy con chó trụi một mảng lớn dưới khuỷu lơn không ngừng Thịnh Phong Nam mới không bóp chết đứa con nuôi của mình.

Khi Sách Tiểu Kê hai tuổi Sách Thiệu ôm nhóc đứng trước hồ xem cá sau đó để nhóc một bên đi nghe điện thoại, trở về liền nhìn thấy Sách Tiểu Kê không biết từ khi nào đã vớt một con cá trong hồ ra hơn nữa con cá kia đã đầu mình tách rời nằm dưới đất.

Sách Tiểu Kê ba tuổi theo Sách Thiệu về H thị thăm người thân, lúc chơi đùa cùng Diệp Tiểu Miêu thì cắn tay Diệp Tiểu Miêu đến mức Diệp Tiểu Miêu học lớp năm khóc thét, bị Sách Thiệu nhốt vào thư phòng Sách Trí, bị Sách Trí dùng ánh mắt lạnh như băng bắn quét cả buổi chiều mới thả ra.

Đối với bệnh trạng tương tự kể trên, Sách Thiệu đều nghiêm trị không tha. Sau đó Sách Tiểu Kê liền sẽ đi tìm An Đức cầu cứu, mỗi lần anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cùng một khuôn mẫu với Sách Thiệu thì sẽ mềm lòng, tìm mọi cách cũng sẽ giúp con trai bảo bối giải vây.

Rất cục có một ngày, Sách Thiệu bạo phát nhốt Sách Tiểu Kê vào WC kéo An Đức vào thư phòng chỉ vào mũi anh thẹn quá hoá giận, “An Đức, anh rất cuộc muốn che chở nó tới khi nào, anh có phải muốn thấy nó triệt để trở thành một thằng khốn sau đó bại hết gia sản của anh tức chết hai người chúng ta mới hài lòng sao?”

An Đức Sách ẩn Thiệu xuống ghế, trì thanh mở miệng, “Nó vẫn còn con nít, có chuyện gì em có thể từ từ dạy.”

“Từ từ dạy không phải cứng chịu được không? Anh xem anh cũng đã cứng chịu nó thành cái dạng gì? Em biết anh muốn tốt cho nó nhưng cũng phải có nguyên tắc chứ? Em có thể thỏa mãn tất cả yêu cầu hợp lý của nó nhưng có một vài quan niệm phải tạo dựng cho nó từ nhỏ, anh có hiểu không? An Đức, cha anh từ nhỏ cũng nuông chiều anh như vậy sao? Vậy anh không lớn lên thành một tên khốn thật sự là kiên định.” Sách Thiệu liếc mắt, tiếp tục lên án.

“Nó rất giống em, A Thiệu, nó rất giống em, làm cho anh nhìn không được đáp ứng tất cả yêu cầu của nó, không đành lòng để nó chịu một chút uất ức. Anh cũng biết như vậy không tốt nhưng anh chính là không bỏ được.” An Đức kéo tay Sách Thiệu thấp giọng nói.

Sách Thiệu ngửa đầu nhìn anh nửa ngày mới mở miệng, “Em cũng biết. An Đức, em năm đó chính là được anh hai cưng chiều quá mức sau đó mới có thể vì một chút thương tổn mà ngậy ngô đại dột như thế. Nếu không phải một vài vấn đề Sách Trí khá kiên trì nguyên tắc phỏng chừng năm đó em có thể làm chuyện tồi tệ hơn.” Dừng một chút, Sách Thiệu nói tiếp, “Sau này lúc em dạy nó anh nhìn không được có thể tránh đi, nhưng bị em biết anh giúp nó chống lại em, em sẽ về H thị anh cùng con trai anh từ từ trải qua đi.”

An Đức cười khê một tiếng, hôn hôn mặt Sách Thiệu, “Được, anh nghe em.”

Nhưng bất kể nói thế nào, Sách Tiểu Kê vẫn kế thừa rất nhiều ưu điểm của Sách Thiệu, nhóc là một đứa trẻ cực kỳ thông minh. Từ lúc nhóc đến trường, Sách Thiệu chưa từng lo lắng chuyện học tập của nhóc, toàn bộ nhiệm vụ học tập với nhóc mà nói đều hết sức nhẹ nhàng. Hơn nữa dù nhóc nghịch ngợm gây chuyện nhưng phần lớn thời điểm nhóc cũng vẫn khá nghe lời, ít nhất là ở trước mặt người ngoài. Tạm thời cũng coi như là một thiếu niên tích cực lạc quan hướng về phía trước, trái tim già nua của Sách Thiệu cuối cùng cũng chậm chậm thả lỏng.

56. Chương 56: Phiên Ngoại 4

Chiều hôm đó, chủ tịch An Đức tan tầm như cũ từ nhà trẻ đón bạn nhỏ An Lý (Sách Tiểu Kê), hai cha con thật vui vẻ về nhà thì phát hiện một thực tế tàn nhẫn, Sách nhị thiếu lại (?) bỏ nhà đi.

An Đức ném đồ ăn vặt mua được cho An Lý, im lặng nhìn tủ quần áo bị Sách Thiệu lấy đi gần như trống rỗng, cầm điện thoại đầu tiên gọi Sách nhị thiếu hồi lâu đường dây mới được nối, nghe thấy bên kia thanh âm lạnh nhạt của Sách Thiệu, “Chuyện gì?”

An Đức cúi đầu thở dài một hơi, thả chậm thanh âm, “Em đang ở đâu?”

Sách Thiệu giọng điệu không tốt, “Anh quản tôi ở đâu?”

“A Thiệu.” An Đức kiên nhẫn xoa dịu, “Anh làm sai thế nào em nói cho anh biết a, em bỏ nhà đi buổi tối An Lý xa em lại ngủ không yên.”

Sách Thiệu hừ nhẹ một tiếng, “Tôi chỉ biết anh hoàn toàn không cần tôi anh chỉ quan tâm con trai anh, không phải là thất niên chi dương sao Sách nhị gia không hầu hạ, con trai tặng anh cha con hai người từ từ trải qua đi.”

“Không phải, A Thiệu...” An Đức lời còn chưa nói xong, điện thoại đã bị ngắt gọi lần nữa đã tắt máy.

An Đức bắt đầu gọi cho Thẩm Kiệt Thần, nhận lấy an ủi rõ ràng vui sướng khi người gặp họa của Bác sĩ Thẩm Sách Thiệu cũng bao tuổi rồi còn chơi trò tuổi dậy thì, anh ta có phải mãn kinh sớm không? , biết đối phương không biết hành tung Sách Thiệu liền trầm mặc cúp điện thoại, sau đó gọi Sách gia H thị.

Nghe điện thoại chính là bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu đã lên trung học cấp 2, sau khi biết được cậu thân ái lại một lần nữa bỏ nhà đi thì bày tỏ đồng tình và an ủi thẩm thiết với ông cậu kính yêu, lại vui mừng hơn hử nói rằng thực tế Sách Thiệu không có về H thị. An Đức lại một lần nữa im lặng cúp điện thoại.

An Đức đen mặt, Sách Thiệu lần này là đùa thật? Nhưng lý do đâu?

An Đức và Sách Thiệu từ lúc ở nước ngoài kết hôn đến nay cũng đã 7 năm ngay cả bạn nhỏ An Lý cũng 4 tuổi rồi. Dù tính tình Sách nhị thiếu không thể nào tốt nhưng hơn hẳn ở An Đức đủ dịu dàng, cho nên cuộc sống hai người vẫn luôn trôi qua thật ngọt ngào hạnh phúc. Sách Thiệu thỉnh thoảng nhón nháo bỏ nhà cũng chỉ là tình thú giữa chồng chồng, đại đa số thời gian đều là nhờ vào chỗ Thẩm Kiệt Thần chờ An Đức dẫn bạn nhỏ An Lý đáng thương tội nghiệp tới đón, sau đó thuận tiện ném con trai cho cha nuôi chăm sóc, đôi chồng chồng già không biết xấu hổ liền vui mừng hơn hử về nhà qua thế giới hai người.

Ngay cả quá mức nữa chẳng qua cũng chỉ quay về nhà mẹ đẻ một lần, không đợi An Đức đi đón thì Sách Trí hoặc Diệp Thần cũng sẽ không kiên nhẫn đuổi y về. Nhưng lần này, y hai chỗ đều không đi còn có thể đi đâu đây?

An Đức vắt hết óc suy nghĩ cũng vẫn không nghĩ rõ được bản thân gần đây rốt cuộc trêu chọc điểm nhạy cảm (?) yếu ớt (?) nào của Sách Thiệu.

An Lý đang ổ trên sa lon cầm PAD của An Đức chơi vui vẻ, An Đức ngồi xuống bên cạnh nhóc xoa huyết Thái Dương, trong lúc vô ý nhìn thoáng qua lại phát hiện màn hình của mình không ngờ là một cô gái, nếu cô gái này là ngôi sao quốc tế lớn nào đó thì thôi đi quan trọng cô gái này không ngờ lại là trợ lý mới tới của công ty An Đức.

An Đức dường như đột nhiên hiểu rõ chút gì đó.

Nếu nhớ không lầm PAD này hôm nay đặt ở nhà Sách Thiệu không có việc gì sẽ dùng lên mạng lướt weibo linh tinh, nói như vậy chính là đồng chí Sách Thiệu hôm nay lúc mở PAD nhìn thấy tấm hình này vì thế thực thuận theo tự nhiên hiểu lầm gì đó.

An Đức lặng lẽ nâng trán, đang lúc rối rắm bạn nhỏ An Lý kéo kéo tay áo anh, “Ba ba, có thể trả lại cho con không.”

An Đức nhìn An Lý lại nhìn nhìn ảnh chụp trong PAD nhướn mi, “Tấm hình này là ai chụp?”

An Lý chớp chớp đôi mắt to chân thành nói, “Là con a.”

“Con sao lại chụp tấm hình này?” An Đức cắn chặt răng, tự nói với mình đánh đứa nhỏ là không đúng.

“Bởi vì anh tiểu Miêu nói chị trợ lý rất xinh đẹp tương lai con có thể lấy về làm vợ, cho nên con muốn chụp ảnh chị ấy lại để chị ấy không làm vợ người khác.” An Lý nhìn An Đức cố nói.

An Đức nhú mi, thật là một bạn nhỏ có thù tất báo.

Chẳng qua bởi vì lần trước Sách Thiệu “vô tâm” mà nói với Sách Trí, Diệp Tiểu Miêu giả bệnh trốn học phá hỏng buổi xem mắt của Đặng Đăng hại Diệp Tiểu Miêu bị trừ một tháng tiền tiêu vặt. Bạn nhỏ Diệp Tiểu Miêu đã nghĩ ra chủ ý như vậy trả cho ông cậu yêu quý.

An Đức đưa tay nhéo nhéo mặt An Lý, “Con trai, tối nay con qua nhà cha nuôi ở một đêm đi.”

“Vì sao?” An Lý đối ngón tay, “Bánh bánh ([bābā] đồng âm với baba) Cảnh sát nói, không thích con ngủ qua đêm ở nhà họ vì bánh bánh còn có việc cần làm cùng bánh bánh Bác sĩ, có con họ làm không được.”

An Đức xem thường rồi rầm của bạn nhỏ An Lý, không khỏi thanh minh mà đưa nhóc đến nhà Thẩm Kiệt Thần. Dù sao Thịnh Phong Nam nhìn một đêm cũng không chết được, thời điểm này không gì quan trọng hơn dỗ vợ về nhà.

Thu xếp ổn thỏa cho An Lý xong An Đức lập tức lái xe, không ai hiểu rõ Sách Thiệu hơn anh, nếu y không đi nhà Thẩm Kiệt Thần cũng không về H thị vậy y chỉ có thể đi một chỗ, Trần Vân Dĩ.

Đó là nơi y trưởng thành, là nơi nương tựa cuối cùng của đáy lòng y.

An Đức lái xe đến Trần Vân Dĩ đã mười giờ tối. Bảy năm này anh cùng Sách Thiệu trở lại rất nhiều lần đã vô cùng quen thuộc nơi này. Anh biết ý nghĩa quan trọng của mỗi một chỗ ở thị trấn đối với Sách Thiệu. Anh lái xe một vòng quanh thành nhỏ, ngừng lại ở quảng trường lớn nhất trong thành, xuống xe.

Lúc này trên đường ở thị trấn nhỏ rất ít người, trên quảng trường lại chỉ có lác đác vài đôi bóng người.

Dọc theo đường đá cẩm thạch về phía trước, xa xa nhìn thấy một người cuộn tròn dưới chân bức tượng điêu khắc giữa quảng trường ngọn đèn mờ tối chiếu lên mặt y, An Đức dừng cước bộ dường như nhìn thấy Sách Thiệu lúc mới quen làm anh đau lòng khiến anh muốn bảo vệ.

An Đức thả nhẹ bước chân đi qua ngồi xuống bên cạnh Sách Thiệu. Cánh tay Sách Thiệu xếp chồng lên nhau đặt trên đùi, chôn mặt vào khuỷu tay.

An Đức thở dài vươn tay kéo tay Sách Thiệu muốn ôm y vào lòng. Sách Thiệu lại bướng bỉnh không chịu ngẩng đầu, thanh âm buồn bã mở miệng, “Anh tối làm gì?”

Thời điểm đầu mùa xuân buổi tối đã hơi se lạnh, Sách Thiệu không biết đã ngồi ở đây bao lâu cả người thật lạnh lẽo. An Đức cởi áo khoác của mình bao lấy cả người Sách Thiệu, sau đó lại dùng sức kéo Sách Thiệu vào ***g ngực mình, “Là anh không tốt, nhưng em cũng nên cho anh một cơ hội giải thích a.”

Sách Thiệu ngẩng đầu nhìn anh, sau mấy năm kết hôn An Đức vẫn dụng tâm ẩm thực cuối cùng làm cho yêu nghiệt tăng thêm chút thịt sắc mặt cũng càng thêm tốt. Đúng là hơn ba mươi tuổi nhưng vẻ ngoài tinh xảo như trước mang theo chín chắn năm tháng ban cho, khuôn mặt này An Đức có lẽ đời này cũng xem không đủ. Nhìn một hồi Sách Thiệu lại nhắm mắt thấp giọng nói, “An Đức, chúng ta sống chung bảy năm rồi. Toàn bộ tình cảm mãnh liệt đều đã hao mòn theo thời gian, em không mong chờ anh có thể cả đời yêu thích em nhưng nếu anh không thích em hẳn nên nói cho em biết, anh không thể lừa gạt em.”

An Đức cười khổ, “Em chỉ bằng một tấm hình nói anh không thích em? Bộ phận nhân sự thay anh chọn một nữ trợ lý mới, anh cũng không để ở trong lòng nhưng anh không ngờ An Lý sẽ chụp hình cô ta lưu vào PAD của anh. Em nếu không thích trợ lý kia trở về từ chối là được rồi nhưng em không thể vì vậy nói anh không thích em a.”

Sách Thiệu cúi đầu, “Đương nhiên không chỉ vì chuyện này.”

Vì thế, chủ tịch An Đức rút cuộc hiểu rõ cả câu chuyện từ đầu đến cuối.

Lúc ban đầu là đồng chí Sách Thiệu một ngày nọ đến công ty phát hiện trợ lý của An Đức đổi thành một nữ sinh trẻ tuổi xinh đẹp. Sách Thiệu đương nhiên không đến mức ghen vì chút chuyện ấy. Nhưng y dạo một vòng quanh công ty từ bát quái của quần chúng hiểu được nữ trợ lý mới này ngưỡng mộ An Đức, hơn nữa vẫn luôn lấy việc gả cho An Đức làm mục tiêu phấn đấu. Trong công ty còn có người đặt cược xem nữ trợ lý trẻ tuổi nhiệt tình này khi nào có thể bắt được chủ tịch của bọn họ. Sách Thiệu quả thực dở khóc dở cười.

Lúc Sách Thiệu xem chuyện này như chuyện cười nói cho “Khuê mật” tốt Bác sĩ Thẩm, Bác sĩ Thẩm về mặt thành thật kể cho Sách Thiệu về một chị y tá ở bệnh viện mình, cùng chồng làm bác sĩ kết hôn hơn mười năm tình cảm vẫn luôn rất tốt. Sau đó một Bác sĩ thực tập mới tới bệnh viện do vị chồng của chị y tá hướng dẫn, bác sĩ nhỏ sinh tình cảm kính yêu với vị sư huynh tài giỏi khôn khéo. Mới ban đầu chị y tá

tin tưởng chồng mình hoàn toàn không để ở trong lòng, đợi lúc chị kịp phản ứng thì chồng chị đã trong quá trình biến đổi ngấm sinh tình yêu với Bác sĩ kia tiếp đó liền ly hôn âm ỉ tối mày tối mặt.

Sách Thiệu đen mặt hỏi Thẩm Kiệt Thần, “Cậu có ý gì?”.

Thẩm Kiệt Thần cười cười, “Hai người kết hôn cũng đã năm thứ bảy, thất niên chi dương anh từng nghe chưa? An Đức bây giờ đối anh chắc chắn không được như xưa, cảm giác mới mẻ sớm đã trôi qua, bên cạnh lại có một nữ sinh trẻ tuổi thực dễ dàng bị hấp dẫn lực chú ý.”

Sách Thiệu giận dữ ném cánh gà trong tay cùng Thẩm Kiệt Thần cụt hứng bỏ về.

Sách Thiệu sau khi về nhà nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy buồn bực, nghĩ lại nghĩ đột nhiên cảm thấy xuống bếp, giữ tim dần ông phải giữ dạ dày.

Sách nhi thiếu trong bảy năm này thỉnh thoảng cũng sẽ mở lửa, mỗi lần tâm huyết dâng trào mở lửa giày vò phòng bếp lộn xộn làm ra đủ món ăn kỳ quái, nhưng An Đức cũng sẽ về mặt cảm động tiêu diệt sạch thức ăn hơn nữa cũng sẽ đặc biệt vui vẻ.

Nhưng không ngờ món ăn đêm nay Sách nhi thiếu lặn qua lặn lại làm ra, sau khi An Đức tan tầm về nhà chỉ nhìn thoáng qua, sau đó ném một câu anh ăn rồi liền vào phòng tắm.

Trái tim thủy tinh của Sách Thiệu vỡ tan, An Đức ngay cả thức ăn y làm cũng không ăn nhất định là ghét bỏ y rồi. Sách Thiệu rối rắm cả đêm, ngày hôm sau thức dậy ổ ở sa lon thuận tay lấy PAD của An Đức trên bàn chơi, vừa mở máy thì nhìn thấy khuôn mặt một cô gái, cho nên Sách Thiệu vì tránh bản thân bị ném bỏ lựa chọn rời nhà đi.

An Đức nghe Sách Thiệu nói xong quả thực dở khóc dở cười, anh đưa tay sờ sờ mặt Sách Thiệu không biết nói làm sao, “Một đoạn thời gian trước anh xã giao quá thường nên bị đau dạ dày, thức ăn ngày đó em làm thật sự là rất..., sớm biết vậy anh sẽ ăn hết.”

Sách Thiệu tựa vào vai An Đức nhú nhú mày, “Thứ em làm rất khó ăn sao?”

An Đức hôn lên sườn mặt y, “Em đặc biệt làm cho anh sao có thể khó ăn. Sớm biết vì một chút chuyện nhỏ này sẽ làm em bất an thì dù là độc dược anh cũng sẽ ăn sạch. A Thiệu, em hẳn nên tin tưởng bản thân mình. Mỗi một ngày anh nhìn thấy em đều cảm thấy càng yêu hơn một chút. Anh cuối cùng cảm thấy thời gian sống cùng em không đủ, cho nên trước đó mới muốn để em làm trợ lý cho anh, em không đồng ý nên bọn họ mới tùy tiện tìm trợ lý này cho anh.”

Sách Thiệu im lặng nghe, sau đó chậm chậm gương khóe môi. Y rút rút mình vào lòng An Đức, nhắm mắt lại, “An Đức, chúng ta về nhà đi.”

An Đức ôm chặt eo Sách Thiệu đứng dậy đi đến chỗ đậu xe. Bầu trời đầy sao chiếu lên người hai người, ấm áp và lưu luyến.

Sách Thiệu khe khẽ mở mắt nhìn sườn mặt An Đức từ trong đáy lòng tràn ra một tia xúc động, anh càng thương y càng sẽ không rời khỏi y, y mãi mãi không cần lo lắng bị ném bỏ, như vậy thật tốt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nghiet-cuoi-mot-cai-cho-gia>